7d87d585

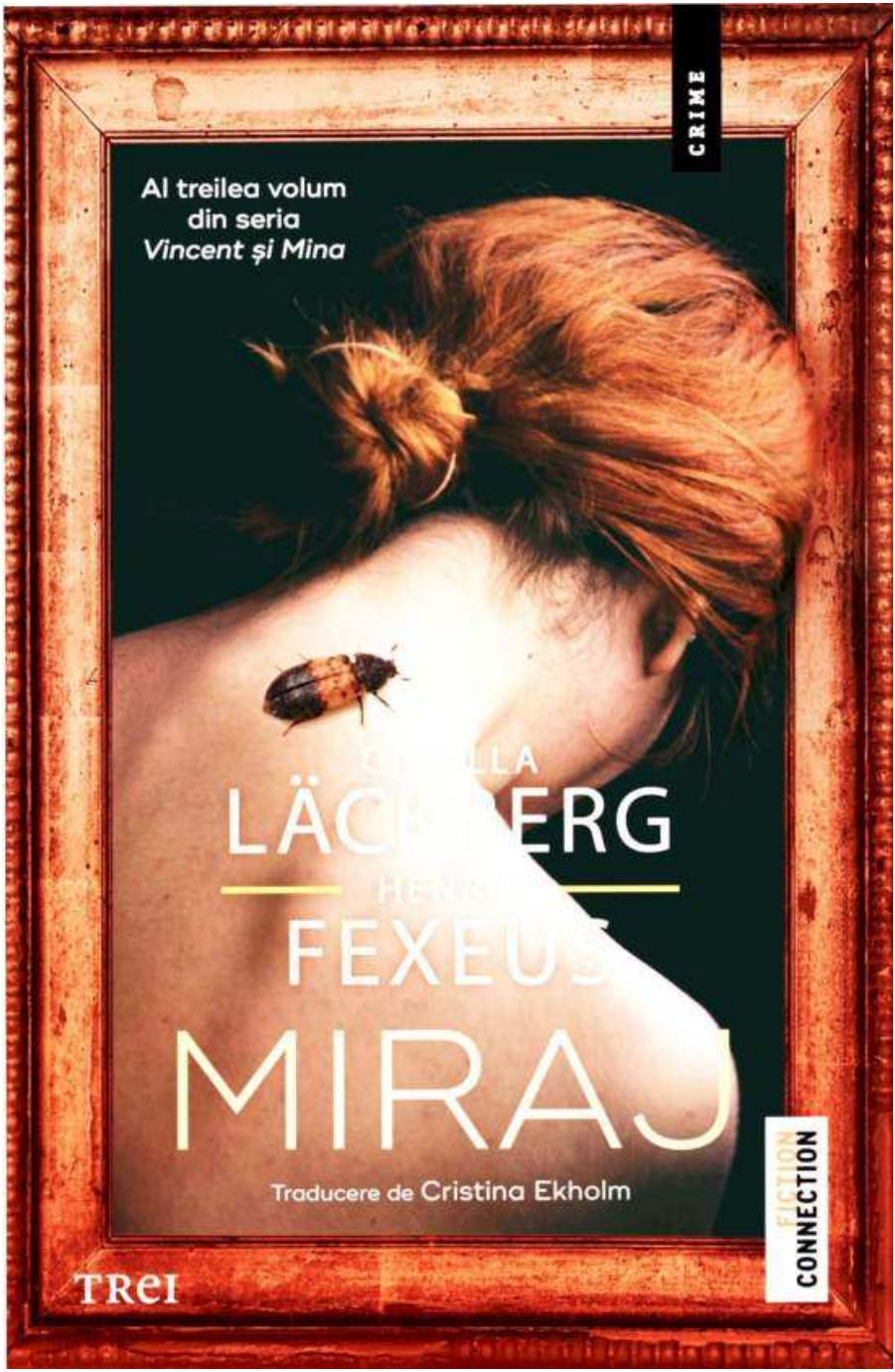
CRIME
Al treilea volum
din seria
Vincent și Mina
LÄCKBERG
FEXEUS
MIRAJ
Traducere de Cristina Ekholm
TREI
FICTION
CONNECTION

CRIME
COLLECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Camilla Läckberg & Henrik Fexeus

Miraj

Traducere din limba suedeză de
Cristina Ekholm

Editori:

Silviu Dragomir

Magdalena Mărculescu

Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:

Alexandra Fusoi

Design copertă: Roald Triebels

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Mihaela Gavriloiu

Corectură:

Oana Apostolescu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Mirage

Autori: Camilla Läckberg and Henrik Fexeus

Copyright © 2023 Camilla Läckberg and Henrik Fexeus

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Copyright © Editura Trei, 2024

pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti

Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2386-5

ISBN (EPUB): 978-606-40-2428-2

AU MAI RĂMAS PAISPREZECE ZILE

Niklas mânca încet, privindu-și familia aflată de cealaltă parte a mesei. Era abia 17 decembrie și în opinia lui era cam devreme pentru a împodobi casa de Crăciun, dar hotărâse împreună cu fiica lui să înceapă de pe acum. Pe masă avea deja câțiva moși micuți din porțelan alb, iar în cameră se revărsau razele calde ale unei ghirlande de luminițe. Știau că un brad n-ar rezista în casă până în Ajunul Crăciunului, așa că agățaseră ghirlanda deasupra mesei, lăsând-o să lumineze în locul lustrei.

Fiica lui era îmbrăcată într-un pulover cu beculețe roșii și verzi, iar el își luase o cravată roșie pentru cina din seara asta. Costumul pe care îl purta era bineînțeles gri-închis, ca de obicei. Toată nebunia asta trebuia să aibă o limită.

Mai luă o îmbucătură. O bucățică de ananas la grătar, glazurat cu ghimbir, chili și miere. De fapt, el nu era de părere că fructele sunt potrivite pentru o cină, dar fiica lui adora ananasul. Cu siguranță îl prefera în locul fripturii de vită. Mă rog, era mai bine așa, pentru că îi rămânea lui mai mult.

Fetele păreau că sunt la fel de preocupate de mâncare ca și el și nu observaseră cum le privea. Ce noroc! Probabil că era puțin caraghios, dar nu avea ce să facă. Se simțea, ca să spunem așa, mulțumit. Era un sentiment nou, chiar dacă, la urma urmei, nu făcuse un efort prea mare.

Nu îi trebuise o carieră strălucită, deși era un om de succes.

Nu îi trebuise nici tot etajul din clădirea de pe Linnégatan din Östermalm, chiar dacă era de fapt foarte mulțumit de felul în care locuia împreună cu fiica lui.

Avusese nevoie doar să fie toți trei la aceeași masă.

Tentativa de asasinat de acum o jumătate de an, despre care se scrisese atât de mult în presă, era acum doar o amintire. Bineînțeles că încă avea asigurată paza. Probabil că va mai trece încă vreo jumătate de an până când angajatorul lui se va simți în siguranță. Dar fusese atât timp înconjurat de bodyguarzi, încât acum chiar îi socotea ca fiind parte din familie.

Familie.

Exact despre asta era vorba. Fiica lui avea 16 ani, devenea în curând o femeie, iar lui i se părea că făcuse o treabă bună și că o învățase destule despre lumea asta. Bineînțeles că ea îl ura câteodată, dar așa e în adolescență. Și în fața lui, la masă, stătea fosta soție. Dacă i-ar fi spus cineva acum o jumătate de an că vor putea să-și petreacă timpul împreună așa, n-ar fi crezut. Dar clișeul ăsta e adevărat. Timpul vindecă toate rănile. Iar acum stăteau împreună în jurul mesei, ca un fel de familie modernă, servind o cină de Crăciun prematură. Fără să se urască. Chiar își făcuseră și cadouri.

I se puse un nod în gât și întoarse capul spre fereastră, ca să nu-i vadă lacrimile. Ningea ușor și frumos în întunericul de afară, iar lumea părea o carte poștală. Și în momentul ăsta, la fel era și viața lui. Pentru prima dată, după foarte mulți ani, nu mai era încordat. Nu mai avea nicio durere de cap.

Un zgomot de pe hol le dădu de știre că suna cineva la ușă, iar fiica lui îl privi mirată.

— Cine e? E sâmbătă. Ai promis că nu lucrezi azi, când luăm împreună cina de Crăciun.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse el cu sinceritate, ridicându-se de pe scaun. Poate e pentru voi?

Fosta soție și fiica lui clătinară din cap.

Niklas ieși în hol și se îndreptă spre ușă.

— O să mă supăr dacă ai angajat vreun Moș Crăciun! țipă fiica lui din bucătărie.

Oricum cel care suna acum la ușă fusese controlat la sânge de gărzile de corp de la intrare. Și numai faptul că niciunul dintre ei nu-l avertizase că vine

cineva demonstra că nu era nimeni important. Se uită pe monitorul de la intrare și văzu de partea cealaltă a ușii un bărbat cu cască de biciclist și cu o stea mare roșie în piept. Și zăpadă pe umeri. Firma de curierat *Inte bara post*. Asta era explicația.

— Da? zise Niklas deschizând ușa.

— Niklas Stockenberg? gâfâi bărbatul întinzându-i un plic mic și negru. Poftim. E pentru tine.

Pe plic nu era scris nimic. Niklas se încruntă. Îl întoarse pe partea cealaltă, dar nici acolo nu era scris nimic.

— De la cine e? întrebă el ridicându-și privirea.

Dar bărbatul dispăruse. O luase la fugă în jos pe scări imediat ce-i înmânase plicul, mergând către ieșire și către bicicleta lui. Probabil că era în întârziere cu livrările.

Niklas închise ușa și deschise plicul. Înăuntru era o hârtiuță albă; când o scoase, văzu că era o carte de vizită. Una mai luxoasă, care nu avea scris niciun nume. Doar ceva care părea o cifră. Un opt mare, colorat în partea de jos. Și dedesubt un număr de telefon. În rest nu era nimic.

Se încruntă. Simbolul ăla nu-i spunea nimic și nici nu recunoștea numărul de telefon. Dar ceva în subconștientul lui îi spunea că știe de fapt ce reprezintă. Că aștepta mesajul ăsta de foarte mulți ani, dar sperase că nu-l va primi niciodată. Îl reprimase, îl șterse din viața lui. Și nici acum nu era pregătit pentru el.

Sau poate era doar o reclamă, se gândi el.

Putea să afle într-un singur fel. Scoase telefonul din buzunarul sacoului și formă numărul. Mâinile îi tremurau.

După trei semnale, auzi o voce robotică feminină.

— Bună, Niklas Stockenberg. Sperăm că ai fost mulțumit de serviciile noastre în această perioadă, care acum a ajuns la final. Mai ai... 14 zile... o oră... și... 12 minute... de trăit.

Strânse telefonul cu putere, de parcă încerca să distrugă mesajul. I se puse un nod în gât. Nu mai

putea să respire. Camera începu să se învârtă, iar el se rezemă cu o mână de perete ca să nu cadă.

Din bucătărie se auziră chiote de râs. Fiica lui și mama ei se amuzau de ceva.

Niklas căzu în genunchi pe covorul din hol. Noroc că a cumpărat un covor atât de scump și gros, altfel l-ar fi durut genunchii, își zise el. Închise ochii și încercă să-și adune gândurile. Știa că avea să vină ziua asta. Știa de mult. Dar refuzase să se gândească la ea. Sperase că va fi cruțat.

Trecuse foarte mult timp.

— Tată, unde ești? strigă fiica lui. Dacă te îmbraci în Moș Crăciun, sun presa.

Se sprijini de pereți și se ridică încet. Încercă să respire adânc de câteva ori pentru a-și reveni, apoi se duse în bucătărie.

Când îl văzură, celor două femei le dispăru zâmbetul de pe buze.

— Cine era? întrebă fiica lui, îngrozită. Ești foarte palid.

Fosta lui soție se ridică imediat de la masă.

— Stai jos până nu cazi din picioare, zise ea ajutându-l să se așeze pe un scaun.

Îi puse mâna pe frunte.

— Nu era nimeni, răspunse el. Au greșit adresa.

— Ești transpirat tot. Ți-e rău? Iei ceva medicamente? Să sunăm la Salvare? Zi-mi ceva, Niklas!

Își întoarse privirea și încercă să-i zâmbească fiicei lui.

— Nu e nimic, Nathalie. Doar am amețit puțin.

Nathalie se uită întrebătoare la mama ei. Niklas luă mâna fostei soții de pe umărul lui și o ținu o clipă.

— Mulțumesc, Mina, dar nu e nevoie de Salvare. Îmi trece. O să se termine în curând.

Afară nu mai ningea blând și frumos. Acum zăpada era rece și aspră și parcă îl izola într-o închisoare a iernii. Nu putea să se miște, nu putea să scape. Nu avea unde să fugă.

Peste două săptămâni avea să fie mort. Și nici măcar nu făcuse tot ce-și propusese. Se uită la Mina și deschise gura să-i spună ceva, dar apoi se răzgândi. A făcut tot ce a putut pentru ele? A fost un tată bun pentru Nathalie? O să le fie dor de el? Ce o să zică colegii de la serviciu?

Puloverul lui Nathalie pâlpâia în roșu și verde.

Chiar nu voia să moară.

Cartea de vizită îi alunecă din mână și ajunse pe jos. O lăsă acolo.

Niklas oftă din rărunchi și se șterse pe față.

Ultimii 20 de ani fuseseră ani buni. Chiar foarte buni. Dar așa cum tocmai îi spusese Minei: se va termina în curând.

Peste 14 zile, o oră și 12 minute. Sau, de fapt, acum mai erau doar 10 minute, nu 12.

Vincent era întins pe jos în loja lui de la teatrul Scala din Karlstad. Stinsese lumina și lăsase aprinse doar becurile care înconjurau oglinda în care se machia. Becurile din jurul oglinzii erau singurele care arătau exact așa cum își imagina lumea că e în culisele unui teatru. Sigur că era doar o idee indusă de Hollywood, dar lui i se părea că sunt frumoase și romantice.

Spectacolul se terminase de vreo oră, iar echipa lui se agita frenetic să scoată decorul de pe scena aflată sub nivelul lojelor și al salonului artiștilor. Tot decorul, toată recuzita și o grămadă de lumini trebuiau date jos și încărcate în două tiruri. Întotdeauna angajau oameni din zonă să-i ajute la încărcat, iar șeful turneului, Ola Fuchs, avea o experiență vastă în lumea showbizului. Și cu toate astea, tot le lua cam trei ore să strângă. Lumea nu știa că pentru spectacolul extravagant de două ore al lui Vincent, trebuiau cel puțin șapte ore de muncă mai puțin extravagantă. În fiecare seară.

Își schimbă încet poziția pe podea. Linoleumul de sub el era îngrozitor de tare. Se uită la canapea și realiză că ar fi trebuit să se întindă acolo și nu pe jos. Dar alesese deja. Putea să stea nemișcat și pe podea.

Teatrul Scala era plin de cifre impare. Era foarte neplăcut. De la scenă până sus erau 5 metri. Ar fi fost mult mai bine dacă erau 6 metri. De tavan atârnau 17 țevi de care se puteau prinde decorul și luminile. Nici asta nu era o cifră bună. Dar 5 plus 17 făceau 22, ceea ce era mai bine. Și doi plus doi făceau patru, exact numărul spectacolelor pe care le avea aici, la Scala.

Costumul de scenă atârna pe umeraș. Astăzi fusese format din trei piese; era totuși ultimul spectacol înainte de Crăciun. Trei piese. La naiba! Nu se gândise la asta. Însemna și că la sfârșitul spectacolului, din cauza costumului, era transpirat leoarcă. Așa că de îndată ce ajunsese în cabina lui, se dezbrăcase și rămăsese doar în tricou și chiloți. Dacă ar fi deschis cineva ușa din greșeală, ar fi părut și el mai normal

decât dacă l-ar fi văzut întins pe jos în costumul de scenă. Își zâmbi. Înveți din greșeli.

O bubuitură venită dinspre scenă îl făcu să tresară. Parcă se spărsese ceva. Auzi înjurăturile lui Ola. Dar învățase deja că e mai bine să nu știi anumite lucruri. La începutul carierei, încercase să ajute atât la construirea decorului, cât și la demontarea lui. Nu voia să fie un actor din ăla snob căruia să-i pese doar de spectacol. Auzise de actori de genul ăsta care nu dădeau nicio mână de ajutor. Dar destul de repede își dăduse seama că mai mult îi încurca. Era cel mai bine pentru toți dacă stătea deoparte până terminau treaba cei angajați pentru asta.

Ceea ce însemna că putea să mai stea întins pe podeaua tare încă vreo oră, până erau încărcate mașinile. Avea noroc, mai ales că îl apucase o durere de cap groaznică. Pe masa de lângă el erau un pahar cu puțină apă și niște resturi albe. Aspirină. De ceva vreme trăia doar cu medicamente împotriva durerii de cap. Le prefera pe cele cu cofeină. Se gândi să mai ia una, dar cel mai probabil nu avea să-și facă efectul. Închise ochii oftând și așteptă să-i treacă durerea de cap. Sau măcar să mai scadă în intensitate. În trecut, după spectacole, era doar obosit. Fără vlagă. Însă durerile de cap erau o noutate. Începuseră să apară după spectacole cam acum o jumătate de an. Și n-a durat mult până au devenit ceva permanent. Câteodată erau mai puternice, câteodată suportabile, dar le avea mereu. Sâcâitoare. Enervante. Nici nu-și mai aducea aminte cum era să nu-l doară capul.

Refuza să creadă că e semn de bătrânețe; mai avea câteva luni până împlinea 50 de ani. Iar spectacolul nu era mai istovitor ca alte dăți. Așa că nu erau decât două posibilități. Ori avea o tumoare pe creier, ori era din cauza stresului. Nu credea că e vorba despre prima, pentru că nu avea alte simptome. Dar dacă își provoca singur durerea, de ce făcea asta? Voia să-și spună ceva?

Își dori, cum se întâmpla de multe ori, să fie cu Mina. Ea sigur ar fi avut un răspuns și o rezolvare.

După evenimentele din vară cu Nathalie și Nova, nu se mai văzuseră foarte des. Pe de-o parte, el era ocupat cu pregătirile pentru noul spectacol, Mina, cu anchetele ei, iar pe cealaltă parte, toate întâlnirile lor erau legate de câte o investigație. Și de fiecare dată când se întâlneau, nu stăteau prea mult împreună. Dar când era cu ea, parcă îi mai trecea durerea de cap. Iar umbra care își făcuse sălaș în el nu mai ieșea la suprafață.

Secția de poliție unde lucra Mina era renumită, așa că mereu avea de lucru. Și când nu avea ea de lucru, Umberto de la ShowLife Productions îi programase spectacole într-un mod precis și chiar sadic. Parcă era o conspirație între șeful Minei și producătorul lui ca să-i țină departe unul de celălalt.

Și apoi, mai era și chestia cealaltă. Misterul care se afla la ei acasă, în camera de lucru. Despre care nu îndrăznea să-i povestească. Ceea ce nu-i ajuta să se întâlnească. Și dacă se gândea mai bine, era posibil ca tocmai misterul să fie sursa durerii lui de cap. În orice caz, se gândise din ce în ce mai mult la el în cursul toamnei, dar nu reușise să-l deslușească. Știa doar că trebuie să ia în serios amenințarea.

Iar cel care îi trimisese primul mesaj, acum o jumătate de an, era probabil o persoană răbdătoare. Vincent nu voia s-o îngrijoreze pe Mina cu treaba asta. Era ceva ce trebuia să rezolve singur.

Totuși, după fiecare spectacol spera că ea avea să fie acolo, așteptându-l în spatele scenei, așa cum o întâlnise prima dată în Gävle. Dar bineînțeles că nu-l aștepta. Ea avea viața ei, el avea viața lui. Cert e că se întâlneau mult prea rar.

În schimb, reușise, de prin vară, să petreacă mai mult timp cu familia lui. A mers în cârje câteva luni pentru că-și rupsese piciorul, așa că nu putuse să susțină niciun spectacol. Pentru prima oară după mulți ani, fusese acasă în fiecare seară și de fapt chiar și în timpul zilei. Exact așa cum își dorise soția lui, Maria. Însă după câteva zile de stat cu el permanent, își dăduse și ea seama că nu era o idee prea bună.

Până și copiii se uitau mirați, neînțelegând de ce stă acasă toată ziua.

Și umbra dinlăuntrul lui începuse să se ivească din nou.

Așa că toată familia a fost în extaz când a început din nou să plece în turneu. Și de atunci, totul se desfășoară în viteză. De cele mai multe ori, cu câte două spectacole în aceeași zi. Trebuia să-și facă de lucru și să nu se gândească la ce nu era cazul.

Se uită în sus, la tavan. Oare era posibil să-și distrugă celulele cerebrale? Putea oare să-și distrugă creierul folosindu-l prea mult? Probabil că nu. Dar tot voia să verifice. Pentru că în momentul ăla, stând întins pe jos la teatrul Scala din Karlstad, chiar asta simțea. Oftă, închise ochii și adăugă durerea de cap pe lunga listă de lucruri despre care voia să-i povestească Minei.

Akai mergea cu pași hotărâți pe peronul de la metrou. Învățase deja că, dacă pare că știi ce ai de făcut, nimeni nu-ți va pune întrebări. Bineînțeles că-i ajuta și vesta reflectorizantă pe care o purta. Dar paradoxul era că vesta asta îl făcea invizibil pentru oamenii care călătoreau cu metroul la o oră atât de târzie. Era doar un om care lucra acolo. Nimeni de care era cazul să-ți pese. Într-un fel, era adevărat că lucrează acolo. Dar nu cum credea lumea.

Ajunse la capătul peronului și deschise o portiță, în timp ce-și ferea fața de camera de luat vederi din tavan. Era doar un tehnician obișnuit care trebuia să facă o reparație. Nimic altceva. Și avusese noroc că zăngănitul sprayurilor din geantă nu putea fi înregistrat de camera de luat vederi.

Portița ducea la o scară ce cobora de pe peron și dădea direct spre tunelul metroului. De fapt, nu-i plăcea deloc să intre în tuneluri, era mult prea periculos. Noile metrouri erau mai silențioase decât cele vechi, ceea ce însemna un risc crescut de accident pentru toți care continuau să coboare în tuneluri.

Trecuse de mult la un alt nivel de exprimare artistică. Graffiti era doar pentru amatori. Acum lucra cu arta șabloanelor și a afișelor. Arta de prin anii 1990. Bineînțeles că parcă nu mai era la fel acum, când identitatea zeului pe care îl adora, Banksy, fusese dezvăluită, dar lui Akai i se părea că el ridică arta asta la un nou nivel, mai modern. Iar expozițiile lui din Gamla Stan îi confirmaseră teoria. Era șocant cât puteau oamenii să plătească pentru opera lui, chiar dacă habar n-aveau cine e el. Akai era doar un nume de scenă. Și la fel ca Banksy, nu avea nici el de gând să-și divulge numele adevărat. Voia să continue să fie un mister în lumea artei.

Înaintă câțiva metri în tunel și își aprinse lanterna frontală. Galeriile erau acum puțin mai largi, pentru ca muncitorii să nu fie nevoiți să se apropie prea mult de linii. Știa unde e camera tehnică. Puțin mai în față. Acolo stătea de multe ori iubita prietenului lui, care lucra ca tehnician la MTR, compania de administrare

a metroului. Akai îi promisese să picteze camera, pe post de cadou de ziua ei. Planul era ca mâine de dimineață să nu mai fie întâmpinată de pereții gri de beton. Avea să intre într-o pădure. Toți pereții o să fie acoperiți de copaci și arbuști, iar printre ei, o familie de troli inspirați din John Bauer. O să fie magnific.

Trecu pe lângă o pictură pe care o făcuse mai demult în tunel și care îi înfățișa pe câțiva dintre prietenii lui. Cineva scrisese pe fața unuia dintre ei *Sussi a fost aici*. Vandalii naibii!

Pietrișul îi trosnea sub tălpi. Văzu ușa de la camera tehnică puțin mai în față. Ocoli o movilă de pietriș și se opri brusc. Ceva nu era în regulă. Se întoarse la movila care-i ajungea cam până la talie. Nu era nimic neobișnuit să găsească în tunel o movilă de pietriș; erau tot felul de chestii ciudate pe-acolo. Dar din ea se vedea ieșind ceva. Ceva alb, ceva ce parcă mai văzuse prin vreun film, dar nu putea să-și dea seama ce este. Dădu deoparte puțin pietriș și făcu rapid un pas înapoi când realiză ce era.

Erau oase.

Probabil că le-a pus cineva acolo ca să facă o glumă cretină. Era singura explicație. Dar ce animal avea părți de scheletatât de mari? Trase de un os și toată movila se nărui, iar pe jos căzură mai multe fragmente de os. În lumina lanternei frontale, îi zâmbi sumbru un craniu.

Un craniu de om.

Akai nu știa exact dacă întâi a țipat sau a fugit. În orice caz, a și țipat, a și fugit.

AU MAI RĂMAS TREISPREZECE ZILE

Mina se uita fascinată la sendvișul de pe farfurie. Făcuse într-adevăr progrese. Înainte, singura alternativă acceptabilă pentru micul-dejun era un iaurt bine sigilat. Iar acum mânca un sendviș care sigur fusese expus la tot felul de bacterii. Și se simțise bine și la cina de aseară, la Niklas. Chiar dacă, bineînțeles, a fost groaznic pentru că lui i-a fost atât de rău. Nathalie o liniștise explicându-i că nu era ceva obișnuit și că Niklas își revenise destul de repede. Mina spera totuși că el o să-i urmeze sfatul și o să meargă în dimineața asta la un control medical.

Deci o cină cu fiica ei și cu fostul soț. Viața îți poate oferi într-adevăr surprize. Ar minți dacă ar spune că nu fusese un drum anevoios. Ea și Nathalie au fost într-un dans continuu de cha-cha-cha, cu doi pași înainte și un pas înapoi. Dar încetul cu încetul au ajuns unde sunt azi. Și acum puteau să fie împreună la o cină în familie, toți trei.

Mina luă o gură din sendvișul care îi încântă papilele gustative cu combinația de unt, cașcaval și ardei împreună cu pâinea dulce Skogaholm. Era conștientă că, din punctul de vedere al elementelor nutritive, era echivalentul unei felii mari de chec. Dar era totuși Crăciunul.

Se întrebă cum își va petrece Vincent sărbătorile. Cu familia lui bineînțeles, dar vor sărbători cu tot neamul sau doar cu cei apropiați? O cuprinse un fior când se gândi că ar putea să fie geloasă. Îi era dor de el. Nu mai vorbiseră decât de câteva ori din vară, când el îi salvase viața lui Nathalie. Din mai multe motive. Pe de o parte, niciunul dintre ei nu era capabil să poarte o conversație doar de dragul conversației. Și pe de altă parte, Mina se luptase să-și refacă relația cu

fiica ei. Iar moartea lui Peder o pustiise, lăsându-i un gol în inimă. Avusese nevoie de timp să-l jelească.

Îi dădură lacrimile când se gândi la colegul ei.

Și apoi, mai era și faptul că nu înțelegea ce reprezentau ei unul pentru celălalt. Se gândea la Vincent mai mult decât voia să recunoască. Dar cum am mai spus, el avea o familie. O soție foarte geloasă. Mina nu voia deloc să se bage între ei.

Așa că se afundase în muncă și așa găsea mereu scuza potrivită pentru a nu-l vedea.

Se concentră la televizor, la emisiunea matinală. Ca să nu se mai gândească la asta. Niklas Strömstedt venise în studio pentru a interpreta piesa *Aprinde o lumânare*. Parcă Triad era formația care a interpretat cântecul ăsta prima dată? A încercat cu disperare să-și aducă aminte numele celorlalți doi, dar nu-i veneau în cap decât Orup și Anders Glenmark, care, împreună cu Niklas Strömstedt, alcătuiau formația GES. Niklas Strömstedt începu să cânte înconjurat de lumânări, iar ea simți cum, fără să vrea, e atrasă de magia asta a Crăciunului. De fapt ura Crăciunul. În copilăria ei, sărbătorile de iarnă nu fuseseră nici liniștite și nici fericite. Fusese mai bine după s-a mutat la bunica ei, dar acolo se sărbătorea foarte simplu.

Mina se ridică și-și mai luă niște cafea. Când se așeză din nou, se uită lung la telefonul de pe masa din sufragerie. Poate ar trebui să-i trimită lui Vincent un mesaj de Crăciun. Oare cum l-ar interpreta el? Dar cum să interpretezi *Crăciun fericit*? Doar atât. O urare ca între prieteni. Se întinse spre masă și luă telefonul. Începu să scrie. Șterse. Scrise din nou. Șterse. Scrise. Adăugă un *smiley* după *Crăciun fericit*, dar se răzgândi imediat. Vincent nu era persoana căreia puteai să-i trimiți un *smiley*. Șterse emoticonul, dar lăsă urarea, apoi apăsă pe butonul *trimite*. Regretă mesajul imediat ce termină de cântat Niklas Strömstedt.

Ningea de vreo săptămână. Curtea și copacii dimprejurul casei lui Vincent din Tyresö parcă erau acoperiți de un strat gros de bumbac. Când era mic, îi plăcea zăpada, dar asta trecuse odată cu vârsta. Poate că avea de-a face și cu lopata pe care o ținea acum în mână. Nu mai era la fel de amuzant când trebuia să fii tu cel care deszăpezește.

Și în plus, încă avea vânătăi după călătoria cu *nightliner*, așa cum se numeau autobuzele cu care mergea în turneu și cu care ajunsese azi-noapte de la teatrul Scala din Karlstad.

Adormise exact când autobuzul ajunsese în Stockholm, la 4 dimineața. Se oprise pe podul Barnhus, lângă alte autobuze de turneu venite în cursul nopții. Vincent dormise în autobuzul parcat vreo trei ore până ce, belaliu, luase un taxi spre casă.

Privi către fereastra bucătăriei, unde își văzu familia luând micul-dejun. Promisese să dea zăpada până plecau la școală Aston și Rebecka. Luă lopata, o înfipse în zăpadă și luă cât de mult putea, aruncând-o apoi pe iarba care se afla undeva sub chestia asta albă. Eliberase puțin, cam așa, un mic dreptunghi care dezvăluia poteca. Și realiză cât de mult mai avea.

Își îndreptă spatele și văzu aburii albi ai respirației. De obicei ningea cam prin ianuarie, asta *dacă* ningea. Prin zona asta a țării, era mai mult lapoviță și ninsoare. Dar anul ăsta, din spusele meteorologilor, avea să fie cel mai friguros și bogat în zăpadă. De mulți ani nu mai fusese așa. În curtea lui era deja un strat de vreo 20 de centimetri. Și abia trecuse de mijlocul lui decembrie. În timp ce se gândea la asta, zăpada se așeza la loc.

Sisif.

Muncă de Sisif.

Oftă și sprijini lopata de colțul casei. Copiii vor trebui să înoate prin zăpadă când pleacă la școală. Când deschise ușa, îl văzu pe Aston venind îmbrăcat în costumul gros de iarnă.

— E și mai multă zăpadă! țipă el. Iubesc zăpada!

Aston se aruncă pe spate și începu să facă îngeri pe zăpadă, fără să pară deloc deranjat de frig.

— Tată, putea să facem o cazemată din zăpadă diseară? Sau un iglu? Te rog!

Lui Vincent îi veniră în minte imagini cu cazematele în care se juca în copilărie. Sau mai bine zis, tunelurile săpate în zăpadă. Simți un fior. Acum n-ar mai fi putut să se târască prin ele, dar înțelegea atracția. Era fascinant să poți să-ți construiești o lume a ta. Toți își clădeau, într-un fel sau altul, o lume a lor. Normal, pentru fiecare era diferită, pentru că realitățile fiecăruia sunt diferite, dar...

— Tată? insistă Aston, aflat acum chiar în fața lui. Ți-a înghețat creierul?

Vincent clipi. Deschise gura ca să-i explice băiatului că o cazemată necesită mult mai multă zăpadă, dar tocmai venea Maria.

— Nu facem nicio cazemată, răspunse ea hotărât, cu brațele încrucișate la piept. Se poate dărâma, e foarte periculos. Și, Dumnezeule, de ce dai zăpada cu mănuși de piele și îmbrăcat în paltonul Hugo Boss? Nu poți să te schimbi ca oamenii normali în haine de iarnă?

Bineînțeles că avea dreptate. Și în legătură cu hainele, și în legătură cu cazemata. Dar în același timp, el chiar n-avea nicio geacă de iarnă și nici vreo căciulă din aia cu moț cum aveau toți ceilalți. Ca să nu mai vorbim de faptul că existau posibilități să construiești cazemate care să nu se dărâme. Trebuia doar să te gândești la hexagoane, la fel ca Buckminster Fuller. Sau să formezi un arc din blocuri de zăpadă, pentru că atunci greutatea se distribuie. Dar trebuia mai multă zăpadă așa că... Apoi văzu privirea Mariei și își drese vocea.

— Mama ta are dreptate. Și ca să facem un iglu ne trebuie gheață.

— Foarte bine! exclamă Aston trântindu-se în zăpadă din nou. Facem în congelator!

— Congelatorul are 278 de litri, zise Vincent. Împărțit la șapte sertare. Deci vom avem un iglu...

Vincent auzi cum soția lui își drege glasul în spatele lui.

— Congelatorul e prea mic, continuă el. Și ghiozdanul unde ți-e?

Maria oftă și intră în casă după ghiozdan. Aston se ridică din zăpadă și încercă să facă un bulgăre, iar Vincent avu imediat o bănuială despre ce avea de gând să facă băiatul.

— Trebuie să intru în casă, să iau cheile de la mașină, altfel întârziem, zise el întorcându-se rapid.

Bulgărele de zăpadă îl ajunse înainte să treacă de pragul ușii, iar băiatul începu să chicotească în spatele lui.

Maria era în hol și împacheta haine de schimb pentru Aston.

— Apropo, spuse Vincent. Am încercat să dau de sora ta ca să stabilim ce facem cu copiii de Crăciun, dar se pare că are telefonul închis. E închis de câteva zile. Știi cumva dacă e plecată pe undeva?

Maria înghesui o pereche de izmene în ghiozdanul lui Aston.

— N-am mai vorbit cu Ulrika de foarte mult timp, răspunse ea nervoasă. E treaba ta să ții legătura cu fosta ta soție.

— Asta și încerc să fac. Nu-i normal să aibă telefonul închis.

Se duse în bucătărie să ia cheile de la mașină. Și în același timp o mai sună o dată pe Ulrika.

Nu răspunse, așa cum nu răspunsese nici dățile trecute.

Îi trimise un mesaj în care o ruga să-l sune cât de repede poate. Mai erau doar câteva zile până la Crăciun.

Văzu și că primise un mesaj de la Mina. Un mesaj scurt: *Crăciun fericit!* Nu știa cum să-i răspundă. Mesajul ăsta parcă era o provocare — parcă îl obliga pe el să definească relația dintre ei. Erau ca într-o balanță care putea să se încline în orice parte. Dacă îi răspundea la fel de scurt, îi dădea de înțeles că de acum înainte aveau o relație superficială și doar atât.

Iar dacă îi scria ceva mai mult și mai personal, îi dădea de înțeles o dată pentru totdeauna că voia ceva mai mult. Iar asta ar fi deschis o cutie a Pandorei plină cu întrebări despre *ce anume* voia el de la relația asta.

Crăciun Fericit!

La naiba!

După încă o clipă de gândire, închise telefonul și-l băgă în buzunar. O să-i răspundă mai târziu, după ce o să se gândească bine.

— Tată, vii sau nu? țipă Aston de afară. O să întârzii!

— Imediat!

Se întrebă încă o dată dacă ar trebui să sune la serviciul Ulrikăi, să vadă dacă e bolnavă. Dar Maria sigur va avea ceva de comentat, că îi dă prea multă atenție surorii ei. O să-l sune ea când poate.

Luă cheile de la mașină de pe masă și trecu în grabă pe lângă camera lui de lucru, ca să se asigure că ușa e încuiată. Începuse s-o încuie de vreo lună, pentru binele familiei lui. Dacă prin absurd cineva ar vedea ce are acolo, s-ar ivi întrebări la care el nu avea răspuns. Și în plus ar interveni și o teamă. O teamă pe care și el o avea.

— Sunt siguri că sunt oase umane?

Mina încerca să respire încet și profund. Nu era un mediu în care să-i facă plăcere să se afle. În tunelurile înguste și murdare care făceau parte din rețeaua de metrou din Stockholm. Și pe deasupra, mai era și ger. În mod normal, îi plăcea frigul. Dar avea și ea limitele ei. Respirația îi se transforma direct în abur, iar ea încercă să dea din mâini pentru a se încălzi puțin.

— Da, tehnicienii sunt foarte siguri, unul dintre ei este chiar osteolog, răspunse Adam căscând. Adică expert în oase. Știe meserie. Altfel, nu cred că trebuia să fim aici dis-de-dimineață. În mod normal, nici nu sunt treaz la ora asta.

Își dădu seama după voce că și el era chinuit și suferea de claustrofobie în tunelurile astea.

— Și suntem siguri că au oprit circulația pe linia asta, nu? întrebă ea pășind încet pe dâra de lumină a lanternei frontale.

Ceva trecu cu viteză pe lângă ei, iar ea nu putu să-și înăbușe țipătul.

Strânse din dinți și își făcu curaj să înainteze, deși inima mai avea puțin și-i ieșea din piept. Văzu lumină în depărtare și mulți oameni agitându-se, ceea ce o ajută să-și ia gândul de la întunericul îngrozitor în care se afla și să se concentreze pe ceea ce avea de făcut.

— Bună dimineața, Mina! Și Adam, îi salută șeful echipei tehnice dând scurt din cap. Nu că dimineața asta ar fi deosebit de bună, bineînțeles.

Arătă cu mâna la ceea ce fusese o movilă de pietriș. Tehnicienii dăduseră laoparte cam tot și nu mai rămăsese decât o grămadă de oase.

— Fără îndoială sunt oase de om. Așa, la o primă vedere, pare că aparțin aceluiași corp, dar nu pot să confirm exact până nu le vede antropologul legist și le așază în ordine.

Mina se uita la grămada de oase în timp ce-și freca brațele de frig. Parcă era un altar. Oasele erau aranjate frumos, plasate simetric, iar craniul era pus deasupra, ca pe un tron. Parcă era vorba de un ritual, dar se

ferea să cadă într-o capcană a bănuielilor. Era foarte periculos să începi să presupui lucruri la începutul unei anchete. În orice caz, nu prea înțelegea de ce cazul ăsta ajunsese la secția unde lucra ea. Oasele vechi nu erau domeniul lor. Dar probabil că modul în care fuseseră găsite făcea cazul interesant.

— Sunt identificate? întrebă ea dându-se cu un pas într-o parte pentru a-i putea face loc lui Adam.

Erau foarte atenți să nu calce prea aproape și să contamineze în vreun fel locul crimei. Și chiar dacă știa cum stau lucrurile, nu putea să-și înfrâneze curiozitatea de a se uita împrejur. Reflectoarele amplasate la fața locului luminau o mare parte din zonă, iar pe ea o cuprinse din nou panica. Erau gunoaie peste tot și în umbre vedea cum se tot mișcă ceva. O trecu un fior când se gândi că ar putea fi șobolani.

Nu era prima dată când se afla în situația asta. La începutul carierei de polițist, alergase de câteva ori prin tuneluri de metrou după câte un infractor. Știa că sunt oameni care locuiesc acolo. Cei care trăiesc în umbra societății, departe de lume, ascunși de realitate. Nu-și putea imagina cum e.

Tehnicianul începu să-i spună ceva, așa că încercă să fie atentă la ce vorbește el și nu la ce mișca în umbra unde nu ajungea lumina.

— N-am putut să le identificăm. Nu sunt haine. Niciun act. Poate doar să găsim ceva ADN de la infractor în gunoaiele astea. O să adunăm tot din jurul oaselor, pe un perimetru mai mare, și o să trimitem la analize. Dar oricum, dacă găsim ceva, o să fie sigur de la *artistul* care le-a găsit. Însă craniul încă are dinți, așa că ar trebui să ne ajute la identificare. Și am observat o fractură gravă pe un femur, care în timp s-a vindecat.

— Fractură pe femur..., zise Mina gânditoare. De cât timp ai zis că sunt oasele astea aici?

— E foarte greu de spus. E treaba Mildei să stabilească, dar eu aș zice că minimum câteva luni.

Oasele par vechi, dar, oricum, e doar o presupunere. Cum am mai zis, e domeniul Mildei.

Mina se uită la Adam ca să vadă dacă își dăduse seama, dar el stătea încruntat uitându-se la grămada de oase. Apoi se lumină la față și se întoarse către ea.

— Crezi că e...

— Da, așa cred. O sun pe Julia direct.

Se uitau la grămada de oase fără să scoată un cuvânt. Dacă erau într-adevăr rămășițele cui bănuiau, avea să fie vâlvă în media. Și toată lumea va avea foarte multe întrebări.

Ruben se trezi transpirat. Îl visase pe Peder. Îl visa des de la o vreme. În vis îl apăruse cenușiu la față și fără o bucată mare din craniu. Dar nu asta era îngrozitor la visul ăsta. Ci privirea, ochii care se holbau la el. Ochii care parcă vedeau prin el. Asta îl trezise din somn. Peder nu spusese nimic în vis, dar Ruben înțelesese mesajul.

Se poate termina oricând.

Așa îl învățase Peder. În viață aveai două variante și amândouă erau groaznice. Pe de o parte, totul putea să se termine fără să fii pregătit. Iar pe de altă parte, dacă nu se termina, însemna că o să îmbătrânească. Mai bătrân cu fiecare zi ce trecea. Respiră adânc și se șterse pe față. Groaznic lucru să îmbătrânești! Parcă era mai rău decât cealaltă variantă.

Cineva se foi lângă el în întuneric. La naiba! Rămăsese peste noapte. Asta era problema când aduceai acasă tinere. Cele trecute de 30 de ani știau de la început că cel mai bine era să se trezească fiecare acasă la el și să nu se mai vadă niciodată. Cele tinere nu aveau experiență și credeau că e o idee bună să rămână peste noapte și să se trezească împreună. Aveau idei romantice despre cum o să ia micul-dejun împreună și alte idioțenii. Adevărul e că nu era o idee bună să se revadă la lumina zilei.

Mai ales când lumina zilei îi dădea de gol vârsta.

Se uită la ceasul de la telefon și înjură în sinea lui. Nu știa cum, dar aseară reușise să oprească alarma. Întârziase la secție. Și îl mai căutase și Julia cu ceva despre o descoperire târzie în noapte. Se pare că, atunci când el o agăța pe fata asta în fața clubului Riche, se întâmplase ceva la metrou. Mă rog. Deocamdată puteau să se ocupe ceilalți.

I se puse un cârcel în gamba piciorului stâng și-și mușcă buzele ca să nu țipe de durere. Ca să n-o trezească pe femeia care dormea lângă el, își trase piciorul încet ca să-l maseze. Se lovi în mușchi. Erau tari ca piatra. Avea cârcei de ceva vreme. Dacă nu bea suficientă apă cu o seară înainte, se trezea cu crampe pentru că era deshidratat. Dar pe de altă parte, dacă

bea prea multă, se trezea să se ducă la baie de vreo două, trei ori pe noapte.

Bătrân, bătrân, bătrân.

Fiica lui, Astrid, sigur avea să rămână fără tată la adolescență.

Oftă adânc. Era jalnic. Știa. Nu numai pentru că nu voia să accepte că îmbătrânește, ci și pentru că revenise la apucăturile de odinioară în ceea ce privea sexul opus. Psihologul lui, Amanda, păruse că vrea să-l pocnească atunci când îi povestise despre instinctul lui de a vâna femeile. Dar ce să facă? Amanda era tânără, nu înțelegea.

Se întinse spre noptieră și luă de acolo două pastile. Erau niște suplimente alimentare pe care le găsise pe internet și care ar fi trebuit să fie de folos pentru potență și producția de testosteron. Bănuia că e o prostie, dar ca să fie sigur plătise deja un abonament pe un an. Șase sute de coroane pe lună. Înghiți pastilele și ridică apoi pilota pentru a se uita la persoana de lângă el. Era întinsă pe o parte, cu șoldul gol la doar zece centimetri de el. O întâlnise la ciuperca din Stureplan. Loc pe care începuse să-l frecventeze din nou. Era pe drum spre casă după o seară eșuată și o văzuse stând și fumând acolo. Se dusese la ea și o întrebase dacă îi plac uniformele. Și spre deosebire de celelalte, la ea funcționase. Chiar dacă era o replică de agățat foarte proastă.

Puse mâna pe șoldul ei și-i simți căldura corpului. Era aproape sigur că o chema Emmy. Sau poate Emily. Oricum, era ceva cu *y*.

Continuă să o mângâie pe șold, iar ea se trase somnoroasă înspre el. Julia putea să mai aștepte, iar Amanda putea să spună ce vrea. Viața era prea scurtă. Și, așa cum îi arătase Peder în vis azi-noapte, nu știai niciodată când se termină.

Vincent stătea în camera lui de lucru. Biblioteca din spatele lui devenise în ultimii ani mai mult vitrină de expunere decât loc pentru cărți. De-acum doi ani, de când se aflase că Maestrul Mentalist a ajutat-o pe Jane să deslușească misterul, primise de la admiratori entuziaști puzzle-uri, rebusuri și ghicitori pentru a le rezolva. De parcă el n-avea altceva de făcut. Dar bineînțeles că publicul larg nu știa cât de aproape de moarte fusese el atunci.

Pe de altă parte, nu greșeau așa de tare. El *chiar era* încântat de chestiile astea. Dar numai când avea timp. Și multe dintre ele erau ușoare. Cel mai obișnuit era să primească scrisori de admirație făcute bucățele, dar erau și altele, mai complicate. Era un expeditor anonim care tot îi trimitea puzzle-uri și ghicitori obscure. Vincent nu mai văzuse așa ceva. Nu erau locale, ci păreau să vină din toate colțurile lumii. Expeditorul ăsta știa ce face. Iar Vincent înțelesese că vin de la aceeași persoană datorită mesajelor scrise de mână care însoțeau puzzle-urile, de multe ori reprezentând o ghicitoare.

Dar în momentul ăsta se concentra pe un alt tip de puzzle. Cel pe care îl pusese pe peretele de deasupra biroului. Un fel de *mindmap*, cam cum făcuse Mina în apartamentul ei prima dată când lucraseră împreună. Un colaj de indicii care, cu puțin noroc, puteau să explice o împrejurare și să arate un tipar încă nevăzut. Totuși, pe peretele lui Vincent nu erau poze și notițe, ci obiecte aranjate în ordine cronologică, având fiecare, dedesubt, câte un post-it cu o descriere.

Ăsta era și motivul pentru care nimeni din familie nu mai avea voie să intre în camera lui de lucru. Nu era nevoie să creadă cineva că și-a pierdut mințile. Dar și mai grav era dacă înțelegeau ce înseamnă. Vincent oricum trăsese concluzia că e cineva care-i vrea răul.

Nu voia să se gândească la persoana respectivă ca la un dușman. Nemesis? Nu, parcă asta era și mai rău. Umbra lui, poate? Da, poate. Pentru că umbra din interiorul lui prindea viață de câte ori primea o nouă

scrisoare. Ieșea din el și se manifesta în viața reală, terorizându-l.

Și pe deasupra, o umbră avea forma celui care o proiecta sau puțin mai schimonosită. Iar cel care îi trimisese obiectele de pe perete părea că știe exact cum gândește el. Parcă veneau dintr-un coșmar de-ale lui. Încuviință. *Umbra* era un nume bun.

În stânga pe linia cronologică era un articol laminat din *Hallands Nyheter*, cel cu poza lui Vincent copil, în spatele căruia se întrezărea cutia magică în care murise mama lui.

MAGIE SE LASĂ CU TRAGEDIE!

Nici nu mai știa de câte ori citise titlul ăsta. Cineva îi trimisese articolul lui Ruben acum doi ani și jumătate, ceea ce-l transformase pe Vincent în suspect principal în ancheta asupra morții Tuvei, a lui Agnes și a lui Bobban. Până la final s-a dovedit că în spatele crimelor era sora lui dispărută. La început crezuse că Jane trimisese articolul pentru că o parte din planul ei fusese să fie el condamnat pentru crime. Dar nu fusese ea. Și totuși, articolul din ziar reînviase trecutul lui Vincent. Un trecut la care el încercase cu disperare să nu se gândească. Poliția se străduise din răsputeri să țină totul secret.

Sub articol erau piesele de puzzle în formă de Tetris pe care începuse să le primească imediat după moartea surorii lui. Piese care erau compuse din anagrame ale titlului din ziar și care formau împreună cuvântul VINOVAT. Crezuse că i le trimitea Nova, ca o încercare de a-i distrage atenția de la cele petrecute la Epicura. Nova, care își baza credința pe durerea ei cronică și care aproape îi cauzase moartea lui Nathalie. Dar după ce o înfruntase pe Nova, cu puțin înainte de moartea ei, își dăduse seama că trebuiau să vină de la aceeași persoană care îi trimisese și lui Ruben articolul din ziar.

Umbra lui.

Lângă piesele de puzzle lipite cu scotch era și felicitarea de Crăciun care venise împreună cu ultima piesă și care conținea un mesaj tulburător. Nu reușise

să descifreze ghicitoarea asta în cele patru luni de când o primise.

Nu înveți nimic. Am obosit să aștept.
Nu poți să dai vina pe altcineva în afară de tine.
Puteai să alegi alt drum. Dar nu ai făcut-o. Așa că am ajuns la omega. Începutul sfârșitului tău.

PS. Dacă te întrebi de ce ai primit puzzle-ul acum, să știi că omega e a 24-a literă din alfabetul grecesc. Și 24 împărțit la 2 — adică tu și cu mine — e bineînțeles 12, ceea ce înseamnă 24/12, deci Ajunul Crăciunului. Crăciun Fericit în avans!

Când primise mesajul despre omega, sfârșitul lui, Vincent se apucase imediat să-și caute aifa, începutul lui. Dacă ar fi putut să-și dea seama ce începuse, poate că ar fi înțeles mai bine ce trebuia să se încheie. Ca să se poată apăra.

N-a durat mult până să găsească — tot în articolul din ziar. Chiar în fotografie. Umbra lui urmase contururile cutiei magice, în așa fel încât formase litera A. Semnul pentru alfa.

Deci ceea ce se va termina acum începuse acolo.

În curtea din Kvibille.

Cu mama lui.

Când încetase să mai fie Vincent Boman și devenise Vincent Walder.

Dar în loc de sfârșitul cu care îl amenința acest mesaj, începuse să primească daruri prin poștă. Cadouri de Crăciun, deși nu era Crăciunul. Primul venise în vară, imediat după ce se încheiase ancheta de la Epicura. În pachetul primit era un disc al necunoscutei formații de muzică rap Renegades, cu o piesă care se numea *Alfa Omega*.

Era și discul ăsta pe perete, prins cu adeziv, în dreapta articolului din ziar. Sub el era un bilețel cu niște informații pe care le găsise pe cutie. Ceea ce nu era foarte mult. Cântecul fusese lansat în 1987 la Coolaid Records și avea o etichetă roșie. Dar se părea

că grupul nu mai lansase altă piesă și nici textul melodiei nu-i spunea nimic. Lăsă lucrurile așa.

O lună mai târziu, în septembrie, primise un alt cadou. Cu un alt album. De data asta, era albumul Led Zeppelin *Alpha & Omega*. Exemplarul se dovedise a fi o raritate și conținea patru înregistrări live ilegale pe care era practic imposibil să pui mâna. Scoase discurile și le prinsese cu adeziv pe perete, alături de cutia în care veniseră.

În afară de titlu, mai avea ceva în comun cu cadoul precedent. Albumul era tot din 1987.

Vincent știa foarte bine ce reprezentau cifrele. Sora lui, Jane, îi reamintise arătându-i o pagină dintr-o carte, pagina 873. Adică 8 iulie, ora 3. Ultima vară a mamei lui. Când el avea șapte ani și făcea magie pe o pătură în curtea casei.

87 însemna 8 iulie.

Ziua mamei lui.

În curtea din Kvibillie.

Iar.

În dreapta discurilor, era cadoul din octombrie. De data asta, o mașină de jucărie. Mai bine zis, o machetă a mașinii de poliție germane Opel Omega. Niciun alfa acum. Dar Opel Omega ieșise pe piață în 1987. Și macheta era, bineînțeles, la scara 1:87.

Mama.

Cutia magică.

Iluzia.

VINOVAT.

În noiembrie nu mai primise nimic legat de alfa și omega; fusese un dar cu semnificație evidentă. O cutie magică. Sau mai bine zis, o cutie în stare foarte bună *The Great Houdini Magic Starter Set*. De data asta, Vincent nici nu mai fusese nevoit să caute pe Google — toate informațiile erau pe cutie.

Harry Houdini devenise cunoscut când se eliberase, încătușat fiind, dintr-un container plin cu apă. Același tip de container care se afla și la ferma de nuci a lui Jane și Kenneth, unde fuseseră cât pe ce să moară Vincent și Mina. Referința la Houdini era,

bineînțeles, o aluzie la mama lui și la cutia din care nu reușise să lasă. Știa deja ce era inscripționat pe spatele cutiei, nu fusese nicio surpriză când văzuse că anul fabricației era 1987.

Iar de atunci nu mai primise niciun pachet. Nici nu voia să mai primească. Pentru că Umbra lui îi spusese deja de o jumătate de an despre zilele care se apropiau acum.

Omega... a 24-a literă a alfabetului grecesc... 24 împărțit la 2 — adică tu și cu mine — e 12... 24/12... Ajunul Crăciunului... Crăciun Fericit în avans!

Tu și cu mine.

Ajunul Crăciunului.

Azi era 18. Mai erau doar șase zile până la Ajunul Crăciunului. Orice ar fi fost, atunci începea. Omega lui. Și nu știa ce înseamnă.

Vincent se uită din nou la cadourile de pe perete.

Coolaid Records. Expertul în secte pe care îl cunoscuse împreună cu Mina le povestise că membrii sectei Jonestown se sinuciseseră bând sirop Kool-Aid otrăvit. La fel ca și adepții Novei, la liceul Östra Real. *Un album bootleg care în principiu era practic imposibil de găsit*. Cineva știa că el colecționează discuri. Chiar dacă genul ăsta de muzică poate nu era unul dintre favoritele lui.

Mașina de poliție. Presupunea că se referă la Mina.

O cutie magică pentru copii. Umbra știa deci că iubise magia în copilărie și că, adult fiind, era să se înece într-un cazan ca al lui Houdini împreună cu Mina.

Legătura era evidentă. Persoana din spatele chestiei ăsteia nu numai că-i cunoștea trecutul. Ci avea și informații detaliate despre colaborarea lui cu poliția.

Chiar ar trebui să discute cu Mina. Ar fi trebuit să o facă de mult, dar ceva îl oprise. De când primise mesajul cu piesele de Tetris, acum jumătate de an. O voce în capul lui îi șoptea că poate chiar merită ce urma să i se întâmple. Poate că Umbra avea dreptate și chiar era vinovat.

Întrebarea era doar *pentru ce* era vinovat.

— Cum a fost în tuneluri?

O enerva tonul plin de compasiune al lui Loke, asistentul Mildei. Dar Mina ridică din umeri. Trebuia doar să accepte că... atitudinea ei specială era un subiect de discuție.

— Când încep să lucrez, îmi trece frica, răspunse ea scurt.

Loke păru că înțelege ce vrea să spună.

— Cam așa e și pentru noi. Facem un pas înapoi, nu atât de mare încât să uităm că avem un om pe masa aia, dar suficient cât să ne putem face treaba fără să ne copleșească tot felul de sentimente.

— Exact, încuviință Mina zâmbind.

Nu avusese niciodată o conversație atât de lungă cu asistentul Mildei. De obicei, era tăcut.

— Vine imediat, am auzit că vorbea la telefon cu fostul ei soț, o asigură Loke în timp ce aranja niște instrumente pe tava sterilă.

— Nu e nicio problemă. Pot să aștept, spuse Mina uitându-se fascinată la degetele lungi și subțiri ale lui Loke, care aranjau cu o precizie militărească tăvile.

În sala albă se lăsă liniștea, iar ea căuta cu disperare modalități să continue conversația.

— Care sunt posibilitățile de avansare în cariera ta? Următorul pas e să devii medic legist?

Înjură în sinea ei. Parcă era o babă care stătea de vorbă cu un adolescent. Loke zâmbi fugar în timp ce puse pe masă un bisturiu.

— Probabil că așa e de obicei, răspunse el.

Mina realiză fascinată că Loke așeza instrumentele fără să facă niciun zgomot.

— Dar eu am un obstacol major în carieră. Sunt mulțumit așa.

Ridică din umeri, iar Mina îl privi cu și mai mult interes. Nu era un cuvânt pe care îl auzea prea des. „Mulțumit."

— Mi-e bine așa cum e acum și nu merită să schimb ceva în ecuația asta, care are un echilibru funcțional. Îmi place ce fac și nu lupt pentru vreun loc în societate sau o situație economică mai bună... cred că

ai auzit bârfe că am destui bani moșteniți. Un asistent medical legist foarte bogat. E ceva care nu e la locul lui și de aici și bârfele. Am tot ce-mi trebuie în viață. Nu toți au norocul ăsta. Să fie mulțumiți. Așa că eu consider un dar că pot să mă bucur de așa ceva. Ambiția ar strica totul.

Mina nu-l răspunse; era preocupată de ce auzise. Și mai ales de faptul că era vorba de mai multe propoziții formate din cuvinte mari. Nu auzise de mult ceva atât de înțelept. Și o făcuse și pe ea să se gândească. La cât de mulțumită e. De viața ei. De existența ei.

— Oasele astea sunt uimitor de frumoase! exclamă Loke uitându-se cu admirație la scheletul din fața lor.

Mina încercă să se gândească la un răspuns potrivit, dar nu găsi niciunul. Iar Loke continuă în timp ce arăta către oase.

— Uite-te aici! Sunt foarte curate. Nicio urmă de resturi biologice. Toată carnea a dispărut. Un lucru neobișnuit. Și, foarte ciudat, eu...

— Bună! Scuze că am întârziat! Am avut niște... probleme de care a trebuit să mă ocup. Dar acum sunt aici. Și am auzit că ai deja o teorie despre identitatea persoanei găsite în tunel? Ce rapidă ești!

Milda intră și îi luă locul lui Loke lângă masa cu instrumente, iar asistentul dispăru discret. Mina arătă cu capul spre oasele așezate pe masa de metal.

— Acolo. Tibia fracturată. Avem un om de afaceri care e dat dispărut de patru luni. Jon Langseth. A avut un accident când escalada Everestul și și-a rupt piciorul.

— Mda, chiar, îmi aduc aminte. Parcă au fost niște controverse atunci pentru că a murit un șerpaș când încercau să-l coboare de pe munte?

— Da, exact. Și s-a mai vorbit despre asta și când au anunțat dispariția lui. Așa că am făcut imediat legătura când am văzut fractura. Poate greșesc. Mulți oameni își rup picioarele. Dar poate că ar trebui să plecăm de la premisa asta, că e vorba despre el?

Milda încuviință.

— Da, înțeleg ce vrei să spui. O să iau întâi legătura cu medicul legist ortodont să vină să facă o radiografie dentară și apoi găsim vreo corespondență. Și în timpul ăsta examinez eu oasele, să vedem dacă mai descopăr ceva.

— E foarte bine așa. Știi unde mă găsești.

— Și dacă nu știu, oricum în curând o să bați tu la ușă din nou, râse Milda.

Dar râsul nu-i lumină și ochii.

Părea obosită, iar Mina era cât pe ce să o întrebe dacă e totul în regulă. Apoi se abținu. Nu trebuia să se bage în treburile private ale altcuiva. O incomoda. Înainte să închidă ușa după ea, o văzu pe Milda cum se sprijină câteva secunde de masa de metal. Apoi cum se scutură și se întinde după o pereche de mănuși sterile.

Sara Temeric își ridică privirea din calculator. Teresa, colega ei de la Departamentul Operațional Național, DON, era în fața ei. Sara fusese șefa Teresei înainte să plece în SUA. De atunci, avuseseră amândouă diferite domenii de responsabilitate, dar tot Teresa era cea în care avea cea mai mare încredere.

— Ce știi despre azotatul de amoniu? întrebă Teresa fără să o salute în prealabil.

Sara clipi mirată.

— Ăăăă, e un fel de sare, răspunse ea întinzându-și brațele care îi amorțiseră de atâta scris la calculator. Se folosește în îngrășăminte datorită conținutului ridicat de azot. Interesant e că, dacă îl încălzești, obții gaz ilariant. Dar când se folosește ca îngrășământ, se diluează cu alte substanțe, pentru că există riscul de explozie dacă are o concentrație prea mare...

Sara amuți. Știa exact de ce îi adresase Teresa întrebarea. Ar fi trebuit să se fi gândit și ea.

— *Sorry*, oftă ea. Mă gândeam să-i trimit la vară pe Zachary și Leah la o fermă suedeză, cât mai există. Fermele. De asta am făcut legătura. La DON, nu suntem interesați de îngrășăminte.

Își închise laptopul, puse coatele pe masă și își sprijini bărbia în palme. Fostul ei soț, american, obișnuia să-i spună că e poziția *engaging pose*. Dar ei avea explicații pentru orice. Mai puțin pentru faptul că rămăsese în SUA.

— Azotatul de amoniu e și una dintre cele mai obișnuite substanțe regăsite în bombele *artizanale*, explică ea. Dacă îl amesteci cu un material inflamabil, ai un risc de explozie ridicat. Și daunele provocate sunt mari. Și pe deasupra este un oxidant, deci chiar dacă nu explodează, alimentează incendiul cu oxigen, iar flăcările se întețesc și sunt mai greu de stins.

— Ești nemaipomenită, zâmbi Teresa. Acum știu de ce ai fost șefa mea.

— Dar de ce întrebi?

Teresa închise ușa biroului înainte să continue conversația.

— Am primit informații de la câteva companii care colaborează cu ferme din Scania, șopti ea. Așa că nu te înșeli deloc în privința îngrășămintelor. Le-a dispărut azotat de amoniu. Furt. Cantitatea totală care lipsește e de zece tone. E mai mult decât suficient ca să ne facă să ciulim urechile. Ții minte accidentul din 2015, cu explozia aia enormă din China, de la Tianjin? A fost vorba de azotat de amoniu.

Sara își aducea aminte. Înregistrările video ale exploziei fuseseră difuzate la televizor o groază de timp, ca să nu mai vorbim de internet.

— Dar atunci au explodat 800 de tone, nu? întrebă ea. Și acum noi căutăm zece?

— Așa e. Dar azotatul nu fusese preparat ca explozibil. Și cu toate astea, explozia a fost vizibilă din spațiu.

Sara fluieră.

— Cam 1 000 de persoane au fost rănite sau au murit, chiar dacă accidentul s-a petrecut într-o zonă nepopulată a portului, continuă Teresa. Sper să nu aflu niciodată ce efect ar putea avea într-o zonă populată zece tone de azotat de amoniu transformat în explozibil. De exemplu, într-un oraș. Dar bănuiesc că n-ar mai rămâne nimic.

— Nu poate să existe alt motiv pentru care să fi furat cineva zece tone de azotat de amoniu? Trebuie neapărat să fie vorba de o bombă?

— Găsești tu un alt motiv? Nu cred că e cineva care voia îngrășăminte gratis.

Bineînțeles că Teresa avea dreptate. Sara se încruntă uitându-se în gol. Amenințările cu bombă nu erau nicio noutate. În toate orașele mari din Suedia, și de multe ori și prin cele mici, apăreau în mod curent amenințări cu bombă de tot felul. Cele mai multe erau doar alarme false, menite să inducă teama.

Dar asta era altceva. Tocmai pentru că nu primiseră nicio amenințare. Dacă bănuiala Teresei se dovedea întemeiată, însemna că există cineva care construia

discret o bombă foarte mare. Ceea ce era şi mai grav. Pentru că însemna că nu e de joacă.

— Nu e cadoul de Crăciun pe care mi-l doream anul ăsta, oftă Sara. Dar asta e. Cum facem să găsim bomba?

De la o vreme, aveau un sentiment ciudat când se întâlneau în sala de conferințe. Toți simțeau că le lipsește ceva. Că le lipsește *cineva*. Scaunul lui Peder era gol. O să rămână gol, ca să-și aducă aminte ce și pe cine au pierdut.

Julia îi privi cu atenție când intrau pe rând în încăpere. Se uită la toți în afară de Adam. Îi obligase pe toți, inclusiv pe ea însăși, să facă terapie după ce murise Peder, în vară. Dar nu era sigură că ajutase la ceva. Dacă se uita la ea, își dădea seama că nu o ajutase deloc. Durerea îl atârna în continuare de gât ca o piatră de moară. Nu-i era mai ușor. Și, până la urmă, responsabilitatea cădea pe umerii ei, pentru că ea era liderul echipei. Ierarhia și repartizarea responsabilităților erau bine stabilite în cadrul poliției. Pierduse multe nopți gândindu-se pas cu pas la ceea ce se întâmplase. Pentru a-și da seama dacă ar fi putut să împiedice tragedia. Dar oricât se gândea și o întorcea pe toate părțile, își dădea seama că n-ar fi putut face altceva. Și ancheta poliției ajunsese la aceeași concluzie. Dar asta nu o făcea să sufere mai puțin. Își îndreptă spatele și-și drese glasul ca să le atragă atenția.

— Bun, suntem toți, începu ea ducându-se spre tablă. Trebuie să vă spun de la început că încă nu știm exact ce anchetăm. Cel mai probabil, profanare de cadavre, dar nu putem spune dacă avem de a face cu o crimă sau ucidere din culpă. Așa că deocamdată vom aduna toate informațiile și vom lucra pe mai multe piste, de acord?

Bosse veni încet și se așeză la picioarele ei. Câinele se uita rugător, așa că ea se înduplecă și scoase zâmbind din buzunar un biscuit pe care i-l dădu. Ea și câinele aveau o înțelegere. După ce-și primea biscuitul, Julia arăta spre picioarele lui Christer și Bosse o asculta imediat. Apoi deveni serioasă și arătă cu degetul spre tabla unde pusese o fotografie sub care scrisese un nume.

— Jon Langseth. Dispărut din 10 august, deci de patru luni și opt zile. 41 de ani, director și acționar al

companiei de investiții Confido, are nevastă și trei copii. Presa a speculat la vremea dispariției lui că a părăsit țara, din cauza anchetei penale în legătură cu presupusele afaceri ilegale de la Confido.

— Ai naibii parveniții mormăi Christer scărpinându-i după ureche pe Bosse. Păcălesc oamenii cinstiți și le fură banii puși deoparte pentru pensie.

— Te rog să-ți ții pentru tine părerile personale, Christer! îl apostrofă Julia serioasă.

Tot îl evita pe Adam. Știa că, dacă se uită la el, privirea o va da de gol și toată lumea va ști că, acum doar câteva ore, trupul lui gol era deasupra ei, în pat. Întotdeauna avea impresia că atât atracția, cât și vinovăția îi erau scrise cu litere mari în frunte. Dar Adam o asigura de fiecare dată că părea la fel de rece și dură ca de obicei. Poate că avea dreptate. Cât nu se nimereau în aceeași încăpere cu Vincent Walder și abilitatea lui incomodă de a citi oamenii, poate că aveau o șansă să-și păzească secretul.

— Dar Jon Langseth nu a plecat din țară, continuă ea. Am primit confirmarea că lui îi aparțin oasele găsite la metrou. Ce instinct ai, Mina! Fracturile de pe tibie coincid cu ecografiile făcute după accidentul de pe Everest. A confirmat și Milda că radiografia dentară corespunde cu imaginile primite de la dentistul lui.

— Loke, asistentul Mildei, a făcut o remarcă interesantă cât eram acolo, zise Mina. Ceva de genul că oasele sunt neobișnuit de curate. Mă întreb dacă o avea de-a face cu locul unde au fost găsite. Poate că le-au ros șobolanii?

— Atunci ar fi trebuit să fie urme de dinți pe ele, replică Julia. Și nu am auzit să fie.

— Cum ai reușit să cobori în tunelurile alea murdare, Mina? întrebă Ruben râzând.

Mina îl privi nervoasă.

— Ai văzut vreun șobolan? Am auzit că unii sunt așa de mari.

Arătă cu degetele o lungime de vreo zece centimetri, aruncându-i o privire cu subînțeles.

— Scuză-mă, am crezut că îmi arăți dimensiunea penisului tău, i-o tăie Mina.

Christer pufni, aproape înecându-se cu cafeaua.

— Auuu!

Julia oftă.

— Potoliți-vă, concentrați-vă! se răsti ea la Ruben și Mina. Voi doi o veți interoga pe soția lui Jon Langseth. Christer, te uiți în arhivă, să vezi dacă găsești ceva care să ne ajute. Adam, vorbești cu polițistul responsabil de ancheta de la Confido. Peder, tu...

Se opri brusc. Doamne, Dumnezeule, ce spusese? Ochii i se umplură de lacrimi și se întoarse brusc cu spatele ca să nu observe și ceilalți, deși era prea târziu. În încăpere să lăsă o liniște cumplită. Înghiți în sec, se întoarse și încercă să nu se uite la scaunul gol al lui Peder.

— Sunteți liberi! spuse cu glas înecat.

După ce ieșiseră toți, Julia se îndreptă spre scaunul lui Peder și puse mâna pe spătar. Parcă îl vedea în fața ei, obosit, moțăind tot timpul după nașterea tripleților. Dar și vesel și grijuliu. Lăsase în urma lui un gol care era greu de umplut. Însă erau nevoiți să meargă mai departe fără el. Serviciul era serviciu. Oftă și se îndreptă spre biroul ei. Trebuia să se pregătească pentru o conferință de presă; avea să fie o nebunie când o să afle presa despre Jon Langseth. Era important să poată controla situația în vreun fel. Așa că gândul la Peder trebuia lăsat deoparte.

Alergau prin tuneluri. Era beznă, dar le știau pe dinafară. Știau când vine metroul și cât de mult trebuie să se lipească de zid, să sară pe vreo bordură sau să se înghesuie într-una dintre multele crăpături de pe acolo. Știau unde să o ia la dreapta și unde să o ia la stânga. Știau cum să găsească drumul spre casă. Era casa lor. Regatul lor.

Pașii din spate parcă se apropiau din ce în ce mai mult, așa că se grăbi cât de mult putea. Dădea repede din picioare prin pietrișul accidentat, dar în curând simți că-i suflă cineva în ceafă.

Se opri. Tânjea după ceea ce avea să vină. Tânjea după îmbrățișare, după brațele în care se simțea în siguranță, care îl înconjurau strâns, barba nerasă care-l zgâria pe obrajii lui moi.

— Ha! Te-am prins!

Tata îl luă în brațe exact așa cum își dorise. Îl ținu strâns la piept, iar el îl simți pielea moale a gecii. Mirosea a umezeală, tutun și chestia aia dulce care era ca o ceață în tabăra lor. Mirosea a tata.

— Acum nu ne mai jucăm de-a v-ați ascunselea, mergem să căutăm mâncare, spuse tatăl lui când îi dădu drumul. Îmi chiorăie mațele.

Încuviință fără tragere de inimă.

Nu-i plăcea să iasă la suprafață. Era prea multă lumină, prea multă gălăgie, era îngrozitor cu atâta zgomot și imagini. Și toți oamenii care se holbau la ei.

Voia să rămână în pântecele pământului, unde era în siguranță și iubit.

Între ai lui.

Dar știa și că trebuie să facă rost de mâncare.

Coșurile de gunoi de la suprafață erau mereu pline de mâncare după pauza de masă. Ceasul pe care îl primise de ziua lui îi arăta că e ora 14. Trebuiau să se grăbească.

Își luă tatăl de mână. Nu era chiar atât de înfricoșător la suprafață, atâta vreme cât erau împreună.

— Sper că ai înțeles că glumeam în legătură cu șobolanii.

Ruben se ținu strâns de mânerul de deasupra portierei când Mina coti brusc. Nu scosese niciun cuvânt de când se urcaseră în mașină. El oftă în sinea lui, ca să n-o enerveze și mai mult. Unii nu aveau deloc simțul umorului, iar el se pare că nu pricepuse că ea face parte din categoria asta.

— Uite un loc liber!

Arătă spre un loc de parcare, iar Mina întoarse brusc și parcă. Trebuiau să ajungă pe Narvavägen. Bineînțeles, își zise Ruben cu silă. Finanțiștii care aveau afaceri murdare locuiau mereu pe Östermalm.

— Vrei să continui să fii supărată sau putem să ne facem treaba? o întrebă el când coborâră din mașina de poliție.

Știa că în cazul Minei se putea baza pe simțul datoriei. Părea că îi pasă doar de muncă. Încă se întreba dacă se culcase cu Vincent, dar imaginea lor, împreună, i se părea imposibilă. Toate încercările lui de a vizualiza combinația Mina și sex implicau imagini cu protecție peste tot. Și mănuși de plastic.

— Nu sunt supărată. Doar că n-am avut chef să vorbesc. Normal că ne facem treaba.

Căută la interfon numele Langseth și sună. După câteva secunde, ușa se deschise, iar ei intrară. În antreul somptuos, în stânga era scris că familia Langseth locuia la ultimul etaj. Normal.

— La naiba, cum o fi să locuiești așa? exclamă Ruben fără să poată ascunde invidia care-l cuprinsese încă de la intrare, în holul în care domina o orgie de marmură și aur.

— Nu e pe gustul meu, replică Mina sec urcându-se în lift.

Ruben trase grilajul negru și apăsă pe buton. Urcau încet, cu un zgomot surprinzător, spre etajul șase. Ușa era deschisă, iar în prag îi aștepta îngrijorată o femeie blondă, cu părul strâns într-o coadă de cal. În timp ce deschidea grilajul de la lift, Ruben se întrebă automat dacă ar fi fost greu s-o aducă în patul lui.

— Ați venit în legătură cu Jon? îi întrebă ea dându-se laoparte din ușă ca să le facă loc să intre.

Bineînțeles că și în apartament, încă din holul gigantic, totul era impunător. Parchetul strălucitor se întindea cât vedeai cu ochii, iar de tavan atârna un candelabru de cristal care părea mai mare decât toată sufrageria lui Ruben.

— Ați sunat și v-ați anunțat vizita. Dar nu mi-ați spus despre ce este vorba. L-ați găsit pe Jon? Unde e?

Îngrijorarea de pe fața ei se transforma în furie. Femeia mergea înaintea lor către un living care, după dimensiuni, ar fi putut fără probleme să fie sală de padel.

— Eram sigură că a ales cea mai ușoară cale pentru el, continuă ea. Să mă părăsească pe mine și pe copii. Sigur are și vreo fufă cu el. De când a dispărut, m-au sunat trei fete, *trei*, să-mi spună că a avut aventuri cu ele. Și puteți să vă dați seama că mai sunt o groază.

Îi invită să se așeze pe o canapea mare și albă. Ruben se instală și simți imediat cum se afundase aproape zece centimetri. Parcă stătea pe un nor.

— Josephine, nu-i așa? întrebă Mina în timp ce se așeza și ea.

— Da, scuză-mă, Josephine Langseth. Eu sunt.

Continuă imediat, fără să-i întrebe cum îi cheamă și fără să le lase nicio șansă să se prezinte. Ruben nu putea să treacă peste faptul că Josephine Langseth arăta ca într-o reclamă Ralph Lauren. Păr blond, strălucitor, prins într-o coadă de cal perfectă. O cămașă albă, care părea scumpă, băgată într-o pereche de blugi care și ei cu siguranță costaseră o avere. Și pe sub hainele astea, sigur avea lenjerie intimă de la Simone Pérèle. Își imagină cum o ține de coada aia de cal în timp ce face dragoste cu ea, pe la spate. Apoi o văzu în fața ochilor pe Amanda furioasă și înghiți în sec. Trebuia să se potolească.

— Deci unde e Jon? continuă Josephine așezându-se pe canapeaua din fața lor. Insulele Cayman? Bahamas? Dubai? La naiba, nici nu știu ce țări nu au acord de extrădare cu Suedia. Dar lui îi place în Dubai,

am fost de multe ori acolo în concediu. Stăteam la One & Only. Tot acolo e și acum?

Mina schimbă o privire cu Ruben, apoi spuse:

— E adevărat că l-am localizat pe Jon. Dar nu este în Dubai. Am găsit... rămășițele lui. Din păcate, trebuie să te anunțăm că soțul tău e mort.

În apartamentul enorm se lăsă o liniște mormântală. Nu se mai auzea decât zgomotul înfundat al unui aspirator. Josephine se lăsă pe spate pe canapea, privind în gol pe fereastră. Se uită și Ruben. În spatele copacilor plini de zăpadă se zărea biserica Oscar, despre care știa că are una dintre cele mai mari orgi din Suedia. Era ciudat ce reținea mintea omului.

— Am fost foarte... supărată pe el, zise Josephine cu alt ton decât înainte. M-a părăsit în rahatul ăsta. Să am grijă de trei copii, executori și procurori care bat la ușă, presa care scrie articol după articol despre cum el și așa-zișii lui prieteni sunt cei mai mari infractori. Toți se uită la mine aici în cartier. Ceilalți părinți de la Carlsson nici măcar nu vorbesc cu mine. Și fetele alea care m-au sunat... Am crezut... Am crezut că a plecat, că m-a părăsit. Și am fost supărată. Și în același timp, tot îl iubesc...

Josephine începu să plângă încet.

Ruben se foi incomod pe canapeaua moale, iar toate eventualele gânduri sexuale se risipiră. Nu suporta să vadă femei plângând.

— Jon avea vreun dușman? întrebă Mina scoțând un șervețel din buzunarul gecii.

— E o afacere de miliarde, răspunse Josephine luând șervețelul. Așa că sigur are dușmani. Dar eu nu știu nimic. Chiar dacă Procuratura crede altceva. El se ducea la serviciu, eu aveam grijă de copii și de casă. Știam fiecare ce avem de făcut, care ne sunt sarcinile. Dacă îl întrebam cum a fost la serviciu, răspundea mereu *bine*, apoi subiectul era închis. În locul vostru, aș vorbi cu partenerii lui.

Își suflă zgomotos nasul și puse apoi șervețelul pe masă.

— Nu știi pe nimeni care să-i fi vrut răul? întrebă Ruben ezitând puțin. Nicio femeie... care poate s-a simțit neglijată?

Josephine Langseth pufni.

— Fetele alea care au sunat aveau sigur în jur de 20 de ani și nu păreau să fie niște genii. Și din câte îl cunosc eu pe Jon, nu cred că au fost mai mult decât niște simple aventuri. Dar ce vreți să spuneți, cum a murit de fapt?

— Asta e chestia, răspunse Ruben. Nu știm. Dar nu putem exclude posibilitatea că a fost omorât.

Josephine suspină și începu să plângă din nou.

— Înțelegem că e un șoc pentru tine, o consolă Mina scoțând încă un șervețel din buzunar. Dar orice ce poți să ne spui poate fi de ajutor. Mai e ceva care îți vine în minte?

Ruben observă că Mina abia putea să-și ia ochii de la șervețelul folosit de pe masă în timp ce îi dădea Josephinei altul.

— Nu știu, răspunse Josephine suflându-și nasul din nou. Cu câteva săptămâni înainte să dispară, începuse să se poarte ciudat. Nu știu cum să explic, dar parcă devenise paranoic... Stătea mereu și se uita în stradă pe după perdea. De multe ori se trezea noaptea și umbla prin tot apartamentul. Dacă ieșeam din casă, se uita tot timpul în spate. Dar...

Se opri și ridică din umeri:

— Poate avea de-a face cu procesul care urma să înceapă. Cel puțin așa am presupus eu. Gustaf mi-a zis că toți erau foarte stresați. Am presupus că voia doar să nu mai apară în presă.

— Gustaf? întrebă Ruben.

— Gustaf Brons, colegul lui Jon. Unul dintre acționari. Suntem prieteni buni, îmi povestea unele lucruri pe care Jon le ținea pentru el, când... Dar nu asta e important.

— Tu ce ai simțit când ai văzut că Jon își schimbă comportamentul? întrebă Mina.

Josephine coborî privirea.

— N-a fost o perioadă frumoasă. În weekendul de dinainte să dispară, m-am cazat la Ellery Beach House, ca să fiu singură cu gândurile mele. Și acum vă dați seama ce remușcări am.

Așează șervețelul pe masă lângă celălalt, iar Ruben observă cum Mina își întoarce rapid privirea.

— Și acum ce se va întâmpla? se interesă Josephine uitându-se când la Mina, când la Ruben.

Ruben își drese vocea.

— O să-l mai ținem pe... Jon... o perioadă. Până când medicul legist o să-și termine treaba. Apoi o să ți-l returnăm și atunci o să poți să faci ce ai de făcut cu înmormântarea.

— Unde l-ați găsit?

— La metrou, răspunse Mina. Într-unul dintre tuneluri.

Josephine se uită mirată la ea.

— La metrou? Ce făcea la metrou? N-a mers în viața lui cu metroul.

Doamne, Dumnezeule! își zise Ruben. *Ce oameni!*

— Nu știm mai mult de-atât până acum, îi răspunse Mina. Și nu putem să divulgăm puținul pe care îl știm deocamdată, ca să nu periclităm ancheta. Dar probabil că presa ne va sufoca de îndată ce se va afla că l-am găsit. Nu putem să-ți spunem ce să faci, dar am vrea să te rugăm să nu dai declarații.

— Crede-mă, presa ne pândește de luni în șir. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să dau declarații, îi asigură Josephine resemnată.

Îl conduse la ușă și-și luă rămas-bun de la el cu o strângere fermă de mână.

În timp ce micul lift cobora cele șase etaje scârțâind de zor, Mina se șterse cu spirt pe mâini, iar Ruben încercă să-și aducă aminte forma fundului Josephinei Langseth. Dar îi venea în minte doar craniul lui Jon care rânjea la el.

— Trebuie să convingi serviciul de securitate să-ți sporească paza, zise Tor încrucișând brațele. Uite ce s-a întâmplat cu Anna Lindh și cu Ing-Marie Wieselgren. Ca să nu mai vorbim de ceea ce ți s-a întâmplat ție la sfârșitul verii. Ai fost la un pas de moarte. Și nimeni nu știe câte atentate am oprit de fapt. Trăim vremuri tulburi și tu, Niklas Stockenberg, ești o țintă sigură. Toți din jurul tău ar dormi mai liniștiți dacă ai reuși să-i convingi să-ți asigure pază suplimentară. Și poate chiar și tu ai dormi mai liniștit, nu-i de glumă cu cearcănele alea.

— Da, da, da, înțeleg ce vrei să spui, Tor, răspunse Niklas aranjându-și nervos părul. Doar că nu sunt de acord cu tine. Nu pot să trăiesc cu nivelul de pază pe care îl consideri tu adecvat.

Tor avea dreptate, chiar dormise foarte prost. Se întinse peste birou după raportul masiv și mimă că are de citit, în speranța că purtătorul de cuvânt va înțelege și va pleca. Dar Tor nu înțelegea semnele subtile. Și bineînțeles că rămăsese pe loc.

— Te rog să te mai gândești, insistă el încruntându-se. Dacă nu pentru tine, măcar pentru Nathalie.

— Da, bineînțeles. Fata mea adolescentă sigur vrea să fie urmărită de și mai mulți bodyguarzi nu foarte discreți. O să facă minuni pentru viața ei socială. Aia pe care acum măcar o are.

— Mai bine așa, dar să *trăiască*, bombăni Tor culegând o scamă invizibilă de pe gulerul sacoului.

Nu se întâlneau ca prieteni, dar Niklas știa exact cum arată șifonierul purtătorului de cuvânt. Un șir de costume identice. Alături, un rând de cămăși albe. Cravate identice, în afara celei cu mici steaguri suedeze, pe care o purta mereu de Ziua Națională. Și, bineînțeles, un șir de pantofi identici, lucioși, din piele italienească. În privința asta, Tor nu era un om care să știe să facă variațiuni. Dar era loial și un foarte bun purtător de cuvânt, care îl fusese alături de când primise postul. Doar că uneori nu știa să renunțe.

— Eu sunt responsabil pentru fata mea, răspunse Niklas. Apreciez grija ta. Dar deja ești ca o moară

stricată. Eu sunt mulțumit de nivelul de securitate de acum. Ce s-a întâmplat astă-vară nu se întâmplă în fiecare zi. Vreau să pot trăi o viață cât de cât normală.

Nu era foarte adevărat. Nu era deloc mulțumit. Ar fi vrut să aibă mereu în spatele lui câte zece oameni cu ochi bionici. Sau cel puțin în următoarele două săptămâni. Dar, cel mai probabil, n-ar fi fost de niciun ajutor. Venise momentul, indiferent de câtă pază avea pe lângă el.

— Mă rog, tu ești șeful, dar știi care e părerea mea, bombăni Tor și ieși din încăpere.

Niklas se uită la raportul de peste 1 000 de pagini de pe birou. Nu se putea concentra și avea pulsul mare. Aseară, după ce plecase Mina, stătuse până târziu cu un pahar de rom. O liniștise pe Nathalie de mai multe ori, îi spusese că nu era nicio problemă, dar adevărul e că-i fusese teamă să se culce din cauza viselor. Dar n-ar fi fost cazul să-și facă griji, pentru că oricum nu putuse să adoarmă când se dusese la culcare.

Primul lucru pe care-l făcuse dimineață fusese să sune din nou la numărul acela de telefon. Mesajul era același. Doar că acum îl anunța că mai sunt 13 zile, nu 14.

Tor remarcase că avea cearcăne. Însă era mult mai grav de atât. Nici nu știa dacă e în stare să se ridice de pe scaun. Îl cuprinsese o stare de neputință. Dădu deoparte teancul gros de hârtii, împinse în spate scaunul din lemn vechi, îmbrăcat în piele, și-și puse picioarele pe birou.

Cartea de vizită parcă îl ardea în buzunar. Era absurd. Totul era absurd. Parcă juca într-un film prost. Așa ceva nu se întâmplă. Nu în realitate. Dar ar fi trebuit să se apere cumva. Ar fi trebuit să știe.

Pentru că el făcuse alegerea asta. Să-și continue viața, cu alte condiții. Și acceptase toate avantajele. Avantaje care i-au călăuzit pașii către guvern. Scoase cartea de vizită și se uită la simbolul de pe ea. Apoi o puse pe birou cu fața în jos. Predecesorii săi îl priveau, severi, de pe pereți. Oare au ales și ei câteodată căi

incerte? Căl mai puțin morale? Au plătit oare un preț pentru asta? Probabil, într-un fel sau altul.

Niklas Stockenberg știa doar că nu poate să stea și să aștepte. Trebuia să facă ceva, orice. Să simtă că poate controla situația. Și chiar putea să înceapă cu ce era mai important.

Luă telefonul. Dar avea încă pulsul mare, așa că trebui să respire adânc de câteva ori ca să-și revină cât de cât. Nu trebuia să sperie pe nimeni, așa, degeaba. Apoi o sună pe fosta lui soție.

Vincent fusese la cumpărături. Când intră în casă, își auzi propria voce din living. Se scutură de zăpadă, își scoase ghetele, puse paltonul în cuier și piasele cu mâncare în bucătărie. Își auzea în continuare vocea. Iar când intră în living, își dădu seama ce se întâmplă. Benjamin și Rebecka erau pe canapea, iar Vincent pe scenă, la televizor. Tocmai chemase o femeie blondă din public pentru a-l ajuta la următorul moment.

— Vreau să te gândești la un număr care înseamnă ceva pentru tine, spuse Vincent de la televizor, în timp ce-i dădea femeii o foaie și un pix. Scrie-l, dar nu-l arăta nimănui. Și în niciun caz mie.

Vincent se strâmbă. De când colaborarea lui cu poliția devenise publică, canalul Viaplay îi transmitea spectacolele prin serviciul de streaming. Iar Benjamin și Rebecka se uitau acum la primul lui spectacol.

— De ce vă uitați la asta? Și tu, Rebecka, nu trebuia să fii la școală?

— Ca să te rușinezi tu! răspunse fata fără să-și ia ochii de la televizor. De ce iei întotdeauna pe scenă doar femei? Mi se pare discriminare. Și de azi sunt în vacanța de Crăciun. Aston mai are două zile, asta ca să știi.

— Nu tot timpul, se apără el. Nu iau doar femei pe scenă. Dar în anumite momente sunt mai potrivite femeile, iar în altele, bărbații.

— Vai, să-ți fie rușine tată!

Rebecka părea șocată.

El ridică din umeri. Poate nu era o viziune modernă, dar pe scenă era de cele mai multe ori adevărată.

Versiunea televizată a lui Vincent o cercetă cu interes pe femeie cam un minut. Apoi luă o tăbliță și scrise repede 16 numere, împărțite pe patru rânduri.

Aha! Acum își dădu seama despre ce era vorba. Uitase complet momentul ăsta.

— Nu mi se pare nimic emoționant, comentă Rebecka. Nu pot să cred că momentul final a fost o lecție de matematică.

— Se numește *magic square*, îi explică Vincent. O veche problemă matematică din China, din anul 190 înainte de Hristos. Bineînțeles că atunci era cu câte trei numere pe trei rânduri. E mai complexă asta pe care o fac eu în spectacol. Dacă nu mă înșel, au trecut vreo 800 de ani până au descoperit varianta asta, în India.

— Și acum avem lecție de istorie, oftă Rebecka. Nu știu dacă ai auzit, dar eu sunt în vacanță.

— Dar voi, de fapt, ați mai văzut un *magic square*, zise Vincent zâmbind. Stai să aduc albumul de la Barcelona!

Știa că Rebecka are dreptate într-un fel, dar știa și că se îndrăgostise de Barcelona când fuseseră împreună acolo, acum câțiva ani. Așa că sigur va aprecia asta. Vincent căută albumul în bibliotecă. Prefera să aibă fotografiile developate, nu numai în calculator. Pe de-o parte, era mult mai frumos să stai să te uiți într-un album și, pe de altă parte, nu putea să găsească nimic în cele 50 000 de poze din calculator.

— Aici! exclamă el scoțând albumul.

Se așeză pe canapea între Rebecka și Benjamin și răsfoi până la fotografiile cu Sagrada Familia, capodopera lui Gaudi. Observă cu coada ochiului că ambii copii începuseră să fie interesați. Știuse el!

— Uite! arătă el către o fotografie. Asta e făcută de sculptorul Subirachs, care e autorul multora dintre lucrările de pe fațadă. Așa-numita fațadă a Pasiunii sau fațada Nașterii Domnului.

Fotografia înfățișa un prim-plan al unui detaliu — pe perete erau gravate 16 cifre, într-un pătrat.

— Dacă veți calcula suma numerelor de pe fiecare rând, o să vedeți că este 33. Și dacă veți calcula pe verticală și o să adunați numerele de pe coloane, o să vă dea tot 33. Și același lucru pe diagonală. Sau dacă adunați numerele din cele patru colțuri. De fapt există 310 combinații ale acestor numere care dau 33. Care, după mulți creștini, e vârsta la care a murit Iisus.

Benjamin urmărea cifrele cu degetul și părea să calculeze.

— Asta chiar e *cool*! exclamă el dând din cap.

Vincent îl aprobă mulțumit. Chiar era *cool*. Și era vorba și de o mare abilitate matematică să poți face așa ceva. Puse și el degetul pe fotografie.

— Și asta nu e tot. Careul ăsta de cifre are și un mesaj ascuns. Aproape toate numerele apar doar o singură dată, dar uitați-vă la cele care se repetă — 10 și 14 apar de câte două ori și, adunate, dau 48. Iar în vechiul alfabet latin, e chiar suma pozițiilor pe care se află literele INRI.

Rebecka se uită nedumerită la el.

— INRI e bineînțeles prescurtarea de la *Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum*. Adică, Isus din Nazaret, Regele Iudeilor, așa cum a scris Pilat din Pont pe crucea lui.

Vincent ridică din sprâncene cu subînțeles.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Rebecka ascunzându-și fața între palme. Sunt înconjurată de mentaliști.

La televizor, Vincent tocmai ce demonstrase cum suma celor 16 cifre pe care tocmai le scrisese era 15, indiferent de direcția pe care le adunai.

— Nu știu de unde mi-au venit cifrele astea, i se adresă femeii versiunea televizată a lui Vincent. Și oricum aș calcula, tot 15 îmi dă. Ciudat! Nu știu de ce tocmai 15. Numărul ăsta înseamnă ceva pentru tine?

Femeia era în lacrimi.

— De atâta timp sunt căsătorită cu partenerul meu de viață, răspunse ea șocată. Azi aniversăm ziua nunții.

Întoarse foaia, pe care era scris, cu cifre mari și roșii, numărul 15. Și desenase și o inimioară mică alături.

Rebecka pufni în râs.

— OK, nu știu cum ai făcut, dar nu contează. O lecție de matematică. Cred că ești cel mai tocilar tată posibil. Și parcă aveai de scos niște mâncare din plase?

— Benjamin, ajută-mă! zise Vincent arătând mai întâi spre albumul de fotografii și apoi către versiunea lui televizată. Nu-i așa că e *cool*?

— *Sorry*, tată, Rebecka are dreptate.

— Sunteți pierduți, oftă Vincent ridicându-se pentru a pune la loc albumul.

Dar știa că măcar Benjamin nu credea că toată chestia asta era prostească. Fiul lui mai mare nu doar că-i moștenise abilitatea de a vedea și descifra structuri complexe, ci chiar îl depășise.

Cuvintele femeii de la televizor îi rămaseră în minte în timp ce se îndrepta către bucătărie pentru a aranja mâncarea. *Partener de viață*. Ura termenii ăștia. *Suflet-pereche* era la fel rău. Tipurile astea de idei puneau relațiile în dificultate, cu cerințele lor nerezonabile. Probabil că astfel de cuvinte nu reprezentau deloc realitatea. Dar dacă erau adevărate, dacă într-adevăr exista ceva ce se numea *suflet-pereche*, atunci era și mai rău. Pentru că sufletul lui pereche era Mina. Și asta-i complica viața și mai mult.

Christer își întinse picioarele sub birou, făcându-l pe Bosse să se ridice nemulțumit. Dar stăpânul său avu imediat remușcări și-și trase înapoi picioarele, ca să poată câinele să se așeze la loc. Apoi intră pe calculator în baza de date a poliției, DurTvå, și scrise numele lui Jon Langseth, ca să vadă dacă găsește ceva despre dispariția lui. Mina fusese foarte perspicace făcând direct legătura. De obicei dura ceva timp până ce victimele erau identificate, dar pentru că Mina le dăduse imediat un nume, Milda putuse cu ușurință să ia radiografiile de la dentist și să le compare. Acum rămăsese doar partea cea mai grea. Să descopere dacă, și în cazul ăsta de ce, omul de afaceri fusese omorât — și de către cine.

Christer mijî ochii în josul monitorului. Lasse îl bătea la cap tot timpul să-și cumpere ochelari, dar el refuza deocamdată. Nu pentru că era mândru, asta nu mai era de mult, de când își dăduse seama că mama-natură nu-i oferise un corp de Adonis. Era mai mult pentru că ochelarii ar fi fost dovada că timpul trece mult prea repede, amintindu-i că totul se sfârșește. Și pentru prima dată în viața lui, Christer se temea de moarte. Pentru că, pentru prima dată în viața lui, era fericit. Nu cunoscuse sentimentul ăsta și chiar îl speria, dar era mai mult îngrijorat de faptul că l-ar putea pierde. Îi trebuise mult curaj să-și construiască un viitor împreună cu Lasse. Pentru că prin asta arăta cine era de fapt. Miza fusese, și încă era, foarte mare.

Deci fără ochelari.

Se holbă iritat spre un colț al încăperii unde se aflau mai multe birouri. Un idiot pusese cântece de Crăciun și acum la difuzor se auzea melodia *Să fie Crăciun*. În mod normal, nu era permis să se asculte muzică atât de tare la birou, dar acum parcă toți cei din secția de poliție capitulaseră în fața sărbătorilor. Vedea *Crăciun* oriunde se uita. Dar nu era nici chiar așa de fericit încât să înceapă să-i placă muzica de Crăciun. Ura chestia asta. Cel mai rău era când unora le venea în cap să asculte așa ceva încă din octombrie.

Încercă să se concentreze la monitor, cu Bosse pe picioare, făcând abstracție de iadul muzical în care se afla. Mijì ochii și mai mult pentru a vedea literele mai clar și citi fără grabă ce scria despre dispariția lui Jon Langseth. Mai deschise încă o pagină de internet și căută pe Google articole în legătură cu subiectul. Erau multe. Interesul din partea presei și speculațiile atinseseră cote maxime. Dar majoritatea presupuneau că a dispărut de bunăvoie. Că Jon era acum pe vreo insulă la căldură, având la dispoziție resurse financiare în conturi secrete. Și nu era chiar o presupunere deplasată, dacă ne gândim la circumstanțe. Însă era o presupunere care se dovedise falsă.

Scandalul Confido era pe prima pagină a ziarelor dinainte de dispariția lui Jon. O gașcă de băieți cu gel în păr care păcăliseră cu bună știință bătrânii și le furaseră economiile era ceva ce evident supăra profund multă lume. Acționarii trăiau în lux, în vile maiestuoase pe Lidingö, apartamente elegante pe Östermalm, cu șampanie, mașini frumoase, costume și ceasuri scumpe, concedii în Saint Moritz, Ibiza, Dubai și în Maldive. Pe banii altora. Și toată chestia asta se terminase foarte abrupt, cu un proces și publicitate negativă. Christer urmărise cu interes cazul, chiar dinainte de dispariția lui Jon, pentru că nu avea satisfacție mai mare decât să vadă cum derbedeii de genul ăsta primeau ce meritau.

Jon fusese dat dispărut de către soția lui, în dimineața zilei de 10 august. Femeia explicase că n-a anunțat dispariția cu o seară înainte pentru că, de obicei, Jon era plecat în interes de serviciu și venea acasă după ce se culca ea. Dar că era întotdeauna acasă când se trezea ea. În dimineața aceea, când văzuse că n-a venit, o sunase pe secretara lui, care-i povestise că Jon nu fusese la birou cu o zi înainte. Atunci înțelesese că s-a întâmplat ceva.

Și după asta a început circul. Poliția îl căutase. Erau înregistrări ale unor interviuri cu soția lui Jon, cu colegii, cu toți cei care ar fi putut să aibă vreo bănuială despre locul în care se afla. Dar singurul

lucru cert era că, după ce ieșise din casă de dimineață, cel mai probabil pe drum spre serviciu, nu-l mai văzuse nimeni. Se făcuseră eforturi mari, nimic nu trebuia să umbrească munca depusă de poliție. Dar, își zise Christer, nu făcuseră îndeajuns, pentru că plecaseră de la premisa că Jon părăsise țara și trăia acum bine-mersi pe undeva.

Cântecul de Crăciun se termină, dar îi luă locul *Feliz Navidad*. Dezgustător. Îngrozitor de dezgustător.

Mama lui iubea Crăciunul, așa că avusese parte de o supradoză în copilărie. Nu trebuia să fii psiholog ca să-ți dai seama că era cauza *alergiei* pe care o avea în legătură cu Crăciunul. Și din păcate se încurcase cu alt nebun căruia îi plăceau sărbătorile de iarnă. Lasse voia să înceapă să împodobească încă de la începutul lui noiembrie, așa că ajunseseră la un compromis. Puteau să asculte muzică de Crăciun seara și în weekend, dar nu înainte de 15 decembrie. Deci acum trăia în nebunia asta și la serviciu, și acasă.

După câteva ore cu cântece de Crăciun, Christer se întinse în scaunul lui incomod. Citise tot ce exista în arhivă despre Jon Langseth și tot ceea ce exista pe internet în legătură cu cazul ăsta, dar nu se deșteptase deloc. Nu era nimic neobișnuit, nu avea de unde să înceapă. Parcă Jon părăsise apartamentul și apoi se evaporase. Asta până îi găsiseră oasele la metrou, după aproape patru luni.

Christer se încruntă. Trebuia să vadă problema din mai multe unghiuri. Vârstă, ocupație, relații sociale, localizare geografică, sex, prieteni, familie, 1 000 de conexiuni, unde cel mai mic detaliu putea avea o legătură cu ceva. Un detaliu ce se putea afla în baza lor de date. Aici avea el puterea. Să găsească detaliile în arhiva monstruoasă pe care o avea la dispoziție. Pe monitor se derula în fața lui pagină după pagină.

Erau multe lucruri care-l făceau pe Jon Langseth o victimă foarte neobișnuită. O victimă a unui omor din culpă sau chiar a unei crime. Nu avea un cazier kilometric, nicio legătură cu drogurile, cu vreo bandă,

trafic, spargeri sau alte infracțiuni care apăreau în mod normal atunci când găseau o persoană decedată. Cei mai mulți dintre cei uciși aveau o legătură evidentă cu ceva riscant. Ceva care era firesc în destinul lor. Nu că era vina lor, nu așa gândea Christer. Doar că, de cele mai multe ori, din punctul de vedere al poliției nu era foarte greu să înțeleagă de ce ajunseseră în situația asta.

Bineînțeles că Jon Langseth se afla în toiul unei anchete. Dar criminalitatea economică ducea doar în cazuri extreme la moarte, în pătura asta socială. Aici nu era vorba de persoane violente. Ei jefuiau oamenii în anonimat, din spatele unui monitor. Îi jefuiau în costume făcute pe comandă și pantofi din piele italiană. Nici măcar nu aveau acces la arme. Arma pe care ei o foloseau era creierul, nu un Magnum sau vreun Luger.

Bineînțeles, dacă nu lua în considerare ipoteza că Jon Langseth a fost ucis de un pensionar iritat pe care îl păcălise. Christer chicoti în sinea lui. Firește că nu puteai să râzi de moartea cuiva. Dar undeva trebuia să existe o formă de dreptate poetică.

— *Șunca de Crăciun a evadat*, se auzi în boxe, iar Christer începu să râdă singur.

Werner & Werner, Sven Melander și Åke Cato. Ăsta era adevăratul umor. Nu bazaconiile alea la care râdeau copiii din ziua de azi când se uitau la telefoanele mobile. Christer făcea parte dintre cei care considerau că nivelul simțului umorului indica nivelul de inteligență al omenirii. Și își dădea seama că situația nu era prea bună.

Oftă și se întinse din nou. Undeva în arhivă exista ceva care putea să îi ajute mai departe. Întotdeauna se întâmpla așa. Trebuia doar să aibă răbdare. Și răbdare avea cu carul.

Mina încuie mașina fără să fie conștientă de ceea ce face. Era cu gândul la convorbirea telefonică pe care o avusese cu o clipă în urmă. Încă nu-i venea să creadă. O sunase Niklas. La serviciu. Da, în ultima perioadă se întâlnise des cu fostul soț și cu fata ei. Dar la ei acasă. Și acum Niklas o întrebase dacă Nathalie putea să stea la ea o vreme.

Mina fusese luată cu totul pe nepregătite și se gândise instinctiv că *nu*. Dar Niklas nu doar că o întrebase, ci *o rugase*, ceea ce el nu făcea niciodată. Și chiar dacă acum reluaseră relațiile, îi spusese clar că el e părintele fetei și că la el va locui. Acum i se schimbase toată viața. Și nu putea să refuze, așa că Nathalie o să stea la ea. Și avea să vină în două ore. Mina se grăbi spre casă.

Urcă spre apartament și descuie ușa. Trebuia să apuce să facă curat mai întâi. De fapt, nu era nevoie, era conștientă că apartamentul ei era la fel de steril ca de dimineață, când plecase de acasă. Dar sentimentele erau altele. Și chiar dacă apartamentul era de fapt gata pentru a primi musafiri, ea nu era.

Își scoase pantofii, îi puse pe prestul de la cuier și începu să se învârtă prin camere. Știa că mai mult ridică praful cu fâțâiala ei și că era mai bine să se așeze, dar nu putea să se abțină. Era neliniștită. Apartamentul era casa ei, fortăreața ei. Și fusese doar a ei până când venise Vincent la ea. Și acum fata ei *va locui* aici. Nu prea înțelegea cum luaseră lucrurile o asemenea întorsătură. Acum își punea problema unde va dormi Nathalie. Singura variantă rezonabilă era să doarmă în camera de lucru, dar acolo era plin de produse de curățenie, pachete mari cu lavete, mănuși de unică folosință și cutii întregi cu spirt. Îi era teamă că, dacă vede așa ceva, Nathalie nu va mai avea curaj să se întoarcă la ea. Trebuia să găsească un alt loc de depozitare. Dar n-avea timp acum.

Își puse mănușile de unică folosință, luă o găleată cu apă și detergent, o lavetă și începu să șteargă totul, inclusiv pereții. Când termină, dădu și cu aspiratorul.

lar la sfârșit mai șterse totul încă o dată, în caz că se ridicase praful de la aspirator.

Mai era o oră până venea Nathalie.

Mina era puțin transpirată după curățenie, așa că nu-i rămânea decât să facă un duș. Se dădu cu cremă de peeling pe tot corpul. Apa caldă sigur curățase tot praful de pe ea, dar transpirația și pielea moartă erau și mai scârboase. Și crema asta promitea să elimine toate celulele moarte de pe corp.

Știa despre corpul uman că elimină între 30 și 40 000 de celule moarte în fiecare oră. Adică în jur de 0,09 grame. *Pe oră*. Îi venea să vomite numai când se gândea. Masă crema frenetic pe picioare și simți bobițele din ea cum o scărpinau plăcut.

Și, fără să vrea, îi veni în minte imaginea casei ei, plină de piele invizibilă care nu dispărea deloc, indiferent cât de mult curăța. Oare de cât timp era nevoie până apărea o copie de-a ei în mărime naturală, formată doar din celule moarte? Calculă. Într-un an pierdea... Doamne Dumnezeule, cam 800 de grame. Aproape un kilogram. De piele moartă.

Îi veni să vomite și se lăsă în patru labe, aplecată peste scurgerea care lucea de curățenie.

Norocul ei că n-a vomitat. Chiar n-avea timp de așa ceva. Nathalie avea să ajungă în curând. Dacă se grăbea, avea timp să mai dea o dată cu cremă de peeling.

Peter Kronlund era de aproape două săptămâni în închisoarea de pe Kronoberg, chiar lângă Palatul Poliției. Julia verifică mental dacă avea tot ce trebuie ca să poată intra în închisoare. Avea aprobare, sunase în prealabil și avea și legitimația cu ea. Totul era în regulă.

Îl văzu pe Adam apropiindu-se. În timp ce ea, venind de la Palatul Poliției, își luase doar un pulover pentru drumul scurt către închisoare, el era înfofolit cu o canadiană Canada Goose, căciulă și mănuși. Erau mult prea multe grade cu minus afară, iar acum regreta și ea că nu-și luase o geacă. Frigul îi intră în oase repede, chiar dacă distanța era mică. Dar în curând aveau să fie iar la căldură.

— Bună, sper că nu te-am făcut să aștepți prea mult, îi spuse el gâfâind și îmbrățișând-o.

Îmbrățișarea era incomodă; îi simțea mâna pe spate și respirația în ureche. Se desprinse evitând să-l privească în ochi. Viața era mult prea complicată, iar faptul că acum se apropia și Crăciunul înrăutățea lucrurile și mai mult. N-ar fi trebuit să fie așa. Dar după o seară cu *after work* la birou și cu mult vin alb, cedase în fața atracției pe care o avea față de el. Îi simți privirea în ceafă când intră în clădire.

— Pentru prima dată mă bucur că sistemul judiciar e lent, zise ea. Dacă l-am fi arestat pe Peter Kronlund imediat, acum era deja eliberat și nu mai aveam control asupra lui.

Intrarea închisorii era sterilă și înfricoșătoare, iar controalele de securitate erau riguroase. Închisoarea nu aparținea poliției, ci era în subordinea Administrației Penitenciarelor, și femeia care-i luă în primire era îmbrăcată într-o uniformă diferită.

— Legitimația?

Atât Adam, cât și Julia îi întinseră legitimațiile de poliție, iar ea le controlă atent.

— Peter Kronlund?

Julia confirmă din cap.

— Da, am sunat și am făcut programare.

Femeia le întinse legitimațiile fără să zică nimic și le arătă o lădiță albastră, făcând semn spre pantofii lor. Nu era prima dată când erau aici, așa că știau procedura. Scuturară zăpada de pe încălțări, le scoaseră din picioare și le puseră pe rând în lădiță pentru control. La fel făcură și cu celelalte obiecte personale. Julia nu era sigură dacă trebuia să-și dea jos și verigheta, dar, pentru orice eventualitate, o scoase de pe deget și o puse în lădiță. Nu se uită la Adam în timpul ăsta.

Apoi femeia îi scană, ca să se asigure că nu mai aveau asupra lor obiecte de metal.

După acest control, a urmat încă unul. Un câine-lup imens aștepta răbdător, cu limba scoasă.

— Lissy, caută!

Câinele îi mirosi nerăbdător, dar nu marcă nimic. Nu aveau droguri, puteau să intre.

Fură conduși într-o cameră de așteptare cu pereți colorați.

— Restul sunt ocupate, așa că stați în camera pentru familii, le explică paznicul, arătând cu capul spre animalele pictate pe unul dintre pereți.

— Toaleta e acolo. Vreți o cafea?

Amândoi făcură semn din cap că da și se așezară în așteptarea lui Peter. Era acolo de 13 zile și mai era doar o zi până când procurorul trebuia să hotărască dacă îi va prelungi mandatul de reținere.

Se ridicară amândoi în picioare când intră Peter Kronlund, acționarul principal și președintele consiliului de administrație de la Confido. Părea obosit și slăbit, nu mai era deloc cel pe care îl văzuse Julia prin ziare cu un pahar de șampanie în mână pe la vreun eveniment sau îmbrăcat cu haine lejere de vară pe la vreo petrecere în Ibiza sau în Marbella. Părul era nespălat, pielea palidă și cenușie și mirosea vag a transpirație. Julia știa că toți cei de-acolo aveau acces la duș și produse de curățenie, dar nu era nimic neobișnuit ca, în urma șocului de-a se trezi într-o celulă, cineva să-și piardă interesul pentru igiena personală.

— N-am nimic de zis, puteți să vorbiți cu avocatul meu. Mâine ies de aici, spuse el întinzându-se cu lăcomie după cafeaua care tocmai venise.

— N-am venit să vorbim despre cazul tău, replică Adam sec. Vrem să vorbim despre Jon Langseth.

— Jon...

Peter clătină din cap și sorbi din cafea. Se strâmbă când își dădu seama că era prea fierbinte. Julia suflă ușor în cafeaua ei.

— Mda, zise el cu regret. Jon a fost cel mai deștept dintre noi toți. Acum sigur stă cu un gin tonic într-o mână și vreo blondă în cealaltă, undeva departe, departe. În timp ce eu stau aici.

Peter își aranjă părul stinos. Julia se uită rapid la Adam. Nu știuseră dacă Peter aflase de Jon, dar speraseră că încă nu știa nimic. O reacție spontană era foarte valoroasă.

Julia se hotărî rapid. Nu voia să-i dea de înțeles că găsiseră rămășițele colegului lui. Nu încă. Se uită la Adam cu subînțeles, iar el păru să-i citească gândurile.

— De ce crezi că Jon a plecat din țară? întrebă ea.

Peter ridică din umeri.

— De ce să nu cred? E logic, de fapt. Uită-te unde sunt eu. În arest preventiv la Kronoberg.

Dădu dramatic din mâini.

— Dar tu ești nevinovat, nu? întrebă Adam.

Julia sesiză tonul ironic, în timp ce Peter își mușcă buza de sus.

— Da, sunt nevinovat. Dar nu-i pasă nimănui în țara asta de rahat. În Suedia n-ai voie să câștigi bani. Toți trebuie să fie slugi. Toți trebuie să fie la fel de săraci. Nimănui nu i-a păsat de mine în copilăria mea în Södertälje. Pentru că atunci eram la fel ca alții. Dar acum nu mai e așa. Acum sunt un om de succes și am bani. Și atunci vin hienele. A dracului Suedie! Nimeni n-are voie să scoată capul. Și pentru asta plătesc acum. Iar Jon a fost deștept și a înțeles lucrul ăsta, așa că a plecat.

— Știi sigur? întrebă Adam. A zis ceva până să dispară? De vreo plecare în străinătate?

— Nu, n-a zis nimic, răspunse Peter încercând să soarbă din cafea. Dar ceva făcea el.

— De ce zici asta?

Adam se apleacă spre el cu interes, iar mușchii pieptului i se conturară pe sub tricoul alb. Julia încercă să nu se uite la el. Sau să nu-și aducă aminte cum îi simțise sub palme.

— Eee, prostii doar. Greu de explicat.

— Încearcă, replică Julia. Descrie așa cum poți tu.

— Păi, a fost foarte ciudat în ultima lună. Paranoic. Se uita tot timpul să nu fie cineva în spatele lui.

— Continuă, spuse Julia.

— E greu de explicat, repetă Peter încruntându-se. Dar începuse să se comporte de parcă îl vâna cineva. Venea la serviciu pe trasee diferite. Sporise paza la recepție. Dacă ieșeam să mâncăm undeva, trebuia să rezervăm masă doar în locuri unde existau două ieșiri de urgență. Rahaturi de-astea. Și a fost o schimbare de pe o zi pe alta. Dar s-a întâmplat în perioada în care un cretin de jurnalist de la *Dagens Industri* a început să-și bage nasul în afacerile noastre și am bănuit că era din cauza asta. Stresul se manifestă diferit la fiecare, dar el parcă deraiase. Așa că, sincer să fiu, nu m-am mirat deloc când a plecat.

— Dar vrei să spui că parcă nu mai era el?

Julia gustă cafeaua și se strâmbă. Nu mai frigea așa de tare, dar era de-a dreptul scârboasă.

— Nu, la naiba! Jon era cel mai relaxat om pe care i-am cunoscut. Nu-și pierdea firea niciodată. Nimeni nu putea să facă față unei situații așa cum făcea el. Știi, era genul de om care nu transpiră nici când aleargă. Fiecare fir de păr la locul lui, costumul impecabil. Știu că povestea odată că acum mulți ani avusese o perioadă foarte dificilă în viața lui, dar mi-e greu să cred. Jon era domnul Perfect.

— Până când n-a mai fost.

— Da, exact.

Se lăsă tăcerea.

Julia se uită la peretele pictat. Animale vesele în junglă. O maimuță atârna de o creangă. Vreo doi

elefanți aruncau cu apă. O zebră care părea drogată. Harry ar fi adorat pictura asta. Dar lui oricum nu-i trebuia mult ca să fie fericit. Era un bebeluș vesel, care putea să izbucnească în râs și la vederea unei clanțe.

Alungă gândul la fiul ei. Pentru că, dacă se gândea la Harry, se gândea și la Torkel. Și la faptul că avea o familie. Cel puțin în momentul ăsta.

— Știi dacă avea vreun dușman? întrebă Adam uitându-se fix la ea.

Julia își dădu seama că expresia o dăduse de gol și încercă să-și înăbușe sentimentele pe care i le trezise pictura. Își schimbă poziția.

— Nimeni în mod special, răspunse Peter dând din cap. Bineînțeles că în lumea noastră există oameni pe care i-am supărat. Așa e mereu. Dar nu la nivelul la care să-i fi făcut cineva ceva. Așa că nu, eu tot cred că stă și-și asigură un bronz perfect pe undeva.

— Jon e mort, zise Julia brusc.

Peter tresări și se albi și mai mult la față. Se holbă la ea deschizând și închizând gura, ca un pește. Julia aștepta răbdătoare. Prima reacție era foarte importantă. Dar reacția lui Peter îi spunea clar că nu știuse.

— Mort? Cum? Unde? Cine?

Întrebările curgeau în timp ce strângea marginea mesei. Încheieturile i se albiseră.

— Nu putem să-ți dăm amănunte din anchetă. Dar faptul că acum e mort poate să aibă de-a face cu comportamentul lui dinainte de-a fi ucis.

— Ai zis ucis?

— Asta-i ipoteza noastră de lucru. Așa că, dacă te mai gândești o dată, poate îți aduci aminte de ceva neobișnuit. Ceva ce a zis. Ceva ce ai văzut.

Julia se lăsă pe spate în scaun în timp ce studia reacțiile lui Peter, ca să încerce să-și dea seama dacă le ascunde ceva. Dar el nu făcu decât să clatine din cap.

— Nu. Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi altceva decât... ceva legat de afacerile noastre.

— OK, atunci am terminat, spuse Julia ridicându-se.

Trebuia să plece de-acolo înainte ca animalele de pe perete să înceapă să-i vorbească, pentru că le simțea acut prezența.

— Mâine ies de-aici, behăi Peter ținând strâns cana cu cafea în mână.

— Succes! răspunse Adam ironic, salutându-l din cap.

Când ieșiră din încăpere, se întâlniră cu paznicul care venise după Peter. În spatele ei, Julia simți privirile elefanților.

Nathalie ieși din liftul de la Ministerul Justiției și îl văzu pe Tor care o aștepta la recepție zâmbindu-i larg.

— Nathalie, ce mult a trecut de când nu te-am mai văzut! exclamă el. Abia te mai recunosc.

Nathalie era cât pe ce să-i întrebe dacă uitase toate întâlnirile pe care le avuseseră acum jumătate de an în legătură cu mărturia ei în procesul cu Epicura. Dar bănuia că remarca lui Tor era de fapt pentru băiatul de la recepție. Implicarea ei în proces nu fusese făcută publică, așa că era mai bine să se prefacă în continuare.

Îi explicaseră atunci că era obligată de fapt să depună mărturie pentru că avea 16 ani, dar că totuși se punea și problema siguranței, deoarece tatăl ei era ministrul justiției. Până la urmă fusese de ajuns să depună mărturie polițistul ăla înalt, cel care fusese de față când membrii organizației încercaseră să-și ia viața. Adam, sau cum îl chema. Nathalie era la Nova când se întâmplase. Iar Nova era moartă.

— Bună, Tor! răspunse ea. Ce mare te-ai făcut!

Îi venea să-l ciupească de obraz, dar probabil că ar fi întrecut limita.

El îi făcu semn cu mâna să-l urmeze și străbătură în liniște coridorul pe care îl cunoștea atât de bine. Tor nu zise nimic înainte să ajungă în fața ușii de la biroul tatălui ei. Apoi pufni.

— Nu știu ce e cu el azi, dar dacă afli ceva, să-mi spui și mie. Cu mine se pare că nu vrea să mai vorbească.

Apoi plecă.

Nathalie își înăbuși râsul, bătu scurt la ușă și intră. Tatăl ei era la birou și citea ceva din cel mai mare dosar pe care-l văzuse în viața ei. Tot biroul era plin de hârtii. Nu era ceva normal. El n-avea niciodată mai mult de două hârtii pe biroul de acasă. Dar oricum ceva nu era în regulă de aseară, de la cină. Lui Nathalie i se puse un nod în gât.

— Bună, Nattie! o salută el ridicând privirea. Auzi, am vorbit ceva cu mama ta. Cred că e mai bine dacă ai putea să stai cu ea o perioadă.

— Ăăă... da? răspunse ea oprindu-se din mers. E ceva... neașteptat. Adică ce vrei să zici, să stau la ea o săptămână da, una nu, când începe trimestrul? Nu știu dacă vreau. E bine așa cum e acum.

— Vreau să zic că ar trebui să te muți la ea de tot. Acum, imediat. Cât de repede se poate. De ce să mai așteptăm dacă e o idee foarte bună, nu-l așa?

Încercă să-i zâmbească, dar nu reuși.

— Aveți nevoie să stați mai mult timp împreună, continuă el lăsându-se pe spate în scaun. N-ar fi frumos să petreceți Crăciunul împreună? Și poate chiar și Anul Nou?

Nathalie se holba la tatăl ei. Avea cămașa necălcată. El, care nu pleca niciodată de acasă cu o cămașă necălcată. Și părul era nepieptănat.

— Tată, ce s-a întâmplat?

— Ce să se întâmple? Nimic. Absolut nimic. Sunt puțin mai obosit. Am muncit mult.

Era evident că mințea. Dar ea nu voia să-l contrazică. Pentru că, de fapt, avea dreptate. Începuse, în ultimele luni, să o cunoască pe mama ei și realizase că de fapt o plăcea. Firește că Mina era foarte ciudată, dar mai bine așa, decât să fie foarte plictisitoare. Avea totuși un gol în stomac la gândul că va *locui* cu mama ei. Era un pas foarte mare. Dar, cum spusese și tatăl ei, poate era o idee bună să petreacă mai mult timp cu ea.

Mama.

Poate.

— Vedem, zise ea puțin nesigură.

— Minunat, poate poți să te duci la ea chiar acum ca să stați de vorbă? Am sunat-o deja și i-am zis că ești pe drum.

Se uită la ceas.

— De fapt, te așteaptă. Îți dau adresa.

— Mulțumesc că m-ai lăsat să hotărăsc eu, îi răspunse ea nervoasă.

Pe de-o parte, voia să se revolte împotriva tatălui ei. Voia să protesteze pentru că îi controla tot timpul viața, fără s-o întrebe și pe ea ce vrea. Întotdeauna

fusese așa. Întotdeauna hotărâse ce era mai bine pentru ea, fără să țină cont de părerile ei. Dar pe de altă parte, era și curioasă să vadă cum locuia Mina. Nu avea decât să-și aleagă bătăliile.

— Hai, bine! Și așa nu am nimic de făcut acum.

Găsi o bucată de hârtie pe birou, scrise adresa pe care i-o dădu tatăl ei și o bagă apoi în buzunar.

— Am o întrebare înainte să mă duc acasă și să-mi fac bagajul. Asta era atât de important de m-ai chemat aici? Văd că deja ai hotărât. Puteai să-mi dai un mesaj.

Tatăl ei o privi o clipă fără să spună nimic. Apoi clipi de câteva ori și-și șterse ochii cu mâna.

— Am vrut să te văd, răspunse el. Cine știe de câte ori te mai văd. Te faci mare.

Îi venea să-i spună ceva de genul că aude muzică sentimentală pe fundal, ca într-un film, dar comportamentul tatălui ei chiar o îngrijora. Știa cum se poartă când e obosit de la serviciu, dar acum era altceva. Ceva ce nu știa cum să gestioneze. Poate că era mai bine să fie despărțiți o vreme.

— Să te porți frumos cu Tor după ce plec, spuse ea deschizând ușa. Cred că-i trebuie o jucărie nouă sau ceva de genul ăsta.

Rebecka era în bucătărie și se uita la calendarul pe care-l agățase Vincent deasupra cafetierei. Era încruntată. Vincent luase un calendar care în loc de poze drăguțe cu pisoi sau citate celebre, avea pentru fiecare lună câte o problemă de matematică.

Se uită și ei, peste umărul ei, la problema lunii decembrie. Teorema lui Fermat. Cel care făcuse calendarul fusese chiar perfid să o introducă, pentru că genilor în matematică le luase aproape 360 de ani să descifreze misterul. Când Pierre Fermat își prezentase teorema în 1637, spunând că există o soluție, a omis să o și scrie undeva. În 1995, când a fost publicată soluția, fusese rezolvată cu ajutorul unor ecuații care nu erau cunoscute la 1600. Vincent zâmbi în sinea lui. Bănuia că Pierre Fermat pur și simplu jucase o farsă lumii matematicienilor. Ăsta era adevăratul umor.

— Încerci să rezolvi misterul lui Fermat? o întrebă pe fiica lui. Atunci ai ceva de lucru. Cred că rezolvarea e cam cât o cărămidă.

— Ce? Nu, e doar penibil, răspunse ea. Ce om normal are probleme de matematică pe pereți? Îmi ajunge câte am la școală. Mă întrebam doar de ce ai încercuit zilele de 21, 24 și 28 decembrie. Pleci pe undeva? E Crăciunul atunci. Și ai promis că mă duci la gară pe 22, nici să nu îndrăznești să dai înapoi.

— Bineînțeles că te duc la tren, răspunse Vincent. Merge și Denis la schi? Parcă în Alpii francezi vă duceți, nu?

— Mă duc cu Edith și Sigrid, replică Rebecka iritată. Denis poate să moară.

Se părea că Vincent nu mai era la curent cu noutățile — prietenul francez al Rebeckăi era clar scos din joc.

— Deci *tu nu* trebuie să fii acasă de Crăciun, dar *eu*, da? întrebă el făcându-i cu ochiul.

Fata îi aruncă o privire care ar fi putut să ucidă orice tată. O exersase în lunile când stătuse ei acasă, în cârje.

— Serios acum, continuă el, nu am încercuit eu datele alea. Probabil că Maria.

— Bine, mă rog, răspunse Rebecka ridicând din umeri. Doar să poți să mă duci la tren.

Fata intră în dormitorul ei și închise ușa. Vincent își dădu seama că nu mai intrase de mult în camera ei. Se întrebă ce-o să găsească acolo când o să se mute ea de acasă. Probabil că mine. Inscripționate cu numele lui.

Se uită la calendar. Într-adevăr, datele de 21, 24 și 28 erau încercuite. Le adună din instinct. 73. Al 21-lea număr prim. Și numerele 21, 7 și 3 aveau o relație ciudată. Pentru că 7 ori 3 era 21. Și 7, 3, 21 și 73 scrise în sistem binar erau pe deasupra și numere palindrom. Adică un șir de numere care, citite de la stânga la dreapta sau de la dreapta la stânga, rămâne neschimbat. 111, 11, 10101 și 1001001. La fel era și cu funcția matematică a numărului 73 ca număr prim. Era unul dintre numerele prime care întors rămânea un număr prim, 37. Zâmbi în sinea lui pentru că numerele care aveau această caracteristică erau denumite *mirp*. Ceea ce însemna *prim*, scris invers. Sau *emirp* în engleză, care e *prime*, scris invers. Matematicienii aveau umor câteodată. Uită-te doar la Fermat.

Vincent își duse mâna la cap. Începuse să-l doară ceafa. Așa se întâmpla când își forța creierul.

Nu putu să se abțină și se mai uită încă o dată la datele încercuite.

Era ceva cu ele.

21, 24 și 28.

Nu putea să zică exact ce, păreau doar... îngrijorătoare.

Se încruntă. Mai erau doar trei zile până la prima dată încercuită. Trebuia să-și aducă aminte să o întrebe pe Maria ce avea de făcut atunci.

Mina abia ce se îmbrăcă după duș, când sună cineva la ușă. Își dădu seama că era străbătută de un tremur nervos. Fata ei. La ea acasă. Nu mai era cale de întoarcere. Să-i ofere o cafea? Poate ar fi trebuit să cumpere niște prăjituri? Habar n-avea cum să se poarte în situații din astea.

Trase adânc aer în piept și deschise ușa. Nathalie îi zâmbi puțin șovăitor. Într-o mână avea un geamantan pe roți și în cealaltă o hârtie pe care părea să albă scrisă adresa Minei.

— Vai..., zise Nathalie fără să zâmbească. Ai fost la sală sau ce ai făcut? Ești roșie toată.

— Nu, am făcut..., începu Mina, apoi tăcu.

Bineînțeles că Nathalie nu știa de problema ei. Și putea să mai dureze ceva până avea să afle. Își va da seama la un moment dat, dar acum Mina se lupta că fata ei să o accepte ca pe o mamă normală. Putea să afle mai târziu despre partea aceea anormală, care însemna că Mina tocmai folosise un tub întreg cu cremă de peeling, iar acum o usturau și corpul, și fața, sau că avea în camera de lucru un adevărat depozit cu produse igienice, care ar fi ajuns vreme îndelungată unei țări de dimensiuni mai mici.

— Intră, aici locuiesc eu! Sau, acum, locuim *noi*! continuă ea realizând cât de tăioasă fusese.

Mina încercă să nu se uite la picioarele fiicei ei când o văzu că intră încălțată, trecând de covorul de la intrare și aruncându-și apoi ghetele într-un colț. Observă cu groază cât pietriș adusese pe hol și înghiți în sec. Nu voia decât să strângă totul imediat, ca să nu lase pietrișul să se întindă în tot apartamentul, dar se abținu.

— Ce frumos! exclamă Nathalie uitându-se împrejur. E foarte curat. Așa au toți polițiștii?

Mina se gândi imediat la Peder și Anette cu tripleții. Casa lui Peder, care arăta ca după o explozie de jucării, resturi de mâncare și râsete de copii. Zâmbi și dădu din cap.

— Nu. Nu toți. Vrei cafea? Ceai? Suc?

Acum era rândul lui Nathalie să râdă.

— Nu trebuie să fii atât de politicoasă, mamă, răspunse ea trăgând de geamantan și aruncându-l în același colț unde își aruncase și ghetele. Și pentru mine e ciudat. A trecut doar o jumătate de an de când am aflat că există. Ar fi trebuit să fiu aici de mult.

Intrară în living și se așezară pe canapea una lângă cealaltă. Nathalie era atât de aproape, încât ar fi putut să o atingă. Mina se străduia să-și țină mâinile pe genunchi; nu știa cum să gestioneze sentimentele pe care le avea.

Fusese atât de aproape de a o pierde pe Nathaliel Întâi când își părăsise familia și apoi în vară, când mama ei, Ines, împreună cu lidera sectei, Nova, își înfipseseră ghearele în fiica ei. Nu va mai lăsa să se întâmple așa ceva niciodată. O să facă orice pentru a vindeca rana asta. Dar trebuia să o lase și Nathalie. Era totuși un pas înainte faptul că vor locui împreună. Era doar... prea brusc.

— Și eu am fost la fel de surprinsă când m-a sunat tatăl tău, spuse ea. Foarte surprinsă. Și de fapt nu-mi place că Niklas hotărăște chestii de genul ăsta fără să ne ceară părerea. Doar nu era vorba de el. Dar, în același timp, chiar nu e o idee rea. Tu ce zici?

— Ai dreptate, așa face tata, răspunse Nathalie jucându-se cu hârtia pe care era scrisă adresa Minei. Dar oricum, de aseară parcă nu e el. E stresat. Însă când îl întreb, zice că nu e nimic.

— Cred că ministrul justiției știe lucruri care ar speria pe oricine. Nu cred că e altceva.

— Așa a zis și el, că e legat de serviciu. Oricum mi se pare că e ciudat. Deci... cum facem? Cu tine și cu mine.

— Am vrut să te întreb același lucru. Înțeleg dacă vrei să te las în pace. Îți las un raft în frigider pentru mâncarea ta, mă gândeam să îți dau ție camera de lucru, imediat ce apuc să fac curat acolo, am o cheie dacă vrei să încui și...

— Mamă, o întrerupse Nathalie. Sunt fata ta. Nu stau cu chirie. Cred că ideea era să locuim *împreună*.

— N-am vrut să sugerez nimic.

Se făcu liniște, iar Nathalie puse hârtia pe masă.
— Aș bea o cafea, zise ea. Cu mult lapte.

AU MAI RAMAS DOUAZECI ZILE

Vincent era în bucătărie, îmbrăcat cu un halat pufos, și se uita la corespondența pe care o adusese în casă seara trecută. Dăduse zăpada de pe alee, dar era sigur că, dacă va continua să ningă ca în ultimele zile, se va așeza la loc imediat.

Majoritatea erau reclame, dar voia să fie sigur că nu era ceva important înainte să arunce totul la gunoi. Și într-adevăr. Între o reclamă la Willys și o strângere de fonduri, era un plic adresat lui. Putea să jure că nu fusese acolo aseară. Nu numai că acum avea dureri de cap constante, mai era și neatent.

Benjamin veni în bucătărie căscând.

— Vrei cafea? întrebă el uitându-se printre capsulele de cafea.

Vincent îi răspunse ridicând cana plină cu cafea.

— Nu înțeleg cum poți să te trezești când e încă noapte, bombăni Benjamin punând o capsulă în cafetieră. Așa e în fiecare iarnă. Crezi că poți să te obișnuiești vreodată?

— Dacă te obișnuiești cu întunericul? O întrebare existențială pusă mult prea de dimineață.

Aston ieși din camera lui frecându-se la ochi. Se duse direct în living și Vincent îl auzi cum se aruncă pe canapea.

— Întâi micul-dejun, apoi te uiți la televizor! îi strigă Vincent.

Aston bombăni ceva. Cu câteva zile în urmă, descoperise programul *Cel mai prost șofer din Suedia*, iar acum se uita la toate episoadele pe care le găsea. De obicei, avea timp să vadă jumătate de episod până pleca la școală.

— Vreau pâine prăjită, anunță Aston intrând în bucătărie.

Se duse direct la frigider și luă un tub cu dulceață de căpșuni.

— Pâine prăjită cu dulceață multă.

— Chiar te rog, îl răspunse Vincent și începu să deschidă plicul care îi era adresat. Vezi să nu arzi pâinea! Pe sora voastră ați văzut-o?

— A fost la o petrecere aseară, zise Aston în timp ce băga două felii de pâine în prăjitor. Așa că doarme. O trezesc eu imediat.

— Să-ți iei vestă antiglonț, râse Benjamin. Și cască. Nu te joci cu Rebecka a doua zi după o petrecere.

Vincent nu știa de fapt dacă Rebecka era suficient de mare să meargă la astfel de petreceri, dar partea asta de educație o lăsase în seama Mariei. Soția sa era de la un timp neobișnuit de înțelegătoare cu perioada de adolescență prin care trecea fiica ei vitregă.

Și ca și cum ar fi invocat-o gândindu-se la ea, Maria apăru în bucătărie strângându-și cordonul halatului. Apoi se apucă să cotrobăie prin cămară.

— Mi-a văzut cineva semințele de chia? întrebă ea.

De când devenise patroană, era greu să mai aibă o rutină acasă. Vincent încerca să nu se enerveze din cauza asta, dar el pregătea întotdeauna micul-dejun pentru toată familia la ora 7:30, chiar dacă trebuia sau nu. Era normal să aibă o anumită rutină.

Coborî privirea și-și dădu seama că ținea în mână un plic.

Primise ceva. Da, chiar, acolo rămăsese.

Deschise plicul în timp ce Maria se răzgândise și acum mânca împreună cu Aston pâine cu dulceață. O înțelegea. Cine putea să mănânce sănătos când afară era frig și întuneric?

În plic era o felicitare de Crăciun. Nu era prima de anul ăsta. Primise și de la Umberto de la ShowLife Productions, și de la departamentul de poliție al Juliei. Câteodată mai primea și de la teatrele pe unde mai avusese spectacole. Felicitările erau oricum mereu legate de serviciu. Cea pe care o ținea acum în mână era personală. Scrisă de mână. Nu era obișnuit să primească așa ceva.

Citi și înghiți în sec.

Umbra care trăia în el, cea care era acolo de când avea șapte ani, de când murise mama lui, ieși la suprafață cu un urlet.

— Trebuie să verific ceva, spuse el cam tare și plecă în grabă spre camera de lucru, înainte să apuce copiii să vadă cum tremură.

Trânti ușa după el.

Puse felicitarea în dreapta, pe peretele unde avea cronologia. Dacă era pe bune, atunci făcuse o alegere bună că nu implicase poliția. Voia, mai mult ca niciodată, să discute cu Mina. Dar noul mesaj făcea lucrul ăsta imposibil. Citi din nou, deși nu voia.

Ești pregătit pentru sfârșit, Vincent?

O să-ți distrug familia.

Apoi și pe tine.

Și tu nu poți să faci nimic. Se va întâmpla oricum, chiar dacă anunți poliția. Doar că mult mai rapid. Tu și cu mine, împărțiți la doi.

Crăciun Fericit!

Îl auzi pe Benjamin vorbind în bucătărie. Îi auzi din living pe Aston și Maria, care se certau în legătură cu uitatul la televizor și faptul că băiatul trebuia să plece la școală, la serbarea de Crăciun. Căută orice semn care să-i indice că familia lui era încă acolo. Dar se făcu brusc liniște.

Mina stătea la biroul ei din Palatul Poliției, holbându-se pentru a nu știu câta oară la fotografia frumos colorată de pe monitor. Temperatura era cam cu un grad mai scăzută decât în birourile colegilor ei. Ea prefera să fie răcoare. Spre deosebire de alții, se simțea mai bine iarna decât vara. Dar în ciuda faptului că în încăpere era răcoare, avea broboane de transpirație pe frunte. Și era din cauza fotografiei.

Sunteți binevenițiți la masa de Crăciun a poliției.

Primise e-mailul de câteva săptămâni, dar îl ignorase. Invitația era o poză a vasului de croazieră Finland, pe care un coleg creativ pusese în Photoshop o căciulă de Moș Crăciun. Iar pe vapor era scris mare POLIȚIA, așa încât arăta exact ca o mașină de poliție. Dar pe apă. Și imensă. Amuzant.

În mod normal, fiecare departament sărbătorea Crăciunul separat, dar departamentul Juliei era atât de mic, încât fusese invitat să sărbătorească împreună cu altele. Fotografia îi crea dificultăți de respirație. Poate că vasele de croazieră Finland erau curate acum, dar în capul ei era doar un vapor cu mochete marinate zeci de ani cu bere și cu aerul refolosit de mii de călători. Un vapor cu cabine claustrofobice cu paturi folosite de mult prea mulți oameni, mult prea mult timp și care trebuiau sablate.

Pur și simplu erau numai bacterii. Parcă le și vedea cu ochiul liber în fotografia aia. Îi venea să șteargă monitorul cu spirt.

Și, pe deasupra, știa că unul dintre departamente făcuse o excursie de genul ăsta acum câțiva ani. Avusese noroc și nu fusese invitată atunci, pentru că nu lucra în departamentul respectiv, dar prin secție circulau încă zvonuri despre excursia aia. Ruben nu putea să vorbească despre ea fără să-i lucească ochii, Iar Julia se fâstâcea întotdeauna când venea vorba despre asta.

De fapt, Mina nu voia să știe.

Și, sincer, nu voia să meargă nici acum.

Se uită la data de pe invitație. *Ne vedem pe 19 decembrie!* țipau literele roșii cu zăpadă pe ele. 19

decembrie era azi. Trebuia să fie pe vapor în trei ore. Încă nu găsise nicio scuză plauzibilă de a nu merge, mai ales că Julia subliniase că este foarte important pentru dinamica grupului ca toată lumea să fie prezentă.

Dar nu putea să meargă.

Chiar nu putea să facă nimic urgent în cazul Jon Langseth? Ceva ce Julia ar fi acceptat ca scuză? Mina nu putea să o folosească pe Nathalie ca pretext — fiica ei avea totuși 16 ani și se descurca de minune și singură.

Mina închise e-mailul cu vaporul dezgustător și deschise raportul referitor la Jon. Citi cu atenție. Avea la dispoziție două ore și 45 de minute pentru a găsi o scuză.

Tresări când dădu de notițele lui Adam de la interogatoriul cu Peter Kronlund, directorul de la Confido. Peter menționase că, înainte să dispară, Jon parcă nu mai era același om. Își amintì că și Josephine, soția lui Jon, spusese același lucru. Dar și Peter, la fel ca Josephine, crezuse că e din cauza aparițiilor în presă. Era normal să te gândești așa. Nimeni nu avea puterea să fie optimist cu o grămadă de jurnaliști în jur toată ziua, indiferent dacă era sau nu vinovat.

Însă Josephine nu spusese că Jon ar fi vorbit foarte mult despre articolele din presă. Dacă îl afectase tot ce se scria despre el, n-ar fi trebuit să discute cu cei apropiați? Dacă era vorba despre altceva?

Nu era imposibil. Poate că schimbarea lui Jon fusese provocată de altceva. De exemplu, de faptul că știa deja că o să i se întâmple ceva. Poate că din cauza asta era mai atent și mai stresat. Dar dacă era așa, de ce nu spusese nimic nimănui? De ce nu sunase la poliție? Probabil că îl era teamă pentru viața lui.

Ce anume știa Jon?

Avea nevoie exact de întrebarea asta.

Se uită la invitație. Trebuia să fie acolo la ora 15. Luă telefonul și-i trimise un mesaj lui Vincent. În sfârșit, aveau un motiv perfect pentru a se întâlni.

Trebuia să discute cu el despre schimbarea de comportament a lui Jon. Cam peste două ore, două ore jumătate.

Îl ținea pe tata strâns de mână. Dar era nevoit să-i dea drumul de fiecare dată când găseau un coș de gunoi plin și trebuia să-l ajute să caute comorile ascunse. Incredibil cât putea lumea să arunce. Nu înțelegea de ce oamenii cumpărau un hamburger doar ca să arunce jumătate. Sau de ce un sendviș bun cu șuncă și cașcaval era la gunoi doar după câteva mușcături. Oamenii de la suprafață erau ciudați.

Câteodată, apăreau amintiri vagi ale vieții lor de la suprafață. De cele mai multe ori, când era la granița dintre vis și realitate. Amintirile erau neclare și greu de prins. Nu că ar fi vrut să le prindă. Dar îl dureau. În special când putea să-i simtă parfumul mamei. Parfumul ăla floral pe care îl asocia cu sentimentul de a fi în brațele ei, de a simți lipit de obraz materialul moale al bluzei ei.

Dar atunci era mic. Nici nu știa dacă erau amintiri adevărate sau doar ceva ce inventase după ce îi povestise tatăl lui despre ea. În schimb, își aducea bine aminte când venise acasă împreună cu tata, iar ea nu mai era. Fuseseră plecați câteva zile. Tata fusese într-una din excursiile lui, cum zicea mama, și îl luase cu el.

Când plecaseră, mama trăia. Era nervoasă, dar trăia. Nu-i plăceau excursiile lui tata. Și ura când tata îl lua și pe el. Lui îi plăcea când avea voie să meargă cu el. De obicei stăteau în pădure. Și în ciuda faptului că îi era frică de întuneric, în pădure nu se speria noaptea, pentru că era cu tata. Se scutură ca să scape de gânduri.

Tatăl lui traversase și se dusese spre un coș de gunoi din piața de la Odenplan. Ăsta era locul favorit de la suprafață al tatălui lui, pentru că de obicei alci găseau în gunoi doar bunătăți.

Tata îi făcu semn cu mâna, iar el se uită în stânga și în dreapta înainte să traverseze. Tatăl lui îi întinse ceva. Ciocolata lui preferată. Mai era o bucățică. Era o descoperire rară. De obicei, ambalajele de ciocolată erau goale. Apoi tata ridică triumfător plasa pe care o ținea în mână și-i arătă ce conținea. Era plină cu mâncare, în majoritate bucăți de sendvișuri, care aveau să le ajungă câteva zile. Câteva zile în care nu mai trebuiau să iasă la suprafață.

Își luă tatăl de mână pe drum spre metrou. Văzu privirile oamenilor care treceau stresați pe lângă ei. Dar nu conta. Ei nu înțelegeau. Ei nu știau. Tatăl lui era rege. Mândru, îl strânse de mână și mai tare. În curând aveau să fie din nou în împărăția lui.

— Cum ai găsit locul ăsta? întrebă Vincent uitându-se în jur.

Se uită și ea. Localul avea lumini reci și nicio decorațiune de Crăciun. Perfect.

— Am căutat pe Google, răspunse ea. Am căutat *restaurant fără Crăciun* și am găsit vreo mie. Se pare că nu doar eu am alergie la beteală.

Micul restaurant din Vasastan era plin. Firește că aveau în meniu și mâncare de Crăciun, dar aveau ca alternativă și mâncare asiatică. Mina era sigură ca nu era vorba de cârnați grețoși și chiftele slinoase. Vincent părea puțin trist.

— Mie îmi place Crăciunul, spuse el. Varianta aia cu prea mult din toate. Și mulțumesc că m-ai sunat, și eu m-am gândit de multe ori să te sun, dar...

Un ospătar stresat apăru cu un teanc de meniuri sub braț.

— Ați făcut rezervare? îi întrebă el. Altfel, mă tem că e plin.

— Mai bine te-ai bucura, răspunse Vincent zâmbind. Bucură-te că vă merge *atât de bine*.

Ospătarul îi zâmbi puțin nesigur.

Probabil era obișnuit ca oamenii să fie iritați atunci când nu găseau o masă liberă. Mina observă că Vincent atinsese ușor brațul bărbatului atunci când rostise *bucură-te*.

— Chiar așa, continuă Vincent atingându-l pe bărbat din nou. Ai face orice pentru sentimentul ăsta al bucuriei, nu-i așa?

Ospătarul zâmbi larg acum, aprobându-l din cap.

— Gândește-te cât de *bine* te simți acum. Ne dai o masă *bună* pentru doi?

— Bine... rezolvăm cumva, răspunse ospătarul puțin distrat. Sunt niște clienți în colț care pleacă în curând. O să-i grăbesc puțin. Veniți după mine!

Intrară după el în restaurant. Ospătarul avea un POS la el și rugă perechea de la masa din colț să plătească.

Cei doi se ridicară de la masă și le aruncară Minei și lui Vincent o privire suspicioasă când trecură pe

lângă ei cu geciie în mână. Ospătarul puse pe masă câte un meniu pentru fiecare și se retrase discret.

— Nu ești sănătos, șopti Mina uitându-se spre ospătar.

— Ce? Noi avem o masă și el e bucuros, răspunse Vincent nevinovat.

Mina zâmbi și se așeză pe scaunul de la perete, iar el îl luă pe cel rămas și îl mută pe partea cealaltă a mesei, lângă ea, înainte să se așeze.

— Nu-mi place să stau în fața ta, explică el când îi întâlni privirea mirată. Mi se pare că e ceva formal. Și pe deasupra, cu bariera asta fizică, masa, între noi, e mai greu să comunicăm, iar limbajul corpului se diminuează. Dacă stăm așa, ca într-un unghi unul față de celălalt, e mai bine și avem o deschidere mai mare pentru o comunicare mai bună. Vezi diferența?

Avea dreptate. Mina vedea evident diferența. În primul rând, simțea cât de aproape era el și cum ea nu mai putea să ascundă nimic. Se gândi să-i explice marele avantaj al barierelor fizice sau, mă rog, al diverselor bariere între oameni. Dar nu era sigură că voia cu adevărat să-l vadă mutându-se.

— Apropo, mulțumesc pentru mesajul dramatic, continuă el ridicând telefonul cu mesajul Minei.

Trebuie să vorbim. Putem să ne vedem imediat?

— Văd că Maria l-a primit bine, răspunse Mina arătând către bilețelul lipit de telefon, pe care era scrisă de mână o întrebare.

Bănuia că soția lui Vincent scrisese: *Ai lăsat-o gravidă?*

Se abținu să nu râdă când îl văzu cum se fâstâcește.

— Deci Crăciunul, continuă ea dregându-și vocea. Îți place. Nu e haotic pentru tine?

— Ba da, *a fost*, răspunse mentalistul.

Se încruntă, luă hârtia, o mototoli și o băgă în buzunar împreună cu telefonul.

— Înainte nu-mi plăcea deloc. Pentru că era cum zici și tu, doar haos. Mă stresam ca un nebun înainte de Ajun să fie totul gata, după care urmau două zile pline de anxietate cu familia și apoi se termina.

Întotdeauna aveam un gol în stomac și o senzație că am pierdut cumva semnificația acestor zile.

Cineva își drese vocea lângă ei.

— Doriți două porții cu mâncare de Crăciun? întrebă o ospătăriță.

Vincent se uită întrebător la Mina, care dădu din cap. Ospătărița dispăru la fel de repede cum și apăruse.

— Și apoi ce s-a întâmplat? întrebă Mina.

— Păi, am început să sărbătoresc Crăciunul la sfârșitul lui septembrie. Și nu te uita așa la mine, e o decizie cât se poate de rațională. Așa, am timp să intru în spiritul Crăciunului, în condițiile mele. Așa că, atunci când începe isteria, prin decembrie, nu o simt. Pentru că eu sunt deja în avans. Pentru mine, Ajunul Crăciunului e doar sfârșitul unei perioade mai lungi, în loc să las totul pentru o singură zi.

Se opri având o expresie îngrijorată.

— Familia crede, firește, că sunt un idiot pentru că încep să decorez casa din octombrie. Dar nu e nimic nou. Pentru că ei oricum cred că sunt un idiot.

Mina se holba la el. Își mușcă buzele și încercă să-i privească în ochi, ca să nu se aplece sub masă și să se uite la șosetele lui. Dar nu putu să se abțină. O privire rapidă dezvălui nuanțe de roșu și verde la gleznele picioarelor lui.

Când își ridică privirea, el părea tot îngrijorat, dar apoi își reveni.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea. Parcă nu ești tu azi.

El clătină din cap. Cam tare, i se păru ei.

— Nu, mă gândeam doar la familia mea. Și la ce probleme le fac.

Păru iar îngrijorat o clipă. Era clar că era ceva în neregulă.

— Dar dacă ție nu-ți place Crăciunul..., continuă el ezitând puțin și băgând mâna în buzunarul paltonului de pe spătarul scaunului. Am un cadou pentru tine. N-a fost o idee bună?

Scoase cadoul împachetat în hârtie maro și legat cu un șnur negru. Simți bucuria explodându-i în piept și

revărsându-se în tot corpul.

— N-ai voie să-l deschizi până în Ajun, zise el și-l întinse pachetul.

— Să crezi tu! replică ea râzând și începu să tragă de șnur. Atunci n-o să pot să-ți mulțumesc personal.

În pachet era o cutiuță, și în ea un bulgăre mic și gri. Lut. Noroc că era din plastic și nu trebuia să-l atingă cu mâinile. O trecu un fior. Dar nu înțelegea de ce primise lut... Se uită la Vincent, care o privea zâmbind.

— O să mergi la un curs de olărit, explică el nevinovat.

Olărit. Lut lipicios, apă, haine murdare. Împreună cu o grămadă de artiști hippy.

— Mă cunoști cât de cât? Nu la asta te pricepi tu, să citești oamenii și ce gândesc? Doar tu ai putea să-mi dai cadoul perfect. Ăsta e exact... contrariul.

Cântări bulgărele de lut în mână, ca să-și dea seama dacă l-ar putea răni în caz că i-l aruncă în cap. Nu prea.

— Nu fi și tu așa! Lutul pe care îl ai în mână nu conține nicio bacterie. Și apa îți place, tu ai zis. Așa e, eu citesc oamenii. Și la tine văd că ai nevoie să-ți depășești temerile. Cred că o să ai o surpriză. Trebuie să-ți înfrunți demonii.

— O să întâlnești tu un demon fără pereche dacă nu iei înapoi...

Cineva își drese vocea. Mina nici nu observase că acum aveau două farfurii pe masă. Ospătărița se întorsese.

— Doriți să beți și altceva în afară de apă? întrebă ea.

— O băutură cu arsenic pentru domnul, răspunse Mina uitându-se în continuare la Vincent.

— Și dacă merg și eu cu tine? întrebă mentalistul. Am băut deja otravă pentru tine o dată. Sau cel puțin pentru fiica ta. Mai bine merg la un curs de olărit decât să trebuiască să mai beau încă o dată.

Ospătărița înțelese că nu va primi un răspuns mai bun și se retrase.

— Dar chiar, de ce voiai să ne vedem, în afară de faptul că ai vrut să primești un cadou?

— N-am terminat de vorbit despre lut, răspunse Mina. Ca să știi. Dar da. Avem un caz mai neobișnuit. Alaltăieri s-a găsit un morman cu oase la metrou. Rămășițe umane.

— Vai! exclamă Vincent răscolind prin farfurie cu două bețișoare metalice înainte de a lua o gălușcă. Doar nu e ceva neobișnuit. Adică, de-a lungul timpului, în orașul ăsta au fost îngropați oameni peste tot. În Riddarholmen nu poți să bagi o lopată în pământ fără să dai de scheletele celor îngropați acolo începând cu anii 1300. Cimitirul a dispărut acum 200 de ani, dar scheletele sunt tot acolo. Ca să nu vorbim de canalul dintre Riddarholmen și Gamla Stan, apa aia e o groapă comună pentru toți marinarii, criminalii și păgânii care nu puteau fi îngropați în pământ sfânt.

— Oasele astea sunt mult mai noi, îl întrerupse Mina. Și știm și ale cui sunt. Un om de afaceri care a dispărut acum patru luni.

Vincent se încruntă.

— Și acum ați găsit scheletul lui. Chiar atât de repede a putrezit?

Mina scoase din buzunar un pai împachetat și-l băgă în paharul cu apă. În ciuda conversației morbide, simți un miros încântător ce venea din farfurie. Un miros care nu-i aducea aminte de Crăciun. Minunat. Luă bețișoarele, puse spirt pe un șervețel, le șterse și apoi luă un broccoli prăjit. Era delicios.

— Nu, e o observație corectă, răspunse ea înghițind. Nici nu e vorba de o putrezire normală. Carnea și tot țesutul au fost eliminate cu foarte mare precizie. Iar oasele au fost puse cu grijă într-o movilă.

Vincent puse zgomotos bețișoarele pe farfurie.

— Mos Teutonicus? întrebă el.

— Ce Moș?

— Mos Teutonicus. O formă de tratament de vedetă, ca să zicem așa, pentru persoanele sus-puse atunci

când mureau departe de casă. De exemplu, membrii familiilor regale, nobilimea și preoții.

— Nobilimea?

Parcă era, dintr-odată, din nou în bancă la școală.

Vincent confirmă cu entuziasm din cap.

— Acum vorbim de anii 1200–1300. Chiar dacă se pare că se practica încă de prin anii 900. Nu era practic să transporte acasă un cadavru întreg, de exemplu dacă persoana murea în altă țară, și atunci foloseau Mos Teutonicus. Înseamnă ceva de genul *obiceiul german* și procedura era că fierbeau corpul în apă cu vin sau oțet pentru a desprinde carnea de pe oase. Și așa puteau să ia doar oasele și să facă o înmormântare de stat când ajungeau acasă. Papa a pus capăt acestui obicei după o vreme. În creștinism, corpul e sfânt și nu trebuie distrus. Se pare că era mai bine să putrezească într-o căruță timp de câteva săptămâni.

Mina se uită în farfurie. Într-o parte erau două bucăți de sushi. Imaginea peștelui crud pe orezul alb îi amintea de carnea crudă de pe oase și dădu farfuria deoparte.

— Crezi că despre asta e vorba aici? continuă Vincent. O înmormântare de vedetă? Doar ai zis că era vorba de un om de afaceri.

— Ar fi o nebunie. Și cu vreo 1 000 de ani prea târziu, dacă e să mă iau după ce spui tu.

— Nu chiar 1 000 de ani, dar înțeleg ce vrei să spui, replică el gânditor. Ce zici atunci de explicația rațională că trebuia mutat cadavrul și cineva a vrut să simplifice lucrurile? Și de-asta l-a fiert?

Mina clătină sceptic din cap. Oasele fuseseră plasate cu grijă, în ideea să fie găsite. Întrebarea era doar *de ce*. Înainte să apuce să răspundă, auzi un semnal de la telefon. Era un mesaj de la Julia, pentru toată echipa de la poliție.

— Scuză-mă, trebuie să văd ce e, zise ea deschizând telefonul în timp ce Vincent mânca din farfurie.

Știu că mulți abia au așteptat croaziera de azi. Dar cazul lui Langseth este o prioritate. Eu și Adam o să ținem

o conferință de presă la ora 14, ca să încercăm să înăbușim zvonurile. După aceea ne întâlnim în sala de ședințe. Promit că o să compensăm croaziera pierdută. Julia

Vincent se uită amuzat la ea.

— Ai câștigat la loz în plic? întrebă el.

Mina își dădu seama că avea un zâmbet larg și i se relaxaseră umerii.

— În principiu, da.

— Felicitări atunci, pentru că știi care sunt șansele să câștigi la loz în plic? O șansă la 30 000 să câștigi 10 000 de coroane și, cum un loz costă 30 de coroane, trebuie să cheltui 1 000 000 de coroane ca să poți câștiga 10 000. Dar se pare că lumea nu înțelege, pentru că în Suedia se vând anual aproape 130 000 000 de lozuri.

— Vincent! Langseth. Oase. Fierte. Revino!

Pocni din degete în fața mentalistului.

— Ai pomenit de Mos Teutonicus ăla. Dar de ce ar primi un om de afaceri același tratament ca un rege din Evul Mediu?

Vincent păru pierdut o clipă. Apoi își reveni.

— *Sorry*. Păi... OK. Poate avea un ego imens?

— Exact despre asta voiam să te întreb de fapt. De-asta te-am contactat. Despre egoul lui sau, mai bine zis, despre comportamentul lui dinaintea dispariției. Cei din jurul lui au povestit că se schimbase în ultima vreme.

— Mda. E ușor să crezi că ai înțeles motivul unei schimbări de comportament, răspunse Vincent gânditor. Atunci când deja crezi că știi ce s-a întâmplat. Asta schimbă amintirile despre ce ai văzut. În 1974, Elisabeth Loftus și John Palmer au făcut un experiment care a devenit foarte cunoscut. Au arătat unui eșantion de oameni un film în care se ciocnesc niște mașini și apoi au pus întrebări. Dar au pus întrebări cu verbe diferite. Cei care au fost întrebați cât de repede mergeau mașinile când s-au *ciocnit* și-au adus aminte că erau și cioburi pe jos. Dar cei care au fost rugați să vorbească despre mașinile care s-au *atins*,

nu au văzut cioburi pe jos. Deci cuvinte diferite care au influențat memoria concretă a martorilor. Și în filmare nu erau cioburi.

— Ce încerci să spui?

— Aș avea nevoie să citesc exact ce anume au zis persoanele din anturajul lui Jon înainte să mă pronunț. Poate că sunt doar interpretări ce au avut loc în mintea lor după dispariție.

Vincent îi căută privirea ospătarului aflat la o masă mai îndepărtată și îl făcu semn că vrea să plătească. Mina lăsase de mult garda jos în ceea ce privea egalitatea dintre sexe când venea vorba de plata la restaurant. Dacă el voia să plătească de fiecare dată când se vedeau, atunci n-avea decât.

Ospătarul se lumină la față când îl văzu pe Vincent și se grăbi spre ei cu POS-ul. Vincent mulțumi pentru mâncarea delicioasă și-i atinse din nou ușor brațul bărbatului, care zâmbi larg.

— Auzi, m-am gândit la povestea asta cu oasele, continuă Vincent în timp ce plătea cu telefonul. Presupun că sunt în continuare la Milda. Crezi că aș putea... să le văd?

— Mă gândeam să mergem direct acolo. Poți să-i zici Mariei că mergem la o ecografie.

Ruben era la magazinul World of Toys din centrul comercial Gallerian și-și simțea anxietatea. Planul fusese să cumpere în pauza de prânz cadouri pentru Astrid. Mai erau doar cinci zile până la Crăciun, iar aglomerația din magazinul de jucării arăta că nu e singurul care nu știa să-și facă planurile ca lumea.

Ceilalți clienți mergeau printre rafturi ca niște roboți cu un țel bine determinat. El habar nu avea de lucrurile astea. Ce-și dorea o fetiță de zece ani? Oare îi mai trebuiau jucării? De halne nu știa nici atât. Și, pe deasupra, deja îi cumpărase un costum de lupte marțiale.

Poate niște creioane colorate. Îi plăcea să coloreze. Sau să-i ia pensule și acuarele, așa cum avea și mama ei? Era copilăresc să ia creioane colorate?

De aproape jumătate de an, se întâlnea în fiecare săptămână cu Astrid. Dar când văzu rafturile cu jocuri, Lego și păpuși își dădu seama că nu știa nimic despre ea. Chestia asta nu putea să rămână așa. Raftul cu jucării de pluș îi dădu o idee. Îi plăceau câinii polițiști, asta știa. Îi plăcea să-i mângâie. Dar probabil că Ellinor l-ar fi omorât dacă i-ar fi făcut cadou fiicei lor un pui de câine-lup.

La naiba!

Își șterse sudoarea de pe frunte și ieși în grabă din magazinul de jucării. Neatent, intră direct într-o femeie îmbrăcată într-o geacă groasă.

— Scuze! exclamă el rapid.

— Hopa! replică ea râzând.

Era un râs bine cunoscut.

— Sara?

Nu o mai văzuse din vară pe Sara, care lucra la secția de analiză de la DON. Atunci colaboraseră la cazurile cu copiii sechestrați și ea îi povestise că soțul îi părăsise, pe ea și pe copii. Dar își aduse aminte că-i plăcuse compania ei. Apoi dispăruse. A presupus că s-a mutat cu serviciul sau că a plecat înapoi la soțul ei, în America. Dar acum era aici, cu zăpadă în părul brunet și sclipiri în ochi.

— Bună, Ruben! zise ea uitându-se în spatele lui, spre magazinul de jucării. Ai venit să iei cadouri cuceririlor tale? Știam că sunt tinere, dar parcă nici *chiar așa*...?

În apărarea lui... Se holbă la ea căscând gura, fără să știe ce să spună. Ar fi putut să se enerveze, ce treabă avea ea cu viața lui privată, dar, spre surprinderea lui, își dădu seama că roșise.

— Cadou de Crăciun, da, dar nu știu... e pentru fiica mea. Dar cum...

Își drese vocea.

— Poate știi tu ce-și doresc fetițele de zece ani?

Sara îi zâmbi fără să zică nimic. Avea în continuare sclipiri în ochi, iar Ruben se simți imediat nesigur pe el. Nu-i plăcea să fie studiat așa. Niciuna dintre fetele alea pe care le ducea acasă nu se uita așa la el. Era chiar plăcut. Fetele vedeau mai mult uniforma și poate cătușele, dacă aveau chef de altceva. Dar fără pretenții.

— Am înghețat de tot, răspunse ea. Este foarte frig afară. Ce-ar fi să mă inviți la o ciocolată caldă și eu să-ți povestesc ce-și doresc fetițele de zece ani? Cu condiția să fie și bezele în ciocolata caldă.

Ruben observă din reflex formele Sarei, chiar dacă era înfofolită în geaca groasă. Firește că nu vedea nimic prin geacă, dar își aminti că era o femeie cu forme. Femeile pe care le aducea el de obicei seara acasă erau atât de slabe, încât nici nu îndrăzneau să stea în aceeași cameră cu un chibrit, de teamă că ar putea părea prea grase. Îi plăcea că Sarei părea că nu-i pasă de chestii din astea.

— Pe aici, domnișoară! o invită el făcându-i semn cu mâna.

Voia și el bezele. Dar nu putu să se abțină să nu-și sugă burta puțin când Sara trecu pe lângă el.

Se înghesuiră prin mulțimea de oameni panicați de cumpărături până găsiră două locuri libere la o cafenea. Ruben cumpără pentru amândoi ciocolată caldă cu aromă de scorțișoară și portocală. Doar era Crăciunul. Și, în plus, bezele.

— Nu te-am văzut de ceva timp, zise el când puse pe masă cănile fierbinți și se așeză în fața ei.

Ea își scosese geaca și privirea lui se fixă în decolteul ei. Formele erau într-adevăr exact acolo unde trebuiau să fie.

— Ce mai faci? continuă el încercând s-o privească în ochi.

— Destul de multe, răspunse ea suflând în ciocolată. Ultima noutate e că urmărim ceva ce credem că e o activitate teroristă. Câteva ferme care au raportat furturi de azotat de amoniu.

— Amoniu?

— Se folosește în compoziția îngrășămintelor. Dar se poate folosi și pentru explozibili, dacă asta îți dorești. Verificăm acum dacă mai sunt și alții cărora li s-au furat chimicale de genul ăsta, care pot să fie precursori de explozibili. În cel mai rău caz, e cineva care face o bombă artizanală. Se mai întâmplă din când în când. De cele mai multe ori, dau greș. Bine, furturile acestea pot să fie și o simplă coincidență. Dar tot trebuie să verificăm. Și apoi mai avem și... de fapt n-am voie să zic, dar știu că pot să am încredere în tine...

Sara se uită împrejur și se aplecă spre Ruben.

— Ted Hansson, șopti ea.

— Președintele partidului Viitorul Suediei? întrebă Ruben încet, iar Sara confirmă din cap. Ce-i cu el?

— E implicat în niște lucruri nasoale. Bineînțeles că suntem cu ochii pe mai mulți politicieni, dacă e nevoie. De exemplu, serviciile de securitate ne-au rugat din nou să verificăm niște posibile amenințări la adresa ministrului justiției. Dar se pare că Ted Hansson are o groază de secrete îngropate. Deocamdată verificăm, dar cum am zis: e mult de lucru.

Ruben aprobă din cap în tăcere. Apoi își făcu curaj și îl adresă întrebarea care-i dădea târcoale de câteva minute.

— Trecând de la una la alta. Ce știi tu despre... activitățile mele din timpul liber?

În trecut povestea cu drag oricui voia să asculte despre viața desfrânată pe care o ducea. De fapt, le povestea și celor care nu voiau să asculte. Apoi începuse să meargă la terapie la Amanda și își dăduse seama că nu trebuia să trăiască așa. Dar după aceea murise Peder, ceea ce schimbase totul. Când a început să iasă din nou la agățat, a avut grijă să nu le mai spună și colegilor. Și pentru că îi era de fapt rușine, și pentru că lui Peder nu i-ar fi plăcut. Așa că nu înțelegea cum de știa Sara.

— Fata mea a avut o profesoară tânără, răspunse ea zâmbind în colțul gurii. Când a auzit unde lucrez a început să-mi povestească despre polițistul cărunt pe care-l întâlnea când ieșea cu prietenele ei prin cluburi la sfârșit de săptămână...

Ruben își ascunse fața în palme.

— Mă rog, ele au cam 25 de ani, continuă Sara. Cred.

— Polițistul cărunt, gemu Ruben. Nu sunt chiar atât de bătrân.

— Despre asta e vorba? Te simți bătrân?

El o privi atent. Anumite lucruri nu se spun. Nici măcar Amandei nu-i povestea tot. Dar privirea Sarei îl făcu să recunoască.

— Nu vreau să mor, șopti el.

— Cine vrea să moară? răspunse ea aplecându-se spre el și mângâindu-i pe mână. Și norocul tău că ți-ai prelungit viața, cu încă una. A fiicei tale. Vrei să vorbim despre cadoul ei acum?

Mâna Sarei era peste a lui și era caldă de la cana cu ciocolată. Caldă și vie.

— Face arte marțiale, răspunse el. Așa că planul meu de rezervă e să-i cumpăr un afiș cu Bruce Lee. Dar se pare că nu mai există așa ceva. Numai afișe cu formații de muzică pop despre care n-am auzit. Una parcă se numea Blackpink și încă una prescurtată B... Habar n-am ce-i place. Și ce e K-pop?

Sara râse și sorbi din ciocolata caldă. Îi rămase o dâră subțire pe buza de sus, iar una dintre bezele căzu pe masă.

— Bruce Lee? Încă mai există speranță, polițistule cărunt.

Julia aștepta cu răbdare să se facă liniște în încăpere. Polițiștii se comportau câteodată exact ca niște copii, dar nu-i întreceau pe jurnaliștii și fotografii pe care îi avea acum în față. Începuseră să pună întrebări încă dinainte să înceapă conferința de presă.

Adam era lângă ea, în caz că trebuia să intervină, și se vedea că e nervos. Fusese nevoie să-l atingă de câteva ori mâna ca să se liniștească și să nu certe publicul. Firește că era posibil să-l fi atins de mai multe ori decât era necesar. Dar era sigură că nu observase nimeni.

În sală erau ziariștii acreditați, de la presa de dimineață și de seară, agenții de presă, televiziuni și radiouri. Julia recunoscu imediat reporterii de la *Aftonbladet, Expressen, Dagens Nyheter, Svenska Dagbladet* și de la posturile de televiziune TV4, SVT și TT. Dar datorită legăturii cu Confido, numele lui Jon Langseth atrăsese și reprezentanți de la publicații precum *Dagens Industri* și *Resumé*. Julia nu considera că ar fi trebuit excluși. Era mai bine să audă direct de la ea ce avea de zis, în loc să se bazeze pe zvonuri. Bănui că reporterul de la *Resumé* era cel ce gesticula nerăbdător lângă masa cu cafea din spatele încăperii. Chiar dacă era departe de el, îl putu auzi clar când întrebă un paznic dacă putea să-i aducă un *latte*. Julia clătină din cap.

— Liniște! ceru ea pe ton ridicat, apoi așteptă ca toate privirile să se întoarcă spre ea și Adam. Nu durează mult.

Reporterul nerăbdător se așeză nemulțumit pe un scaun din ultimul rând, cu o cană de cafea în mână.

— Jon Langseth, cel pe care toți îl cunoașteți drept unul dintre fondatorii Confido, a fost găsit mort, continuă Julia. În momentul acesta nu putem să dăm mai multe detalii, având în vedere modul în care a fost găsit.

În încăpere se auzi un murmur.

— Putem să spunem că a fost o sinucidere? strigă un jurnalist de la *Svenska Dagbladet*. Doar nu e credibil că

a murit din cauze naturale, având în vedere controversele din jurul societății financiare.

— Deocamdată, nu am stabilit cauza morții și nu putem să spunem dacă a murit din cauze naturale sau nu, răspunse Julia. Nu e vorba că nu vă comunic eu, cu bună știință. Încă nu știm. Ar putea foarte bine să fie vorba de un infarct. Autopsia este... complicată.

Murmurul din încăpere se transformă într-un mormăit puternic.

— Nu putem să excludem nimic, exact din motivul pe care l-ai precizat tu, interveni Adam, adresându-se jurnalistului de la *Svenska Dagbladet*. Dar modul în care a fost găsit nu indică nici sinucidere și nici vreo răzbunare de tip mafiot cum am mai văzut în alte cazuri. Bineînțeles că vom analiza toate teoriile posibile pentru a afla ce s-a întâmplat.

— Despre ce circumstanțe vorbiți? strigă jurnalistul de la *Resumé*. De fapt, de ce ne-ați chemat aici? Trebuie să ne mai dați și alte informații.

Julia se uită la Adam, care încuviință. Soția lui Jon Langseth le dăduse permisiunea să spună. Poate ajuta cumva. Dar cu siguranță o să fie titluri mari în ziare. Trebuiau să fie siguri că merită, iar ea hotărâse că da.

— Am găsit scheletul lui Jon Langseth, răspunse Julia. Mai mult de atât nu avem. Știm că e el. Și știm că oasele au fost curățate cu grijă, profesional. Dar nu știm cauza morții și nici motivul pentru care au fost curățate oasele. Firește că pentru voi asta e o comoară și de-asta v-am și chemat. Sigur o să auziți zvonuri legate de locul în care l-am găsit. Dacă veți publica informația, atunci populația, din curiozitate, se va duce acolo. Ceea ce poate duce la producerea unor accidente. Din acest motiv, vreau să nu publicați detaliile. Dacă scrie vreunul din voi despre locul în care a fost găsit Jon Langseth, o să i se deschidă dosar penal pentru punerea în pericol a vieții unei persoane Ne-am înțeles?

Se uită fix la jurnaliști, care confirmară serioși din cap. Dar bărbatul de la *Resumé* zâmbea în colțul gurii

în timp ce scria de zor pe telefon. Julia nici măcar nu avea curaj să se gândească la articolele de a doua zi.

Milda pusese oasele pe o targă din metal lângă un perete. Erau așezate cu precizie, iar Mina admiră din nou abilitățile legistei. Acolo era întins Jon Langseth, dacă făcea abstracție de faptul că nu avea nici carne, nici piele. Dar oasele erau acolo.

Mina și Vincent veniseră direct de la restaurant. Vincent arăta ca de obicei, ca și cum Institutul de Medicină Legală, IML, nu era locul lui favorit de pe Pământ. Dar vedea ceva deosebit la oasele curate și metalul strălucitor din jurul lor. Ceea ce zăcea acum acolo era sau fusese un om. Dar tot ce era scârbos, nesănătos și contagios la om nu mai exista acum. Doar curățenie. Simplitate. Reflectată perfect, fără nicio pată de grăsime, în metalul pe care se aflau acum oasele.

— Sunt acolo toate cele 206 oase, spuse Milda arătând cu capul către schelet. Cel care le-a curățat a făcut-o cu atenție și îndemânare. E un cunoscător.

Milda le înmână Minei și lui Vincent mănuși de unică folosință.

— Eu am avut o teorie că ar fi fost fiert, dar nu e sigur că așa a fost, zise Vincent aplecându-se peste oase.

— Cum adică? întrebă Milda.

— Am înțeles că muzeele folosesc terarii cu gândaci pentru a elimina toate resturile de carne atunci când găsesc cadavre de animale. De obicei, au o încăpere sau chiar o clădire specială, se mai numește și *dermestarium*. În orice caz, se pare că anumiți gândaci, dar mai ales larvele lor, sunt foarte atenți când e vorba de curățat și conservat oasele. E un proces mai bun. Sunt atât de buni, încât pot deveni o problemă pentru muzeele care vor să conserve anumite animale. Dar poate fi aplicată și alci teoria asta?

— Dacă e o combinație? se auzi o voce din spatele lor. Ca să grăbească procesul.

Mina nici nu auzise când intrase Loke. Asistentul era, ca de obicei, invizibil, chiar și când era acolo. Dar după spusele Mildei, era cel mai bun pe care-l avusese.

Probabil și singurul pe care îl convinsese să cânte împreună cu ea în timp ce lucrau.

Loke mirosea vag a fum de țigară. Deci de-asta nu-i găsiseră acolo — își luase pauză de fumat. Minei i se păru că mirosul de țigară întinează într-un fel sentimentul de curățenie care o înconjura, dar nu era treaba ei să-i facă observație. Trebuia să ai o modalitate de refulare dacă lucrai la IML. Mina avea muzica; Loke, țigările.

— Întâi fierț și apoi gândacii? continuă Loke. Și în altă ordine de idei, nu sunt gândaci obișnuiți, ci niște gândaci din familia Dermaptera sau Dermestidae în latină.

Vincent gemu și păru că e cât pe ce să-și tragă o palmă peste frunte.

— De aici și numele de *dermestarium*! exclamă el. Firește, mulțumesc!

Loke zâmbi larg aprobând din cap.

— Și dacă tot vorbim despre tratamentul corpului după moarte, continuă Vincent, presupun că, în domeniul vostru de activitate, ați auzit de compost uman. Când corpul uman se pune într-un recipient împreună cu, de exemplu, așchii de lemn, paie și ciuperci, iar natura e lăsată să-și facă treaba, așa încât corpul se descompune până devine pământ. Abia dacă obții un metru cub de pământ dintr-un om și restul materialelor de compost.

Milda confirmă din cap.

— Da, e o chestie deșteaptă. Deja e legal în Suedia și în Marea Britanie. Și începe și prin unele state din America.

— De fapt, există o companie americană care e deja cu un pas înainte, interveni Loke entuziasmat. Plantează deasupra corpului aflat în compost un copac pe care îl alegi tu, ca rudă a decedatului. Copacul își ia elementele nutritive și, implicit, moleculele din cadavru. Copacul crește și va fi din ce în ce mai mult ca ruda ta decedată. Așa că până la urmă chiar poți să zici că pomul e străbunica ta.

— Ce poetic! replică Vincent.

Mina se holbă la el. Chiar își pierduse mințile?

— Problema e scheletul care rămâne, continuă Milda. Nimeni nu pomenește ce se întâmplă cu oasele apoi.

— Apropo de oase, poate am putea să ne concentrăm la prezent și la Jon Langseth, interveni Mina sec. Ați reușit să stabiliți cauza morții?

Milda clătină din cap.

— În principiu, e imposibil. Să presupunem că într-adevăr a fost omorât. Un glonț poate cauza o fractură vizibilă în coaste, de exemplu. La fel, și o lovitură de cuțit poate lăsa urme. Asta aș fi putut să văd. Aici de exemplu.

Arătă spre oasele de pe masă, pentru a evidenția coastele.

— Firește că un glonț sau un cuțit ar putea cauza moartea și fără să lase urme pe schelet. Ca să nu mai vorbim despre asfixiere sau alte cauze care afectează doar părțile moi. Și evident că ar fi putut muri și din cauze naturale, nici pe astea n-aș putea să le determin.

— Ar fi putut fi fiert de viu, bombăni Loke.

— Mersi pentru imaginea asta! exclamă Mina.

Îi văzu pentru o clipă pe Jon Langseth, dezbrăcat, într-o oală mare. Ca într-o caricatură rasistă cu canibali. De fapt, nu era nimic amuzant.

— Mă surprinde povestea cu tunelurile de la metrou, zise Vincent uitându-se la oase. Au apărut tot felul de mituri în legătură cu tunelurile de sub oraș. Unele sunt chiar adevărate, deși multe tuneluri au fost distruse din cauza lucrărilor de construcție la Citybanan și noul Slussen. Dar vechile galerii pentru cabluri ale Companiei Naționale de Telecomunicații încă există în multe locuri. Firește că acum e mai greu să pătrunzi acolo, de când au schimbat lacătele obișnuite cu închizători cu cod.

— Nici n-am de gând să întreb cum de știi că acum au închizători cu cod, spuse Mina. Unde vrei să ajungi?

— Păi, tunelurile de la metrou sunt periculoase. Există altele mai sigure. Dacă cineva a vrut să-l țină pe

Langseth sub pământ, de ce nu a folosit unul dintre astea?

Mina îi făcu semn din cap Mildei, transmițându-i că erau gata. Scheletul de pe masa metalică nu mai avea cu ce să o ajute. Milda se îndreptă spre o targă din mijlocul încăperii, unde era întins un alt cadavru la care trebuia să determine cauza morții. Dar de data asta era mai ușor, chiar și pentru Mina. Un adolescent. Împușcat de mai multe ori în piept. Nu trebuia să vadă tatuajul pentru a-și da seama că era vorba de o reglare de conturi între bande. Nu înțelegea cum putea să facă față Milda.

— Asta, bineînțeles, dacă de fapt scopul nu era să fie găsit, zise Loke, întrerupându-i gândurile.

— Și eu m-am gândit la același lucru, răspunse ea. Personalul de la metrou umblă cu regularitate prin tunelurile alea. Dacă era într-un alt tunel, putea să fie găsit abia după câțiva ani. Sau nu-l mai găsea nimeni. Aici, era doar o chestiune de timp până dădea cineva peste oseminte. Și, cum am zis, de fapt nu știm dacă a fost omorât. Știm doar cum au fost plasate oasele după moartea lui.

Loke pipăi în buzunar și apoi ieși din încăpere. Se pare că era momentul pentru încă o pauză de fumat. Dar Vincent studia în continuare oasele.

— O înmormântare de vedetă, zise el gânditor ținându-se de bărbie. Sub pământ.

— Și ce înseamnă asta? întrebă ea.

Vincent tăcu o clipă înainte să răspundă.

— Înseamnă că e ceva mai mult decât înțelegem noi, răspunse el într-un final. Acum chiar sunt curios în legătură cu schimbarea aia de comportament de care mi-ai zis mai devreme.

— Cred că e cazul să te întâlnești din nou cu echipa de la poliție. Julia a convocat o ședință după-amiază.

Vincent radia de bucurie.

— Da, a trecut mult prea mult timp de când nu i-am mai văzut! exclamă el.

— Nu știu dacă toți sunt de părerea asta, râse ea.

Mina își luă la revedere de la Milda. Loke încă nu se întorsese. Dar dacă următorul lucru pe care trebuia să-l facă era să o ajute pe Milda cu băiatul de pe masă, chiar îl înțelegea.

— De când îți bagi tu coada în treaba mea?

Julia simți că se înfurie într-un fel care nu era deloc sănătos. Puțini oameni puteau s-o enerveze cum o enerva taică-su. În momente de luciditate, își dădea seama că se întâmpla doar pentru că semăna leit cu el. Pe birou avea o plăcuță aurie gravată cu numele lui. Litere *serioase*. Egil Hammarsten. Ea nu credea că în ziua de azi mai exista cineva care avea așa ceva. Dar tatăl ei era de modă veche.

Julia nu luase numele de familie al lui Torkel când se căsătoriseră. Dar apoi își dădu seama că greșise, pentru că, dacă l-ar fi luat numele, atunci legătura dintre ea și comandantul poliției n-ar mai fi fost atât de evidentă. Dar și dacă îi lua numele, ar fi fost încă o grijă în plus, ceva ce trebuia să rezolve în cazul în care se hotăra să-l părăsească.

— Nu-mi bag coada în treaba ta, răspunse tatăl ei. Munca de poliție e *teamwork*. Mi-a șoptit o vrăbiuță că DON face un studiu despre crima organizată. Și printre altele, se uită și la mafia sârbească.

— Mafia sârbească, condusă de nebunul de Dragan Manojlovici? Ce treabă are el? întrebă Julia.

— Poate nimic. Sau poate totul. Și, cum am mai spus, oficial n-am auzit nimic. Dar aș comite o eroare dacă nu v-aș arăta calea.

— Să ne arăți calea? Abia am început ancheta și tu crezi că poți să ne spui care e direcția potrivită? izbucni ea.

Julia simți că i se pițigăiase vocea și nu era chiar atât de proastă să nu-și dea seama că starea ei n-avea de-a face doar cu el, ci cu tot ceea ce însemna *familie*. Atât Torkel, cât și tatăl ei o făceau să se simtă pusă la zid.

— Julia, eu nu te critic în vreun fel, răspunse el calm. Ca să fiu sincer, am auzit multe lucruri bune despre tine, mai ales după ce s-a întâmplat astă-vară. Și conferința de presă a fost un succes. Între noi fie vorba, nu m-aș mira să stai tu într-o bună zi pe partea asta a biroului. După ce ies eu la pensie, bineînțeles.

Fără să vrea, se simți flatată și furia i se mai domoli puțin.

— OK, firește că vreau orice informație care poate să ne ajute în anchetă, oficială sau neoficială, spuse ea cu un ton mai liniștit. Dar mi se pare că e mult prea devreme să...

— Ce știi despre Gustaf Brons? o întrerupse tatăl ei.

— Păi, este unul din fondatorii de la Confido, împreună cu Jon Langseth și Peter Kronlund. Nimic deosebit în trecutul lui, cu excepția faptului că e evident la fel de scârbos ca și ceilalți. De ce întrebi?

— Pentru că informația pe care o am de la DON, pe care evident că nu o am, arată că Gustaf a primit bani de la Dragan Manojlovici. De la mafie. Și nu vorbim de bani de buzunar.

Julia se holbă la tatăl ei, care oftă.

— Până și tu trebuie să recunoști că e ceva suspect, continuă el. Unul dintre fondatorii de la Confido dispare și e găsit mort, în timp ce un altul primește sume de bani uriașe de la liderul uneia dintre cele mai mari grupări criminale din Suedia.

— Nu știu, replică ea gânditoare. Nu e obligatoriu să aibă vreo legătură. Dar bineînțeles că trebuie să verificăm toate informațiile.

— Bine, deci suntem de acord că îl chemi pe Gustaf Brons la audieri. Îți spun din experiența pe care am acumulat-o în mulți ani că am rezolvat cazul ăsta cu moartea lui Jon Langseth. E o crimă la comandă, semnată Gustaf Brons. Trebuie să te gândești că de obicei răspunsurile simple sunt și corecte.

— Dar stai, încă nu suntem pregătiți să...

— Julia, câteodată în viață e bine să faci ce ți se spune. Acum e bine să faci așa.

Julia deschise gura. Apoi o închise la loc. Se îmbujorase din nou și știa că are pete mari și roșii pe față și pe gât. Tatăl ei avea un talent magic să le facă să iasă la suprafață.

— Bineînțeles, șefule, răspunse ea printre dinți. Bineînțeles.

— Și nu uita că ne vedem la noi acasă, în Ajunul Crăciunului, la ora 13, strigă el bucuros când ea ieși pe ușă.

Julia nu răspunse.

Mina își dădu seama ce schimbare se produsese în ultimii trei ani, de când îl prezentase pe Vincent colegilor ei. Atunci, toți erau suspicioși. Acum, toți zâmbeau.

— Vincent! Ce plăcere să te revăd! Nu te-am mai văzut de mult!

Julia îl îmbrățișă lung pe Vincent, iar Mina, spre surprinderea ei, se trezi că e geloasă. Își trase îngândurată mânecile puloverului în jos, uitându-se la mâinile ei distruse de atâta spălat, cu unghii tăiate foarte scurt și cu pielițele arse de spirt. Julia parcă nici nu se chinuia, parcă se trezea din somn perfectă și frumoasă.

Mina oftă și se așeză la masa din sala de ședințe. Numai Vincent o făcea să se gândească la prostii din astea și nu înțelegea de fapt de ce. Avea un respect enorm pentru creierul lui alert și pentru cunoștințele în anumite domenii, care o fascinau. Se simți ușurată când Julia se desprinse din îmbrățișare, iar el putu să se așeze lângă ea, după ce-i salutase pe toți de la masă.

Dar acum trebuia să se adune. Își drese vocea pentru a le atrage atenția tuturor. Când se uită în jur, observă că tabla din față se mai umpluse de la ultima întâlnire, iar acum era aproape plină de poze, notițe și articole de ziar despre Jon Langseth.

— Poate vă întrebați de ce l-am adus pe Vincent, începu ea, văzând zâmbetul larg al lui Ruben.

— Face vreo scamatorie cu cărți de joc. Garantat. Sau poate a promis că scoate din joben salarii mai mari și mai mult personal.

— Pe asta din urmă cred că nici magia adevărată nu o rezolvă, răspunse Vincent.

Ceilalți de la masă zâmbiră amar în colțul gurii și dădură aprobator din cap.

Mina își drese vocea din nou.

— L-am dus pe Vincent la Milda. Pentru că el are o teorie în legătură cu oasele. Vincent, poți să povestești tu? Din păcate, nu-mi aduc aminte nici măcar jumătate dintre expresiile pe care le-ai folosit.

— Firește. I-am spus Minei, atunci când m-a contactat în legătură cu Jon Langseth și cu modul misterios în care au fost așezate oasele, că o asociez cu Mos Teutonicus.

— Sănătate, zise Ruben, iar Christer pufni în râs.

— Ruben! se răsti Julia uitându-se serios la el.

El își dădu ochii peste cap, dar tăcu din gură.

— Cum i-am povestit Minei, continuă Vincent, Mos Teutonicus e o metodă folosită prin Evul Mediu. Când cineva din înalta societate murea departe de casă, trebuia transportat acasă pentru înmormântare. Dar nu e nici plăcut și nici practic să transporți un cadavru în putrefacție. De aceea au inventat o metodă prin care fierbeau corpul pentru a elimina carnea de pe oase. În felul acesta, puteau să transporte rămășițele pentru o înmormântare cu fast acasă. Mos Teutonicus.

— Bleah! exclamă Christer părând că îi vine să vomite.

— Și ce a zis Milda? întrebă Julia curioasă. I s-a părut interesant? Ca teorie? Că ar putea să fie vorba despre un fel de... ritual?

— A zis că e clar ceva ce ar trebui luat în considerare, răspunse Mina, confirmând din cap. Asistentul Mildei, Loke, a venit și cu ideea că ar putea să fie o combinație. Mai întâi corpul a fost fiert și apoi s-ar fi folosit larve de gândaci pentru a curăța oasele așa de bine cum erau când le-am găsit noi.

— Dar de fapt eu am..., începu Vincent, dar apoi tăcu.

— Larve, izbucni Christer făcându-se și mai verde la față.

— Ce gândaci? întrebă Adam sprijinindu-și coatele de masă. Orice fel de gândaci sau e un fel anume?

— Cineva s-a uitat prea mult la *CSI*, bombăni Ruben, și Julia îi aruncă iar o privire ucigătoare.

— Chiar e o întrebare foarte relevantă, spuse Vincent. Cel mai probabil sunt unii din familia Dermaptera sau Dermestidae, în latină, așa cum a zis Loke.

— Stai așa! interveni Ruben ridicând o mână. Vreți să spuneți că luați în calcul o teorie în care avem un criminal care mai întâi fierbe oase și apoi pune niște gândaci mici și scârboși să curețe resturile de carne rămase? Am înțeles corect?

— Da, exact așa, răspunse Vincent fără să pară că a înțeles sarcasmul din vocea lui Ruben.

— Doar mie mi se pare că e o nebunie? întrebă Ruben râzând. Vorbim de Stockholm, unde derbedeii se comportă ca derbedeii, nu vorbim despre un film de acțiune cu Tom Hanks care se plimbă prin Paris. Da, cu excepția faptului că filmul *Codul lui Da Vinci* se bazează pe fapte reale. Spre deosebire de fanteziile astea pe care le debitați voi acum.

— Păi, reluă Vincent calm, de fapt, nu este adevărat. Tot *Codul lui Da Vinci* se bazează pe un fals care a apărut pentru prima dată într-o altă carte, *Sfântul Sânge, Sfântul Graal*. Ideea a venit de la un oarecare Plantard. În 1956, a înființat o organizație pe care a numit-o *Prieuré de Sion*, despre care a pretins că va păstra istoria neamului copiilor lui Isus și ai Mariei Magdalena. Iar prin asta se dovedea cine ar avea dreptul efectiv la tronul francez. Plantard a susținut că el însuși aparținea acestei familii și că, astfel, era regele de drept al Franței. Când a angajat un bărbat cu o imaginație plină de viață, Philippe de Chérisey, au început să producă împreună documente false pentru a-și susține afirmația, documente false care au fost plasate...

— Vincent! îl întrerupse Mina încet, aruncându-i o privire serioasă.

El se opri la jumătatea propoziției și înghiți în sec, rușinat.

— Îmi pare rău. M-am pierdut în detalii. Din nou.

— Bravo! exclamă Ruben sarcastic. Mi-ai distrus acum și filmul preferat.

— Vrei să spui cartea preferată? întrebă Vincent.

Ruben se uită la el în timp ce clătina din cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Vincent! Tu habar n-ai de nimic. Este un film. Nu este o carte.

Vincent părea să ducă o bătălie internă. Nu știa dacă să schimbe subiectul sau să continue.

— Nu este ușor să obții oseminte atât de curate cum erau a lui Jon Langseth. E sigur vorba de o formă de intervenție umană. Și atunci, acesta este cel mai probabil scenariu.

— În continuare avem semne de întrebare în legătură cu motivul crimei, le reaminti Julia. Tocmai m-am întâlnit cu șeful poliției, care este convins că Gustaf Brons, al treilea partener din Confido, e implicat în chestia asta și poate chiar el este cel care l-a ucis pe Jon. Se pare că Gustaf a primit în total 1 000 000 de coroane de la Dragan Manojlovici. Nu trebuie să vă explic cine este Dragan. Presupunem că e vorba despre o plată pentru ceva. Dacă ne putem da seama pentru ce a primit banii, am putea găsi și motivul crimei.

Mina auzi cum toți din încăpere inspirară adânc la auzul acestui nume.

— Deja se înrăutățesc lucrurile, zise Christer.

— Gustaf a fost chemat la audieri, dar o să vină abia mâine, pentru că trebuie să fie de față și avocatul lui, continuă Julia. Nu pot spune că teoria unei crime la comandă este nerezonabilă, dar tot nu explică modul în care a fost curățat scheletul lui Jon.

— Sunt rari gândacii ăștia despre care vorbiți voi? întrebă Adam. E greu să faci rost de ei?

— Încă nu știu, răspunse Vincent. Dar m-am gândit să întreb pe cineva care știe mai multe. Cunosc un entomolog bun, adică un expert în insecte, care cu siguranță poate să ne ajute.

— O idee bună, zise Julia, întinzând mâna spre o clementină de pe platoul cu fructe. Vedeți dacă puteți afla mai multe despre gândaci; oricum nu avem altceva până nu-l audiem pe Gustaf Brons.

Mina simți cum pălește cu gândul la gândaci. După ce sărise în containerul cu nurci morți în Norrtälje și apoi se târâse prin conducta de scurgere de la ferma lui John Wennhagen, micile insecte erau

în fruntea unei liste foarte lungi cu lucruri de care nu mai voia să se apropie niciodată.

— Desigur, spuse Vincent, aruncându-i o privire Minei.

Ea se uită la el îngrozită.

— Și, ca să înțeleg, continuă el, întorcându-se către Julia, presupun că atunci când spui *să aflăm* te referi la mine și la Loke, asistentul Mildei. Cel care chiar știe despre ce gândaci ar putea fi vorba.

Mina răsuflă ușurată.

— Păi, nu la asta m-am... Dar e o idee bună, răspunse Julia. O sun pe Milda, să văd dacă poate să se descurce fără ei câteva ore.

Un parfum acrișor umplu camera când Julia începu să-și curețe clementina. Era un miros pe care Mina îl iubea. Produsele ei de curățenie de acasă miroseau la fel, un parfum proaspăt de citrice. Julia luă o bucățică, iar chipul i se schimonosi în timp ce o mesteca. Era evident foarte acră.

— Apropo, *clementină* vine de la numele unui preot francez, Marie-Clément Rhodies, care a încrucișat un mandarin și un portocal mediteraneean, începu Vincent vesel. El...

— Vincent! îl întrerupse Mina, cu ton ridicat.

El tăcu rușinat, iar Julia puse restul clementinei pe masă și se ridică.

— Christer, să cauți mai departe în arhive. Și, Ruben, tu continuă să sapi în rahatul de la Confido. Câteodată, cel mai simplu răspuns este și cel corect.

— Da, briciul lui Occam, interveni Vincent vesel. Este...

Mina îl lovi cu putere în tibie, iar Vincent țipă și ridică piciorul. Julia își înăbuși un zâmbet.

— Adam, tu te duci și vorbești cu personalul care lucrează de obicei în zona de la metrou unde au fost găsite oasele lui Jon. Probabil ar trebui să-i faceți o vizită și celui care a găsit oasele. Verificați dacă știe ceva sau dacă a văzut ceva. Nu cred că poate cineva să intre pur și simplu la metrou și să nu-l observe nimeni.

— Rezolv, răspunse Adam.

— În regulă, atunci. Avem fiecare câte ceva de făcut.

Christer își drese glasul înainte să apuce cineva să se ridice de la masă.

— Pentru că nu am mai putut avea petrecerea de Crăciun cu feribotul, începu el șovăitor, Lasse vrea să știe dacă vreți să veniți la o cină de Crăciun, așa, spontană, la noi acasă. Toți aveți deja liber în seara asta și chiar și polițiștii trebuie să mănânce. Așa a zis și Lasse.

Toți cei din jurul mesei părură surprinși.

— Ce idee minunată! exclamă Julia. Mulțumim mult!

Toată lumea aprobă din cap, dar Christer nu părea deloc fericit. Mina bănui că fusese doar ideea lui Lasse.

— Vino și tu, Vincent, dacă n-ai nimic de făcut în seara asta, spuse Christer în timp ce se ridicau de la masă.

Mina își ținu respirația. O cină de Crăciun fără Vincent sau o cină de Crăciun cu el erau două lucruri complet diferite. Iar ea îl prefera la orice oră pe cel din urmă.

— Cu drag! Mulțumesc de invitație, răspunse Vincent vesel în timp ce-și punea paltonul.

Apoi se întoarse către Ruben înainte să iasă.

— Auzi, chestia aia cu *Codul lui Da Vinci*. Ideea lui Dan Brown vine de la autorii cărții pe care am menționat-o, Michael Baigent, Richard Leigh și Henry Lincoln. Chiar poți să vezi referințe la ei în carte sau, mă rog, în film. De exemplu, personajul Sir Leigh Teabing este o referire la Leigh și Baigent. Bine, Leigh este evident, dar Teabing este anagrama lui Baigent. Mișto, nu?

Mina chicoti, dar Ruben păru foarte nefericit.

Niklas ascultă încă o dată mesajul lăsat în căsuța vocală.

Naiv cum era, sperase că numărătoarea inversă se va opri, doar pentru că așa își dorea el. Dar firește că nu era cazul. Mai avea 12 zile. Avea moartea iminentă și concretă chiar în fața lui. Desigur, toți știm că vom muri, dar nimeni nu ia în serios lucrul ăsta; poate doar dacă ai vreo condamnare la moarte să te gândești mai mult. Dar altfel, pur și simplu omul nu poate înțelege ce înseamnă. Devine ceva abstract. Însă Niklas înțelesese acum. Simțise în tot corpul.

Se sui pe scaun ca să ajungă la ceasul de pe perete, îl desprinse din cui și apoi scoase bateria. Nu mai avea nevoie să i se amintească mai mult decât era necesar că timpul trecea. Apoi trimise un mesaj scurt.

Poți să vii aici.

De fiecare dată când îl chema așa pe Tor, se simțea ca un șef rău dintr-un film american din anii 1970, care își chema subalternii la interfon ca să-i concedieze sau să țipe la ei. Trimiterea unui mesaj era doar o versiune modernă.

Însă Tor pleca rar de lângă el, așa că nu putea fi departe. Și bineînțeles că ușa se deschise în mai puțin de un minut, exact în momentul în care Niklas punea scaunul la loc, după ce agățase în perete ceasul care nu mai mergea.

— Ai dreptate, zise Niklas înainte să apuce Tor să spună ceva. Despre nevoia de securitate suplimentară. M-am răzgândit. De câte zile e nevoie ca să se rezolve?

Tor aprobă din cap, părând foarte mulțumit.

— Mi-am permis să încep deja demersurile. Sunt în discuții cu serviciul de securitate, avem opinii ușor diferite despre nivelul de protecție necesar, dar eu l-am cerut pe cel mai înalt. Acum fac tot posibilul să facă rost de personal și analizează posibilitățile tehnice de urmărire a apelurilor. De asemenea, am luat legătura și cu DON.

— Departamentul Operațional Național? De ce?

— Ca să ne anunțe dacă remarcă vreun comportament anormal la infractorii cu care trebuie

să fim vigilenți. Nu vrem să se repete ce s-a întâmplat vara trecută.

Niklas se uită pe fereastră la puținii oameni care înfruntau zăpada. Un bărbat mergea cu capul plecat în fața vântului. Chiar dacă Niklas stătea la căldură, se simțea exact ca omul ăla. Sfida puteri mai mari decât el. Și înghețase până în măduva oaselor.

Voia să-i explice lui Tor că pericolul nu vine din direcția pe care o bănuiesc ei, ci că trebuie mai degrabă să fie atenți la imprevizibil. Dar nu-i putea spune. Pentru că nu voia să i se pună întrebări la care nu putea să răspundă.

— Mulțumesc! zise el în schimb. Anunță-mă când e totul gata.

Tor aprobă scurt din cap și plecă.

Niklas se uită pe birou. Ceea ce fusese întotdeauna o ordine perfectă trecuse acum de limita haosului. Dar avea lucruri mai importante la care să se gândească. Timpul, de exemplu. Avea mult prea puțin timp. Nu mai putea pierde nicio secundă la birou.

Își luă haina groasă de iarnă din cuierul de pe perete, se îmbrăcă și băgă mâinile în buzunare. Ciudat. Crezuse că avea cartea de vizită în palton. Dar nu o găsi, probabil o scosese. Se uită la dezordinea de pe birou. Poate că era undeva pe acolo. Într-una dintre grămezi. Firește că bucata aia de hârtie nu era atât de importantă, oricum salvase deja numărul de telefon în agenda mobilului. Dar prezența ei fizică era o aducere-aminte că de fapt totul era real și nu doar un coșmar.

În drum spre lift, intră în biroul lui Tor.

— Mă duc pe jos până acasă. Nu e departe.

— Pe vremea asta?

Niklas observă că Tor nu era foarte mulțumit. Dar de fapt nu era decizia lui. El mai avea foarte puțin timp în care putea să ia singur decizii. Totul se va schimba când nivelul de securitate din jurul lui va crește. Atunci, o să fie ca un prizonier. Dar măcar o să fie viu.

Zăpada îi atinse fața imediat ce ieși în stradă împreună cu bodyguarzii. Tor nu avea de ce să-și facă griji, nici măcar infractorii nu ieșeau din casă pe o asemenea vreme. Niklas își lăsă capul în jos ca să se ferească de zăpadă și începu să meargă aproape robotic. Nu se uita în spate la fiecare sunet neașteptat, dar nici departe nu era.

Odată ajuns acasă, îi salută din cap pe bodyguarzii care urmau să rămână la intrarea în bloc și luă liftul până la apartamentul pustiu. Își scoase haina și o lăsă pe covorul din hol. Apoi își scoase pantofii plini zăpadă și îi trânti pe jos, după care se duse în living și se cufundă într-un fotoliu. Se aplecă și aprinse veioza de lângă fotoliu, pentru ca bodyguarzii de jos să știe în ce cameră se află. Apoi luă telefonul și sună din nou la numărul cu pricina, în speranța că mesajul nu mai era același.

Că va fi cruțat.

Dar mesajul era același. Puse telefonul jos și închise pleoapele. Îi trecu prin fața ochilor imaginea lui Nathalie și a Minei și nu mai putu să reziste. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Decoraseră frumos căsuța din Stureby. De fapt, nici Julia, nici Torkel nu erau prea încântați de sărbătoarea Crăciunului, dar știau amândoi că stai acasă de sărbători când ai copii mici. Harry avea doar un an, dar îi plăceau beteala, luminițele și tot ce strălucea, de parcă ar fi fost o mică divă. Julia își dădea seama că meritase tot efortul când îi auzea râsul molipsitor, de fiecare dată când mai descoperea ceva sclipitor.

Cu toate acestea, atmosfera asta falsă de Crăciun era doar o amintire dureroasă a realității familiei lor. După ce o bună perioadă încercaseră cu disperare să găsească drumul înapoi la ceea ce avuseseră cândva, acum se afundaseră într-o tăcere resemnată. Nici măcar nu se mai certau, doar se învârteau unul în jurul celuilalt ca două corpuri cerești, la o distanță de milioane de kilometri.

— Când ajungi acasă diseară?

Torkel stătea în pragul ușii, cu Harry în brațe. Băiatul era extrem de atașat de mama lui și întindea mâinile spre ea scâncind, dar ea voia doar să se îmbrace rapid și îl ignoră.

— Nu știu. Dar nu cred că foarte târziu. Toți avem multe de făcut cu ancheta asta.

— Poate ies la o plimbare când ajungi tu acasă, dacă nu se face prea târziu.

Julia se opri brusc. Abia ce începuse să-și tragă pe ea dresul negru. Torkel îi evită privirea.

— Mă gândeam să ies la o bere cu un prieten.

— Cu cine?

Torkel ezită.

— Cu Filip.

— Ah, foarte bine.

Continuă apoi să-și pună dresul, sărind puțin pe loc ca să-l ridice. Bărbații nu erau conștienți de cât de norocoși erau pentru că nu trebuiau să aibă de-a face cu îmbrăcămintea asta hidoasă. Dar, așa cum spunea întotdeauna mama ei: rabdă baba la frumusețe. Și ea voia să fie frumoasă. Venea și Adam în seara asta. Și oricât ar fi vrut să se împotrivească, tot voia să fie frumoasă pentru el.

— Încerc să mă grăbesc, spuse ea, întinzându-se după fustă.

Era fusta ei preferată. Și o asortase cu bluza neagră cu un umăr gol.

— Ce frumoasă te faci! Nu era doar o cină de serviciu? întrebă Torkel mutându-l pe Harry pe celălalt șold.

Julia ridică nonșalant din umeri și-și trase puloverul peste cap.

— Am vrut doar să mă îmbrac mai frumos. În rest, port doar haine de serviciu.

Torkel nu păru să o creadă.

Bănuiala pe care o avea acum era ceva nou. De-a lungul anilor petrecuți împreună nu fuseseră niciodată geloși. Dar acum se schimbaseră multe. Parcă dorința de-a avea un copil, care fusese satisfăcută odată cu apariția lui Harry, scosese la iveală prăpastia dintre ei.

Încercaseră și terapia de cuplu, iar terapeutul le prezentase o teorie conform căreia timp de mulți ani au avut un singur scop comun, acela de a deveni părinți. Și că în timpul ăsta problemele s-au înmulțit fără să-și dea seama. Iar când a venit pe lume Harry și scopul comun a fost atins, au rămas doar problemele.

Era o teorie cât se poate de rezonabilă. Dar nimic nu i-ar fi ajutat să le rezolve. Așa că nu mai mergeau nici la terapeut. Renunțaseră printr-un acord tacit. Însă niciunul nu putea încă să pronunțe cuvintele cu voce tare și nici nu reușea să ia măsurile necesare.

Erau multe de rezolvat.

Și punctul lor de legătură era Harry. Pe care îl iubeau amândoi dincolo de rațiune și simțire. Julia se întinse spre el și fu răsplătită cu un zâmbet larg și brațele lui dolofane larg deschise.

— Chiar că e băiatul mamii, spuse Torkel zâmbind.

Julia era încântată să vadă în ochii lui Torkel o sclipire de tandrețe. O tandrețe pe care i-o arătase ei cândva, dar care acum era îndreptată către fiul lor.

— Da, ești, ești băiatul mamii, chiui Julia împungându-l pe Harry în burtică, până când

băieţelul izbucni în râs. Mama pleacă în curând, dar până atunci, hai să ne uităm la bradul de Crăciun. La toate globuleţele alea frumoase şi roşii.

Îl duse în living, unde era bradul mare frumos împodobit, iar el începu să dea entuziasmat din mâini şi picioare. Pomul de Crăciun era dragostea vieţii lui. Îi provoca fiului ei o fericire de proporţii epice. Julia îşi băgă faţa sub bărbia lui şi mirosi parfumul minunat de bebeluş. Tocmai atunci, primi o notificare pe telefonul mobil: venise taxiul. Îl îmbrăţişă şi-l pupă pe Harry înainte să i-l predea lui Torkel.

Când ieşi din casă, se uită încă o dată la ei, aşa cum stăteau lângă pomul de Crăciun. Era doar un brad, încercă ea să se convingă singură. Trase haina mai strâns în jurul ei în timp ce se îndrepta spre taxi. Spera că Adam îi va remarca bluza.

Se auzi soneria, dar Vincent era în dormitor gândindu-se ce cămașă și ce costum să aleagă pentru cina de Crăciun.

— Poate să deschidă cineva? strigă el din dormitor.

Niciun răspuns. Vincent oftă și se duse către ușă. Curlera de la Fedex Express ridică ușor din sprâncene când îl văzu în boxeri, dar reacția ei nu dură prea mult. Probabil văzuse chestii mult mai ciudate în viața ei.

— Un pachet pentru Vincent Walder, spuse ea. Înțeleg că tu ești?

— Așa este.

Femeia îi întinse un pachet de mărimea unei cutii de pantofi.

— Se pare că este un cadou de Crăciun, zise ea zâmbind. Crăciun fericit!

— Crăciun fericit! răspunse Vincent și închise ușa.

Pachetul era neașteptat de greu pentru dimensiunea sa. Se duse în bucătărie și luă un cuțit, apoi puse pachetul pe masă și deschise cu grijă ambalajul. Înăuntru era o cutie de lemn neagră.

— Ce-ai cumpărat? întrebă Rebecka, intrând în bucătărie. Și de ce n-ai haine pe tine?

— Taci, fetițol Treaba asta e mult mai interesantă decât hainele. Vino să te uiți.

Cutia era lucioasă și părea scumpă. Pe capac era o plăcuță de argint și, când se uită atent, văzu că pe ea scria *Pentru Vincent Walder*.

Deschise capacul. Înăuntru era un cadru de lemn în care erau fixate patru clepsidre.

— O, n-am mai văzut așa ceva de multă vreme! exclamă el scoțându-le din cutie. Ce frumoase sunt!

— Ce-i asta? întrebă Rebecka.

— Clepsidre. Un mod vechi de a măsura timpul. Cele patru clepsidre au cantități diferite de nisip. Când este întors tot cadrul de lemn, prima clepsidră se scurge după, de exemplu, 15 minute, a doua, după 30, a treia, după 45 și ultima, după 60 de minute. Erau folosite, printre altele, în biserici, pentru ca preotul să

poată ști cât durează predica. Cred că biserica Sf. Ragnhild din Södertälje încă are montată o clepsidră.

Vincent întoarse cadrul din lemn, iar nisipul începu imediat să curgă.

— Se spune că încă de pe vremea romanilor se folosea clepsidra pentru a calcula durata discursurilor politice în Senat. Se zvonea că instrumentul devenise din ce în ce mai mult o reflecție a calității oratorilor. Cu toate acestea, prima documentare istorică a clepsidrelor a apărut abia în secolul al XIII-lea. Nu-i așa că este un obiect fascinant?

Întoarse din nou cadrul, astfel încât nisipul începu să curgă în cealaltă direcție, și îl ridică în lumină.

— Bine, să zicem că ceva-ceva din ce ai spus a fost interesant, comentă Rebecka. Dar nu înțeleg de ce ți-a trimis cineva clepsidre.

— Chiar nu știu, răspunse el, ultându-se din nou în cutie.

În partea de jos era o hârtie, care fusese sub cadrul din lemn. Pe foaie, un scris de mână îngrijit, cu cerneală albastră. Puse jos cadrul din lemn, luă biletul și citi cu voce tare.

Găsește-l pe cel de-al patrulea înainte să expire timpul.

Cunoștea foarte bine scrisul. Îl văzuse de nenumărate ori în ultimul an și jumătate. Și întotdeauna îl asocia cu un puzzle interesant și bine construit.

— De când... chestia aia cu sora mea, spuse el, fiind brusc nesigur dacă îi spusese vreodată Rebeckăi că el și Mina erau să se înece într-un rezervor de apă.

Dar trebule să-i fi spus, nu?

— De atunci, oamenii au început să-mi trimită tot felul de ghicitori și puzzle-uri pe care vor să le rezolv. Ăsta e trimis de unul dintre cei mai deștepți. Nu am nicio idee cine este, dacă e un el sau o ea, dar recunosc scrisul de mână. Este o persoană foarte cultă.

Clepsidrele erau cu adevărat incredibil de frumoase. Le întoarse din nou.

— Și despre ce este vorba? întrebă Rebecka. Ce este *al patrulea*?

Interesul ei era vizibil forțat.

— Nu știu. Poate că este un simbol a ceea ce reprezintă clepsidra. Poate pentru că timpul se scurge implacabil sau, dimpotrivă, poate că polaritatea eternă a lui Schuon se schimbă pe un micro- și macrocosmic...

— Desigur, poate fi vorba și despre timpul efectiv necesar pentru ca nisipul să se scurgă, îl întrerupse Benjamin, care venise în bucătărie fără să observe Vincent. Poate că există un secret în a patra clepsidră, pe care-l vei descoperi atunci când se scurge tot nisipul. Și de ce n-ai haine pe tine?

— Dar ce mă mai tocați la cap cu hainele astea! exclamă Vincent. Ai idei bune, dragul meu fiu, dar nu cred că este chiar atât de simplu. Mă ajuți să cronometrez clepsidrele?

— Tată! exclamă Rebecka. Haine. Acum. Înainte să te vadă cineva. Și parcă te duceai la o cină?

Vincent oftă. Cel mai bine era să se supună. Se mai uită o dată la clepsidre. Era ceva ciudat la ele. Nu aveau nimic evident de rezolvat. Nicio provocare inteligentă. Era aproape ca și cum clepsidra era mai degrabă un mesaj. Mișcarea continuă a nisipului îi aminti că, mai devreme sau mai târziu, totul avea un sfârșit.

Că el avea un sfârșit.

Am ajuns la omega.

Întoarse din nou cadrul din lemn cu clepsidre înainte să plece din bucătărie.

Întotdeauna împărțiseră totul. Așa trăiseră. Așa supraviețuiseră. Unii oameni nu puteau contribui. Nu făcuseră nimic. Dar nimeni nu fusese judecat.

— Ar trebui să fim recunoscători pentru că ni s-a oferit ocazia să ajutăm. Este un dar.

Uneori, afirmația i se părea puțin ciudată. Și în același timp, tatăl lui spunea întotdeauna că toată lumea trebuie să ajute. Dar era cert că pentru unii dintre prietenii tatălui său nu era chiar atât de ușor să iasă la suprafață. Ăla cu căciula galbenă era mereu drogat, plutind parcă pe propriul nor, iar femeia care aduna paie credea că e în vacanță în Grecia cu cele două fiice ale ei. Aceștia nu ieșiseră niciodată la suprafață. Dar împreună avuseseră grijă și de el. Tatăl lui spunea mereu că ăsta era cel mai frumos cuvânt din limba suedeză: împreună.

Tatăl lui fusese profesor de limba suedeză, înainte să se îmbolnăvească. Asta însemna că știa multe cuvinte frumoase. Ceea ce acum, când era Rege, era foarte folositor. Dar tatăl lui era Rege doar când era fericit. Când râsul se domolea și el dispărea în întuneric, nu mai era Rege. Chiar el spunea că, atunci când se lăsa întunericul, el abdica. Era unul dintre cuvintele frumoase pe care le știa. Abdică. Dar de fiecare dată când se întorcea, îl încoronau din nou.

Ceilalți aveau grijă de el când tatăl lui era plecat. Și el avea grijă de ei. Erau o familie.

Acum erau adunați toți în jurul focului. Era un butoi de tablă plin cu combustibil, care umplea tunelul cu fum și îi făcea să tușească. Dar îi și încălzea. Și aveau lumină. Stăteau cu mâinile spre foc, simțind cum căldura le mângâia obrajii, în timp ce împărțeau între ei ce aduseseră ei și tatăl lui de la vânătoarea lor de comori. Nu știa dacă ceea ce simțea în piept era fericire, dar așa credea.

Bătrânul cu ochi buni îi dădu o bucată de sendviș cu șuncă. Îl înghiți aproape întreg; nu-și dăduse seama până acum cât de foame îi era. Așa era de obicei. Foamea îi devenise un tovarăș atât de firesc, că abia o mai observa. Doar când mâncarea îi atingea buzele, trupul parcă se trezea și-și dădea seama cum foamea îl cotropea.

— Uitați-vă în jur! spuse tatăl lui, ridicând brațul. Uitați-vă în jur! Nu suntem norocoși? Suntem protejați de lumea de sus, protejați de o lume care se prăbușește. Suntem protejați. Suntem împreună. Suntem sătui. Ne este cald.

Căciulă-galbenă fredona încet. Încercă să-și dea seama ce, dar nu recunoscu melodia. Nu era unul dintre cântecele pe care i le cântase mama lui când era mic.

Mai avea o bucățică de sendviș în mână. Încă îi era foame, dar parcă o avea sub control. Îi dădu bucățica rămasă femeii care era nouă acolo. Era foarte slabă. Și întotdeauna înfrigurată. Tatăl lui îi dăduse deja o jumătate de hamburger din plasa cea mare, dar ea încă tremura tare, așa că îi dădu și bucata lui de sendviș. Aveau grijă unii de cellalți. Erau o familie. Asta spunea mereu tatăl lui. Iar el nu-și dorea nimic mai mult decât să fie ca tatăl său.

În timp ce parca la adresa pe care i-o dăduse Mina, Vincent simți cum se răspândește în el bucuria Crăciunului. Luminile colorate sclipeau, iar el mai zăbovi puțin în mașină pentru a le privi. Toată partea din fața casei era plină de figurine strălucitoare. Elfi, reni, oameni de zăpadă.

Își reaminti brusc de mesajul pe care îl primise dimineață de la Umbră și îl străbătu un fior. Dacă nu-și putea reprima îngrijorarea asta, toată seara avea să fie un eșec. Încet, respirând adânc, închise ochii și vizualiză casa împodobită festiv din fața sa. Încercă să simtă bucuria Crăciunului, bucuria din fiecare bec aprins. Și lăsă senzația de bine să i se scurgă încet prin tot corpul. Apoi deschise ochii. În loc de griji, acum simțea în corp o bucurie care se putea traduce cu *Bună ziua, Moș Crăciun!* Mult mai bine.

Era plin de luminițe în grădină și între figurinele aflate cel mai aproape de mașină era înfășurat un șir luminos cu beculețe roșii. Vincent numără câte becuri erau în șirul care legăna în vânt. Până la urmă ajunse la concluzia că erau 23.

La naiba! Nu era bine. O chestie de genul ăsta putea să-i provoace anxietate. Coborî cu grijă din mașină, uitându-se cu atenție unde pune picioarele. Era alunecuș și mai devreme fusese cât pe ce să cadă de două ori. Nu mai avea nevoie de încă vreo fractură acum, când abia i se vindecase piciorul rupt. Păși cu grijă pe gazon și începu să deșurubeze unul dintre becurile de la capătul șirului luminos.

22 de becuri. Așa era mai bine. Cu numărul ăsta putea să fie împăcat.

Șirul luminos se stinse imediat ce deșurubă becul.

— Bine ai venit! E vreo problemă cu lumina?

Un bărbat elegant, de vreo 60 de ani, cu o căciulă de Moș Crăciun pe cap, apăru în pragul ușii și îi făcu semn cu mâna. Probabil că era Lasse. Vincent palmă becul deșurubat și se îndreptă spre ușă. Dinăuntru se auzea muzică de Crăciun, iar la ferestre se vedeau luminițe jucăușe. Vincent realiză spontan că părerea

lui despre Christer nu era deloc în concordanță cu ceea ce vedea acum. Avea să fie o seară interesantă.

— Ceilalți au sosit deja, bem un vin fiert, vrei o cană? Da, sigur că vrei, e Crăciunul și de Crăciun se bea vin fiert, nu-i așa?

Lasse trăncănea bucuros în continuare în timp ce îi luă haina lui Vincent și îl conduse într-un living mic, cu o priveliște minunată. Toți erau deja acolo, fiecare cu câte o cană în mână. Vincent observă că Mina părea foarte stresată. Probabil că era insuportabil pentru ea să fie în casa altcuiva, având în vedere toate bacteriile care erau acolo. Și pe deasupra mai era înconjurată și de o groază de ornamente de Crăciun: spiriduși de porțelan, șiruri de luminițe sclipitoare, tonomate care se învârteau încet, perdele cu turtă dulce și fețe de masă cu fundițe de Crăciun. Se uită în jur. La fiecare prag atârna câte un buchețel de vâsc. Adora chestia asta.

— Bună, Vincent! îl întâmpină Adam. Mă bucur că ai putut să vii!

Ruben și Julia erau îmbujorați, ceea ce însemna că băuseră deja o cantitate mai mare de vin fiert. Vincent ceru vin fără alcool, pentru că era cu mașina.

Simți o atingere pe picior și când privi în jos, îl văzu pe Bosse care se împingea în el nerăbdător, pentru a fi scărpinat. Câinele purta, în cinstea petrecerii, o diademă cu coarne de ren strălucitoare.

— Cam exagerat, nu? întrebă Christer în timp ce se așeză lângă Vincent. Dacă aș fi știut că Lasse e un maniac cu Crăciunul, nu știu dacă l-aș fi lăsat să se mute la mine.

— Mi se pare că e minunat, răspunse Vincent serios.

— Sigur e cumva, mormăi Christer.

Vincent îl scărpină pe Bosse după ureche, în timp ce-i privea pe ceilalți. Era ciudat să-i vadă într-un alt mediu decât la Palatul Poliției, dar era o ocazie să afle mai multe despre ei. Mina se retrăsese stingheră într-un colț. Ruben stătea alături, dar era evident că renunțase să încerce să mai stea de vorbă cu ea, iar

acum se uita pe telefon. Adam și Julia stăteau de vorbă, dar foarte aproape unul de celălalt. Interesant.

Se duse către Mina, asigurându-se că toți ceilalți erau ocupați. Apoi scoase becul roșu pe care-l luase de afară.

— Nu întreba nimic, șopti. Pune-l doar în buzunar.

Lasse își drese glasul din pragul micii sufragerii.

— La masă, vă rog!

Vincent îi oferi Minei brațul, dar ea ezită o clipă înainte să-l atingă.

— Costumul este proaspăt spălat, șopti el făcându-i cu ochiul.

— Norocul tău că mi-ai oferit brațul și nu mâna, având în vedere la ce ai folosit-o de curând, remarcă ea, făcând semn din cap către Bosse.

— Deci tu visezi să ne ținem de mână? întrebă el cu un zâmbet șugubăț.

— Ha, ha! răspunse ea dându-i drumul brațului și intrând înaintea lui în sufragerie.

Când trecu pragul, Vincent ridică privirea spre vâsc și apoi se uită la spatele Minei. Chiar atunci, Mina se întoarse și-i zâmbi. Cu buzele ei frumoase și roșii. Privirea lui zăbovi o secundă prea mult.

Apoi ea se întoarse și se îndreptă către masă. Se apropie și el de masa bogată, trase scaunul pentru Mina și se așeză lângă ea. Îi urmări pe Julia și pe Adam în timp ce își găseau locurile, tot unul lângă altul, dar fără ca Adam să-i tragă scaunul Juliei. Bunul-simț chiar era pe moarte. Sau poate că Adam avea un alt motiv să fie distant. Foarte interesant.

— Ce crezi că ne dau de mâncare? întrebă Mina încet. Poate ar fi trebuit să mănânc înainte?

Vincent înțelese imediat că întrebarea ei nu se referea la experiența în arta culinară a lui Christer și Lasse, era mai degrabă la grija ei de a fi nevoită să mănânce ceva asupra căruia nu avusese control. Știa cât de mult sacrificase ca să fie prezentă la această cină.

— N-aș paria pe Christer ca bucătar. Ne punem speranțele în Lasse.

— Dacă zici tu, replică Mina puțin nesigură. Dar în caz că va fi necesar să fac spălături gastrice, o să te oblig să vii cu mine.

— Vine aperitivul! se auzi brusc din ușă vocea lui Christer.

Apoi apăru împreună cu Lasse, ținând în echilibru farfuriile pe mâini și pe antebrațe, și le așezară cu grijă pe masă, iar Vincent se uită surprins la farfuria din fața lui. Christer bătu din palme pentru a le atrage atenția.

— Pentru aperitiv, am făcut o spumă de trufe și ciuperci Karl-Johan.

— La naiba, Christer, spuse Ruben în timp ce se uita când la colegul lui, când la creația elegantă din farfurie. Habar n-aveam că știi să gătești! La serviciu te arzi și cu cafeaua. Aia de la automat.

— Christer e minunat! exclamă Lasse, uitându-se drăgăstos la iubitul său. Mereu îi spun că s-ar putea angaja oricând la noi la restaurant, la Ulla Winbladh.

— Eli, e doar un hobby, răspunse Christer înroșindu-se. Începeți să mâncați acum, vin și eu imediat. Mai am ceva de făcut pentru felul principal.

Toți începură să mănânce în liniște. În fundal, se auzea discret *Silent Night*.

— Incredibil! repeta Ruben iar și iar, clătinând din cap foarte mirat. Incredibil!

— Ai mai auzit ceva după conferința de presă? o întrebă Mina pe Julia.

— Un subiect de conversație extrem de nepotrivit, Mina, îi șopti Vincent.

Mina nu se atinsese de aperitiv, iar Vincent îi înlocui discret farfuria cu a lui. Nu era un sacrificiu dificil. Aperitivul îi gâdilase papilele gustative într-un fel în care nu credea că era posibil.

— Șșșșt, nu vorbim de serviciu în seara asta, spuse Lasse dând din deget. În seara asta, vreau să vă cunosc ca oameni și să nu mai aud despre moarte și mizerie. Aud asta mereu de la Christer. Să începem cu tine, Mina. Care e viața ta?

Mina păru îngrozită. Nu era o plăcere pentru ea să fie forțată să socializeze cu străinii, dar, din bun-simț, trebuia să răspundă la întrebare.

— N-am prea multe de povestit. Sunt polițist de aproape zece ani, am o fiică adolescentă și un fost soț. Locuiesc în Årsta. Asta e tot.

— Pe lângă faptul că ai avut rolul principal în două dintre cele mai complicate cazuri de până acum, completă Julia. Mina are una dintre cele mai strălucite minți din poliție. Norocul nostru că nu se prea știe în secție și o putem păstra noi. Dar e doar o chestiune de timp.

Mina se uită surprinsă la Julia. Apucară să povestească toți câte ceva până ce ajunseră la Adam, iar în timpul ăsta Christer se întoarse și îi anunță că urmează felul principal.

Felul principal era la fel de uimitor ca și aperitivul. Friptură de căprioară cu cartofi dulci și un sos făcut cu vin exact cât trebuia. Și pe măsură ce se goleau sticlele de vin, conversația din jurul mesei devenea tot mai animată. Cu coada ochiului, Vincent îi văzu pe Julia și Adam. Așa deci. Nu interpretase greșit.

Mina gustă puțin din mâncare, dar mai mult învârti legumele din farfurie. Vincent îi luă pe furiș un cartof și o bucată din carne, iar ea îl privi recunoscătoare.

Desertul fu o pavlova cu multe agrișe. Ruben se resemnase în uimirea lui și devoră tot ce se afla pe farfurie.

— Incredibil, ce bun! exclamă el după ce termină și desertul, bătându-se cu palma pe burtă.

— Nu pot să mai mănânc nimic, gemu Julia.

— Pot să merg acasă cu tine? șopti Mina, iar Vincent încuviință.

Nu-și dorea nimic mai mult decât să meargă cu ea acasă. Dar înțelesese că nu la asta se referise.

— Putem să plecăm acum, dacă vrei, îi șopti el.

Panica din ochii ei fusese evidentă în ultima jumătate de oră. Vincent se ridică și-și drese glasul.

— Lasse, Christer, totul a fost absolut minunat. Vă mulțumesc pentru invitație. Din păcate, o să fiu primul care pleacă. Soția mea nu este acasă și bona trebuie să plece. Mă tem că trebuie să sar peste cafea, deși sunt convins că e cea mai bună cafea pe care am gustat-o vreodată. Mina, îmi pare rău dacă îți stric seara, dar ți-am promis că te duc acasă, așa că trebuie să plecăm deja. Îmi cer scuze dacă ai mai fi vrut să stai.

El văzu nerăbdarea în ochii Minei, care făcea tot posibilul să pară calmă, prefăcându-se că e dezamăgită, pentru a nu le jigni pe gazde. Le mulțumi și-și luă rămas-bun.

Frigul iernii le ciupi obrajii când ieșiră din casă. Mina oftă lung, iar Vincent observă cum începea să se relaxeze.

— Mulțumesc. Nu mai rezistam decât câteva secunde, zise ea în timp ce se îndreptau spre mașină.

— Mai ai becul pe care ți l-am dat? o întrebă el.

Ea îl scoase din buzunar și i-l dădu, după care văzu șirul luminos care nu mai funcționa.

— Câți ani ai tu, de fapt?

Vincent înșurubă becul și tot șirul începu să lumineze din nou. Cu 23 de becuri. Apoi deschise portbagajul și scoase un sul de hârtie de împachetat, după care deschise portiera din partea pasagerului.

— Din păcate, n-am plastic pentru scaunul tău, spuse el fluturând sulul de hârtie. Dar am hârtie de cadouri. Dacă vrei să stai pe niște pitici. Cine știe, poate îi sufoci. Prinzi doi iepuri dintr-o lovitură.

Mina îl lovi cu pumnul în umăr.

— Vrei să spui că sunt grasă? Ai grijă, că poate mă așez peste tine.

Apoi roși.

— Adică... n-am vrut să...

Vincent roși și el și începu să chicotească, apoi se urcă în mașină și o așteptă. Maiură câteva secunde până intră și ea.

— Nu mai zâmbi îl avertiză.

Vincent porni mașina și ieși de pe alee.

— Apropo, de când se culcă Julia cu Adam?
Mina se uită la el cu gura căscată.

Ruben venise acasă de vreo oră. În timpul ăsta, nu făcuse altceva decât să se holbeze la sulurile de hârtie de împachetat împrăștiate pe masa din bucătărie, nesigur pe care să-l aleagă. Încercase și să-și revină din beție. Nu-i plăcea Moș Crăciun de pe hârtia lucioasă. Probabil că și Astrid ar crede că e copilăros.

Cealaltă hârtie era roșie, mată. Poate că se potrivea mai bine unor adulți sau poate că i-ar fi plăcut și ei. Habar n-avea. Nu se pricepea la chestii din astea.

Iar faptul că acum trebuia să se țină de colțul mesei ca să stea drept nu era tocmai ideal. Vinul fiert ai lui Christer fusese incredibil de bun și cursese cu generozitate toată seara. Așa că abilitățile motorii ale lui Ruben nu erau la nivelul maxim în momentul ăsta. Eh, era mai bine cu hârtia roșie. Luă vreun metru și începu să împacheteze cadoul. Împături hârtia de câteva ori, nu avea idee de câtă avea nevoie, dar probabil că era suficient să-l împăturească de vreo cinci ori. Firește că pachetul se făcu mult prea gros și acum era imposibil să-i îndoaie capetele. Căută scotch-ul. Bineînțeles că, al naibii scotch, căzu pe podea. Se întinse după el fără să dea drumul pachetului din cealaltă mână. Dar nu era comod. Încercă să ajungă la el cu piciorul, dar reuși doar să-l împingă și mai mult. La naiba! Oare cum se descurca în general lumea cu chestia asta?

Primi un mesaj pe telefon și consideră că era o binecuvântare. Apucă mobilul cu mâna stângă, deoarece cu mâna dreaptă trebuia să țină hârtia de pe pachet.

Mesajul era de la fata al cărui nume se termina cu litera *y*, cea care dormise toată noaptea la el. Ruben nu știa de unde avea numărul lui de telefon, probabil că fusese neglijent. Îl întreba dacă poate să treacă pe la el ca *să-i dea un cadou de Crăciun*. În fotografia atașată mesajului zâmbea purtând o căciulă de Moș Crăciun. Altfel, era despuiată. În cazul în care mesajul nu fusese destul de clar. Doamne, cât de despuiată era!

Ruben ridică privirea spre tavan și oftă.

— Ți se pare amuzant, nu, Peder? spuse el cu voce tare.

Dură o vreme până scrise un răspuns cu degetul mare de la mâna stângă. De fapt, și-ar fi dorit să vină pe la el. Dar acum avea alte priorități. Îi spuse că, din păcate, era plecat într-o misiune importantă în seara aceea. Într-un fel, era adevărat. Trebuia să reușească să împacheteze cadoul pentru Astrid, chiar dacă era ultimul lucru pe care-l făcea.

AU MAI RĂMAS UNSPREZECE ZILE

Pe Ruben îl enerva ceva la Peter Kronlund. Adam și Julia nu aveau nicio noutate după ce vorbiseră cu el. Dar chipul lui îl aducea aminte de ceva. Iar Ruben nu uita niciodată o față.

Intră pe internet, pe linkurile unor articole despre scandalul de la Confido. Peter Kronlund apărea fotografiat în aproape toate articolele. Întotdeauna îmbrăcat impecabil. De cele mai multe ori în costum albastru, cămașă roz-deschis și cravată asortată, în dungi sau în carouri. Și un ceas scump, desigur. Ruben mijì ochii, mări una dintre poze și văzu că nu avea un Rolex, ci *alegerea cunoscătorului*. Doar bogătașii discreți aveau așa ceva. Cei care știau. Un Patek Philippe.

Din curiozitate, Ruben căută pe Google un site pentru ceasuri scumpe. Fluieră. Pentru un ceas ca ăla pe care îl purta cu dezinvoltură Peter Kronlund la încheietura mâinii drepte, trebuia să plătești aproximativ un milion. Îl purta la dreapta și nu la stânga, pentru ca fetele care mergeau cu mașina lui scumpă să-l observe mai bine. Ruben zâmbi. Și el făcuse așa ceva la viața lui. Dar sigur că niciodată cu ceva atât de scump. Un astfel de ceas era fatal, indiferent la care mână era pus. Furturile de ceasuri deveniseră o obișnuință, mai ales pe Östermalm. Să te plimbi pe-acolo cu un ceas ca ăsta era ca și cum ai cere să fii jefuit.

Se încruntă. La naiba, Peter ăsta îi părea foarte cunoscut! Ceva legat de sprâncenele groase întunecate și buzele subțiri îi era familiar. Ruben se concentră. Săpă în memorie. În mintea lui erau depozitate toate fețele pe care le văzuse vreodată. La bine și la rău. Mai erau și câteva pe care ar fi vrut să le șteargă din memorie.

Peter... Peter... Parcă ceva, ceva. Încercă să se relaxeze. Nu-l ajuta dacă era stresat. Încercă în schimb să lase memoria să lucreze, fiecare gând și fiecare impresie să se conecteze în vreun fel cu chipul de pe monitorul din fața sa.

Peter... Peter... Peter Manojlovici! Asta era! Omul care era cunoscut în presă sub numele de Peter Kronlund fusese inițial Peter Manojlovici. Un nume de familie pe care îl auzise de multe ori în ultima vreme. Probabil că asta îl ajutase să facă asocierea în cele din urmă.

Căută rapid pe Google. Peter știuse să elimine pozele publicate pe vremea când purta numele vechi, dar Ruben bănuia că-l ajutase cineva. Era clar că intenția lui Peter Kronlund fusese să șteargă toate legăturile cu familia, dar informațiile de pe internet dispar rar sau deloc. Și Ruben găsi în sfârșit ce căuta într-un articol vechi din *Aftonbladet*. Fotografia alb-negru nu era foarte clară, dar nu era nicio îndoială că unul dintre bărbații din imagine era Peter Kronlund. Textul de sub poză era: Victor, Milan și Peter Manojlovici, fiii celebrului Dragan Manojlovici.

Îl cuprinse un val de satisfacție. Ruben începu să caute frenetic în baza de date a poliției și nu-și putu stăpâni zâmbetul larg în timp ce se revărsau informațiile. Numele de familie *Manojlovici* era ca o fântână informațională în baza de date. Primele înregistrări erau despre tatăl lui Peter, Dragan Manojlovici, și apoi, pe măsură ce treceau anii, baza de date se umpluse și cu isprăvile criminale ale fiilor: Victor, Milan și Peter Manojlovici. Numele lui Peter dispăruse brusc acum vreo 15 ani. După o căutare rapidă pe Google, află că numele de fată al soției lui Peter fusese Kronlund, iar el luase numele ei. Peter făcuse, în mod evident, tot posibilul pentru a-și ascunde trecutul. Își schimbase numele, adresa și cercul social. Nu mai exista nimic care să-l poată lega de viața anterioară.

Ruben se încruntă. În rapoartele poliției despre Confido nu apăreau informații despre trecutul lui

Peter. Acuzațiile se refereau la criminalitate financiară, iar anchetatorii se concentraseră pe ceea ce se întâmplase în cadrul companiei. Nu avuseseră de ce să cerceteze familiile acuzaților. Dar era ceva ce-ar trebui să descopere presa. La urma urmei, din asta trăia. Din dezgropat toate scheletele. Era puțin probabil să fi ratat un subiect senzațional. Și totuși, Ruben nu găsise un cuvânt pe tema asta.

Exista doar o singură explicație logică. Ziariștii *descoperiseră* că Peter provenea din cea mai cunoscută familie criminală a Suediei, cu rădăcini în Serbia. Dar nu îndrăzniseră să publice nimic. Sau fuseseră presați să nu publice. Familia Manojlovici era în spatele multor afaceri cu droguri și prostituție. Lista era lungă.

Peter părea să fi dispărut din afacerea familiei, renăscând ca om de afaceri de succes. Dar Ruben știa bine că nimeni nu părăsea o familie ca Manojlovici.

Niklas stătea în ușa studioului de la SVT — Televiziunea Suedeză — și se uita la masa aranjată pentru micul-dejun.

În mod normal, era foarte atent la ce mânca dimineața. Fresh de portocale. Iaurt natural cu afine proaspete. Cafea. Un ou. Dar viața părea dintr-odată mult prea scurtă pentru astfel de îngrădiri.

Ar fi trebuit să-și potolească foamea. N-ar fi fost bine dacă ar fi început să-i chiorăie mațele în timp ce se afla în direct.

— Ce onoare că ministrul justiției a venit pe la noi în această dimineață! se auzi o voce cunoscută.

Era Micke Niedermann Möller, cel mai prietenos om de televiziune, care apăru lângă el cu un microfon mic în mână.

— Mă gândeam să ți-l pun deja, continuă el, o să intrăm în direct în vreo cinci minute. Ai destul timp să mănânci dacă vrei.

— Mulțumesc, răspunse Niklas desfăcându-și sacoul, ca să-i poată prinde Micke microfonul.

După ce acesta se declară mulțumit de poziția microfonului, Niklas luă o felie de pâine prăjită pe care întinse un strat gros de unt și marmeladă. Nici nu trebuia să se uite la Tor, care stătea rezemat de perete, ca să știe că secretarul de presă avea ambele sprâncene arcuite. Tor mânca cel mult o jumătate de grepfrut la micul-dejun. El o numea dieta Fredrik Reinfeldt. Niklas devoră sendvișul în mai puțin de un minut.

Poate că n-ar fi trebuit să accepte invitația la *Morgonstudion*.

Dar în același timp, asta făcea parte din munca lui, iar secretarul de presă verificase în avans toate întrebările, pentru a se asigura că interviul va merge în direcția potrivită. Trebuia să se gândească ce imagine lăsa Niklas Stockenberg în urma lui.

— Intrăm? întrebă Micke, care apăruse brusc lângă el. Îți pot duce eu asta, dacă vrei.

Bărbatul arătă spre ceașca de cafea, neagră și sobră, fără logouri, din mâna lui Niklas. Banii publici nu se

cheltuiau aiurea. Niklas aprobă recunoscător și îi întinse ceașca.

— Să mergem.

Niklas îl văzu pe Tor cum se desprinde de perete și dă o comandă scurtă în microfonul minuscul de pe guler. Niklas nu-i văzuse pe noii bodyguarzi, dar asta nu însemna că nu erau pe acolo. Probabil că îi urmăreau fiecare mișcare. Și nu doar a lui, ci și ale tuturor celorlalți. Operatori, luminiști, tehnicieni, toți erau verificați în timp real.

Niklas îl urmă pe Micke în studioul unde prezentatorii Karin Magnusson și Alexander Letic tocmai anunțaseră titlurile zilei. Micke îi făcu semn să aștepte în spatele camerei și apoi dispăru. Un ceas roșu număra secundele rămase până când avea să înceapă următoarea înregistrare și să fie oprite camere live. Niklas nu avea nevoie să vadă înregistrarea ca să știe despre ce este vorba. Fusese acolo când se întâmplase.

Micke reveni și îi arătă un scaun lângă Karin și Alexander. Cana de cafea era deja la locul ei, iar Niklas admiră eficacitatea cu care se desfășurau lucrurile la matinalul de la SVT.

Abia avu timp să dea mâna și să-i salute scurt pe prezentatori înainte să revină în direct.

— Da, așa arăta pe Öland la sfârșitul verii, preciză Karin Magnusson uitându-se la camera de filmat. Alături de noi se află acum ministrul justiției, Niklas Stockenberg, cel care a fost ținta acestui atac. Bine ai venit!

— Mulțumesc, răspunse Niklas, afișând un zâmbet ministerial.

— Niklas, ai fost atacat cu un cuțit în plină stradă. Făptuitorul a vrut în mod evident să te rănească sau chiar să te omoare. Ce părere ai? Cum te simți azi?

— Bineînțeles că mă simt minunat dacă e să compar cu starea pe care aș fi avut-o dacă reușea tentativa, răspunse Niklas zâmbind ironic, dar apoi deveni rapid serios. Este clar că așa ceva își lasă amprenta. Vreau să

mulțumesc încă o dată serviciului de securitate, care a observat cu mult înaintea mea ce se întâmplă.

— Există speculații conform cărora nu a fost actul unui nebun singuratic, iar în spatele atacului s-ar afla forțe organizate. Tu ce părere ai?

Niklas ezită. Avea și el propriile bănuieli, care erau în concordanță cu diverse teorii ale conspirației de pe Twitter, dar știa și că uneori era necesar să protejezi cetățenii de lucruri pe care nu voiau să le afle.

— Cred că procurorul a făcut o treabă excelentă în procesul împotriva lui Albin Johannesson, prezentând corect faptele. Albin este acolo unde trebuie să fie și aș vrea să profit de ocazie pentru a discuta despre legătura dintre criminalitate și așa-zisa reformă a sănătății mintale din anii 1990.

Îi aruncă o privire rapidă lui Tor, care stătea în umbră, în spatele camerelor.

Tor aprobă scurt din cap. Adevărul era că, indiferent cine fusese în spatele atacului, Tor îi salvase viața. Dacă n-ar fi fost ochiul lui antrenat și reflexele bune, Niklas n-ar fi putut să stea acum acolo și să vorbească despre asta.

— Nu ți-ai luat concediu medical, ci te-ai întors direct la serviciu, spuse apoi Alexander Letic. A afectat acest atac modul în care te raportezi la postul de ministru al justiției?

Niklas luă o înghițitură de cafea, ca să pară că se gândește. Adevărul era că i se pusese această întrebare de nenumărate ori.

— Nu chiar, răspunse el. Noi muncim pentru a crea o societate sigură, iar punctul meu de vedere asupra acestei chestiuni nu s-a schimbat. Am fi putut evita situația de pe Öland dacă aveam mai mulți polițiști pe străzi? Poate. Dar în același timp polițiștii sunt doar un bandaj pe o rană care deja sângerează. Bandajul e important, dar noi trebuie să ajungem în primul rând la cauza acestei răni. Ca să ne putem asigura că nu se mai repetă. Acesta e țelul nostru în societatea de astăzi.

— Ce le spui celor cărora le e frică? îl întrerupse Karin Magnusson, citind de pe o hârtie.

Era o întrebare pe care Tor insistase să o includă, iar Niklas era puțin surprins că redacția fusese de acord.

— Frica este o emoție și este greu să o faci să dispară. Dar este important de știut că Suedia este una dintre cele mai sigure țări din lume. Uitați-vă la Iran. Rusia. China. Egipt. Turcia. Afganistan. Qatar. Acolo ai motive să-ți fie frică. Dar aici? Avem o țară incredibil de sigură din punct de vedere al criminalității. Dacă nu ești implicat personal în criminalitate, riscul de a fi expus la ceva periculos este de fapt infim.

Prezentatorii aprobară din cap cu seriozitate.

— Chiar și pe Öland, adăugă el, încercând să mai destindă atmosfera.

Luă ceașca de cafea de pe masă și sesiză ceva aspru chiar sub degetul mare. Simțise și ultima dată când ridicase ceașca, dar atunci nu-și făcuse griji. Se uită mai atent și văzu o bucată de scotch verde pe toarta cănii. Era genul de scotch folosit de tehnicieni și de personalul din televiziune. Probabil cineva îi scrisese numele pe scotch, ca să nu-i confunde ceașca.

— Dar dacă intrăm puțin în spațiul personal? întrebă Alexander Letic. După un astfel de eveniment, cât timp ți-a luat până când nu ți-a mai fost frică de umbra ta?

Niklas clipi mirat. Întrebarea asta nu era printre cele aprobate. Nu-i plăcea să vorbească despre viața lui, pentru că exista întotdeauna riscul să fie criticat că amesteca viața personală cu politica. Probabil că șeful departamentului de presă va trebui să-l tragă la răspundere pe prezentatorul SVT.

Zâmbi uitându-se la prezentator și încercă să-și dea seama dacă întrebarea fusese pusă din pură curiozitate sau exista vreun motiv ascuns. Apoi se uită din nou la ceașcă. Mută degetul mare. Avusese dreptate, era ceva scris pe scotch. Dar nu era numele lui.

Era numărul 8.

Cu jumătatea inferioară colorată.

Același simbol ca pe cartea de vizită.

Și apoi numărul 11.

Mai rămâneseră 11 zile.

Cineva din televiziune pusese ceașca acolo, în ciuda supravegherii atente. În ciuda tuturor bodyguarzilor.

Îl cuprinse brusc panica, năvălindu-i în tot corpul. Brațele și picioarele parcă îl înțepau. Nu-și dorea decât să fugă, dar trebuia să rămână pe loc. La urma urmei, era în direct la televizor. Se uită la ceașcă până în momentul în care simți că s-a liniștit. Abia atunci ridică din nou privirea.

Tor păru totuși că îi remarcase îngrijorarea. Niklas îl observă șoptind ceva la urechea producătorului, iar acesta le făcu semn prezentatorilor să întrerupă interviul.

— E dificil să te gândești la asta? continuă Alexander Letic, care nu văzuse că producătorul dădea din mâini și interpretase, evident, reacția lui Niklas drept un răspuns la întrebarea lui.

— Uneori, răspunse Niklas, dregându-și glasul. Dar pentru a răspunde la întrebarea ta, tot timpul îți-e frică de umbra ta.

Bodyguarzii se plasară la toate ieșirile, într-o desfășurare de forțe impresionantă. Dar Niklas știa că n-avea nicio importanță. Cel care îl căuta nu mai era acolo. Pentru că încă nu-i venise vremea.

Mesajul era însă clar. Nu conta ce făcea. Sau câți bodyguarzi avea. Nimeni și nimic nu-l mai putea ajuta, când îi venea rândul. Nu putea să scape.

Christer reușea să ignore muzica de Crăciun de la birou mai bine ca de obicei. Ceea ce se afla la periferia memoriei lui îi ocupa din ce în ce mai mult din orele de veghe. Acum căuta și alte persoane date dispărute, ca să vadă dacă ar putea găsi asemănări cu cazul lui Jon Langseth. Cu puținul pe care îl știau acum. Trecuse în revistă de nenumărate ori registrele de persoane dispărute, dar fără să găsească nimic concludent. Pagină după pagină cu fotografii ale unor oameni ce păreau să fi fost șterși de pe fața pământului.

Unele cazuri aveau o explicație mai pertinentă decât altele. Olga, bolnavă de Alzheimer, care plecase de la azilul de bătrâni și nu mai fusese găsită niciodată. Jorge, cu antecedente penale care se întindeau pe câteva pagini, care era evident afiliat la o bandă criminală și care dispăruse, după spusele partenerei sale, după o *întâlnire cu niște tipi*. Sau Elva, în vârstă de 19 ani, care fusese eliberată pentru a treia oară din secția de psihiatrie după tentative repetate de sinucidere. În toate cazurile astea se putea găsi o explicație pertinentă.

Câteodată se deprima când citea prea mult despre destinele acestor străini. Dar măcar listele la care se uita acum erau cu persoane care fuseseră date dispărute. Existase cineva care observase că dispăruseră.

Erau groaznice cazurile în care nimeni nu-și dădea seama că o persoană dispăruse. Cineva putea să zacă mort în apartament luni în șir, fiind descoperit în cele din urmă doar pentru că nu-și plătise chiria. Și pentru el ar fi fost la fel dacă n-ar fi fost colegii lui. Nimeni în afară de ei nu i-ar fi simțit lipsa, nimănui nu i-ar fi fost dor de el. Înainte. Totuși, acum era altfel. Acum îl avea pe Lasse. Și îi era frică să nu piardă cumva șansa asta pe care i-o dăduse viața. Șansa unei noi vieți. Și nu numai atât. Adevărul era că se simțea fericit.

Poate de aceea nu-și dădea seama ce anume îl măcina. Știa că e ceva. Poate că era prea fericit și de-

asta nu putea să-și facă treaba cum trebuie? Sau era doar vreo boală incipientă?

Christer continuă să se uite. Chip după chip. Soartă după soartă. Știa că undeva acolo, în arhivă, trebuia să fie ceva legat de Jon Langseth.

— Ce faci?

Christer tresări la auzul vocii. Simțise niște pași apropiindu-se, dar apoi cântecul *Aprinde o lumânare* acoperise orice alt zgomot din birou.

— Sunt bine. Sau nu, de fapt, nu sunt bine deloc. Știu că este ceva aici de care ar trebui să-mi dau seama. Ceva ce am văzut. Dar nu-mi dau seama despre ce e vorba.

— Ai auzit că Ruben a descoperit că Peter Kronlund este fiul lui Dragan Manojlovici, nu-i așa?

Christer confirmă din cap.

— Da, memoria lui Ruben este evident mult mai bună decât a mea. Interesantă legătură. Am auzit că Julia a luat foc. Dar asta nu mă ajută pe mine cu blestemata asta de amnezie. E vârsta, știi, parcă memoria mi se scurge ca printr-o sită acum.

Christer se scărpină în cap gânditor și se împinse cu scaunul departe de birou.

— Nu te-ai gândit să ceri ajutorul lui Vincent? întrebă Mina cu grijă.

— Vincent? chicoti Christer încet. Cu ce ar putea el să mă ajute? Cu vreun hocus-pocus? Îmi aduce memoria înapoi?

— Pe mine m-a ajutat să-mi amintesc un lucru important. M-a hipnotizat. Fără asta, n-am fi găsit niciodată buncărul la ferma lui John Wennhagen.

Mina aruncă o privire spre scaunul de lângă Christer, gândindu-se să se așeze, dar apoi se hotărî să rămână în picioare. O înțelegea. Tapițeria aia avusese zile mai bune.

— Al naibii să fiu dacă las eu pe cineva să mă hipnotizeze. În primul rând, toată lumea știe că e doar o șarlatorie, că lucrurile nu prea funcționează așa. Și în al doilea rând, sigur ar profita și m-ar face să

sar într-un picior și să măcăn ca o rață sau ceva de genul ăsta.

— Deci vrei să spui că nu funcționează, dar că te-ar face să măcăni ca o rață?

Mina ridică din sprâncene amuzată. Christer se holbă la ea. Apoi întoarse din nou scaunul spre birou, în semn că discuția se încheiase.

— Prostii! mormăi el cu spatele la ea. N-am timp de prostii.

— Oricum vine în curând, spuse Mina. Mai gândește-te.

Nu auzi pașii Minei îndepărtându-se, dar presupuse că plecase. El avea treabă.

Vincent întârziase. Știa că Mina îl așteaptă în holul de la Palatul Poliției și parcă putea să-i simtă nerăbdarea. Parcase mașina și intrase doar să cumpere o cafea pe drum, dar în timp ce se afla la cafenea, furtuna se întețise și devenise o urgie în care nu s-ar fi aventurat nicio persoană sănătoasă la cap.

Rămase o vreme în cafenea, dar viscolul nu dădea semne că are de gând să se potolească, așa că, în cele din urmă, își trase fularul peste nas și plecă.

Se simțea ca un om de zăpadă înghețat când intră în Palatul Poliției, deși nu avusese mult de mers pe jos. Mina îl întâmpină cu mâinile în șold, pe bună dreptate. Îl rugase să vină, dar nu-i spusese și de ce.

Oare era în pericol din cauza lui? N-ar fi putut să permită așa ceva. Dar nici nu știa cum ar putea preveni asta, în cazul în care Umbra decidea să o implice și pe ea.

— Am cumpărat cafea pe drum, se scuză el. Dar se pare că s-a transformat în gheață.

Aruncă paharul din carton reciclat într-un coș de gunoi.

— De ce n-ai căciulă, Vincent? oftă Mina. Ai părul complet alb.

El își scutură capul, iar zăpada se împrăștie în jurul lui.

— Pentru că sunt adult și nu vreau să port căciulă?

— Vrei să spui că ești fudul. Și apropo, cafeaua de la automatul nostru nu este chiar atât de proastă cum crezi.

Vincent își scoase fularul, își deschele paltonul și îl scutură. Pe jos se împrăștie și mai multă zăpadă.

— Există riscul să rămânem înzăpeziți aici, remarcă el. Din fericire, mai sunt câteva zile până în Ajunul Crăciunului, așa că avem timp să dăm la lopată.

— Chiar atât de mult nu o să ne distrăm, răspunse Mina folosind cardul de acces ca să treacă de barieră.

— O să te fac să apreciezi Crăciunul. Chiar dacă o să fie ultimul lucru pe care o să-l fac, replică el.

Trecură prin coridorul familiar care ducea spre sălile de interogatoriu.

Vincent observă că părul ei revenise aproape la lungimea pe care o avusese când se întâlniseră pentru prima dată. Era din nou strâns într-o coadă de cal și asta îi accentua trăsăturile feței. Of, Doamne! Trecuseră trei ani? Pentru el parcă fusese ieri.

— Putem să începem cu un film de Crăciun, continuă ei. Ce zici de un maraton cu *Singur acasă*, *Krampus* și *Poveste de Crăciun*?

Mina se opri și se holbă la el.

— În primul rând, ești aici să muncești, îi aminti ea. Concentrează-te pe treaba asta. Și în al doilea rând, *astea* sunt filmele tale preferate de Crăciun?

— Da, mi se pare că *Gremlinii* e exagerat, răspunse el, zâmbind ironic.

— Cum am spus, muncă...

— Bine, bine. Fără Crăciun. În momentul ăsta. Așa, de ce am venit aici astăzi?

Merseră mai departe.

— Ești aici pentru că o să avem primul interogatoriu al lui Gustaf Brons. Șeful poliției este convins că el este criminalul, cel care l-a omorât Jon Langseth.

Vincent aruncă o privire spre Mina, exact când razele soarelui de iarnă îi luminau chipul prin fereastră. Când o vedea din anumite unghiuri, uneori îi era greu să respire. Îi era rușine de gândurile astea superficiale, dar adevărul era că ar fi putut să se uite la ea ore în șir. Sau să o asculte. Vocea Minei avea atât o asprime, cât și o plenitudine care îl fascina. Nu mai auzise niciodată o voce asemănătoare. Sau poate doar că nu ascultase niciodată atât de atent pe nimeni altcineva.

— Ce bine... că a putut să vină atât de repede, replică ei, încercând să revină la conversație, înainte să observe ea cum o privea. Mai ales dacă el e într-adevăr criminalul.

— Da, pentru un posibil criminal este surprinzător de cooperant. Din păcate, nu pot spune același lucru despre avocatul său.

— Când ai spus că *o să avem* interogatoriul, ai vrut să spui *noi*, adică tu și cu mine? întrebă el.

Mina aprobă din cap. Era evident că nu-l plăcea foarte mult pe Gustaf.

Vincent se scuturâ brusc. Îngheţase afară şi înăuntru era aproape la fel de frig. Îşi imagina că poate vedea aburul respiraţiei. Dar frigul nu părea că o deranjează pe Mina.

Avea un tricou polo, cu mâneci scurte. Nu glumise când îi zisese că-i place frigul.

— De ce am impresia că nu eşti de acord cu tatăl Juliei? întrebă el.

Mina oftă.

— Colegul lui Jon este un dobitoc. Poate foarte bine să elimine pe cineva. Era şi îngrozit că Jon o să fie un laş şi o să discute cu presa când a început scandalul cu compania. Dar Gustaf Brons e mai degrabă un dobitoc-care-înşală-pensionari-luându-le-banii. În niciun caz un dobitoc-care-fierbe-cadavrul-după-crimă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Firesţe că nu trebuie să fi fost ideea lui, asta cu curăţarea scheletului. Dar mi-e greu să cred că un mercenar ar fi făcut un efort atât de mare dacă n-ar fi fost plătit să o facă. Şi de ce zâmbeşti aşa?

Vincent îşi muşcă buzele. Mina tocmai spusese *dobitoc* de trei ori. Nu o mai auzise niciodată vorbind aşa. Nu voia să fie în pielea lui Gustaf Brons, oricine ar fi fost el.

— Şi ce vrei să fac eu? întrebă el. Presupun că acest Gustaf o să declare că e nevinovat şi oricum mi se pare că şi tu eşti de aceeaşi părere, nu?

Mina râse scurt, ironic. Se opriră în faţa unei uşi pe care era scrisă cifra 3 şi Mina puse mâna pe clanţă.

— Gustaf este cu siguranţă vinovat de multe, răspunse ea, privindu-l în ochi. Şi poate să fie vinovat şi de crimă. Cum am zis, şeful poliţiei este convins. Dar Gustav Brons are cel mai scump avocat din Europa şi nu vreau să pierd timpul cu el.

— Deci eu sunt colacul tău de salvare?

— Tu eşti colacul meu de salvare. Trebuie să mă ajuţi să-l citesc.

Intrară. În mica sală de interogatorii îi aşteptau doi bărbaţi îmbrăcaţi impecabil. Vincent se simţi dintr-odată ca un snob în costumul lui de la Oscar Jacobson. Îşi puse paltonul îmbibat în zăpadă pe un scaun de lângă uşă. Cei doi bărbaţi parcă se întreceau în eleganţă. Vincent se aşteptase să vadă cearcăne măcar la unul dintre ei, care să-i indice care era Gustaf. Dar aparent cremele scumpe fac minuni.

— Cine e ăsta? o întrebă unul dintre bărbaţi pe Mina. Am fost suficient de cooperanţi şi am venit aici. Dar nu am fost de acord să avem şi public.

Cu siguranţă că ăsta era avocatul. Nici măcar nu se uitase la Vincent. Mina îi povestise că Gustaf, spre deosebire de Peter Kronlund, scăpase de arest.

Iar Vincent înţelese de ce. Probabil că avocatul ăsta ar fi putut să-l ajute chiar şi pe ucigaşul lui Palme să evite închisoarea. Chiar dacă el recunoscuse crima. Nu le va fi uşor.

— Vincent. Lucrează cu noi, explică Mina scurt.

— Este OK, interveni Gustaf dând din mână. Ştiu cine e. Un simplu magician pentru copii. Dacă poate încetini activitatea poliţiei, e OK.

Vincent aruncă o privire spre Mina. Nu era prea sigur dacă era un colac de salvare sau mai degrabă un obstacol.

Gustaf o măsură pe Mina din cap până în picioare şi zâmbi mulţumit. Ea se aşeză în faţa lui, fără să pară afectată de comportamentul lui.

Vincent luă un scaun şi se aşeză la o oarecare distanţă de ei, mai aproape de perete, astfel încât să poată să-i vadă şi pe Gustaf, şi pe avocat.

— Mulţumesc că aţi venit, începu Mina întorcându-se către Gustaf. Nu vreau să te fac să-ţi pierzi timpul, aşa că hai să începem. Care a fost rolul lui Jon Langseth la Confido?

— Jon? exclamă Gustaf, evident surprins că întrebarea nu se referea la el. Păi... El reprezenta brandul. El vindea produsul nostru. Dar cred că ştii deja.

Mina confirmă.

— Da, știu. Mă refer la cât de implicat era el în... afacerile voastre?

Avocatul își drese glasul și bătu cu palma în masă.

— Întrebarea asta se referă la informații comerciale confidențiale și clientul meu nu e obligat să răspundă.

Mina își puse coatele pe masă și-și sprijini bărbia în mâini, fără să-și ia ochii de la Gustaf.

— Nici măcar dacă asta ar putea să-l absolve pe clientul tău de crimă?

Omul de afaceri tresări și colțurile gurii i se arcuiră în jos. Mina îi făcu semn din cap, încurajându-l să vorbească.

Avocatul păru că vrea să-i întrerupă din nou, dar Gustaf îi făcu un semn cu mâna.

— Păi, Confido a fost o idee comună, răspunse el, lăsându-se pe spate și depărtându-și considerabil picioarele.

Gustaf era evident încântat că putea în sfârșit să vorbească despre el.

— Toți aveau o cotă egală. Dar Jon a fost întotdeauna cel căruia îi era frică. Cel care nu îndrăznea să-și asume riscuri. Așa că Peter și cu mine nu-l implicam în toate deciziile. L-am lăsat deoparte când am considerat că n-ar face față.

— Sau ți-era teamă că Jon ar da informații despre ce se întâmpla în companie? întrebă Mina, care nu părea să reacționeze deloc la etalarea lui de masculinitate.

— Ne-a fost teamă că va da informații care ar fi putut afecta compania, confirmă el. De exemplu, către presă.

— Înțeleg, zise Mina. Și la ce te-ai gândit când a dispărut?

Gustaf își ridică inconștient sprâncenele, astfel încât ele se înclinară puțin. O expresie facială subtilă, o expresie ce emana tristețe. Era cu siguranță marcat, chiar dacă încerca să pretindă contrariul. Mina zâmbi deodată cald, iar Gustaf îi zâmbi și el automat. Se aplecă spre ea cu câțiva centimetri, pentru a-i câștiga încrederea.

Vincent trebui să-și acopere gura cu mâna ca să-și ascundă zâmbetul larg. Bărbații ca Gustaf credeau că ei sunt darul lăsat de Dumnezeu femeilor. Nu puteau să-și imagineze că ei sunt cei manipulați.

Mina tot nu reacționă la afișarea masculinității lui Gustaf, ceva ce probabil că era foarte neobișnuit pentru el și-l determină să înceapă, inconștient, să caute confirmarea din partea ei. Așa că, atunci când Mina îi zâmbi, el căzu imediat în plasă și începu să-și schimbe comportamentul pentru a continua să-i atragă atenția.

Vincent era impresionat. Dar Mina era cea mai deșteaptă persoană pe care o cunoștea.

— În ceea ce privește afacerile, sigur că am răsuflat ușurat când a dispărut, explică Gustaf, cu un ton mai blând ca înainte. Dar n-a fost ușor pentru Josephine. Adică soția lui Jon. Apropo, el ce face, doar stă acolo?

Gustaf făcu semn din cap în direcția lui Vincent. Avocatul își drese glasul din nou.

— Prin declarația sa, clientul meu vrea să spună, desigur, că a fost profund preocupat de prietenul său la nivel personal, dar că la nivelul companiei asta a facilitat comunicarea, explică el.

— Deci nu ai nimic de-a face cu dispariția lui Jon? întrebă Mina, aplecându-se câțiva centimetri spre Gustaf.

— Bineînțeles că nu. Sunt om de afaceri, nu criminal.

— Atunci de ce ai primit sume considerabile de la Dragan Manojlovici?

Întrebarea parcă se pierdu în tăcerea care urmă.

— Nu știu despre ce vorbești, ripostă Gustaf.

Privirea lui devenise dintr-odată ca de gheață.

— Unde vrei ajungi? se răsti avocatul, țintuind-o cu privirea pe Mina.

Totuși, păru nesigur o clipă.

— Nu este cazul să-ți pierzi timpul și să-ți risipești energia negând, replică Mina. Avem detalii despre fiecare plată, despre fiecare coroană. Ai primit bani de la Dragan Manojlovici și nu e nevoie să-ți explic

despre cine vorbim. Pe lângă faptul că este tatăl lui Peter Kronlund, desigur. Așa că mă întreb ce avea el de-a face cu Confido. Sau era ceva personal?

Gustaf clipi. În sfârșit, o reacție. Mina începuse atacul, iar Vincent se gândi că era cel mai bine să continue și să vadă ce urmează.

— L-ai omorât împreună cu Peter? continuă ea. Peter, pentru că era loial familiei, iar tu, pentru bani? Aproape un milion. Nu fi atât de surprins, știm că asta e suma pe care ai primit-o de la Dragan. O sumă deloc nerezonabilă pentru o crimă.

Nu își luă nicio clipă ochii de la Gustaf. Dar el părea din nou calm. Avocatul se aplecă și îi șopti ceva la ureche.

Gustaf aprobă din cap.

— *Coffee housing*, îi spuse el avocatului, ridicând din umeri.

Avocatul lui nu-i răspunse, ci își îndreptă spatele, își luă servieta și dădu din cap către Gustaf.

— Am venit aici pentru a demonstra nevinovăția și bunăvoința clientului meu, spuse el ridicându-se brusc. Nu ca să fie acuzat de ceva. Am terminat acum. Și vom face o plângere penală pentru defăimare.

— Stai puțin, interveni Gustaf cu un zâmbet ironic. Nu mă grăbesc. Înainte să plecăm, sunt curios ce are magicianul de spus despre asta.

Se întoarse către Vincent.

— Bănuiesc că ești aici să mă analizezi. Ce zici, sunt vinovat? De... ce a zis ea mai devreme, o crimă pentru bani?

Vincent se uită la el o clipă. Apoi se ridică și se apropie încet.

— În acest moment, probabil că pot spune un singur lucru, răspunse Vincent.

Se aplecă și șopti ceva la urechea lui Gustaf, destul de încet ca să nu audă ceilalți. Când se ridică din nou, văzu că omul de afaceri se albise vizibil la față și avea lacrimi în ochi.

Gustaf Brons se ridică repede, dădu scurt din cap spre Mina și apoi ieși din încăpere fără să-i arunce

vreo privire lui Vincent sau avocatului, care, luat prin surprindere, se repezi după clientul său.

— Deci? întrebă Mina după ce se închise ușa. Ce poți să-mi spui?

Vincent se rezemă de marginea mesei gânditor. Erau multe de spus despre comportamentul lui Gustaf, dar nu era ușor să-ți dai seama dacă erau mecanisme de apărare sau pur și simplu era modul lui firesc de a se comporta.

— Gustaf *ar putea* avea ceva de-a face cu dispariția lui Jon, răspunse el într-un final. Când ai vorbit despre ei, a reacționat involuntar cu o expresie facială de tristețe.

— Tristețe?

— Da, dar expresia de vinovăție arată exact la fel. Iar strategia lui inițială de a încerca să ne dezechilibreze atât pe tine, cât și pe mine, insultându-ne și încercând apoi să controleze situația, nu îl ajută deloc. Mă face să cred că e vinovat. Ascunde ceva. Mă întreb doar *de ce* anume este vinovat. Și-a jucat bine rolul când ai întrebat de plățile făcute de Dragan. Dar a clipit prelungit, de parcă ar fi încercat să evite întrebarea, iar asta arată că ai atins un punct sensibil. Cred că ai observat și tu. Apropo, vorbind despre limbajul corpului, ai făcut o treabă bună. Tactica ta a funcționat incredibil de bine.

Mina râse. Un râs profund, care îi înmuie inima lui Vincent.

— M-au afectat ultimii ani petrecuți alături tine. Atunci ești de acord cu șeful poliției? Ar trebui să-l arestăm pe Gustaf? Aș vrea să-l întreb mai multe despre Dragan, Confido și despre plățile făcute. Dar acum totul depinde de bunăvoința lui.

Vincent clătină din cap.

— Nu știu ce să zic. Este implicat cumva. Dar nu pot să spun că l-a ucis pe Jon sau că ar fi comandat crima. Și în ceea ce privește Mos Teutonicus... putea s-o facă oricine altcineva. Poate cineva care a găsit cadavrul din greșeală. Habar n-avem. Pot fi chiar mai multe persoane implicate. Apropo, ai remarcat cum s-a oprit

Gustaf când a venit vorba despre Josephine Langseth? În locul vostru, aș mai vorbi o dată cu ea. S-ar putea să știe de ce se simte el vinovat.

Mina aprobă, dusă pe gânduri. Coada i se mișcă ușor odată cu clătinarea capului, iar Vincent simți o nevoie puternică să-i atingă părul. Își băgă mâinile sub fund. Pentru orice eventualitate.

— Bine, zise ea. Bine de știut. O să vorbesc cu ceilalți. Trebuie doar să știu un singur lucru. Ce i-ai șoptit la sfârșit? Mai avea puțin și începea să plângă.

— Am încercat ceva, răspunse Vincent. Dar nu reacționezi ca el fără motiv. Dacă nu ești psihopat, desigur, iar el nu pare să fie. Așa că i-am spus doar că acum s-a terminat. Și că nu este singurul care a fost supus bullyingului când era la școală. Dar că s-a răzbunat de mult. Și că probabil cei vinovați au primit ce meritau.

Mina se uită la el cu o expresie pe care el nu o putu descifra.

— Te grăbești? întrebă ea. Dacă ai timp, m-am gândit că ai putea să-l ajuți pe Christer cu ceva.

Să se grăbească să plece de acolo? Dacă ar fi putut să-l înțeleagă... Se grăbea întotdeauna să ajungă acolo. Dar niciodată să plece. Niciodată să o lase acolo.

— Îl ajut pe Christer cu plăcere. Dar Gustaf și avocatul lui parcă n-au cum să iasă singuri de aici? Nu trebuie să le dai tu drumul din clădire?

— Ba da. O să-și dea seama în curând. Dar putem aștepta aici până se întorc.

Vincent râse. Trebuia să aștepte acolo împreună cu Mina.

Christer bătea nervos cu degetele pe coapsă. Rezervase o sală de ședințe mai mică pentru a avea puțină intimitate, dar acum se simțea mai degrabă ca în cabinetul unui psiholog. Hipnoză, ce prostie mai e și asta? Nu-i plăcea. Și probabil nici nu funcționa la el. Nu ca la Mina.

Ridică privirea spre tavan și văzu că un neon era stricat. Încăperea era per total foarte sterilă, cu niște perdele hidoase bej. Cineva ar fi trebuit să-i atragă atenția designerului poliției că n-ar fi stricat puțină culoare. Zâmbi în sinea lui. Acum jumătate de an, probabil că nu s-ar fi gândit la așa ceva. Dar apoi îl întâlnise pe Lasse.

Gândurile îi fură întrerupte când se deschise ușa, iar Vincent intră împreună cu Mina.

— Deci, Christer, voiai să-ți amintești ceva? întrebă mentalistul așezându-se pe un scaun vizavi de el.

Mina rămase în picioare.

— Este OK dacă rămân și eu? întrebă ea.

Christer ridică din umeri.

— Faci cum vrei. Oricum n-o să funcționeze. Eu nu sunt ca tine, Mina. Nu sunt atât de... receptiv.

— Receptiv la ce? întrebă Vincent, aplecându-se înspre el.

— Nu știu, răspunse Christer, încrucișându-și brațele.

Scaunul zgârie podeaua când se trase puțin înapoi.

— Hipnoză? explică el. Nu asta trebuie să faci? Să mă hipnotizezi?

— Nu, dacă nu vrei. Putem să stăm de vorbă, pentru început?

Christer aprobă din cap. Cât nu era hipnotizat, era bine.

— Ca să poți să-ți aduci aminte, e bine să-ți folosești imaginația, continuă Vincent. Și știu că ai o imaginație bogată. Dar putem face un mic exercițiu. Vreau să-ți pui mâna dreaptă pe coapsă și să-ți imaginezi că mâna este de fapt o parte din osul tău. Parcă ar fi lipită de coapsă, parcă ar fi turnată în beton, parcă s-ar fi contopit cu osul. Încearcă să simți asta.

Christer se încruntă, dar făcu ce-i spusese mentalistul. Era un exercițiu ciudat. Dar de ce nu? Spre surprinderea lui, observă că putea foarte bine să-și imagineze că are mâna lipită de os.

— Mă întreb, spuse Vincent, ce anume este mai ferm lipit de os, degetele sau palma?

Christer încercă să-și dea seama. Palma era ciudat de grea, parcă nu se desprindea. Dar putea să-și miște degetele.

— Palma, răspunse el. Dar de ce...

— Excelent. Acum concentrează-te la degete și vezi câte secunde sunt necesare ca să se lipească și ele, la fel ca palma. Asta ar trebui să înceapă să se întâmple... acum. Să-mi zici când simți că s-au lipit și ele.

Christer observă surprins că, pe măsură ce se gândea, simțea degetele mai lipite. Nu înțelegea deloc ce se întâmplă, dar era destul de plăcut. Dădu încet din cap.

— Cred... cred că am mâna lipită! exclamă el. Dar nu înțeleg...

— Nu contează, îl liniști Vincent. Te simți hipnotizat?

Christer clătină din cap. Firește că nu era. Era deplin conștient de tot ce se întâmpla. Simțea scaunul pe care stătea, iar draperiile erau la fel de hidoase. În plus, Vincent nu fusese în încăpere mai mult de cinci minute, iar el știa că durează mult mai mult de-atât să hipnotizezi pe cineva. Văzuse la televizor.

— Așa ați făcut și voi? întrebă el aruncând o privire spre Mina.

— Nu chiar, răspunse ea zâmbind.

— Ce se întâmplă dacă încerci să ridici mâna? interveni Vincent. Poți?

Christer încercă să ridice mâna. Așa ceva? Se încruntă din nou. Mâna era într-adevăr lipită. Oricât ar fi încercat să o ridice.

— Ce naiba...

— E OK, continuă Vincent, aplecându-se către el și atingându-i mâna. Demonstrează doar că ai o

memorie foarte bună. Nimic altceva. Greutatea pe care o simți acum în mână va urca spre braț, gât și apoi cap. Iar când greutatea asta va ajunge în mintea ta, poți doar să închizi ochii și să te relaxezi și mai mult.

Christer nu numai că se simțea greoi, ci și foarte obosit. Oftă adânc și observă brusc că se întunecase. La un moment dat, probabil că începuse să închidă ochii. Dar cel puțin nu fusese hipnotizat. Și era în regulă câtă vreme nu era hipnotizat.

— În fața ta sunt trei uși, care duc în trei încăperi diferite, explică Vincent. În prima e metroul din Stockholm. Tunelurile dispar înăuntru împletindu-se. Ascund ceva. Un secret. În a doua încăpere se află scheletul lui Jon Langseth. Dar este dezmembrat, este pus într-o grămadă. Poate chiar într-o movilă de pietriș.

Christer văzu trei uși în fața lui. Și firește că, în același timp, nu le vedea deloc. O parte din creierul lui îi spunea că nu era real, și totuși ușile erau acolo.

— În cea de-a treia încăpere există ceva despre care doar tu știi, dar care în acest moment este necunoscut chiar și pentru tine, continuă Vincent. Încăperile comunică între ele. Intră în primele două, în ordinea pe care o vrei și stai cât vrei în fiecare, până ce ajungi în a treia încăpere. Și între timp spune-ne ce vezi.

Christer întinse mâna și deschise a doua ușă, cea care ducea în camera cu Jon. Se uită în jur. Jon era acolo. Și oasele lui erau acolo. Își dădu imediat seama de ceva. Ceea ce căuta n-avea de-a face cu omul Jon Langseth. Ci cel mai probabil cu osemintele lui.

Simțea că oasele erau cumva... mai importante.

Luă un femur din grămadă și văzu cum pietrișul îi cade la picioare, deși știa că stă pe un scaun în sala de ședințe din Palatul Poliției. Părăsi încăperea și intră în prima, unde erau tunelurile.

— Sunt la metrou acum. Și am cu mine unul dintre oasele lui Jon. Dar ceva nu e în regulă cu tunelurile.

— Ce vrei să spui? se auzi vocea Minei de undeva, de departe.

— Nu pot să explic. Dar osul pe care îl ţin în mână... ştiu ce caut aici. Caut un loc. Dar nu trebuie să fie atât de aproape de metrou.

Continuă să meargă pe şine, încercând să înainteze în tunel.

— Atunci unde e? întrebă Vincent.

— Într-un loc mai sigur. Undeva unde poţi să trăieşti invizibil.

Continuă să meargă până când tunelurile îşi schimbară înfăţişarea. Şi în acelaşi timp, nu se mişcă de pe scaun. O experienţă ciudată. Dar şinele dispărură, iar el intră într-un alt sistem de galerii. Arătau ca nişte canale pentru ţevi de căldură şi ţevi de scurgere. Din tavan atârnau becuri cu lumină slabă şi vedea saltele uzate şi bucăţi de carton pe pământ. Christer confirmă din cap. Parcă simţea că e locul potrivit.

— Am găsit locul! exclamă el. Iată-l!

Deodată, cineva trase de osul pe care îl ţinea în mână.

— Ăsta e al meu! se auzi un bărbat în spatele lui.

Christer se întoarse. Bărbatul era incredibil de murdar, cu o barbă încâlcită şi părul lung la fel de încâlcit. Pe cap avea o căciulă care probabil fusese roşie cândva, dar acum era asemenea hainelor zdrenţuite pe care le purta, gri ca pereţii tunelului. Christer îl cunoştea. Sau poate nu-l cunoştea, dar ştia cine e. Bărbatul zâmbi fără dinţi, luă osul şi fugi.

Iar Christer îşi dădu seama ce era în a treia încăpere. Rezolvarea misterului.

Deschise cea de-a treia uşă şi fu întâmpinat de un solo asurzitor de chitară. Pe o scenă se afla un tânăr, ovaţionat de public pe fundalul unor artificii. Christer îşi ţinu respiraţia.

— Mark Eric, spuse el, deschizând ochii.

Se simţi imediat ameţit.

— Linişteşte-te! îl calmă Vincent. Închide ochii şi respiră adânc de câteva ori înainte să mergi mai departe.

Christer îl ascultă, dar până ce închise din nou ochii, apucă să vadă reacția Minei.

Vincent numără până la cinci și spuse ceva indescifrabil, ceva care trebuia să-l facă pe Christer să se simtă puternic și odihnit. Când ajunse la cinci, Christer deschise automat ochii. Se simțea mai odihnit.

— Mark Eric! exclamă el entuziasmat. Artistul ăla care a dispărut acum vreo doi ani? Câteva luni mai târziu, a fost găsit un bărbat fără adăpost care purta geaca lui Mark. Și în niște pungi de plastic avea o parte dintre rămășițele lui Mark. Sau, mă rog, oasele lui. Atunci s-a presupus că bărbatul îl ucisese pe Mark și apoi îl mâncase, oricât de ciudat ar părea. Dar omul ăsta era într-o stare deplorabilă și fusese imposibil să obțină informații de la el. A fost ținut în izolare până când a murit, la scurt timp după aceea.

— Trebuie să fi citit și tu despre asta, zise Mina întorcându-se către Vincent. Toate ziarele au scris despre *canibalul* care a mâncat o vedetă rock.

Vincent clătină din cap.

— Dacă a fost după ce au încercat să ne omoare Jane și Kenneth, atunci... am încercat să evit știrile o vreme, mai ales orice avea de-a face cu poliția.

Mentalistul părea să roșească.

— În fine, spuse Christer. Dacă am greșit? Dacă nebunul ăla nici nu l-a ucis și nici nu l-a mâncat pe Mark Eric? Până la urmă, singurele dovezi au fost geaca și oasele pe care le căra cu el. Dar poate că doar găsise oasele pe undeva. Dacă vedeta rock a fost victima aceluiași ucigaș ca și Jon?

Mina se holbă la el.

— Să-i ceri lui Lasse un pupic când ajungi acasă, Christer, replică ea. Ai făcut o treabă foarte bună. Trebuie să vorbim cu rudele lui Mark Eric.

Transpira abundent. Împachetatul cadoului lui Astrid durase mai mult decât trebuia. Cu toate acestea, lui Ruben i se părea că pachetul lui arăta ca un accident cu fundițe în comparație cu pachetele perfecte de sub bradul lui Ellinor.

— Ce bine că ai putut veni! îl salută Ellinor. Astrid și-a dorit foarte mult să petrecem Crăciunul cu tine înainte să plecăm la cabana de la munte.

Stătea ghemuită pe canapeaua mare, cu o ceașcă de ceai în mână și îmbrăcată cu un pulover lălâu cu care totuși îi stătea bine. Astrid aprinsese multe lumânări, iar strălucirea lor dădea încăperii o lumină aurie aproape ireală. Ruben începu brusc să lăcrimeze; probabil că de la fumul lumânărilor.

— Îmi cer scuze pentru bradul urât, râse Ellinor. Nu m-am grăbit, iar urâtul ăsta era singurul care mai rămăsese.

Bradul chiar nu era mare. Iar Ruben nici măcar nu era sigur că era brad. Erau atât de multe globulețe agățate în el, încât ramurile practic atârnau pe jos și era înfășurat în atât de multă beteală, încât n-ar fi îndrăznit să parieze ce nuanță avuseseră crengile la început.

I se păru oricum că este perfect.

— Mai este ceai? întrebă el puțin nesigur.

Ellinor încuviință, se ridică de pe canapea și dispăru în bucătărie.

Astrid stătea pe jos și mânca bomboane într-un ritm impresionant.

— Tata, pot să deschid pachetul de la tine? întrebă ea în timp ce mușca din altă bomboană.

— Desigur, răspunse Ruben. Astăzi este Ajunul Crăciunului nostru. Și dacă îmi dai o bomboană înainte să se termine.

Astrid țipă de bucurie și așeză cutia de bomboane pe canapea lângă Ruben.

Apoi începu să tragă de sfoara de la pachetul lui. Când se întoarse mama ei, tocmai desfăcea hârtia. Ellinor puse o cană cu ceva cald și aburind în mâinile

lui Ruben, dar el era mult prea preocupat să-și privească fiica.

Înăuntru erau alte două pachete. De aceea durase atât de mult.

— Doamne! exclamă Ellinor bătând din palme. Un cadou dublu!

Ruben își dădu seama că probabil avea pe chip un zâmbet tâmp. Într-un pachet era o carte. Fusese ideea Sarei. Intraseră într-o librărie și Sara întrebase personalul ce recomandă pentru un adolescent de 13 ani. Ruben încercase să protesteze, aducându-i aminte că Astrid avea doar zece ani, dar Sara nu se dăduse bătută. Ruben nu auzise niciodată de cartea recomandată, dar coperta sugera o dragoste adolescentină interzisă. Fusese puțin cam sceptic, dar judecând după reacția lui Astrid, n-avea de ce să-și facă griji.

— Oh, mulțumeeeeeesc! exclamă ea. Toată lumea zice că-i bună!

Îi străluceau ochii de bucurie când se uită la copertă. Ruben nici nu îndrăzni să-i arunce o privire lui Ellinor.

În celălalt pachet erau două bețe negre de lemn, unite la un capăt cu un lanț. Un *nunchak*. Asta fusese ideea lui. Astrid se încruntă la început, pentru că nu-și dădea seama ce e; apoi înțelese.

— Ca Bruce Lee! exclamă ea. Haaaaa!

— Cine? întrebă Ellinor nedumerită.

— Nu trebuie să știi tu, mamă, explică Astrid. Și nici despre carte nu trebuie să știi tu.

Ascunse cartea sub hârtia ruptă.

Ellinor îl înghionti pe Ruben zâmbind, iar el răsuflă ușurat. Nu fusese chiar un dezastru.

— Și eu am un cadou pentru tine, tată, continuă Astrid mândră, ridicându-se. Stați aici!

Ruben se uită surprins la Ellinor.

— Nu îmi asum nicio responsabilitate, se apără ea. A ales singură.

Astrid se întoarse cu un pachet mare și rotund, cu hârtie foșnitoare.

— Deschide-l acum, tată! îl îndemnă ea nerăbdătoare așezându-se pe jos în fața lui.

Ruben dezlipi atent scotch-ul, ca să nu sfâșie hârtia. La urma urmei, fiica lui împachetase cadoul. Dar până la urmă tot trebui s-o rupă. În pachet se afla cea mai mare căciulă pe care o văzuse vreodată. Era maro și blănoasă, cu apărători peste urechi. Genul pe care îl poți lega sub bărbie.

— Astrid a ales-o, râse Ellinor. Dar evident că am plătit-o cu plăcere.

Ruben își puse solemn căciula pe cap și o legă cu grijă sub bărbie.

— Mi se pare perfectă!

— Poți să o iei când lucrezi iarna, îi explică Astrid. Ca să nu îngheți.

Ruben se uită la fiica lui. Și pentru prima dată după multe luni, fantoma lui Peder nu mai era prezentă.

Vincent trecu împreună cu Mina prin parcul Rålambshov, aflat nu departe de Palatul Poliției. Parcul le era familiar. Prima dată intraseră împreună acolo la sfârșitul iernii și își aminti cum li se lipea atunci de tălpi zăpada umedă. Dar acum zăpada era ca o pătură groasă și înghețată așternută peste tot parcul. Lumina felinarelor se reflecta în zăpadă de-a lungul aleilor, dar altfel parcul era cufundat în întuneric. Și cerul era înnorat. Nici măcar stelele nu se vedeau. Era una dintre cele mai întunecate zile ale anului.

El ar fi evitat cu drag plimbările prin parc când era atât de frig, dar Minei îi plăcea frigul. Iar ei voia să facă ce-și dorea ea. Și, în plus, investigația ei îl făcuse să se gândească la altceva decât la amenințarea Umbrei. Îi era teamă că va înceta să-i funcționeze creierul dacă se gândea prea mult la asta. Și acum, mai mult ca niciodată, trebuia să fie în deplinătatea facultăților mintale.

— Nu pot să nu mă gândesc la Gustaf Brons și la banii pe care i-a primit, începu Mina. De ce ar accepta bani de la Dragan Manojlovici?

— Cum am mai spus, ar trebui să vorbiți cu soția lui Jon. Ceva din atitudinea lui Gustaf din timpul interviului îmi sugerează că e vorba despre o relație personală. Nu știu în ce fel. Puterile mele magice de a citi gândurile nu merg mai departe, restul depinde de voi, muritorii de rând.

— Muritor de rând ești tu! mormăi Mina. Așa, canibalul, ca să schimbăm subiectul. Ce crezi despre el?

— La prima vedere, n-are nimic de-a face cu Jon Langseth, răspunse el gândindu-se la ce spusese Christer. Cu excepția faptului că e vorba despre oase și o persoană care a trăit prin tuneluri. Și în momentul ăsta se pare că n-ai mai multe informații. Dacă nu se dovedește în cele din urmă că șeful poliției are dreptate în privința lui Gustaf Brons. Îmi pare rău că nu am un răspuns mai bun, dar nu pot să vă ajut cu altceva.

— Vrei să spui că nu avem de rezolvat niciun puzzle complicat?

El zâmbi cu capul în jos. Merseră în tăcere o vreme prin parcul întunecat.

— Apropo, am un cadou nou pentru tine, zise brusc Vincent oprindu-se și scoțând borcanul mic de sticlă pe care îl avea în buzunar, ceea ce era destul de complicat cu mănușile groase. În loc de lutul pe care l-ai primit.

Îi întinse borcănașul. Nu-l împachetase, ci pusese doar o fundă pe capac, ca să se vadă conținutul brun-ruginiu.

— Ce-i asta? întrebă ea sceptică, învârtind borcanul.

— Este *umbra*. Unul dintre cei mai comuni pigmenți de culoare din istoria modernă. De fapt, este un tip de sol cu un conținut ridicat de oxid de mangan, de aici culoarea deosebită. Cel mai cunoscut provine din Cipru, dar există o mulțime și în zona din jurul Libanului și Siriei și prin Turcia. S-au găsit picturi unde s-au folosit pigmenți de *umbra* datați cu 200 de ani înainte de Hristos. Chiar numele *umbra* înseamnă umbră în latină sau chiar *cea mai întunecată umbră*, umbra de bază, pentru că de obicei era folosit pentru a picta doar umbre.

— Deci cadoul meu este o lecție de istorie?

— Nu, nu, o să te duci la un curs de pictură în loc de cel de olărit. Nu te murdărești la fel de tare.

Mina se uită la el, apoi clătină din cap și puse borcanul în buzunar. Nu era sigur, dar spera că se bucurase de cadoul ăsta mai mult decât de lut.

Își continuară drumul.

Puzzle, chiar! Știa că uitase să-i spună ceva.

— Apropo de puzzle-uri, continuă el. Am primit unul de la o persoană necunoscută, un admirator cred. Am recunoscut scrisul, persoana mi-a trimis în trecut ghicitori care au fost întotdeauna distractive. Am în continuare câteva în bibliotecă. Dar ăsta este diferit. Sunt patru clepsidre într-un cadru de lemn. Fiecare măsoară timpul în diferite forme. Problema este doar că nu știu ce trebuie să rezolv. Nu sunt decât

cele patru clepsidre și un indiciu care spune ceva de genul că trebuie să-l *găsesc pe cel de-al patrulea*. N-am nicio idee de unde să încep. Până acum n-am avut problema asta. Probabil că nu mai sunt la fel de inteligent. Am început deja să-mi fac griji.

Nu voia să spună că era de fapt îngrijorat de clepsidre și de mesajul primit.

Mina părea să-l fi ascultat doar cu jumătate de ureche și acum îl privea nedumerită.

— Clepsidre? Ce legătură au clepsidrele?

Vincent ridică din umeri și-și continuară drumul în tăcere.

— Apropo de clepsidre, Frithjof Schuon scria prin 1966 despre simbolismul clepsidrei, explică el. Firește că nisipul ne amintește că timpul este finit și curge într-o singură direcție, fie că ne place sau nu. Nisipul este de fapt steril, nemilos, iar când a curs tot, încetează orice mișcare. La fel ca moartea. O clepsidră are două sfere, care pot fi definite ca divin și pământesc, rai și iad. Yin și Yang. Sau lumea vizibilă și lumea invizibilă. Doi poli opuși, dintre care singurul disponibil pentru noi este cel de jos. O interpretare pozitivă este, desigur, cea cosmologică, potrivit căreia curgerea nisipului poate fi comparată cu toate posibilitățile imaginabile care sunt disponibile și, până când acestea nu sunt complet epuizate, nisipul nu încetează să curgă. Și cum am mai spus, am primit patru. Dar nu știu de ce.

Tăcu din nou. Știa că vorbește prea mult, chiar dacă Mina nu-l atrăsese atenția. Așa că evită în mod deliberat să mai discute paradoxul dintr-o clepsidră, pasajul dureros dintre cele două sfere care, potrivit germanului Jünger, este locul unde se creează iluminarea umană. Sau acea conexiune erotică destul de evidentă despre care a scris Yukio Mishima.

Se uită la Mina, care clătina din cap.

— O să-ți pictez o clepsidră în nuanța umbrei la cursul ăla, îi promise ea zâmbind și luându-l de braț.

AU MAI RĂMAS ZECE ZILE

— E mult mai puțină lume aici decât o să fie în ianuarie, zise Sara amuzată, provocându-l lui Ruben o tresărire.

Făcea exerciții pentru picioare în sala de sport a poliției. Spera că Sara nu verificase cât de multe — sau mai degrabă cât de puține — greutăți folosea. Fantoma lui Peder revenise rapid ieri, când ajunsese acasă, după ce sărbătorise Crăciunul împreună cu Astrid și Ellinor. Anxios, plecase la Spy Bar, unde rămăsese până la ora închiderii. Deci azi nu era tocmai în formă.

— Se pare că suntem doar noi doi, răspunse el ștergându-și sudoarea de pe frunte cu un prosop. Tu ce faci de Crăciun?

Se așeză astfel încât să ascundă greutățile la spate.

— Am copiii la mine, răspunse Sara strălucind.

— Îi ai o dată la două săptămâni? întrebă el, dându-și seama că voia să afle mai multe despre colega lui de la DON.

— Nu, slavă Domnului! Tatăl lor a rămas să locuiască în SUA și după 1 000 de discuții în instanță, am obținut în sfârșit custodia exclusivă, dar cu câteva cerințe privind întâlnirile lor. O dată la trei ani de Crăciun, o dată la doi ani vara și avem și un program mai complicat legat de vacanțe. Dar funcționează. De când are o nouă iubită și s-a aflat că vor avea un copil în martie, s-au mai calmat disputele. E nasol să fii singur de Crăciun, așa că sunt foarte fericită că îi am cu mine anul ăsta...

Se așeză pe banca pentru exerciții abdominale. Ruben încercă să nu se uite la decolteul ei, evident vizibil în maioul strâmt, cu textul *Stronger* pe piept.

— Eu am sărbătorit în avans ieri cu Astrid și Ellinor. A fost plăcut și mulțumesc că m-ai ajutat cu cadoul, a fost încântată de carte. Sunt foarte recunoscător că am

putut să fiu acolo. Și Astrid a părut să fie bucuroasă că m-am dus.

— Bineînțeles că a fost! replică Sara zâmbindu-i.

Zâmbetul ei lumină toată încăperea mohorâtă, iar Ruben se simți stânjenit.

Nu voia să fie derutat de un zâmbet. Pe el îl atrăgeau sânii și fundul.

Nu un zâmbet cu gropițe. Chiar dacă zâmbetul ăsta îi topi un loc care fusese înghețat mulți ani. Probabil încă de pe vremea lui Ellinor.

— Apropo, cum a fost cu bomba aia? continuă el în speranța că va putea să-și controleze emoțiile. A fost reală sau nu?

Sara se uită în jur înainte de a răspunde, deși sala era goală.

— Nu știm încă, dar este îngrijorătoare cantitatea de azotat de amoniu care lipsește, șopti ea. Îți amintești de explozia din portul Beirut, de prin 2020? Peste 5 000 de oameni au fost răniți și vreo 200 au murit. Au fost afectate 300 000 de locuințe și a fost distrusă o mare parte din oraș.

— Îmi amintesc, răspunse Ruben. Nu-i așa că parcă cei de la vamă depozitaseră câțiva ani, fără nicio măsură de siguranță, azotat de amoniu confiscat, care până la urmă s-a încins atât de tare, încât a făcut explozie?

— Exact. Azotatul de amoniu nu explodează neapărat de la sine, dar dacă se încălzește suficient, atunci poate să sară în aer. Ce s-a întâmplat la Beirut a fost una dintre cele mai mari zece explozii din istorie.

— Dar parcă acolo a fost vorba de câteva mii de tone? Atât lipsește acum?

— Nu, din fericire. În prezent, în Suedia există un deficit de peste zece tone. Dar crede-mă că, dacă ajung în mâini greșite, nu e de bine.

Ruben se holbă la ea.

— Cât de mare gaură poate face?

— Nu vrei să știi. Dar îmi pot imagina că persoana care intenționează să facă așa ceva o să amestece substanța și cu alte materiale, ca să amplifice efectele.

Dacă așa ceva ar exploda, de exemplu, în centrul Stockholmului, n-ar mai rămâne mare lucru din oraș. Mii de morți. Sistemul de sănătate s-ar prăbuși în încercarea de a avea grijă de toată lumea.

Ruben se uită la ea.

— La naiba! exclamă el. Sper că este o alarmă falsă.

— Apropo, cum merge cu ancheta ta?

— Bine. Rău. Nu știu, oftă el. Progresăm, dar încă mi se pare că totul e incredibil de ciudat și fără logică. Însă avem niște indicii bune. Unul din cei interogați, proprietarul de la Confido, este Peter Kronlund. Chestia e că înainte nu-l chema Peter Kronlund, ci Peter Manojlovici. Deci el este fiul lui...

— Dragan Manojlovici, completă Sara îndreptându-se de spate. Capul mafiei sârbești din Suedia. Știu. Zi mai departe!

— Nu știu mai mult de atât. E cea mai bună pistă pe care o avem până acum. Care sunt șansele să găsim o victimă care a fost apropiată de familia Manojlovici și să n-aibă nicio legătură cu ei? Pot să pun pariu că sârbii sunt implicați cumva. Dar cum adică știi? Știai că Peter este fiul lui Dragan? De ce n-ai spus nimic?

Ruben se șterse de transpirație cu prosopul. Transpira încontinuu și mirosea puțin a alcool. Spera din suflet că Sara nu observase nimic.

Se auzi o bătaie în ușă și în sală intră un coleg. Se îndreptă direct spre gantere, după ce-i salută scurt din cap pe Sara și Ruben. Avea corpul tipic al cuiva din vechea gardă. Brațe late și burta mare. *Arme bune* era un concept al polițiștilor acelei generații, care credeau cu tărie că brațele musculoase se consolidau cu burgeri și piure de cartofi.

Sara se aplecă mai aproape de Ruben. Instinctiv, el dădu să se tragă în spate, ca să nu simtă ea mirosul de vodcă care îi ieșea prin pori, dar n-avea loc.

— Îmi pare rău, șopti ea. Știi politica internă de aici. DON face o cercetare asupra crimei organizate din Suedia. Familia Manojlovici este, desigur, pe primul loc al listei. Toate informațiile sunt secrete, așa că e mai bine să nu ne povestim unul altuia ce știm. Ca să

nu punem în pericol propria anchetă. A fost tevatura naibii la DON când s-a aflat că ați primit informații despre Gustaf Brons.

— Polițiștii nu se ajută între ei, oftă Ruben, clătinând din cap. Deci e mai bine să lucrăm la dublu?

— Da, după unii, dar nu eu sunt de acord. Dacă tu vorbești cu Julia și eu vorbesc cu șefii mei, poate o să fie de acord să facem schimb de informații. Cred că am avea de câștigat amândoi.

— Da, bineînțeles, spuse Ruben nerăbdător. Presupun că nu vrei să-l vizitez pe Peter până când nu vorbesc între ei șefii.

— Cred că ar fi cel mai potrivit. În plus, nu cred că înțelegi cât de periculoși sunt oameni ăștia. Ce știe publicul larg este doar o parte. Dar noi avem informații care... mă rog... Fii atent doar.

Pentru o clipă, îi sări inima din piept la gândul că Sarei chiar îi păsa de el. Însă probabil că era vorba doar de colegialitate. Sigur așa i-ar fi spus oricărui coleg polițist.

Ruben se ridică. Mirosul de vodcă devenea mult prea pregnant și nu voia decât să se îndepărteze câțiva pași de Sara. Într-o lume perfectă, ar fi vrut și să mute bara de la greutăți înainte să vadă ea cât ridicase de fapt.

Sara se ridică în același timp cu el. Rămaseră în tăcere o clipă mult prea lungă unul în fața celuilalt. Colegul de la greutăți răcnea ca un măgar în timp ce se străduia să-și mărească și mai mult circumferința bicepșilor.

În cele din urmă Sara rupse tăcerea.

— Auzi... poate e o nebunie. Nu ne cunoaștem. Dar... este foarte trist că trebuie să fii singur în Ajunul Crăciunului. Nu vrei să vii la noi? Nu e mare chestie, mâncăm ceva bun, dar nu mâncare de Crăciun, ne uităm la un film. Și fără cadouri între noi. Poți să aduci ceva pentru copii dacă vrei, dar deja am prea multe cadouri pentru ei sub brad. Știi cum e, un părinte despărțit care vrea să supracompenseze...

Ea dădu nonşalant din mâini, iar Ruben încercă să pară la fel de nonşalant când ridică din umeri.

— Sigur, răspunse el, întinzându-şi gâtul. Ar merge. La ce oră?

— Ora 17?

— Perfect.

Ruben schimbă aparatul de exerciţii abia după ce se întoarse ea să plece.

Apoi scoase rapid bara de la 80 de kilograme şi o fixă la 200. Brusc, voia să fie în cea mai bună formă în Ajunul Crăciunului. Mai avea o oră până trebuia să se vadă cu Christer.

Mina se uită amuzată la Ruben, care intră în birou cu părul umed și o geantă de sport atârnată pe umăr.

— A fost bine la sală? întrebă ea.

— Da, răspunse el, punând geanta jos. De ce rânjești așa?

Se înroși tot. Dar înainte să-l poată întreba ea despre motivul îmbujorării, se așeză, iar zâmbetul îi dispăru de pe față.

— Mi-a spus o vrăbiuță că Dragan Manojlovici va fi chemat în judecată, spuse el.

— Aha, și ce ți-a mai spus Sara? Am văzut-o când pleca de la sala de sport.

Îmbujorarea începu să i se întindă acum pe gât.

— Eeee, terminăl Da, bine, ea mi-a spus. Am auzit și că Gustaf Brons a apelat la trucul cu avocatul când a fost aici. Nu crezi că ar fi momentul să-l aduceți aici mai oficial?

— Trebuie să avem mai multe date. Banii sunt cheia. Unde se duc. Și de ce avea Gustaf nevoie de ei. Venitul lui din ultimii ani nu e mic. De ce trebuia să accepte bani negri de la mafia sârbească? Un milion de coroane înseamnă o mulțime de bani pentru majoritatea oamenilor, dar pentru Gustaf Brons este probabil suma pe care o cheltuie într-o săptămână pe Riviera Franceză.

— Droguri, femei sau jocuri de noroc, spuse Ruben. Din experiența mea, așa este întotdeauna. Sau poate o combinație.

— Droguri, femei sau jocuri de noroc...

Mina își aduse aminte vag de ceva. Ceva ce spusese Gustaf Brons, dar nu-și putea aminti exact despre ce era vorba. Făcea asocierea cu cafea, dar nu-și putea da seama deloc ce voia creierul ei să-i transmită.

— Poate că Dragan spăla bani prin Confido? gândi ea cu voce tare.

— Deci renunți la teoria că banii erau plata pentru uciderea lui Jon? întrebă Ruben.

Scoase prosopul din geantă și-și șterse puțină transpirație de pe frunte.

— Nu renunț la nimic. Dar încerc să-mi lărgesc perspectiva.

Ruben se ridică și băgă din nou prosopul în geantă.

— Tu ce ai de făcut azi? continuă Mina uitându-se în ceașca de cafea.

Deasupra cafelei reci din cană se formase o pelicuiă strălucitoare, care aducea puțin a benzină.

— Mă întâlnesc cu Christer în curând, îi facem o vizită mamei lui Marcus.

Mina se uită la el fără să înțeleagă.

— Adică Mark Eric, o lămuri el.

— Da, exact răspunse Mina absentă.

Mintea ei era ocupată să-și aducă aminte un detaliu de la interogatoriul lui Gustaf Brons. Se ridică să-și mai pună cafea. Uneori o ajuta să nu mai încerce să se gândească.

Vincent se trezi pentru că îl trăgea cineva de umăr. Era imposibil să fie deja dimineață; avea impresia că abia adormise. Dar cineva tot îl trăgea de umăr.

— Tată! se auzi o voce nerăbdătoare, foarte aproape. Tată!

Vincent se chinui să deschidă ochii și încercă să se concentreze. Aston era lângă pat și trăgea de pilotă.

— Ce-i? mormăi Vincent. S-a întâmplat ceva?

Mijii ochii către ceasul antic de pe noptieră.

Limbile arătau că era 5:55 dimineața. Aston smuci din nou de pilotă, iar Vincent o trase înapoi.

— Ia-ți altă pilotă, mormăi el. De ce mă trezești? Și de ce tu te-ai trezit deja?

— Pentru că astăzi este prima zi din vacanța de Crăciun! strigă Aston fericit. Și afară e multă zăpadă! Hai, tată! Dacă sapi tu, eu construiesc!

Vincent își trase pilota peste cap și gemu.

— Du-te să joci jocuri video, ca un copil normal. Și să n-o trezești pe maică-ta!

— Dar nu doarme.

Vincent dădu pilota deoparte și se uită în cealaltă parte a patului. Aston avea dreptate: Maria nu era acolo. Partea ei nu numai că era goală, era chiar neatinsă. Patul era făcut. Cunoștea o singură persoană în toată lumea pe care o interesa să strângă doar o jumătate de pat. Maria putea părea liniștită, dar el se întreba de fapt care dintre ei avea cu adevărat cea mai mare nevoie de un control. Probabil că se trezise de ceva vreme.

— Vin, spuse el, dând din mână către Aston. Doar... lasă-mă un pic.

Aston scoase un țipăt de bucurie care se auzi probabil și în oraș vecin, iar apoi dispăru din dormitor. Vincent oftă, dădu nervos pilota laoparte, se ridică și își puse halatul. Își căută o vreme papucii. Podeaua era foarte rece și nu s-ar fi dus nicăieri fără un strat pufos protector la picioare.

Când ajunse în bucătărie, constată surprins că Maria nu era nici acolo. Nu era nici în living. Sau în baie. Și era mult prea devreme să fi plecat cu treburi.

Vincent îngheță brusc, deși se înfășurase în halat. Cuvintele din mesajul Umbrei îi răsunau în cap.

O să-ți distrug familia. Apoi și pe tine. Și tu nu poți să faci nimic

— Maria! Ești aici? Maria!

Fără panică. Sigur exista o explicație firească pentru absența soției lui.

În timp ce se întorcea în bucătărie, auzi un zgomot care-l făcu să tresară. Venea din camera Rebeckăi; parcă se răsturnase o bibliotecă. Apoi ușa se deschise și Rebecka scoase capul ciufulit.

— Ce faci? țipă ea furioasă. E miezul nopții!

— Ai văzut-o pe Maria? întrebă Vincent repede. Nu o găsesc nicăieri. Și apropo, ce zgomot a fost ăla?

— Am căzut din pat când ai țipat.

— Îmi pare rău, spuse Vincent, strâmbându-se. Dar ai văzut-o?

— În toiul nopții, răspunse fiica lui, mijind ochii la el. Nu, nu am văzut-o și o să mă prefac că nici pe tine nu te-am văzut.

Se holbă la el câteva secunde înainte să dispară în camera ei. Chiar atunci, se deschise ușa de la intrare, iar Maria intră cu ziarul în mână. Avea o pijama subțire și o geacă de puf pe deasupra și tremura foarte tare.

— Brrr, ce frig e! exclamă ea.

— Ce faci așa devreme? o întrebă Vincent răsuflând ușurat.

— Nu puteam să dorm, răspunse Maria agățându-și geaca în cuier. Și chiar atât de devreme nu e, e 6. Aștept un pachet care trebuia să ajungă astăzi, e nebunie cu magazinul online și aproape că am epuizat stocul de îngeri, în special cei de bronz cu aripile mari, așa că sper să vină, pentru că trebuie să-i trimit azi ca să ajungă până în Ajunul Crăciunului.

— Te referi la cel care îl reprezintă de fapt pe Metatron, vocea lui Dumnezeu, despre care unii zic că l-a oprit pe Avraam când a vrut să-l omoare pe fiul său, Isac? La îngerul ăla te referi?

Maria ridică din umeri.

— Oricum se vinde bine de Crăciun. Cred că oamenilor le place să-l aibă la fereastră.

— De Crăciun? Dar Metatron nu este de fapt creștin, ci evreu...

Tăcu. Nu era important. Important era că Maria e acolo. În siguranță. Întrebarea era doar dacă familia lui era în siguranță cât stătea în aceeași casă cu el.

O să-ți distrug familia. Apoi și pe tine.

— Mă duc să pregătesc micul-dejun, spuse Maria îndreptându-se spre bucătărie. Dacă tot v-ați trezit.

Vincent o urmă, dându-și seama că trebuie să-i scoată pe toți din casa aia.

— Nu te-au invitat părinții tăi să petreceți împreună anul ăsta? întrebă el cât de nonșalant putea. Cred că ar fi o idee grozavă să nu stai acasă de Crăciun.

Maria tocmai deschisese ușa unui dulap cu căni și se întoarse spre el mirată.

— Te-ai lovit la cap? Părinții mei ne-au invitat pe noi și pe Ulrika în fiecare an, doar știi foarte bine. Dar tu nu vrei să mergi niciodată.

— M-am răzgândit, răspunse el, întinzându-se spre o cană roșie cu motiv de Crăciun. Astăzi suntem în 21, mai sunt doar trei zile până în Ajun. Ce zici să te duci de mâine la ei? Îl iei și pe Aston cu tine. Știu că nu ți-ai văzut de mult părinții. Rebecka pleacă în Franța mâine, iar după aceea venim și Benjamin și cu mine.

Maria luă o cană cu textul *My balls are bigger than yours*.

— Te-ai lovit la cap, comentă ea zâmbind. Dar sigur că ar fi frumos.

— Dacă n-aveai de gând să faci altceva azi? replică el, arătând spre calendarul de perete unde soția lui încercuise data de astăzi.

— Ce? Nu, n-am încercuit eu. Dar știi, chiar este o idee grozavă, zise ea punând mâna pe brațul lui. Dacă promiți că vii și nu te răzgândești. Ar fi bine dacă părinții mei ar vedea că nu te-am inventat.

Maria umplu cafetiera cu apă. Ca și Vincent, prefera acum cafetiera după ce se plictisiseră de aparatul cu capsule.

— Apropo, ai vorbit cu Ulrika? întrebă ea în timp ce măsura cafeaua proaspăt măcinată.

— Nu, nu încă.

Maria râse încântată.

— Imaginează-ți ce față o să facă în momentul când o să apărem acolo cu toții. Fără să fi divorțat. Voi trăi din asta ani în șir.

Maria se opri cu dozatorul de cafea în aer. Apoi îl puse pe masă și se întoarse către Vincent. Râsul fusese înlocuit cu o privire suspectă.

— Dar de ce nu poți veni imediat? Aston a luat vacanță, Rebecka poate să aibă grijă de ea, Benjamin învață la distanță și tu nu ai niciun spectacol acum. Grija asta bruscă poate se bazează doar pe faptul că ai de gând să fii singur cu Mina câteva zile? Poate chiar în patul nostru? Ăsta e planul tău?

Vincent oftă. Credea că trecuseră peste gelozii de genul ăsta. Aproape.

— Mamă! strigă Aston care veni în fugă. Tată, trebuie să ne îmbrăcăm acum, o să ieșim afară să construim!

Aston trase salopeta care era la uscat deasupra caloriferului și începu să se îmbrace.

— Ar fi bine să-ți economisești energia pentru Mina, nu mai ai 25 de ani, mormăi Maria, strângându-și buzele și întorcându-se nervoasă spre aparatul de cafea.

Vincent ciufuli părul fiului său și își legă din nou halatul.

— Aston, putem măcar lua micul-dejun mai întâi, spuse el. Trebuie să mănânci ceva dacă vrei să sapi.

— Mănânc zăpadă! strigă fiul său, fugind pe ușă. Eu mănânc zăpadă!

Telefonul lui Vincent începu să sune. Un memento că planificase o întâlnire cu Umberto în cursul zilei. Vincent oftă. Managerul lui nu se va bucura când îi va povesti.

Se duse în living să hrănească peștii. Îl pocni brusc o durere de cap foarte puternică, de parcă ar fi fost lovit de tren. Trase aer în piept și se sprijini de acvariu. Trebuia să mai ia o pastilă. Încercă să se

concentreze asupra peretelui din spatele acvariului, dar fără să-i fie de ajutor. I se păru că era ceva scris ceva pe perete, deși știa clar că singurele lucruri de pe perete erau fotografiile înrămate cu familia lui.

Dar convingerea că era ceva acolo îl copleși. Vederea i se înceţoșă.

Își aminti de vremea când era mic și mergea la școală, și încercau să facă să dispară obiecte plasându-le în punctul orb al ochiului. Ca să funcționeze, trebula să privească drept înainte, iar obiectele să fie la marginea câmpului vizual. Exact același sentiment îl avea acum. De parcă ar fi văzut ceva și în același timp parcă nu.

Închise ochii și se concentră asupra respirației.

În cele din urmă, durerea de cap începu să cedeze. Dar nu de tot. De la o vreme, nu-i mai trecea de tot. Era mereu acolo, o durere vagă, dar constantă.

Ca un sunet tulburător pe care nu îl observi până nu dispare. Se uită afară prin ușa deschisă. Poate că-i plăcea Crăciunul, dar ura iarna.

— Putem intra? întrebă Christer.

Fața care îi privea pe deasupra unui lanț de siguranță, prin ușa îngustă, era slăbită și ridată. Femeia tăcu o clipă.

— Bănuiesc că nu ești aici să-mi vinzi bilete de loterie, spuse ea apoi cu o voce hotărâtă.

— Ai dreptate, răspunse el. Vrem să vorbim cu tine despre Marcus, dacă se poate.

Femeia se ultă din nou la ei. Apoi ușa se închise, iar ei auziră clinchetul lanțului. Lumina din hol străluci primitor în fața lor când ușa se deschise complet. Christer intră înaintea lui Ruben și își scuturâ pantofii înzăpeziți pe preșul din fața ușii, care avea un desen cu Moș Crăciun.

Mama lui Mark Eric își purta cu demnitate cei 70 de ani pe care îi avea și era opusul modului în care arăta Mark în fotografiile din cariera sa.

O uniformă militară atârna frumos pe un umeraș în hol.

Marcus Eriksson nu avusese timp să-și întemeieze o familie și nu avea nici frați, așa că după moartea timpurie a tatălui său, nu-i rămăsese decât mama. În casă se auzea în fundal muzică de Crăciun și mirosea a vin fiert și scorțișoară.

— Intrați și încălziți-vă! îi îndemnă femeia, conducându-i în bucătărie.

— După cum știi, o să-l... aducem din nou la suprafață pe Mark, șovăi Christer, nesigur dacă alesese termenul potrivit, în timp ce se așeza pe unul dintre scaunele din bucătărie.

Pe masă era deschis un rebus, completat pe jumătate, alături de o pereche de ochelari de citit.

— Oh, te rog, spune-i Marcus, îl rugă femeia, turnând vin fiert dintr-un ibric în trei căni mici. Iar numele meu este Gudrun. Dar mi se spune Gun, explică ea în timp ce punea cănile aburinde în fața lor. Marcus nu era... Mark Eric. Nu pentru mine. Ăsta era doar teatru, un rol pe care l-a jucat. Pentru mine, el a fost întotdeauna Marcus al meu.

— Cum era ca persoană?

Christer gustă din vinul fiert, dar se strâmbă pentru că era fierbinte și așează cana din nou pe masă. Gun zâmbi.

— Ah, era un băiat tare bun! Întotdeauna am fost doar noi doi. Am fost cei mai buni prieteni. De când s-a născut. Avea demonii lui, numai Dumnezeu știe. Dar și-a găsit calea în viață. Altfel, nu știu cum ar fi fost.

— Am citit raportul poliției. Dar poți să ne povestești și tu despre dispariția lui?

— Păi...

Foșnea fără rost cu rebusul și păru că se cufundă în gânduri.

— Și bunica mea Astrid face rebusul ăsta, spuse Ruben arătând cu degetul. Indicii în imagini. Primele două sunt probabil Leif GW Persson și Viktor Frisk, dar cine sunt ceilalți doi?

Gun zâmbi și se uită la bărbații din rebus.

— Unul cred că e un bucătar celebru, răspunse ea. Celălalt... cred că e cântăreț. A apărut peste tot în ultima perioadă.

Apoi își puse mâinile peste rebus și se uită la ele.

— Marcus începuse din nou să aibă probleme. Avusese și cu mulți ani în urmă. Dar nu m-am gândit niciodată că va recidiva.

— Te referi la droguri? întrebă Christer cu grijă.

Gustă din nou din vinul fiert, care acum era numai bun de băut.

— A trecut atâta timp! spuse Gun fără să răspundă de fapt la întrebare.

Trecu cu mâna peste rebus.

— Benjamin Ingrosso! exclamă Ruben pe neașteptate.

Christer tresări și se uită la el. Gun zâmbi, luă pixul și completă cu atenție rebusul.

— Așa e, zise ea punând pixul pe masă. Asta explică multe. Mă rog, Marcus a avut o perioadă mai grea cu mulți ani în urmă. Era vorba și de droguri, dar nu numai de asta. Medita. Căuta. Credea că va găsi în droguri ceea ce căuta. Dar în sufletul lui, el a fost

întotdeauna un băiat înțelept. Însă a trăit într-un abis o vreme. Pleca noaptea și nu știam dacă se mai întoarce acasă. Ai avut vreodată coșmaruri în care copilul tău sare în fața unui tren sau de pe un pod?

Christer clătină din cap. Subiectul îi era necunoscut, dar nu voia să recunoască.

— Să fii bucuros, continuă Gun. Dar, cum ziceam, și-a revenit la un moment dat. A început odată cu cariera muzicală. De atunci nu s-a mai atins niciodată de droguri. Nici de alcool. Toată chestia aia... *bad boy* sau cum scriau ziarele. Era doar o fațadă. Ceva inventat de casa lui de discuri. Marcus avea o viață liniștită când nu era în turneu. Stăteam mult timp împreună. N-a avut niciodată o familie, așa că... pe mine mă avea.

— Ce frumos! remarcă Ruben. Având în vedere cât de apropiați ați fost unul de celălalt, ți-a spus vreodată ceva care ar putea explica de ce a dispărut?

Christer observă că Ruben aruncă o privire melancolică la rebus. Se părea că făcuse ceva rebusuri împreună cu bunica lui.

— Nu, nu explicit, răspunse Gun, încruntată. Dar cu câteva săptămâni înainte să dispară, a început să se comporte diferit. M-am gândit mult la asta, să știi.

— Ce vrei să spui? întrebă Christer, aplecându-se înspre ea.

— Nu știu cât timp a fost, pentru că nu-l vedeam în fiecare zi. Dar îi era frică. Își verifica tot timpul telefonul. Parca mașina în spate și era tot timpul cu ochii pe ea cât stătea pe aici. Am presupus că era din nou vorba de droguri. Chiar l-am întrebat, dar a negat.

Gun se ridică și începu să încălzească din nou vinul, cu spatele la ei.

— Ce o să se întâmple cu el acum? întrebă ea cu un ușor tremur în voce.

Christer nu prea știa ce să-i răspundă. Vorbeau despre rămășițele singurului ei copil.

— Per Morberg! exclamă Ruben cu voce tare.

Christer tresări din nou și vărsă niște vin.

— Per Morberg, repetă Ruben puțin mai încet arătând spre rebus. Bucătarul.

— Osemintele vor fi examinate din nou de medicii legiști, explică Christer uitându-se la colegul său. Credem că mai sunt niște detalii în plus de descoperit în legătură cu dispariția și moartea lui. Există... există asemănări cu un alt caz.

Gun aprobă din cap și se așeză după ce le mai turnă niște vin fiert în cănițele de ceramică. Luă pixul și completă cu atenție *Per Morberg* în pătrățelele goale care coborau vertical de la imaginea lui.

— Faceți ce aveți de făcut, spuse ea în timp ce în fundal se auzea încet *O stea strălucește*. Aveți binecuvântarea mea. Faceți ce trebuie.

— Da. Crăciun fericit! șopti Christer. Sau ceva ce genul ăsta.

Plecară, iar Gun rămase la masa din bucătărie, aplecată peste rebus, cu un rid adânc de concentrare pe frunte, în timp ce completa pătrățelele goale.

— O să mă duc să o văd pe bunica mea cât de repede pot, spuse Ruben când ieșiră afară din apartament. Timpul trece mult prea repede. Și brusc se termină.

Momentul acela dintre vis și realitate era cel mai real.

În vise o prindea greu, iar când era treaz, îi era greu să-i vadă limpede trăsăturile feței. Dar în secundele de după vis, înainte să-l lovească realitatea, o vedea mereu clar. Soarele nostru, îi spunea tata. Și, ca întotdeauna, tata avea dreptate. Era înconjurată de o strălucire, de parcă avea un soare propriu care o urmărea mereu și care o lumina și pe ea, și pe toți cei care se apropiau de ea.

De aceea era mereu atât de frig când apunea soarele. De aceea tata alesese să-l ia cu el jos, în întuneric, atunci când soarele apusese pentru totdeauna. Pentru că era mai bine să trăiești complet fără ceea ce avuseseși odinioară. Fără mama dansând în bucătărie, fără masa cu fața de masă în carouri și scaunele desperecheate pe care ea le recuperase de la gunoi.

Nu-i spusese tata, dar își dăduse seama singur. Aici, jos, în întuneric, durerea nu era la fel de profundă ca la suprafață. Aici, jos, erau în siguranță. Aici, jos, erau iubiți, îngrijiți și puteau avea grijă unii de alții. A da și a lua. Era important, spusese tata.

Un șobolan se strecură pe lângă cartonul pe care stătea întins, atât de aproape încât îi putea număra mustățile. Era Buster. Îl recunoscu după cicatricea de pe nas. Uneori îi dădea firimituri. Îl amuza să-l vadă ținându-le între lăbuțele lui mici, nerăbdător, cu nasul în aer.

A da și a lua.

Unul dintre cei noi voise să-l omoare pe Buster. Dar tata îl oprise. Apoi îi explicase condițiile pentru a face parte din familia de aici, de jos. Orice viață era respectată. Viața era sfântă. Nu era dreptul omului să ia viața cuiva, spunea tata. Așa că Buster a putut să plece liniștit.

Căciulă-galbenă delira în somn, dar încetă când se întoarse pe o parte.

Zgomotul trenurilor îl adormea, era liniștitor.

Se întoarse și el pe o parte și se înveli mai bine cu pătura. Când închidea ochii, simți că visul pune din nou stăpânire pe el. Era acasă. Era în siguranță.

— Vrei să mergem să vorbim cu cineva despre Tom-Nebunul? întrebă Christer uitându-se întrebător la Ruben. Poate că ar trebui să aflăm cum au fost de fapt găsite rămășițele lui Mark.

— Da, m-am gândit și eu, răspunse Ruben întorcând mașina spre Huddinge.

Unitatea de psihiatrie criminalistică Helix era situată lângă spitalul Huddinge și cunoșteau împrejurimile. Fuseseră acolo nu o dată. Toți cei de la Helix erau condamnați la internare într-o clinică psihiatrică în loc de închisoare, pentru că se considerase că suferă de boli mintale prea grave.

Christer se deprima de fiecare dată când mergea acolo. Dar era foarte fericit când pleca, tocmai pentru că putea să plece. Cei pe care îi vizitau trebuiau să rămână. Oftă adânc.

Le luă ceva timp până să ajungă la clădirea maro urâtă, pentru că idioții cu cauciucuri de vară tot insistau să conducă pe vremea asta.

— Ai naibii orășeni! mormăi Christer. Nu pricep niciodată că iarna vine în fiecare an.

— Dar și tu ești din Stockholm, nu? exclamă Ruben.

— Știu.

Au parcat și s-au îndreptat către intrare. Gradul de securitate era evident — clădirea era înconjurată de un zid de protecție și un gard electrificat.

— Crezi că mai e cineva care a lucrat aici pe vremea lui Tom-Nebunul? Au trecut aproape doi ani de când a murit și bănuiesc că schimbă personalul destul de des, zise Christer sumbru când pășiră în clădire.

Ruben ridică din umeri.

— O să vedem.

La intrare, un brad de plastic mohorât, decorat cu câteva globulețe și beteală decolorată, era singurul lucru care vestea Crăciunul. O femeie cu ochelari mari și cercei uriași îi privea mirată în timp ce se apropiau de ghișeu.

— Nu v-am chemat noi, nu? întrebă ea.

— Nu, nu, răspunse Ruben, dând din mâini. Avem un caz cu unul dintre foștii dumneavoastră deținuți,

care a decedat între timp. Am vrea să luăm legătura cu cineva dintre cei care l-au îngrijit. Tom-Nebunul, cel căruia i se spunea Canibalul.

— Știu cine a fost Tom-Nebunul, replică femeia cu dispreț. Știu și că Arnold a avut cel mai mult de-a face cu el. E de serviciu, îl sun imediat.

Se așezară pe scaunele incomode din sala de așteptare.

Ceasul de pe perete ticăia încet, iar lui Christer i se păru că limbile se mișcă nefiresc de lent. Era ca și cum ai fi fost într-o altă lume, o lume izolată. Se întreba cum o fi să lucrezi acolo. Ca polițiști, el și colegii săi mai întâlneau oameni cu diverse tulburări, dar acolo era ceva constant. Iar cu unii dintre cei închiși acolo nu prea era de joacă.

— Vine el, a zis că oricum voia să fumeze.

Femeia cu cercei mari închise telefonul și se întoarse la niște documente. Christer continuă să se uite la limbile ceasului, care se mișcau cu încetinitorul în timp ce așteptau. Dură doar câteva minute până când veni spre ei un bărbat gras, cu o barbă cenușie stufoasă. Parcă era un Moș Crăciun pentru cei instituționalizați. Mergea gâfâind și se părea că pachetul de Marlboro din mână nu era o idee foarte bună.

— Hai să ieșim! spuse el luând-o înainte.

Odată ajunși afară, își aprinse cu degete tremurătoare o țigară și trase adânc în piept înainte să se întoarcă spre ei cu o expresie liniștită.

— La naiba, mi-a fost dor!

— Ruben Höök și Christer Bengtsson, investigăm moartea lui Marcus Eriksson.

— Marcus Eriksson?

Arnold se încruntă în timp ce pufăia adânc.

— Mark Eric, explică Christer.

Simțea frigul prin geaca groasă de poliție. Nu-i plăcuse niciodată iarna. Mama lui îl obliga de multe ori să stea afară ore în șir când era copil, dar Christer nu-și dorise niciodată să se joace în zăpadă. Se așeza

chircit sub vreun brad, așteptând ca mama lui să-l cheme din nou la căldură.

— Aaa, Mark. Atunci vorbim despre Tom-Nebunul. Știți că e mort, nu? S-a spânzurat în camera lui. Nimeni nu putea să prezică așa ceva. Nu am avut niciun indiciu că avea asemenea gânduri. Dar așa e cu unii. Le dispare brusc pofta de viață.

— Ce știi despre caz?

— Știu multe, răspunse Arnold, suflând un inel de fum care se ridică spre cerul gri. Și n-am crezut nicio clipă că Tom-Nebunul l-a omorât și mâncat pe tipul ăla. Tom, sau mă rog, Tomas pe numele lui adevărat, era unul dintre cele mai curate suflete pe care le-am întâlnit vreodată. Poate e un clișeu, dar n-ar fi omorât nici măcar o muscă.

— Dar oasele lui Marcus au fost găsite în plasele lui. Printre bunurile sale.

Arnold ridică din umeri, astfel că barba cenușie i se clătină.

— Nu înseamnă nimic. A fost condamnat fără dovezi concludente. N-a existat nicio dovadă că Tom l-ar fi ucis sau mâncat. A fost judecat pentru ceea ce era, un bătrân nebun care părea periculos. A susținut întotdeauna că a găsit oasele, era chiar mândru. Cum spunea el, era o colecție aproape completă. Tom aduna de toate.

— Colecție completă? întrebă Ruben.

— Corpul uman conține parcă 206 oase? Tom-Nebunul găsise 200.

— Remarc că și tu spui că le-a găsit. Și atunci, unde le-a găsit?

— Nu departe de locul în care stătea. Povestea că toate oasele erau într-o grămadă în stația Bagarmossen. La metrou, adică.

— Bagarmossen, spuse Christer gânditor. Știi ce căuta acolo?

Trebui să aștepte răspunsul până Arnold mai trase un fum.

— Acolo stătea ei. În tuneluri. Sigur, nu e voie, dar unii stau ascunși acolo. Și mai ales într-o iarnă ca asta,

este mult mai cald decât pe stradă. Și au și un acoperiș deasupra capului.

Ruben fluieră încet.

— Crezi că mai găsim pe-acolo pe cineva care să-l fi cunoscut?

— Bănuiesc că mai trăiesc cel puțin patru-cinci dintre foștii prieteni ai lui Tom-Nebunul, răspunse Arnold aruncând țigara. Sau cineva care să știe ceva de ei. Sunt mai mulți oameni fără adăpost ca niciodată în Stockholm.

Christer se uită la Ruben, ca să vadă dacă se gândea și el la același lucru. Mai erau și alți oameni în tuneluri. Alții care ar fi putut vedea ceva. Care poate chiar îl văzuseră pe ucigașul lui Marcus și Jon. Singura întrebare era cum să-i găsești pe cei care voiau să se ascundă.

Pe piatra funerară scria „Marcus Eriksson". Lui Adam i se părea că era un nume foarte comun pentru o persoană extrem de extravagantă.

— Presupun că ai un motiv foarte bun să vii aici la deschiderea mormântului, spuse el aruncând o privire spre Julia.

— Știu toate cântecele lui pe de rost, răspunse ea, zâmbind timid. Bărbatul ăsta a fost un geniu muzical. Un geniu dezordonat cu viața lui. Dar majoritatea geniilor sunt așa, nu?

— Ehh, eu cred că sunt destul de organizat...

— Vai, taci!

Julia îl înghionti cu cotul.

Adam își întoarse privirea. Știa că ochii săi vor dezvălui ce încerca el cu disperare să ascundă. Cât de neputincios, total și fără limite era îndrăgostit de ea.

Dar nu voia să o preseze. Ea avea o familie. Iar el înțelegea mai bine ca oricine valoarea unei familii. Mai ales că acum era singur pe lume, de când mama sa, Miriam, murise. Nu putea să oblige pe nimeni să-și destrame familia. Așa că se mulțumea cu firimiturile primite. Dar în același timp, tânjea cu intensitate la mai mult. Nu era vorba de sex, deși bineînțeles că și sexul era minunat. Nu, cel mai mult tânjea la viața de zi cu zi alături de ea. Să tragă nervos de pilotă când ea i-o fura. Să se certe despre cine trebuia să ducă gunoiul. Să se îmbolnăvească de stomac împreună. Probabil că puteau părea visurile unui nebun. Însă doar atunci când vomiți alături de cineva știi că împarți cu adevărat totul.

— Acum scot sicriul, șopti Julia plecând ușor capul.

Făcu și el la fel.

Cimitirele aveau ceva care trezea în om o spiritualitate ce nu exista în viața de zi cu zi. Și lui i se păruse mereu că se simte cel mai bine în cimitirul Skogskyrkogården. Cu câțiva ani în urmă, locuise o vreme într-un apartament cu două camere în Enskede și alerga des pe acolo. Cimitirul nu numai că era frumos, dar era și mare, dura ceva până îi dădeai ocol.

Cu toate acestea, evitase întotdeauna partea cu mormintele copiilor.

În fața lor, un sicriu alb era ridicat încet din pământ.

— Ce crezi despre legătura cu sârbii? întrebă el în timp ce urmărea sicriul cu privirea.

Julia oftă frustrată.

— Cred că e o teorie bună. Dar am două probleme cu ea. Pe de-o parte, pentru că se potrivește doar în cazul lui Jon, nu și al lui Marcus. Și pe de altă parte, pentru că șefii s-au speriat și îmi întârzie orice încercare de-a merge înainte cu această teorie. Sunt îngrijorați că se va intersecta cu o anchetă mai amplă în legătură cu crima organizată din Suedia.

— Am înțeles, răspunse Adam scurt.

Apoi trase adânc aer în piept și puse întrebarea care-l măcina de câteva zile.

— Cum e acasă?

Se lăsă o tăcere răsunătoare. Era întrebarea interzisă. Fuseseră de acord să nu vorbească despre ceea ce Julia numea *realitate*. Aventura lor putea să existe doar într-o lume paralelă, iar el știa foarte bine. Înțelegea. Respecta asta. Cu toate acestea, întrebarea îi ieșise pe gură și rămăsese suspendată, la fel ca sicriul aflat acum în aer.

Scoteau abur alb, care se ridica învârtindu-se și amestecându-se în golul dintre ei.

— Cred că vreau să divorțez.

Cuvintele Juliei îl loviră direct în timp ce sicriul lui Marcus Eriksson căzu cu o bufnitură pe pământul acoperit de zăpadă.

Adam nu îndrăzni să se uite la ea. Stătea nemișcat. Dar pe dinăuntru, sângele țâșnea dintr-o inimă care bătea brusc mai tare.

Se îndreptară spre sicriu, în aceeași tăcere răsunătoare.

Vincent se lăsă pe spate în fotoliul exclusivist. Încă mai mirosea a nou. Se părea că ShowLife Productions merge bine, având în vedere modernizarea mobilierului. Și nu doar a mobilierului, își zise el privind în jur. Totul în birou era nou. Până și pereții aveau o culoare mai închisă, luxoasă.

— Îmi place cum ați aranjat! comentă el.

Umberto, agentul lui Vincent, zâmbi mândru ca un copil.

— Nu-i așa că a ieșit frumos? spuse el bătând din palme. Nu prea sunt sigur de chestia aia, dar nu sunt eu șeful.

Umberto arătă deasupra capului lui Vincent.

Pe peretele din spatele lui atârna un autoportret imens al artistei Lisa Love, care se îmbrăcase ca o regină, dar în haine formate din cărți de joc. Lui Vincent îi plăcea; îi amintea de *Alice în Țara Minunilor*. Dar înțelegea îngrijorarea lui Umberto. Ținând cont că zicala preferată a reginei din Țara Minunilor era „Tăiați-i capul!", era ușor să vezi fotografia ca pe o amenințare voalată despre ce s-ar fi întâmplat dacă Umberto nu și-ar fi făcut treaba.

— Cu siguranță au contribuit și veniturile din turneul tău, continuă Umberto. Dar înseamnă și că de-acum înainte vei fi servit cu prăjituri mai gustoase.

Pe noua masă din marmură dintre ei erau două espressouri duble din boabe proaspăt măcinate, pe care probabil că Umberto le comandase special, și un platou cu prăjituri care arătau incredibil de bine.

— Le-am comandat de la cofetăria lui Magnus Johansson, îi explică Umberto fericit. Este în cealaltă parte a orașului, dar merită.

— M-am plâns eu vreodată de biscuiții Balerina? întrebă Vincent uitându-se la prăjituri.

Trebuia să admită că erau perfect simetrice. Cofetarul ăla știa ce face.

— Biscuiți Balerina, râse Umberto. Să nu te audă Magnus Johansson.

— Dar apropo de cât de bine vă merge, spuse Vincent, bând jumătate din espresso dintr-o

înghițitură. Am luat o hotărâre. O să fac o pauză cu turneele.

Umberto se opri cu mâna deasupra unei prăjituri. Se albi brusc la față, dar nu spuse nimic. Cu toate astea, se uită la Vincent cu bine cunoscuta privire care spunea „despre-ce-prostii-vorbești-acum?".

— Au apărut unele lucruri pe plan personal de care trebuie să mă ocup, continuă Vincent.

Nu voia să dezvăluie amenințările pe care le primise.

— Și, sincer, nu mă simt prea bine. Mă doare capul după aproape fiecare spectacol și e din ce în ce mai rău.

— Probabil că ești doar epuizat, răspunse Umberto, zâmbind în colțul gurii. *Amico mio*, tu faci un efort enorm pe scenă, nu e de mirare că nu mai ai energie. Dar o pungă cu dulciuri după spectacol poate fi un remediu. Pot să o trec pe lista ta, dacă vrei.

— Ei, nu-i chiar adevărat că ai nevoie de multă energie ca să gândești. E un studiu care arată că un creier suprasolicitat necesită o cantitate de energie suplimentară mai mică decât conținutul de zahăr dintr-o zecime de Tic Tac. Dar mai există un studiu nou interesant al lui Antonius Wiehler de la Paris, care arată că, atunci când te concentrezi intens, produsele reziduale de glutamat se acumulează în lobii frontali, unde avem gândirea rațională. În cele din urmă, funcțiile cognitive sunt forțate să-și încetinească activitatea, ca să permită creierului să elimine tot glutamatul care n-ar trebui să fie acolo. Acesta este motivul pentru care luăm mai ușor decizii care necesită un efort minim după o concentrare intensă. Nu mai suntem capabili să activăm cele mai avansate funcții cognitive. Pizza și Netflix după serviciu. Mă întreb dacă ăsta ar putea fi și motivul durerii mele de cap. Nu am niciodată posibilitatea de a elimina glutamatul.

Umberto se holbă la el.

— Glutamat în creier, spuse el încet. Acesta este motivul? Știi că, doar pentru spectacolul tău, plătim

acum patru iluminiști, doi șoferi, un manager de turneu și un manager de proiect? Lor ce crezi că ar trebui să le spun?

Vincent ridică din umeri.

— Că am luat o pauză.

— Pauză, repetă Umberto, de parcă ar fi fost un cuvânt scârbos. N-o să primești cadouri de Crăciun de la colegi anul acesta. Nici de la mine. Cât timp vrei să iei pauză?

— Cred că... pe o perioadă nedeterminată de fapt.

Umberto se prăbuși în fotoliu. Fără nicio prăjitură în mână. Acum era și mai alb la tată.

— Vrei să mă pedepsești? Pot să merg după colț, la Coop, și să-ți cumpăr biscuiți Balerina dacă asta vrei...

— N-are nimic de-a face cu tine. Sau cu biscuiții. Sunt convins că sunt foarte buni. Trebuie doar să iau o pauză de la... de la tot.

— Fanii tăi nu vor fi mulțumiți, oftă Umberto. Apropo, încă primești corespondență aici.

Se ridică să ia ceva de pe birou și apoi îi întinse două cărți poștale, adresate lui Vincent.

— Erau la recepție săptămâna trecută. De fapt, a doua zi după ce ne-am întâlnit. Habar n-am cum a intrat persoana respectivă fără să fie observată.

Vincent le întoarse și văzu că de fapt era o singură carte poștală mai mare, tăiată în două. Adresa era *Vincent Walder / ShowLife Productions*. Fără ștampilă. Deci cineva trebuie să o fi lăsat personal. Și apoi evident că a plecat fără să observe nimeni. Mesajele scrise erau foarte ciudate.

Pe prima scria: *Un ighеab care curge în vreme de ploaie și o femeie arțăgoasă sunt la fel.*

Iar pe a doua: *O cursă este pentru om să afierosească Domnului ceva în grabă și după ce a făgăduit să-i pară rău.*

Fără semnătură.

— Sunt proverbe suedeze? întrebă Umberto. Ce înseamnă?

— Habar n-am, răspunse Vincent, îndesând cărțile poștale în buzunarul gecii. N-am nicio idee. Dar

mulțumesc.

— Deci... Pauză, atunci, zise Umberto nemulțumit. Dacă spui tu.

Privi tabloul în care Regina din Țara Minunilor se uita la el și oftă adânc.

— M-am tot gândit la ce ai spus, sper că ești mulțumit.

Loke se opri și o privi surprins. Apoi continuă să împingă targa pe care era un cadavru.

Un bărbat în vârstă, expus în toată goliciunea lui. Era cusut frumos în formă de *I*, dar în afară de asta părea că doarme în timp ce Loke îl împingea ușor într-un dulap frigorific.

— Ucidere din milă, explică el. Era bolnav de cancer în stadiu terminal. Mai avea câteva luni. A îndurat mult, dar a refuzat să fie internat în spital. Așa că soția lui l-a ucis. Cu aprobarea lui sau, mai bine zis, la îndemnul lui. Acum o să-și petreacă ultimii ani de viață în închisoare.

— Legea este clară, spuse Mina, încruntându-se. Nu ai voie să ucizi altă ființă umană, indiferent de circumstanțe. Ce fel de societate am avea altfel?

Loke nu-i răspunse. Își scoase mănușile de unică folosință și luă o pereche nouă. Apoi se întoarse spre ea.

— S-a schimbat ceva?

— Ăă? Ce zici? întrebă Mina gândindu-se încă la bărbatul din dulapul frigorific.

Milda întârziase din nou, ceea ce era extrem de neobișnuit. Și asta o obliga pe Mina să vorbească mai mult cu asistentul ei.

— S-a schimbat ceva? Că te-ai gândit la ceea ce am spus despre cum e să fii mulțumit?

— Ah, da! răspunse Mina, luându-și privirea de la dulapul frigorific. Nu știu dacă s-a schimbat ceva. Dar acum am ceva la care să mă gândesc. Poate să-mi fac bilanțul vieții. Ce este bun? Ce este rău? Ce pot schimba? Ce nu pot schimba?

— Dă-mi liniștea sufletească să accept ceea ce nu pot schimba, curaj să schimb ceea ce pot și înțelepciunea să înțeleg diferența.

— Rugăciunea minții. 12 pași? Și tu?

Loke ezită o clipă. Luă apoi o cârpă și începu să curețe o targă care deja părea sterilă. Apoi se opri și se întoarse spre Mina.

— Nu eu. Cineva... care mi-a fost aproape. Într-o altă viață.

Ea aprobă din cap. După mulți ani în programul în 12 pași, știa că e mai bine să nu pună întrebări.

— Scuze, scuze, scuze! se auzi Milda care intră grăbită, aprinsă la față și gâfâind. Se pare că nu mă descurc cu toate acum.

Apoi îi făcu semn Minei să o urmeze spre o targă unde era plasat un schelet. Începuse să fie un *déjà-vu* să vină la morgă și să privească schelete, iar repetiția o îngrijora pe Mina. Îl amintea clar că exista cineva care poate a ucis mai mult de două persoane. Și poate că nici nu-și terminase opera. Oare de câte ori trebuia să vină acolo și să se uite la oase, așezate anatomic corect pe o targă de metal, fără să înțeleagă de ce?

— Pot spune că în ultimele zile am repetat într-una poziția oaselor în corpul uman, comentă Milda sec.

Îi făcu semn lui Loke să se apropie, iar el puse cârpa jos, își scoase mănușile și luă altă pereche. Minei îi plăcea. Fiecare pereche nouă de mănuși făcea ca totul să pară curat, nou, steril. Dacă ar fi fost acceptabil din punct de vedere social, ar fi purtat și ea mănuși tot timpul.

— Loke, poți să povestești tu, ai spus niște lucruri înțelepte mai devreme.

Milda se dădu deoparte, făcându-i loc asistentului să se apropie de oase. Loke le privea fascinat, aproape cu dragoste.

— Ce vedem acum este o muncă imensă, zise el. Știu că abia îmi pot ascunde fascinația pentru ceea ce vedem aici, dar, ca și la Jon Langseth, aceste oase sunt curățate cu o precizie nemaipomenită.

— Cum au fost curățate? La fel ca ale lui Jon?

Mina se aplecă pentru a examina oasele mai atent. Loke avea dreptate: erau foarte curate. Fără resturi de carne, tendoane, piele sau orice altă formă de țesut moale.

— N-am de unde să știu. Pot doar să ghicesc, spuse Loke, în timp ce atingea ușor oasele. Dar da, cred că

presupunerea mea este corectă. Că oasele au fost întâi fierte și apoi s-au folosit gândaci.

— Deci nu pot să fie atât de curate doar dintr-o fierbere? întrebă Mina.

— Nu cred. Probabil că nu.

Loke păru să se gândească o clipă și apoi se înseninâ brusc.

— Aș putea încerca. Să fac un experiment.

— Cu... oase umane? întrebă Mina.

— Oase umane? Nu, nu, spuse Loke, clătinând serios din cap. N-ai voie să faci așa ceva. M-am gândit la un animal, desigur. O vacă. Sau un porc.

— Mi se pare o idee minunată! exclamă Milda punând o mână pe umărul lui Loke. Experimentul ăsta ne poate oferi o mulțime de informații valoroase.

— Mai aveți ceva de spus pe baza oaselor? Cauza morții? întrebă Mina.

— O să mă mai uit o dată la ele. Dar n-am speranțe prea mari. N-am găsit nimic care să indice vreo cauză a morții, iar oasele lui Mark sau... Marcus Eriksson sunt complet curate, singurul lucru pe care l-am găsit este materialul rezidual de la sicriu și pământ. Nimic altceva.

— Bine, oftă Mina dezamăgită. Dar anunță-mă după ce ai fiert... porcul, poate vom avea vreun indiciu.

— O să te sun imediat! spuse Loke entuziasmat.

Mina nu se îndoia nici măcar o secundă.

Christer se uita pe documentul afișat pe monitor. Revenise la lista persoanelor dispărute în ultimii doi ani, dar de data asta știa ce caută. Nu văzuse imediat legătura dintre Jon Langseth și Mark Eric. Și poate că era doar o iluzie, dar credea că în sfârșit găsise măcar o mică piesă din puzzle.

Pentru că adevărul era că atât Jon, cât și Mark fuseseră oameni importanți. Mark fusese o persoană publică și avusese o carieră muzicală remarcabilă. Firește că Jon n-ar fi devenit niciodată atât de mediatizat dacă nu era Confido, dar oricum era și el o vedetă în lumea financiară.

Și dacă existau două vedete, puteau să existe și mai multe. Deci primul pas era să găsească persoane care ieșiseră în evidență. Ale căror cariere îi aduseseră în top și care erau considerate personalități de frunte în domeniul lor. Și care apoi au dispărut.

După o oră de lectură, în afară de Jon și Mark, găsise încă trei asemenea potențiali candidați. Un lector motivațional de renume internațional, un designer de modă și o arhitectă. Christer citi rapoartele poliției despre dispariția fiecăruia.

Arhitecta plecase într-o călătorie în Brazilia și nu se mai întorsese. Frații ei contactaseră ambasada Suediei și autoritățile braziliene, dar nu fusese găsită.

Christer spera, oricât de naiv era probabil, că pur și simplu se săturase să fie arhitectă și acum se distra pe plaja din Rio, nedorind să fie găsită. Dar, indiferent de ce i se întâmplase, nu o era victimă a fantomei care bântuia pe la metroul din Stockholm.

Cu creatorul de modă era o altă poveste. Într-o zi plecase din casa lui de vacanță din Österlen și nu se mai întorsese. Se bănuia că se înecase și curenții duseseră trupul departe. Era o presupunere rezonabilă, având în vedere că dispăruse după o petrecere unde se consumase alcool peste măsură și că fusese furtună în ziua respectivă.

Dar lectorul motivațional era interesant. O anume Erika Säveiden. Numele îi era vag familiar. Oare nu ținuse vreo prelegere la care conducerea voise să-i

trimită pe toți acum câțiva ani? Da, sigur. În broșură erau prezentați Henrik Schyffert, un tip de la Apple, și Erika Sävelden. Acum era sigur. Erau oameni cunoscuți.

Raportul preciza că Erika nu avea familie, așa că a fost dată dispărută abia atunci când nu s-a prezentat la o conferință.

Sora ei, Diana Sävelden, fusese cea care contactase poliția. Trecuse pe la sora ei, dar găsise un apartament gol. Nu se mai știa nimic de Erika de atunci. Și trecuse mai mult de un an.

Christer luă telefonul și formă numărul surorii ei, care răspunse aproape imediat.

— Alo, Diana la telefon.

— Bună ziua, numele meu este Christer Bengtsson și sunt de la poliție. Deranjez?

Se făcu liniște câteva secunde. În fundal, Christer auzi zgomote din trafic.

— Nu, mă întorc de la masa de prânz, răspunse Diana în cele din urmă. Dar pot să vorbesc. E în legătură cu Erika?

Christer auzi tremurul din vocea ei, în ciuda zgomotului din fundal. Diana trăise în incertitudine în legătură cu sora ei timp de un an întreg. Nu-și putea imagina ce e în sufletul ei, dar bănuia că teama că ai putea primi într-o zi vești proaste este groaznică. Și ceea ce avea să-i spună acum ar fi putut să-i dea lumea peste cap.

— În primul rând, vreau să spun că, din păcate, nu am nicio veste despre Erika. Mi-aș fi dorit să am. Dar tocmai am citit raportul privind dispariția ei și aș vrea să știu ceva ce nu reiese din raport. Cum era ea ca persoană? Nu numai la maturitate. Cum era când erați mici?

Sunetul de fundal de la telefon se schimbă. Părea că Diana intrase undeva și zgomotul străzii dispăruse.

— Știu că a început ședința, se auzi ea vag. Dar am o convorbire importantă. Îmi pare rău, acum putem vorbi mai bine, adăugă. De ce vrei să știi despre copilăria Erikăi?

— Încerc doar să înțeleg cine a fost. Ca să avem mai multe șanse s-o găsim.

Christer evită să-i explice în ce stare ar fi putut să o găsească în cel mai rău caz.

— Ce să spun? răspunse Diana. Eu eram sora mai mare, Erika era mai mică decât mine. Deci era mereu o competiție între noi. Cel puțin așa zicea ea. Ea trebuia să fie întotdeauna cea mai bună. Mai ales în tot ce făceam eu. Și pentru că eu jucam tenis, ea hotărâse încă de când era micuță că va deveni cea mai bună jucătoare de tenis din Suedia.

În timp ce Diana îi povestea, Christer intră în fișierul cu pozele din apartamentul Erikăi.

În living se vedea o vitrină cu mai multe trofee.

— Și a fost? Cea mai bună din Suedia?

— A fost bună. Mult mai bună decât mine. Dar nu cea mai bună. A încercat mult timp, dar n-a reușit niciodată. Așa că a intrat într-o depresie acum... vai, câți ani au trecut! Dar să zicem cam acum vreo 20 de ani. N-a mai vrut să se atingă de rachetă și a stat doar în pat câteva luni. Nu mânca aproape nimic. Erika a fost întotdeauna fragilă, deși se prefăcea, dar perioada aceea a fost neobișnuit de neagră. De fapt, mi-a fost teamă că se va arunca de pe vreun pod sau ceva de genul ăsta. Vorbea despre așa ceva în momentele de slăbiciune.

Nimic din toate astea nu era în raport. Christer înțelegea și de ce, o cădere psihică de acum 20 de ani nu părea foarte relevantă când era vorba despre o dispariție din prezent. Dar în mintea lui începuseră să apară niște gânduri vagi. Care, încet-încet, se limpezeau. Era ceva ce tocmai spusese Diana.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Chiar nu știu. Și-a revenit singură. Când era în cea mai adâncă depresie, s-a hotărât brusc să devină cel mai bun lector motivațional din Suedia și să vorbească despre experiența ei. Nu știu de unde i-a venit ideea. Dar de atunci cu asta s-a ocupat. Și i-a mers mult mai bine decât cu tenisul.

— Vrei să spui că de data asta a fost cea mai bună?

Diana tăcu din nou câteva secunde.

— Îmi pare rău, dar trebuie să închid curând, spuse ea. Șeful meu gesticulează ca nebunul că trebuie să intru la o ședință. Dar Erika era specială. Nu cred că și-a dat seama cât de bine îi mergea. Își făcea tot timpul griji că s-ar putea, brusc, să nu mai aibă suficiente contracte. Chiar dacă făcea mereu naveta între Stockholm și Londra, Dubai, LA... Era constant iritată că altora le merge bine, în timp ce ea trebuia să se chinuie din greu să aibă succes. Știi cum e, pentru unii paharul nu este niciodată pe jumătate plin, ci pe jumătate gol.

Da, Christer știa foarte bine. Fusese și el așa. Dar apoi îl cunoscuse pe Lasse, care îi umpluse din nou paharul. Erika nu avusese norocul ăsta. Fusese singură, iar munca era pe primul loc. Așa fusese și el.

— Așa a fost până a dispărut? întrebă el. Crezi că pur și simplu a cedat?

Diana tăcu câteva secunde.

— Acum, că ai zis, mi-am adus aminte că de fapt s-a întâmplat ceva, răspunse ea. Chiar înainte să... dispară. Cam cu două săptămâni înainte. De unde era persoana care face planuri pe cinci ani înainte, a devenit preocupată doar să trăiască clipa. Începuse să mă sune mai des. Nu mai voia contracte noi. Voia să ieșim cât mai des la o cafea. Parcă în sfârșit se liniștise. Ne-am întrebat cu toții ce s-a întâmplat. Dar a dispărut înainte să aflăm. Și toată agitația din jurul dispariției ei m-a făcut să uit complet de cât de calmă era cu câteva săptămâni înainte. Dacă n-ar suna atât de macabru, aș putea spune că își găsise... pacea.

Semnalele de alarmă din capul lui Christer erau acum aproape asurzitoare. Erika Sävelden suferise o schimbare de personalitate. Cu două săptămâni înainte să dispară. Și era o vedetă în domeniul ei. Îi mulțumi Dianei pentru timpul acordat, îi promise că va reveni dacă va mai avea alte întrebări și apoi închise telefonul.

Își trecu mâinile peste față și se uită la fotografia de pe monitor a Erikăi. Trebuiau să mai caute încă un

schelet la metrou.

— Simt o energie oarecum pozitivă în această încăpere, spuse Julia uitându-se la fiecare dintre ei.

Se întoarse cu spatele la ei și privi tabla plină de informații, diferite notițe și hârtii care începuseră să se întindă și alături, pe perete. Arătă cu degetul către o poză care înfățișa o femeie stilată și machiată profesional, cu un zâmbet larg pe buze.

— Christer, spune-ne ce ai găsit!

Julia se dădu deoparte și se sprijini de perete. Își încrucișă brațele peste piept uitându-se la el. Mina observă că privirea lui Adam îi căuta decolteul.

Vincent avusese dreptate. Și odată ce observai, era evident. Era clar că Julia și Adam aveau o relație.

Simți privirea lui Vincent în spate. Venise în grabă de la IML și avuseseră timp doar să schimbe câteva cuvinte înainte să înceapă ședința.

Bosse se ridică în momentul în care Christer își drese glasul și împinse scaunul, puse pe masă prăjitura cu șofran și își scutură zahărul de pe mâini.

— Erika...

Cuvintele nu erau foarte limpezi, pentru că tocmai mușcase din prăjitură, așa că îi lăsă să aștepte până înghiți.

— Erika Sävelden, continuă el cu glas mai limpede și arătă către fotografie. A dispărut cu puțin peste un an în urmă, la fel de inexplicabil ca și Jon Langseth și Mark Eric. A fost lector motivațional, cu siguranță ați auzit de ea. Ca și ei, a avut o carieră de succes și a fost lider în domeniul său. Asta e prima asemănare pe care am descoperit-o, dar mai sunt și altele.

Făcu o pauză și privi în jur.

— *Drama queen*, oftă Ruben dându-și ochii peste cap.

Christer îl ignoră.

— Există și asemănări comportamentale înainte de dispariție. Am vorbit cu sora Erikăi ca să aflu mai multe. La fel ca și Jon și Mark, a dat semne de schimbare comportamentală. Dar invers. Jon și Mark au devenit amândoi paranoici, purtându-se de parcă i-ar fi urmărit cineva. Dar dacă e să ne luăm după sora ei, dintr-o persoană extrem de stresată și aproape

colerică, Erika a devenit un om calm și fericit. Mulțumit. Sora ei a spus că începuse să trăiască în prezent.

— Poate că a știut ce avea să se întâmple, la fel ca Jon și Marcus, interveni Vincent. Înțelegerea că moartea e inevitabilă și iminentă îi poate face pe unii să găsească o liniște interioară pe care n-au avut-o niciodată înainte.

— Așa este, de aceea multe sinucideri sunt o surpriză pentru cei apropiați, explică Christer, încuviințând posomorât. Au un prieten sau vreo rudă care nu s-a simțit bine o perioadă, dar care dintr-odată pare că e bine, fericit și pozitiv. Așa că rudele răsuflă ușurate și cred că pericolul a trecut, în loc să-și dea seama că starea de spirit pozitivă este cel mai mare semnal de alarmă.

— Deci toți au știut că o să se întâmple ceva, șopti Ruben, fluierând apoi încet.

Mina văzu cu coada ochiului cum Bosse se apropia din ce în ce mai mult de prăjitura pe care o lăsase Christer pe marginea mesei.

— Cred că Erika a avut aceeași soartă ca și ceilalți, spuse Christer mutând prăjitura, spre dezamăgirea câinelui.

— Bună treabă, Christer! spuse Julia. Știți cu toții ce înseamnă. Trebuie să căutăm amănunțit în tuneluri, să vedem dacă sunt acolo oasele Erikăi. Cu puțin noroc, putem să începem chiar mâine. Va trebui să-i căutăm și pe prietenii lui Tom-Nebunul, cei care încă mai trăiesc acolo, dar asta cu altă ocazie. Le luăm pe rând.

Mina înghiți în sec. Aproape că auzea zgomotul făcut de șobolani și simțea mirosul de urină și de gunoi stătut. Dar în același timp era la fel de dornică ca și ceilalți să facă progrese în anchetă. În cazul în care Christer avea dreptate și Erika Sävelden se număra printre victime, iar oasele ei se aflau în tunelurile de la metrou, atunci ar putea să facă alte descoperiri în anchetă. Criminalii erau și ei oameni.

Făceau greșeli. Osemintele Erikăi ar fi putut să le dea puterea de a merge înainte.

— Mina, știu că vrei să continui să-l verifici mai atent pe Gustaf Brons, iar conducerea este total de acord cu tine, spuse Julia. Vezi dacă poți găsi vreo legătură între el și celelalte victime.

Se întoarse spre ceilalți.

— Pe de altă parte, vreau să dați toți dovadă de mare prudență în ceea ce-l privește pe Dragan Manojlovici. Încă aștept ordine de sus despre cum ar trebui să abordăm ancheta, în așa fel încât să nu încurcăm pe nimeni. Investigația de la DON este într-o fază delicată acum. Așa că, dacă nu sunteți siguri cum să procedați, veniți la mine și încerc să găsesc o soluție.

Julia se întoarse din nou către Mina.

— Și tu ai fost la IML, dar n-am apucat să stăm de vorbă. Ai aflat ceva? Exhumarea reprezintă o încălcare a integrității personale și aș vrea să știu că n-a fost degeaba.

— Da și nu, răspunse Mina. Nimic nou de fapt, doar că oasele lui Marcus Eriksson erau exact în aceeași stare ca și ale lui Jon Langseth. La fel de curate. Iar Loke, asistentul Mildei, este acum complet convins de teoria lui Vincent, că metoda folosită este mai întâi fierberea și apoi folosirea gândacilor.

— La naiba! exclamă Adam, părând că-i vine să se scarpine pe tot corpul.

Mina observase că avea o anumită aversiune față de insecte. Un păianjen mic era de ajuns să-l facă să fugă în celălalt capăt al încăperii. Și era total de acord cu el în această privință. Doar cuvântul *gândac* o făcea să tresară.

— E logic, spuse Vincent în spatele ei.

Se întoarse spre el.

— Este o teorie foarte plauzibilă, continuă el. Mi-ar plăcea să o testăm.

— Loke a sugerat deja asta, zise Mina. O să încerce cu bucăți de porc, ca să vadă dacă obține același rezultat ca la oasele găsite la metrou.

— De unde la gândacii? întrebă Ruben, iar Adam se făcu verde la față.

Acum se scărpina intens pe brațe, iar Mina rezistă impulsului de a face la fel. Pielea ei tocită de atâta spălat nu suporta să fie zgâriată cu unghiile.

— Asta... n-am întrebat, înghiți ea în sec.

— Apropo, mă duc la Loke după ședință, anunță Vincent. Mergem să ne întâlnim cu entomologul, să ne spună câte ceva despre gândaci.

— Da, s-a bucurat ca un copil când am sunat-o pe Milda să o întreb, comentă Julia.

Își trecu mâinile peste geacă. Se pare că era afectată de subiect.

— Cred că suntem gata pentru moment, continuă ea. Încă un lucru.

Își drese glasul de câteva ori.

— Apropo de copii fericiți, am pregătit câteva cadouri de Crăciun pentru tripleți.

Își întoarse privirea către scaunul gol al lui Peder.

— Și un coș cu delicatese de Crăciun pentru Anette. Cine vrea, poate să meargă cu mine în seara asta să i le dăm.

Tăcerea care se lăsă în încăpere nu era tulburată decât de acordurile din *All I want for Christmas* care se auzeau în fundal.

O clipă mai târziu, toți aprobară din cap înainte să se ridice și să iasă din sala de ședințe.

Mina îl opri pe Vincent când ieșeau.

— Știu că te grăbești la o întâlnire cu expertul în insecte, dar ai un minut?

— Sigur că da, răspunse el confirmând din cap. Am tot timpul din lume. Despre ce e vorba?

Se dădură laoparte pentru a nu le sta în cale celorlalți.

— E vorba de interogatoriul cu Gustaf Brons, răspunse ea. Am vorbit cu Ruben despre motivul pentru care Gustaf ar fi avut nevoie de bani de la Dragan, iar el a zis că întotdeauna este vorba de droguri, femei ori jocuri de noroc. M-a pus pe gânduri ceva din ce-a zis, dar nu știu exact ce. Singurul lucru care mi-a venit în cap a fost o ceașcă de cafea. Îți dai tu seama de ce?

Mina știa cât de nebunesc suna, dar Vincent zâmbi.

— A, atât era! exclamă el. Îți garantez că la Gustaf e vorba de jocuri de noroc.

— Jocuri de noroc? întrebă Mina.

— Da. La interogatoriu, a folosit un termen din poker, dar nu unul obișnuit. Trebuie să fii jucător serios ca să știi despre ce e vorba. Sau cineva care are cunoștințe legate de cărți de joc, ca mine.

— Ce a spus? întrebă Mina confuză. Nu-mi amintesc să fi folosit niciun termen de poker. Și ce legătură are cu cafeaua?

— La plecare, i-a spus avocatului *coffee housing*. A zis că asta făceai tu.

— N-am auzit niciodată expresia.

— Exact la asta mă refer. Majoritatea oamenilor care au jucat poker vreodată în viață au auzit probabil expresii precum *bluf, call, fold* și așa mai departe. Dar *coffee housing* este mult mai rar.

— Și ce înseamnă? Am făcut eu ceva?

Se pregătea pentru o prelegere din partea lui Vincent. Era întotdeauna un risc dacă îl întrebai ceva despre sensul lucrurilor. Dar trebuia să știe.

— Înseamnă să vorbești despre cărțile din mâna ta în timpul jocului, de multe ori cu intenția de a-ți păcăli

adversarul. Cred că asta spunea că ai făcut tu când l-ai întrebat dacă a fost plătit să-l omoare pe Jon. În cercurile jucătorilor de poker, *coffee housing* e ceva imoral și chiar există unele cazinouri cu reguli care interzic așa ceva.

— Deci există o mare probabilitate ca Gustaf să fie implicat în jocuri de noroc? Dependența de jocuri de noroc a devorat averi mai mari decât a lui.

— Da, este o presupunere cu grad mare de probabilitate.

Mina răsuflă ușurată. Aflase ce voia, iar prelegerea lui Vincent fusese, spre deosebire de alte dăți, foarte scurtă.

— Apropo, știai că există trei teorii foarte diferite despre cum a apărut jocul de poker? continuă el chiar când ea se îndrepta spre ușă.

Părea exaltat acum.

— Una din ele este că jocul își are originea în China din secolul al XIX-lea, un fel de dezvoltare a jocului de domino care exista pe vremea împăratului Mu-Tsung. Altă teorie este că vine de la un joc de cărți persan numit *as-nas*, inventat cândva în secolul al XVI-lea. Și a treia este că imigranții din Franța au adus jocul francez de *pocque* cu ei când s-au mutat în New Orleans, iar acolo jocul s-a schimbat treptat până a devenit *poker*. Eu aș spune că asta din urmă este cea mai probabilă, pentru că pokerul are multe asemănări cu *pocque*. Însă primele seturi de cărți de joc aveau doar 20 de cărți în loc de 22, cum avem astăzi, iar culorile, simbolurile erau ca la cărțile de tarot. Deci monede, bâte, cupe și spade. Și tarotul, apropo, este foarte interesant în contextul...

Mina îl auzi făcând o pauză ca să-și tragă sufletul înainte de a continua, dar ea plecase deja.

După discuția cu Mina, Vincent se duse direct la garaj să-și ia mașina. *Coffee housing*. Și Mina se gândise la o ceașcă de cafea, fără să știe de ce. Vincent zâmbi în sinea lui, în timp ce conducea către Djursholm. Mina începuse să gândească la fel ca el.

Odată ajuns în Djursholm, coti pe Strandvägen. Bineînțeles că strada principală din cea mai luxoasă suburbie a Stockholmului avea același nume cu cea mai scumpă stradă din centrul orașului. Înțelesese de la Milda că Loke avea o grămadă de bani, dar tot era impresionat. Pe o parte se înălțau case uriașe, dintre care unele păreau niște castele în miniatură. Pe cealaltă parte era apa. Și, bineînțeles, ambarcațiunile de milioane ale proprietarilor caselor.

GPS-ul îi anunță că ajunsese la adresă, dar mai verifică o dată, pentru orice eventualitate. În fața lui era o poartă automată imensă; probabil că avea trei metri înălțime. După poartă, un drum ducea până la o clădire mare de cărămidă care se întrezărea printre copaci.

Loke veni pe partea cealaltă a porții cu o țigară în colțul gurii.

Când îl zări pe Vincent, zâmbi și stinse țigara. Ieși pe o ușă laterală din poartă și se grăbi spre mașină în timp ce-și freca mâinile.

— Bună, Vincent! spuse el urcând în mașină. La naiba, ce frig e! Mergem?

Vincent porni mașina. În ultimii aproape trei ani, se întâlnise ocazional cu Loke și întotdeauna i se păruse că parcă își cerea scuze pentru existența lui de îndată ce intra într-o încăpere. Chiar se gândise de câteva ori să-i dea o carte despre stima de sine. Dar tânărul care era acum lângă el era plin de energie și aproape țopăia entuziasmat.

— Deci mergem la unul dintre cei mai vestiți entomologi din țară? întrebă Loke tare.

Vincent nu-l mai auzise vreodată vorbind atât de tare.

— Da, răspunse Vincent ieșind din Djursholm spre autostrada E4 sud. Chiar e expert în gândaci. M-am

gândit că s-ar putea să ți se pară interesant. Și cred că tu ai putea interpreta informațiile pe care o să le primim azi dintr-o perspectivă pe care eu nu o am. La urma urmei, tu ești cel care lucrează cu cadavre în fiecare zi.

Vincent făcu o pauză și îl aruncă o privire. Așa făcea pentru a putea citi oamenii, pentru a vedea cum se simt cu adevărat, pentru a ști cum să le vorbească. Dar Loke era un mister. Nu putea să-l citească deloc. Parcă s-ar fi uitat la o foaie albă de hârtie. Ceea ce, desigur, nu era vina lui Loke. Dar Vincent nu se simțea deloc confortabil din cauza asta.

— Trebule să te întreb ceva, continuă el. Nu mă înțelege greșit acum. Dar am văzut unde locuiești. De ce lucrezi la IML? Se pare că nu ai nevoie de bani.

Loke se uită surprins la el.

— Am o licență în osteologie, spuse el. Expert în schelete și oase. E pasiunea mea. Tu știi foarte bine ce binecuvântare e să lucrezi în domeniul care te interesează? Iar Milda este un geniu. Aș lucra acolo și dacă ar trebui să plătesc eu.

Vincent aprobă din cap. Firește că știa cum e. Și n-ar fi trebuit să fie surprins că există cineva care consideră oasele un hobby, având în vedere cu ce se ocupa el.

— Apropo, s-ar putea să-l cunoști pe entomolog, pare că știi câte ceva și despre insecte. Îl cheamă Sebastian Bagge și locuiește în Häringe.

— Da, e un hobby pentru mine. Dar nu-l cunosc. Și nu se poate să-l cheme Bagge[1] și să lucreze cu insecte, nu?

Loke scoase un zgomot ciudat despre care Vincent presupuse că era o tuse tabagică amestecată cu râs.

— Ai auzit de determinism nominativ, nu? întrebă Vincent. Teoria care spune că numele de familie poate determina alegerea profesiei cuiva?

— Vrei să spui că în Anglia există foarte mulți brutari care au numele de familie Baker, iar Sigmund Freud, al cărui nume înseamnă bucurie, era foarte interesat

de sexualitate? Parcă Jung a fost cel care a scris despre asta?

Vincent aprobă mulțumit din cap. Loke știa despre ce era vorba.

— Și acum ne vom întâlni cu Sebastian Bagge, continuă Loke zâmbind. *Nomen est omen.*

— E numele un semn? Asta vine de la cineva pe care îl cheamă Loke.

— Cunosc câțiva care ți-ar da dreptate, răspunse Loke, dregându-și vocea.

Vincent coti chiar înainte de castelul Häringe. O casă pompoasă, albă, ca un conac își făcu apariția pe măsură ce se apropiau de adresa de pe GPS.

În peisajul de iarnă, arăta ca o sculptură uriașă de zăpadă.

— Așa ceva! șopti Loke. Nu știam că entomologii câștigă atâția bani. Milda ar trebui să-și schimbe meseria.

— Dar gândește-te la farmec, replică Vincent. Entomologii au probabil mult mai puține *groupie* decât osteologii.

Loke își drese vocea din nou.

Vincent parcă lângă un Hyundai în curtea din fața casei.

De îndată ce coborî din mașină, Loke își aprinse o țigară. Îi întâmpină un bărbat subțire, cu părul cărunt, de vreo 70 de ani, îmbrăcat cu o haină din blană albă.

— Intrați, intrați! îi pofti el. O să înghețați aici!

Loke trase rapid câteva fumuri, aruncă țigara în zăpadă și o strivi cu piciorul. După ce se uită rapid la Sebastian Bagge, ridică chiștocul de pe jos și îl băgă în buzunar.

Sebastian îi salută scurt din cap și-i invită în hol, unde își scoaseră gecile.

— Ăsta e conacul familiei mele. Sunt norocos că l-am moștenit și că s-a transmis din generație în generație, pentru că locuiesc gratis aici. Entomologia este o pasiune, dar n-a contribuit prea mult la pensie.

Vincent îi aruncă o privire lui Loke, ca să-și dea seama dacă se gândeau la același lucru. Era evident că

se înșelaseră în privința situației financiare a lui Sebastian. Buclele lui albe erau aranjate perfect, iar el era îmbrăcat într-un costum alb impecabil, cu croială safari. Ca un explorator de modă veche.

Vincent se uită în jur. Se așteptase la o casă excentrică, plină de animale împăiate și stive de cărți până în tavan.

În schimb, casa era la fel de ordonată ca și omul. Într-adevăr, pereții erau plini cu insectare în interiorul cărora se aflau diferite specii de gângănii, dar erau amplasate simetric, la o distanță exactă una de cealaltă.

Sebastian îl conduse în living, unde se așezară fiecare într-un imens fotoliu din piele. Fotoliile erau extrem de confortabile, în ciuda faptului că arătau la fel de ponosite și vechi ca restul casei. Vincent își imagină toate generațiile Bagge care stătuseră în acele fotolii. Stătuseră acolo decenii întregi, cu hainele lor de exploratori, citind cărți importante.

— Pe frigul ăsta, mă tem că nu-i suficient un ceai, spuse Sebastian, ducându-se spre bar. Vă servesc cu ceva mai tare.

— Eu nu beau, mormăi Loke.

Revenise la cel dinainte, liniștit și retras.

— Iar eu conduc, adăugă Vincent. Dar apreciem amabilitatea.

Sebastian ridică din umeri și își umplu paharul cu un lichid de culoarea chihlimbarului. Apoi luă o pipetă, trase apă dintr-un alt pahar și puse patru picături în paharul lui înainte de a se așeza într-un fotoliu.

— Deci vrei să aflați câte ceva despre gândaci? întrebă el. Dermestidae. Creaturi amuzante. Știți că există 850 de specii de gândaci? Din păcate, în Suedia avem doar 36. Micii curățători ai naturii, asta sunt.

— La ce te referi? întrebă Vincent.

Fotoliul scârțâi când își schimbă poziția.

— Gândacii, fiind gândaci, se dezvoltă bineînțeles prin metamorfoză, răspunse Sebastian, sorbind din pahar.

— Desigur, aprobă Loke.

Vincent nu-și putea da seama dacă era ironic sau chiar știa și el. Probabil că era vorba de a doua variantă.

— Ei trec prin cele patru etape — ou, larvă, pupă și adult. Ultima este gândacul complet format. Când s-au dezvoltat complet, se hrănesc cu polen și nectar, ca toate celelalte insecte. Dar în stadiul de larve mănâncă în principal hrană animală.

— Mănâncă toate tipurile de animale? întrebă Vincent.

— Cât sunt moarte, da, răspunse Sebastian, confirmând din cap. Gândacii se hrănesc cu cadavre. Devorează animalele moarte în sălbăticie.

— Sunt necrofagi, mormăi Loke.

— Exact! exclamă Sebastian fericit. Și s-au specializat în domenii diferite. *Attagenus pellio*, cunoscut și ca gândacul de blană, preferă, cum spune și numele, să mănânce blană. Și pentru că și lâna este o formă de blană, e foarte nociv pentru puloverele de lână dacă ți-a intrat în casă. De fapt, și pentru alte materiale textile. *Dermestes lardarius*, gândacul de carne, dacă e să traducem mot-à-mot, este altă specie care în Suedia se găsește aproape doar în case, unde se îmbuibă, printre altele, cu păr și resturi de piele.

Vincent se strâmbă. Mina habar n-avea cât de norocoasă era că nu e acolo. N-ar fi putut dormi o săptămână dacă ar fi auzit așa ceva.

— Dar desigur că vreți să și vedeți, spuse entomologul. Așteptați o clipă!

Sebastian dispăru, dar se întoarse destul de repede cu un insectar asemănător celor de pe pereți, pe care i-l dădu lui Vincent. În insectar erau mulți gândaci micuți, toți având o fâșie minusculă de hârtie cu informații despre specia din care făceau parte.

— N-am întâlnit foarte multe feluri de *Antrenus* în Suedia, pentru că majoritatea nu pot trăi aici, explică Sebastian, așezându-se din nou în fotoliu. Doar patru pot supraviețui. Uită-te la cea din stânga jos.

Vincent văzu o insectă discretă, maronie, cu semne albe.

— E *Antrenus museorum*, continuă Sebastian, sorbind din pahar. Gândacul de muzeu. Un fomist. Larvelor le place să trăiască în cuiburi de păsări și de viespi, dar se găsesc și în sacii de ouă ai păianjenilor și mănâncă ouăle care nu eclozează. Asta, dacă n-are noroc și dă de niște muște moarte.

Vincent se gândi imediat că Mina nu trebuia să afle acest detaliu.

— De ce i se spune *de muzeu*? întrebă el. Înțeleg gândacii de blană și de carne, dar *gândac de muzeu*?

— Pentru că, dacă pătrunde în muzee, mănâncă toate animalele împăiate. Mănâncă blană, lână, covoare, mătase, pene, piei. E cel mai groaznic coșmar al oricărui muzeu de istorie naturală.

Vincent dădu din cap gânditor. Era ceva familiar în ceea ce spunea Sebastian.

— Căutăm pe cineva care ar putea avea o colecție mai mare de gândaci de muzeu. Cum putem să dăm de o astfel de persoană? Există vreun forum sau poate vreo asociație pe care am putea să o contactăm? Îmi imaginez că nu e foarte obișnuit să ai o colecție de gândaci vii.

Sebastian își termină băutura înainte de a răspunde.

— *Anthrenus museorum* este cea mai comună specie de *Anthrenus* pe care o avem aici. Este peste tot. Și, cum am spus, chiar și acolo unde n-ai vrea să fie.

Vincent aruncă o privire spre fotoliul în care stătea Sebastian. Imaginea generațiilor precedente care stătuseră în el nu mai era la fel de plăcută. Toată pielea, toate firele de păr care căzuseră în el decenii întregi, ca o masă festivă pentru gândaci. Vincent făcu un efort imens să nu cedeze impulsului de a se ridica imediat. Se simți brusc exact ca Mina.

— Dar este puțin mai complicat de-atât, continuă Sebastian. Gândacii cei mai des folosiți pentru curățarea oaselor sunt de un alt soi. În străinătate se

folosesc *Dermestes maculatus*. În Suedia, în schimb, lucrăm cu *Dermestes haemorrhoidalis*.

Se uită pe fereastră.

— Și la temperaturile astea, este necesar un terariu temperat pentru a păstra larvele în viață. În plus, gândacii se dezvoltă într-o lună și jumătate, deci larvele de toamna trecută sunt acum gândaci. Trebuie să știți ceea ce căutați dacă vreți să găsiți ceva. Pot să vă spun un secret?

Sebastian se întoarse către Vincent, băgându-și mâinile în buzunare și ridicând din sprâncene. Vincent dădu din mână.

— Orice, dacă ne ajută.

— Chiar sper că aveți vreo pistă bună. Să nu ziceți că v-am spus eu. Dar oamenii interesați de insecte sunt puțin ciudați.

---

[1] Skalbagge (Bagge) înseamnă gândac în limba suedeză. (*N.t.*)

— Deci o să fii Moș Crăciun?

Mina arătă cu capul spre sacul pe care îl pregătea Christer.

— Da, cum a remarcat și Ruben, am cea mai bună burtă pentru rolul ăsta, răspunse Christer.

Evită privirea Minei. Tot ce avea legătură cu Peder era încă dureros și trist pentru toți.

— Dar nu-i așa că mergi și tu? întrebă el.

Mina neagă rapid din cap.

— Știu că nu e frumos din partea mea. Dar pur și simplu nu fac față. Nu încă. Trebuie să gestionez asta în ritmul meu...

Auzi și ea cât de aiurea sună. Cât de lașă fusese că-i evitase pe Anette și pe tripleți. Ei nu puteau scăpa de durere. Trăiau învăluiți în ea, în fiecare minut și în fiecare secundă.

— E OK, o încurajă Christer, bătând-o stânjenit pe umăr, înainte de a-și trage repede mâna. Îmi pare rău, n-am vrut.

— E-n regulă, îi răspunse Mina serioasă.

Christer zâmbi fără să mai spună nimic. Continuă să-și împacbeteze recuzita de Moș Crăciun și împături cu grijă o mască de Moș cu o barbă lungă, albă, pe care o puse apoi în sac.

— Oricum, vreau să te uiți la ceva înainte să pleci, continuă ea deschizând un fișier pe calculator. Dacă poți.

— Sigur, răspunse Christer închizând sacul, apoi ridicându-l pentru a-i simți greutatea. Despre ce e vorba?

— Jocuri de noroc. Nu înțeleg de ce Gustaf Brons ar trebui să accepte bani de la sârbi având în vedere veniturile sale din ultimii ani, dacă nu erau o plată pentru ceva. O explicație poate să fie dependența de jocuri de noroc. Poți să urmărești banii, să contactezi companiile de pariuri și să vezi dacă găsești ceva care să ne arate dacă Gustaf Brons a pierdut sume mari?

— Asta înseamnă că trebuie să-i fac să-mi dea informații despre clienții lor, spuse Christer gânditor.

Presupun că n-ai vreun mandat de la procuror în buzunar?

Mina clătină din cap.

— Nu încă. Fă ce poți fără să încalci legea. Știu că ai niște relații, m-am gândit că ai putea... să discuți puțin cu el. Și, în același timp, să verifici ce se poate verifica legat de situația financiară a lui Gustaf în ultimii... cinci ani?

— Nicio problemă, răspunse Christer, luându-și geaca pe el.

Aruncă sacul peste umăr.

— Nu te-ai răzgândit?

— Nu. Am nevoie de timp. Dar te rog să o îmbrățișezi pe Anette din partea mea.

— Moș Crăciun promite că va da o îmbrățișare. *Ho ho ho!*

Christer se lovi peste burta rotundă.

Mina zâmbi și se uită după el. Încă simțea pe umăr căldura mâinii lui.

Julia era conștientă că nu erau suficiente cadourile. Dar era oricum ceva. O încercare de a-i face pe Anette și pe tripleți să trăiască normal. Era primul Ajun al Crăciunului pe care îl petreceau copiii fără tatăl lor, iar Anette, fără soțul ei. Primul dintre toate ajunurile care aveau să vină. Nu existau cadouri pe lumea asta care să compenseze durerea lor.

Și totuși, Christer, îmbrăcat în Moș Crăciun, trăgea de un sac.

Era singurul lucru pe care îl puteau face pentru ei. Asta și faptul că erau acolo cu ei. Stătură împreună, aproape toată echipa, în fața casei, așteptând o clipă pentru a-și aduna gândurile. Nimeni nu zicea nimic. Ruben se concentra să-și dea jos zăpada de pe cizme. Julia căuta privirea lui Adam, dar el se uita în pământ, ca și ceilalți. Trase aer în piept și apoi sună la ușă.

Auzi tripleții venind în fugă și apoi:

— Mamă! Sună la ușă!

— Cine este, mamă?

Trecură câteva secunde până când Anette deschise ușa și tripleții năvăliră în zăpada din jurul picioarelor ei. Molly se lumină la față când îl văzu pe Christer.

— Chister! țipă ea, aruncându-se în jurul picioarelor lui și aproape dărâmându-l, cu sac cu tot. Moș Chister!

Apoi zâmbetul fu înlocuit cu o încruntare.

— Dar... unde este unchiu' Asse?

Julia se uită mirată la Christer. Nu știuse că Lasse și Christer obișnuiau să-i viziteze.

— Ce? întrebă el în timp ce încerca să-și recapete echilibrul. Eu știu cu cine îți petreci tu timpul liber?

Avea dreptate în privința asta, desigur. Iar zâmbetul pe care îl văzu în colțul gurii lui Adam îi reaminti că era foarte norocoasă că informația încă nu ajunsese la Christer.

— Intrați! îi pofti Anette, făcându-le semn să vină în hol, unde își agățară gecile în cuier.

Julia îi întinse coșul cu delicatese și o îmbrățișă.

— Am adus niște brioșe, spuse Adam, întinzându-i o pungă.

— Și eu am adus vin fiert, adăugă Ruben. Doar să adaugi condimente.

— Sper că e foarte tare, răspunse Anette aruncând o privire în living, unde tripleții îl târâseră pe Christer, după ce-și scosese pantofii.

Intrară în living, în timp ce Ruben se dusese la bucătărie cu Anette. După o clipă, veniră cu cafea și prăjituri. Anette se așeză pe canapea oftând adânc. Se părea că tripleții uitaseră pentru moment de cadouri, cățărându-se în schimb pe Christer, care se întinsese pe jos, complet copleșit.

— Cred că e primul meu moment liber din ultima lună, oftă Anette lăsându-se pe spate cu ochii închiși.

— Cum vă descurcați? întrebă Julia încet.

Anette deschise ochii și ridică din umeri.

— Încerc să găsesc în fiecare zi o clipă în care să fim fericiți, răspunse ea. Pentru că este dificil. E foarte ușor să te simți vinovat pentru că ești fericit câteodată.

O umbră se abătu peste chipul lui Anette. Julia o privi. Privi tripleții care se cățărau peste colegul ei și care asediaseră livingul cu jucăriile lor. Dacă nu te uitai atent, Anette și copiii păreau o familie normală. Dar tristețea era prezentă. Ochii ei erau rar fericiți. Familia îi fusese sfărâmată de un nebun cu un pistol. Nu mai putea să repare asta niciodată.

Julia nu avea un pistol, dar era cam același lucru având în vedere ce făcea ea propriei familii. Lui Torkel și lui Harry. Dar, spre deosebire de Anette, ea avea de ales. Putea să-și salveze familia. Dacă încă avea o familie.

Trebuia să stea de vorbă cu Adam. Cât mai repede posibil.

Când ajunse acasă Vincent, Benjamin și Rebecka erau deja în bucătărie și mâncau. Tăiței instant. Vincent nu era sigur dacă putea să-i califice ca un aliment nutrițional.

— Al cui e rândul să gătească în seara asta? întrebă el din hol în timp ce se descălța.

Benjamin ridică din umeri.

— Cred că e rândul tău. Dar am făcut noi ceva. Frigiderul e cam gol.

Vincent oftă. Uitase să se oprească la cumpărături. Unul dintre lucrurile pe care le uitase în ultimele zilele. Și colac peste pupăză, durerea de cap reveni brusc în timp ce își agăța haina în cuier.

— Tată, ce-i asta? întrebă Benjamin fluturând o hârtie.

Vincent intră în bucătărie și luă hârtia din mâna fiului său. Era una dintre cărțile poștale pe care le primise de la Umberto. Cele fără expeditor, aduse la recepția de la ShowLife Productions. Vincent dădu din umeri și luă și cealaltă carte poștală, apoi le puse pe amândouă pe masă în fața lui Benjamin.

— Înainte de Instagram, trebuia să scriem de mână pe cărți poștale aberațiile, scuzele, cuvintele înțelepte, explică el. Astea sunt de la un admirator secret. Bucură-te de măreția tatălui tău.

Rebecka luă una dintre cărțile poștale.

— *Un jgheab care curge în vreme de ploaie și o femeie arțăgoasă sunt la fel*, citi ea. Vai, valorile de la începutul secolului trecut. Frumos, tată! De fapt, ce fel de fani ai?

— *O cursă este pentru om să afierosească Domnului ceva în grabă și după ce a făgăduit să-i pară rău*, citi Benjamin pe a doua carte poștală. Sunt de acord că sunt puțin ciudate. Dar mă gândeam mai ales la formularea în sine. Parcă deranjează semantic. De parcă ar fi traduse. Sau, cum spui tu Rebecka, vechi.

Vincent aproape că începu să râdă. Bineînțeles că Rebecka făcuse imediat o analiză a persoanei care trimisese cărțile poștale. Așa era ea, lega totul de contexte sociale. În timp ce Benjamin se concentrase

pe structura gramaticală. Creierul analitic al fiului său începuse probabil deja să caute tipare printre litere. Era ca și cum Vincent și-ar fi externalizat două dintre trăsăturile personalității.

Ușa de la intrare se deschise și Aston năvăli îmbrăcat în salopeta groasă, cu mănuși și căciulă, acoperit de zăpadă din cap până în picioare.

— Trebuie să fac cacaaaaaaaal țipă el dispărând în baie fără să-și scoată ghetele.

Vincent oftă și se îndreptă spre debara, de unde luă un mop. Dacă Benjamin și Rebecka erau două aspecte ale lui, atunci Aston care parte era? Nu era prea sigur că voia să știe.

— Sper că ai mâncat multă zăpadă, strigă el către ușa închisă a toaletei. Pentru că am uitat să fac cumpărături.

Probabil că trebuia pur și simplu să-l ducă pe Aston în mallul din Tyresö și să-i dea un hamburger. Și celorlalți, dacă prin absurd ar fi vrut să meargă cu ei.

Nu era surprins că Maria nu era încă acasă, dar, pe de altă parte, nu-și putea aminti ce avea ea de făcut azi. Desigur, lucrul ăsta putea să fie remediat ușor, printr-un telefon, dar nu avea puterea să vorbească cu ea. Pentru că ea ar întreba doar de Mina. Și el ar trebui să-i răspundă.

Deodată, văzu ceva cu coada ochiului și-și întoarse privirea spre living.

Nu era nimic acolo. Trebuie să i se fi părut. Dar o clipă crezu că văzuse ceva pe perete. Ca niște litere. Sau un cuvânt. Se încruntă, iar obișnuita durere de cap începu să-i dea târcoale din nou.

AU MAI RĂMAS NOUĂ ZILE

De data asta, Mina era mult mai bine pregătită pentru tunelurile de la metrou. Ieri după-amiază își luase o pereche de cizme robuste, pe care se gândea să o arunce imediat ce termina căutările. Purta mănuși, pentru că era foarte frig, dar peste mănușile din piele avea și mănuși de unică folosință mărimea XL. Mai avea cinci perechi în buzunar. Și bineînțeles că avea și mască la gură.

Lângă ea, Ruben nu purta niciun echipament de protecție. Asta dacă nu socotim căciula imensă cu urechi pe care o avea pe cap. Se pare că era un cadou de Crăciun de la fiica lui, dar arăta foarte ciudat.

— La naiba, ce frig e aici, jos! mormăi el, strângându-și brațele pe lângă corp când coborâră de pe platforma de la Odenplan și intrară în tunel. Am crezut că o să fie mai cald.

— Îhm, n-a fost planul meu să-mi petrec așa ultimele zile dinaintea Crăciunului, răspunse Mina, gândindu-se la Nathalie, care se mutase la ea și pe care abia avusese timp să o vadă.

Reprezentanta TS[2] și MTR[2], care veniseră cu ei din motive de securitate, nu făcu decât să zâmbească.

— Dar nu este interesant, cu toate poveștile de aici? întrebă ea apoi. Cum ziceai că te cheamă... Ruben? Îmi pare rău, dar chiar trebuie să-ți pui casca de protecție aici.

Primul lucru pe care îl făcuse Mina fusese să-și dezinfecteze casca. Ruben încă o ținea în mână.

— Căciula de la Astrid este tot ce-mi trebuie, explică el, holbându-se la femeia de la TS.

Femeia avea în principiu dreptate în privința poveștilor de la metrou. Fuseseră interesante, cei puțin la început, cele de la primele stații pe care le vizitaseră. Dar farmecul dispăruse după un timp.

Teoria de lucru era că, din moment ce oasele lui Jon Langseth fuseseră găsite relativ aproape de un peron, ca și ale lui Marcus Eriksson, și dacă era să îl creadă pe Tom-Nebunul, ucigașul chiar dorise să fie găsite. Deci în cazul în care mai existau și alte oase în tunelurile astea, sigur erau și ele amplasate în apropierea unui peron. Ceea ce ar fi fost bine. Pentru că era imposibil să cauți prin tot sistemul de galerii.

— Rețeaua metroului din Stockholm are 100 de stații, mormăi Mina. 47 dintre ele sunt subterane și noi ne îndreptăm spre a treia. Cred că Adam și Julia au fost la patru. Dacă și celelalte două echipe au reușit să viziteze tot atâtea într-o singură zi, ar trebui să ne pregătim să sărbătorim Crăciunul în subteran. Pentru că vom rămâne aici o vreme.

Își aprinseră lanternele și continuară să înainteze în tunel. Lumina de pe peronul din spatele lor devenea tot mai slabă, iar în scurt timp se îndepărtaseră destul de mult. Nici aici nu era vreo movilă de pietriș, iar Mina era deja dezamăgită că nu găsiseră nimic. Chiar dacă o nouă descoperire ar fi fost, de fapt, o tragedie. Începu să-i sune telefonul, iar ea îl scoase din buzunar. Era Julia.

— Da?

— Bună, spuse Julia, fără suflare. Suntem la Karlaplan. Și am găsit încă o grămadă. De oase. Adam a chemat tehnicienii, dar încă n-au ajuns. Oricum pot să pun pariu că este vorba de lectorul motivațional dispărut, Erika Sävelden, așa cum a zis Christer.

Lanterna Minei lumină puțin mai departe. Ruben își ținu respirația, iar ea se opri brusc.

— Dar dacă acolo o ai pe Erika, aici cine e? șopti Mina la telefon.

Conul de lumină era fixat pe o movilă de pietriș aflată în fața lor. O movilă suficient de mare pentru a ascunde un schelet de om. Și dintr-o parte ieșea ceva alb.

---

[2] Transportul în comun din Stockholm. (*N.t.*)

[1] Metroul din Stockholm. (*N.t.*)

— Nu vrei să vă duc la tren? întrebă Vincent. E o călătorie destul de lungă până la părinții tăi.

Maria și Aston erau în hol și se îmbrăcau. Maria avea o valiză mare, iar Aston se lupta cu un rucsac care cu siguranță nu fusese conceput pentru copii. Iarna, bagajul era întotdeauna mult mai voluminos.

— Ne descurcăm, răspunse Maria scurt. Putem să luăm autobuzul până la gară. Doar știi cât de mult îi place lui Aston să meargă cu autobuzul. Și ar fi aiurea să fii ocupat dacă ar avea pe neașteptate nevoie de tine în... ancheta aia a poliției.

Vincent înțelese exact la ce se referea soția lui. Sau mai degrabă la cine. Dar nu mai avea putere să se apere. Nu din nou. În plus, trebuia să admită că acuzațiile constante ale Mariei începuseră să capete o tentă de adevăr. Se gândea din ce în ce mai mult la Mina. Știa că nu putea să fie niciodată mai mult decât atât. Dar mai știa și că era complet pierdut fără Mina.

Din păcate, nu putea spune același lucru despre soția sa. S-ar putea să fi fost așa cândva, dar se întâmplase cu mult timp în urmă. Norocul lui era că Mina nu avea altfel de sentimente pentru el, pentru că atunci totul ar fi devenit dificil.

— Mergem și cu autobuzul, și cu trenul! țipă Aston bucuros, punându-și în sfârșit rucsacul pe spate. O să stau pe scaunul din față la autobuz!

— Dacă nu e vreo persoană în vârstă care să aibă nevoie de locul ăla, da, explică Maria cu înțelepciune. Atunci va trebui să te muți.

— Dacă vine un bătrân, poate să stea în poala mea și să-mi spună povești.

Vincent îi zâmbi băiatului și apoi se uită la soția lui. Realiză cât de puține știa despre ea după atâția ani. La început, între ei fusese doar pasiune. Poftă carnală pură. Trăiau deja împreună când Maria îi spusese că *nu mai era necesară*. Fără să se cunoască cu adevărat. Maria făcuse multe încercări să-l înțeleagă, știa bine. Dar era nesigur în privința rezultatului.

Chiar e posibil să știm ceva despre altcineva umană, ceva ce să nu fie de fapt doar propriile

proiecții și ipoteze neconfirmate? Probabil că nu.

Bineînțeles că i-ar fi dor de ea dacă nu ar mai fi căsătoriți. Dar cât de mult? Îndrăznea măcar să-și pună această întrebare?

Maria, care tot căuta o pereche de mănuși uscate pentru Aston, se opri brusc și se uită la el. De parcă îi citise gândurile.

— Ai fost foarte tăcut în ultima vreme. E totul în regulă?

Vincent clătină din cap. Nu era chiar în regulă.

— Mă doare îngrozitor capul aproape tot timpul, răspunse el. Și am o formă de neliniște care mă cuprinde din ce în ce mai mult cu fiecare zi ce trece.

— Probabil că nu ți-a prins bine că ai stat atât de mult acasă în toamna asta, zise ea. Și acum, cu iarna asta întunecată, singurătatea devine și mai apăsătoare.

Îi dădu lui Aston mănușile. Apoi se întinse și-l sărută pe Vincent pe obraz, după care puse mâna unde tocmai îl sărutase și se uită în ochii lui.

— Promiți că vii? întrebă ea.

— Îți promit, răspunse el, luându-i mâna într-a lui. Dar nu pot să-ți promit că o să mănânc picioarele de porc ale tatălui tău.

— Bunicul are picioare de porc? întrebă Aston îngrozit. Nu le-am văzut niciodată!

— Să-l pui să-ți arate, îi șopti Vincent, conducându-i la ușă. Sunt mari și păroase!

Când ieșiră din casă, îl lovi brusc sentimentul că nu-l va mai vedea niciodată. Aproape că-l doborî. Îi venea să fugă în șosete prin zăpadă, să-l ia în brațe și să le spună cât de mult îi iubește și că nu trebuie să plece. Dar nu făcu decât să tragă aer în piept și să închidă ușa.

Mina ajunse în apartamentul ei; Julia îi dăduse voie să meargă acasă și să facă un duș după ce fusese în tunelurile de la metrou. Hainele groase de iarnă, mănușile și masca își făcuseră treaba, dar tot simțea că murdăria începe să-i pătrundă prin pori. Cizmele le lăsase deocamdată în fața ușii. Se dezbrăcă în hol, cât de repede putu; își scoase pantalonii, își trase puloverul peste cap și apoi văzu pantofii.

După o jumătate de secundă, își dădu seama ai cui erau. Nathalie. Mina uitase complet că fiica ei avea acum chele de la apartament. Își trase repede puloverul înapoi peste cap și luă pantalonii de pe jos, apoi se opri brusc.

Ușa de la birou era deschisă.

Ușa pe care o ținuse tot timpul încuiată. În living erau câteva stive cu cutii. Știa foarte bine ce conțineau. Chiloții și maiourile ei de unică folosință. Dezinfectant pentru mâini. Produsele de curățat care ocupau restul încăperii zăceau într-o grămadă lângă stiva de cutii. Și dacă asta nu era de ajuns, o auzi și pe Nathalie cum scotocea prin cameră.

— Mamă? strigă Nathalie, scoțând capul pe ușă. Bună! Fac doar puțin curat. Nu înțeleg de ce ai atât de multe cutii și lucruri aici, pare mai degrabă un depozit decât un birou, dar m-am gândit că aș putea să mă mut eu în camera asta acum. Mă simt prost că mi-ai dat mie dormitorul și tu dormi pe canapea. Camera asta e perfectă dacă o aranjăm puțin. Și de ce n-ai pantaloni pe tine?

Mina se uita în gol. Nu știa ce să spună. Intră mecanic în living și își puse pantalonii pe o cutie de carton.

Și acolo era viața ei. Modul ei de a-și trăi viața. Un mod perfect rezonabil pentru o perioadă lungă. O rușine pe care o ascunsese de toată lumea, ca să nu fie considerată complet anormală. Și acum secretul ei era acolo, pe jos, în living. Și fiica ei era tot acolo.

— Nu ți-am dat voie..., începu Mina. Nu am...

Își drese glasul și o luă de la capăt. Cum putea să-i spună?

— Bănuiesc că trebuie să-ți... explic ceva.

— Vrei să spui că ești complet nebună? întrebă Nathalie râzând. Asta știu deja. N-am mai întâlnit pe nimeni care să aibă nevoie de 200 de perechi de chiloți.

— Asta e..., șopti Mina.

Era cât pe ce să spună *viața mea*, dar se opri în ultimul moment.

— N-ai niciun drept să faci asta. Unele lucruri sunt private. Pur și simplu nu poți veni aici și să...

— Dar, mamă, o întrerupse Nathalie, sunt doar chestii pentru curățenie. Și niște lenjerie intimă. Bine, e o cantitate absurdă de lenjerie intimă. Doar n-am găsit un beci unde biciuiești copii sau ceva de genul ăsta. Sunt doar lucruri. Însă dacă ne organizăm puțin, sigur cea mai mare parte din ele o să încapă în dormitorul tău.

Fiica ei o privi înainte de a continua.

— Sper că ai ceva mult mai privat decât asta, de care pot să dau data viitoare când o să fiu singură acasă. Nu e chiar atât de distractiv să te tachinez pentru lenjerie și dezinfectant pentru mâini.

Mina se uită la fiica ei. Încercă să observe bătaia de joc din ochii ei. Dezaprobarea în colțul gurii. Sau frica de un părinte bolnav. Dar nu găsi nimic din toate astea. Nathalie părea doar... bucuroasă.

— Hai, vino și ajută-mă să fac curățenie! continuă Nathalie cu un zâmbet larg, întinzându-i o pereche de mănuși, deși ea nu purta.

Mina înghiți cu noduri. Cetatea nu era doar capturată și cucerită. Acum ieșeau la iveală și fantomele cetății. Nu era absolut deloc pregătită pentru așa ceva. Dar bănuia că probabil nici nu va fi pregătită vreodată. Și trecuse prin lucruri mult mai groaznice — fusese jos, în tunelurile de la metroul din Stockholm — și supraviețuise. Dușul îl lăsă pe mai târziu. Înghiți din nou cu noduri. Apoi zâmbi.

— Curățenie, zici? exclamă ea luând mănușile. Lasă-mă să-ți arăt cum face curățenie un profesionist.

Niklas stătea la fereastra din biroul lui, așa cum făcuse adesea în ultima vreme. Oamenii de pe stradă erau îmbrăcați în geci călduroase de iarnă, cărau pungi și pachete și păreau fericiți. Dar oricare dintre ei putea să-i vrea răul. Cu fiecare zi care trecea, creștea probabilitatea ca soarta să-l aștepte acolo jos, pe stradă.

— Am vorbit cu toți cei care erau de serviciu la studio în urmă cu două zile, spuse Tor din spatele lui. Serviciul de securitate a făcut și o verificare suplimentară a antecedentelor lor. Au verificat și rețelele de socializare și s-au uitat și la conexiunile politice.

— Conexiuni politice? întrebă Niklas întorcându-se spre Tor. Chiar avem voie?

Tor ridică din umeri.

— Acum am făcut-o. Dacă vrei, poți să te prefaci că nu știi.

Niklas se așeză pe scaun și își șterse fața.

— Și? întrebă el. Ce ați găsit?

Tor înghiți în sec înainte de a răspunde, iar mărul lui Adam i se mișcă de sus în jos.

Stingherеala acestui om compact putea să fie oarecum comică, dacă nu țineai cont de faptul că subiectul nu era deloc amuzant.

— Nimic, răspunse Tor, cu vocea tremurândă. Nimic la nimeni. Cu excepția unei aventuri, dar mi-e greu să cred că ar avea vreo importanță în contextul nostru. Întreaga echipă editorială de la *Morgonstudion* este răvășită, conducerea SVT își cere scuze neoficial și...

— Neoficial? întrebă Niklas, ridicând din sprâncene.

Tor își drese glasul.

— Vrem să păstrăm totul secret. Ca să nu-l încurajăm pe autor. Și SVT nu poate prezenta scuze oficiale pentru ceva care nu s-a întâmplat. Prezentatorii, oamenii de la studio și cameramanii care au lucrat atunci sunt cu nodul în gât pentru că s-a întâmplat așa ceva chiar de față cu ei.

— Deci persoana în cauză a venit și a plecat fără să observe nimeni?

— Imposibil, răspunse Tor. Paznicii ar fi observat imediat dacă era acolo o persoană neautorizată.

Niklas întoarse scaunul ca să poată privi din nou pe fereastră. Un bărbat mergea pe stradă cu capul plecat, ferindu-se de viscol.

— Atunci e cineva care lucrează acolo?

— Mă tem că nici asta nu este probabil. Am verificat în avans antecedentele tuturor celor prezenți. Toți fuseseră acceptați de serviciul de securitate.

Omul acela de pe stradă. Niklas îl mai văzuse.

— Uită-te acolo jos, arătă el pe fereastră. Cel de acolo. L-am văzut de mai multe ori, mereu aici, afară. Ce caută aici? Îți spun eu că mă spionează. Sunt sigur că ai vreun paznic jos, roagă-l să-l salte imediat!

Tor se uită pe fereastră și oftă.

— E portarul, zise el. Se duce acasă în fiecare zi la ora asta.

Desigur. Acum îl recunoscu și Niklas. Asta îi mai lipsea, să devină paranoic. Se uită din nou la bărbatul care înainta în viscol. Portarul va continua să meargă acasă în fiecare zi, poate la familia sa de pe Södermalm care îi ducea dorul sau poate la apartamentul lui de burlac din Upplands Väsby.

Niklas habar n-avea. Ideea era că portarul va face asta și săptămâna viitoare. Și săptămâna care urma. Dar atunci Niklas nu va mai fi.

Închise ochii și văzu simbolul în fața ochilor.

Cifra opt cu partea inferioară colorată.

— Poți pleca acum, îi spuse el obosit lui Tor, cu ochii încă închiși.

Poate, doar poate, că era timpul să accepte realitatea. De ce nu? Ultimii 20 de ani fuseseră minunați. Dar, mai devreme sau mai târziu, toată distracția avea un sfârșit. Peste nouă zile se va termina. Atunci el nu va mai exista. Se întrebă dacă Nathalie va înțelege. Și spera că nu-l va durea prea tare când îi va veni rândul.

Mina îl aștepta pe Vincent în parcul Kronoberg, pe dealul din vecinătatea Palatului Poliției. Avea nevoie de o schimbare de mediu și, în același timp, să se răcorească după ce făcuse curățenie împreună cu Nathalie. Nu mai putea să facă duș de câte ori voia, acum, când fata stătea la ea. Era suficient unui singur.

Expiră și se uită fascinată la suflarea ei înghețată, care plutea în fața ei. Poate că doar își imagina, dar era convinsă că putea vedea cristalele de gheață care se formau din răsuflarea ei. Și care apoi se evaporau în aer.

Nu-i plăcea iarna, dar gerul era fascinant. Gerul conserva, dezinfecta. Se menținea în timp și spațiu. Ceilalți nu înțelegeau că îi făceau de fapt un compliment atunci când o numeau regina zăpezii.

În celălalt capăt al parcului apăru un bărbat blond, îmbrăcat cu un palton negru. Vincent. Și printre gândurile geroase se răspândi brusc o căldură surprinzător de plăcută. *Căldură* era de fapt un cuvânt mult prea nesemnificativ. Pe măsură ce se apropia de el, temperatura corpului ei creștea. Până când se simți fierbinte ca un cuptor și trebui să se descheie la geaca de puf ca să se răcorească puțin.

— Vai, chiar atât de cald e? întrebă Vincent când ajunse la ea.

Mina nu știu ce să-i răspundă și simți cum roșește și mai tare. Ce se întâmpla cu ea?

— Să facem câțiva pași, spuse ea și începu să meargă.

— Deci în ce fază suntem? întrebă el.

De parcă ar fi fost cea mai firească întrebare din lume. Dar ea habar n-avea ce să răspundă.

— Hm, eu... noi..., începu ea înainte ca Vincent să o întrerupă.

— La anchetă mă refer. Văd că ai dosarul cu tine.

Mina coborî privirea spre dosarul pe care îl avea în mână și de care uitase complet.

— Am... am găsit de fapt încă două movile de oase, răspunse ea, dregându-și glasul. Deci acum avem patru. A patra este un mister deocamdată, pentru că

nu se potrivește cu niciuna dintre persoanele date dispărute în ultimii ani.

Vincent părea concentrat.

În parc se auzeau, ceva mai departe, râsete de copii. Când Mina și Vincent se apropiară, văzură un mic deal plin cu copii de grădiniță care se dădeau cu sania.

— Vino! exclamă Vincent, cu ochii sclipind.

O prinse de mână și începu să urce repede spre vârful dealului, iar Mina nu avu de ales și trebui să-l urmeze.

— Va mai fi și o a cincea grămadă, cu oase de mentalist, dacă o să faci ceea ce cred eu că vrei să faci, îl amenință ea.

— N-ai zis tu odată că este important să faci lucruri normale când te văd alții? întrebă el zâmbind și luă în mână sforile a două sănii libere.

Copiilor nu părea să le pese deloc de bărbatul adult cu palton, nici măcar când se așeză pe o sanie mult prea mică, pe care scria *Grădinița Coroanei*.

— Dar parcă am spus la un moment dat și că nu ești întreg la minte? replică Mina clătinând din cap.

El arătă spre sania de lângă el, iar ea se așeză fără tragere de inimă.

Trebui să-și îndoaie picioarele ca să aibă loc și, în timp ce se străduia să-și păstreze echilibrul, cu dosarul sub braț, își dădu seama că ninsoarea se oprise de ceva vreme, iar acum zăpada de pe deal sclipea în lumina soarelui.

Vincent se rezemă de ea râzând și ținându-se de sania ei. Prin hainele groase de iarnă, prin țipetele fericite ale copiilor și imposibilitatea situației, Mina îl simți mirosul. Inspiră profund, conștientă că mirosul era format doar din particule și că era ultimul lucru pe care îl dorea să-l aibă în nas. Dar erau particulele lui. Mirosul lui.

— Dacă vine personalul de la grădiniță, o să le spun că sunt pe cale să te arestez, continuă ea, scoțând apoi un țipăt când Vincent îl împinse sania, care o luă în jos pe deal.

Nu se putu apoi abține să nu râdă în hohote. El ajunse jos la scurt timp după ea, aterizând în mijlocul copiilor și chinuindu-se o vreme până reuși să se ridice în picioare.

— Mulțumesc pentru împrumut, spuse Vincent, dând sănii unor băieți cu ochii mari, îmbrăcați în salopete de iarnă supradimensionate.

Apoi porni de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Zăpăcitule! mormăi Mina, constatând că de fapt nu se putea opri să zâmbească.

— Ați mai aflat ceva în anchetă? întrebă Vincent după o clipă.

Mina clătină din cap.

— Am primit doar un text detaliat de la Loke despre gândaci, pe care bineînțeles că nu-l voi citi niciodată în viața mea.

Vincent părea gânditor.

— Briciul lui Occam, cum zic eu de obicei. Identitatea victimei nu a dus la niciun rezultat. Nici tratamentul ciudat al rămășițelor. Și nici măcar rămășițele în sine. Sau conexiunea cu metroul, dacă există vreo conexiune. Ce ne rămâne atunci?

Se opri brusc.

— Aveți poze cu movilele de pietriș? Adică așa cum arătau înainte să scoateți scheletele?

Mina deschise dosarul și scoase cele patru rapoarte. Câte unul pentru fiecare victimă, precum și unul pentru grămada de oase neidentificate.

— Tehnicienii au documentat totul cu atenție înainte să atingem ceva. Prima movilă bineînțeles că era deja cam răvășită din cauza celui care a găsit-o, dar probabil că nu contează prea mult. Sunt doar movile de pietriș.

Deschise apoi dosarele unul câte unul și îi dădu lui Vincent pozele. El le privi, le răsfoi, le compară. Mina era convinsă că, dacă i-ar da foc acum paltonului, el nu și-ar da seama, atât de concentrat era.

— Uite aici! exclamă el în cele din urmă. Ai dreptate când zici că toate movilele arată la fel. Toate sunt, de

fapt, doar movile de pietriș. Dar uită-te la pământul din jurul lor.

Arătă spre una dintre poze. În pietrișul din jurul grămezii, se vedea un cerc mai întunecat.

— Cineva a desenat cercuri în jurul lor, probabil cu un băț, spuse ea aprobând din cap.

Apoi se uită la ceas.

— La naiba, trebuie să mă întorc deja. Mă duc cu Ruben din nou la Josephine Langseth. După cum ai sugerat tu.

— Nu sunt cercuri, zise Vincent, întinzându-i pozele. Uită-te din nou.

Avea dreptate. Pe trei dintre ele putea vedea cum cercul mai întunecat se încrucișa cu el însuși în spatele movilelor de pietriș, dispărând mai departe în întuneric.

— Fotografiile sunt făcute din unghiuri ușor diferite, continuă Vincent, dar pare să fie același tipar aproape peste tot. Nu pot să-mi dau seama de ce lipsește la a patra movilă, cea cu oasele neidentificate. Dar să ne concentrăm asupra locurilor în care victimele au fost identificate.

Mina se uită la poze și încercă să creeze o imagine tridimensională cu detaliile din fotografii.

— Sunt două cercuri unul peste altul, spuse ea în cele din urmă. Ca un opt mare, iar grămada de pietriș este plasată în cercul inferior al numărului.

— Interesant că tu vezi un număr, replică Vincent. Pentru că eu văd altceva. O clepsidră, unde tot nisipul se află în partea de jos. O clepsidră...

— ...în care s-a scurs nisipul, completă Mina.

Habar n-avea ce înseamnă. Dar îl strânse pe Vincent de braț. Soarele dispăruse din nou și norii încărcați de zăpadă se întorseseră pe cer. Îi răsunau în cap propriile cuvinte. Auzise acum câteva zile pe cineva spunând ceva asemănător. Că totul se apropie de final.

Oare la ce se referea persoana în cauză? La... asta? La clepsidră și grămezi de oase?

Se temea acum că ucigașul nu-și terminase încă treaba. Și că următoarea victimă era cineva cunoscut.

Când intră în cameră, bunica Astrid stătea pe pat și-l aștepta, părând mai fragilă ca de obicei. Probabil din cauza iernii. Unele persoane aveau deficit de vitamina D și depresie din cauza lipsei luminii solare. Zece milioane de oameni palizi ca niște fantome mergeau timp de patru luni cu umerii ridicați, ferindu-se de frig. Și pentru bătrâni era și mai rău, așa că nu e de mirare că nu arăta prea bine.

Dar Astrid se înseninâ când îl văzu pe Ruben. Zâmbetul îi lumină toată fața și încălzi camera ca soarele în iulie.

Observă că se aranjase pentru Crăciun, cu puloverul pe care i-l tricotase bunicul, care fusese croitor și avea obiceiul să o îmbrace pe soția lui cu cele mai uimitoare creații. Vecinele din Älvsjö fuseseră întotdeauna invidioase, iar bunica păstrase o grămadă de haine de pe vremea aceea.

— Domnișoară, ați văzut cumva unde a plecat bunica mea? întrebă Ruben părând surprins. În camera asta stătea înainte o doamnă în vârstă. Sau uităm de ea și mai bine să vă scot pe dumneavoastră la un dans?

Astrid chicoti încântată.

— Și tu, ce elegant ești, cu sacou și tot tacâmul! spuse ea. Un adevărat cavaler.

Astrid se ridică și se uită afară pe coridor. Apoi închise ușa.

— Te servesc cu un fursec de migdale? întrebă ea conspirativ, scoțând o cutie din noptieră.

Personalul renunțase de mult să mai încerce să o convingă să nu mai mănânce fursecuri de migdale. Bineînțeles că nu erau bune în cantități mari, dar ea era atât de bătrână acum, încât îndemnurile lor erau cam cu jumătate de inimă. Astrid, în schimb, era foarte serioasă și le ascundea în mare taină, deși probabil că știa toată lumea unde sunt.

— Da, mulțumesc. Și ți-am mai adus o rezervă.

Scoase dintr-o pungă o cutie cu fursecuri de migdale proaspete, legată cu o fundă roșie.

— Vai, dar ce cadou de Crăciun! ciripi Astrid fericită și luă cutia. Stai jos acum și spune! Ce face strănepoata mea cu nume superb?

Bunica era în continuare foarte mândră că Ellinor îi pusese fiicei lui Ruben numele ei.

— Astrid este o fată minunată. Îi place să picteze, la fel ca mama ei. Și încă face arte marțiale, dar nu atât de des, pentru că acum face și balet. Vrea să fie polițistă când va fi mare.

Bunica mijì ochii și zâmbi.

— Și atunci, care-i problema? întrebă ea, împingându-l ușor. E vizibil. Te comporți ca un adolescent.

Ruben se fâstâci. Bunica lui avusese întotdeauna capacitatea să-l citească imediat. Încă de când era mic, fusese inutil să încerce să aibă vreun secret. Ar fi putut inventa o scuză, dar ea și-ar fi dat seama pe loc.

Însă pur și simplu nu știa cum să înceapă.

— Păi, e mult prea devreme să zic ceva, explică el, fâstâcindu-se și mai mult. Dar... s-ar putea să fi cunoscut pe cineva.

— Doamne! țipă Astrid bătând din palme și împrăștiind în toate părțile firimiturile de la fursecuri. Era și timpul! Cine e?

— O cheamă Sara. Am lucrat puțin împreună vara trecută și a fost grozav. De atunci n-am mai văzut-o, până acum trei zile, de când ne-am întâlnit în oraș. Și e chiar... Bine, ea probabil nici nu știe că exist. Nu în felul în care mă gândesc eu. Nici măcar nu sunt genul ei. Abia ne cunoaștem, dar parcă...

— Ruben! îl întrerupse bunica tăios. Ești amețit ca un tânăr de 17 ani, la un fursec de migdale până nu leșini.

El o ascultă și luă un fursec.

— Îmi pierdusem orice speranță, continuă ea. După ce te-ai despărțit de Ellinor, nu te-ai purtat deloc frumos. Am fost foarte supărată pe tine. Știu că m-ai mințit în legătură cu viața ta. Dar n-am zis nimic. La urma urmei, te iubesc.

— Îmi pare rău, șopti el.

— Nu te scuza. Pentru că până la urmă ai scos-o la capăt. Ai aflat că ai o fiică. Și te porți minunat cu ea. Nici măcar Ellinor nu pare să mai fie supărată pe tine. Deci probabil că te poți descurca și cu chestia asta. Fii atent doar. Lasă-l deoparte pe polițistul macho-Ruben și totul o să fie bine.

— Nu e niciun risc, nu e impresionată de așa ceva. Și apropo, vom sărbători Crăciunul împreună.

— Deja îmi place de ea, spuse bunica ridicând cu greu capacul noii cutii cu fursecuri.

Se opri brusc.

— Îi plac fursecurile de migdale, sper? întrebă ea suspicioasă.

— Cui nu-i plac? răspunse Ruben râzând. Nu e nebună, să știi.

Astrid aprobă din cap mulțumită. Mai bagă un fursec în gură și-l savură. Bunica poate păruse fragilă la început, dar acum era din nou ca de obicei.

— Mă aștept să-mi povestești totul despre ea data viitoare când ne vedem, exclamă ea. Sau mai bine adu-o aici! Am hotărât. Așa facem.

— Pas cu pas, bunico, râse Ruben. Pas cu pas.

Dar știa deja că va face exact cum dorea bunica. Întotdeauna era așa.

— Mina! strigă Christer, alergând cu pași grei în spatele ei pe coridor.

Mina se întrebă dacă era cazul să caute defibrilatorul despre care știa că se află undeva în incintă. Christer era roșu la față și se auzea un șuierat la fiecare răsuflare.

— Am găsit ce m-ai rugat, gâfâi el, aplecându-se cu mâinile pe genunchi. La naiba, mergi foarte repede și nici nu auzi când te strig.

— Nu sunt aici. Mi-am luat rămas-bun de la Vincent în parcul Kronoberg acum două minute și acum mă duc să-l iau pe Ruben și plecăm direct către Josephine Langseth. Nu m-ai văzut.

— Deci nu vrei să știi despre Gustaf Brons?

Mina se opri brusc.

— Gustaf Brons? Lasă-mă să ghicesc. Are datorii la jocuri de noroc?

— O grămadă, răspunse Christer.

Încă se auzea un șuierat din piept când respira.

— A cheltuit sume enorme. N-a mai rămas niciun ban din ce-a furat prin Confido. Dimpotrivă, are datorii imense. Și bineînțeles că are datorii doar la oamenii nepotriviți. Acolo s-au dus banii de la Dragan Manojlovici. S-a împrumutat peste tot. Viața roz s-a cam terminat pentru Gustaf Brons. Gata cu hotelurile de lux, restaurantele rafinate sau excursiile excentrice. Ca să nu mai vorbim de avocatul ăla scump pe care-l târăște după el. Ar trebui să fie fericit dacă mai are bani pentru pâine.

În vocea lui Christer se simțea o oarecare bucurie meschină.

Gândurile Minei se învolburară. Gustaf Brons. Datorii la jocuri de noroc. O parte din puzzle era mai limpede acum, dar multe lucruri erau încă neclare. Ca de exemplu de ce erau morți Jon, Mark și Erika.

— Mulțumesc, Christer, spuse ea, aruncându-i o privire plină de milă. Respirația aia nu sună bine deloc, știi, nu? Avem o sală de sport la subsol. Pot să-ți desenez o hartă, dacă nu o găsești.

— Foarte amuzant. Am o condiție fizică excelentă, mulțumesc pentru întrebare. Doar că nu sunt în formă în acest moment.

— În formă? Da, poți să-i spui și așa.

Christer o privi furios, apoi îi întoarse spatele. Mina îl auzi cum bombăne în timp ce se îndepărta.

— Te dai peste cap să-ți faci treaba. Și ce primești? Un rahat.

Mina zâmbi în sinea ei și porni în direcția opusă. Probabil că era mai bine să-i deseneze harta. Voia să-l poată tachina pe Christer în continuare mulți ani de-acum înainte. Și trebuia să se gândească și la Lasse.

Apoi se opri brusc.

Ceva ce-i spusese despre hotelurile de lux o pusese pe gânduri. Se gândi la Josephine Langseth. După o căutare rapidă pe Google, găsi un număr de telefon. Formă grăbită numărul, în timp ce se grăbea pe coridor să-l ia pe Ruben.

Casa din Stureby nu mai era refugiul sigur care fusese cândva.

Mina și Julia se duseseră amândouă acasă să facă duș. Pielea căpătase o tentă cenușie din cauza prafului, după o zi întreagă petrecută în tuneluri.

Dar de ceva vreme Julia se simțea inconfortabil când intra în casă. De parcă pășea în casa unui străin. Într-un fel, așa și era. Torkel devenise un străin pentru ea. Iar ea devenise un străin pentru ea însăși. Întotdeauna știuse cine este. Rolul ei era în mod constant definit în raport cu ceilalți. Fiica șefului poliției. Cel mai bun student de la Academia de Poliție. Soția lui Torkel. Șeful unei secții din cadrul poliției. Mama lui Harry. Amanta lui Adam.

Dar undeva pe parcursul vieții, se pierduse. Uitase cine era dacă nu se raporta la cineva. Și nu știa dacă era dispusă să afle.

Ce-i spusese lui Adam la exhumarea rămășițelor lui Marcus Eriksson o surprinsese și pe ea. Și o îngrozea. Nu era încă pregătită să-și asume consecințele. Și folosise cuvântul *cred*. Sincer, nu-i spusese că vrea cu siguranță să divorțeze.

În casa Anettei, se simțise ca o ticăloasă care era pe cale să-și distrugă familia. Dar aici, acasă, nu simțea că are o familie. Oare ce distrugea în cazul ăsta?

Zgomotul din baie îi spuse că Torkel făcea duș. Oare de ce în timpul zilei? Presupuse că Harry dormea și aruncă o privire în dormitor, care îi confirmă presupunerea. Era întins pe spate, cu brațele deasupra capului, gura pe jumătate deschisă și bretonul ușor transpirat. Nu era nimic mai minunat decât să-l privești dormind. Se înmuie toată.

Chiar ar putea ea să-i schimbe lumea? Să i-o distrugă? Ea și Torkel, împreună, sub același acoperiș, era tot ce știa el.

Ceva străluci pe noptiera lui Torkel. Din reflex, se uită într-acolo. O notificare pe telefonul lui.

Julia se apropie și apăsă pe ecran, care însă se stinse. Notificarea era tot acolo. Mijii ochii. I se părea că citise aiurea. Sau că era un fel de reclamă.

Dar notificarea era foarte concretă. Torkel avea o serie de potriviri pe Tinder. Sau nu Torkel. *Sturebypappan81* avea o serie de potriviri.

Cu mâinile tremurând, formă codul de deblocare pentru telefonul lui Torkel. Era același ca și al ei. În altă lume, cu mult timp în urmă, avuseseră atât de multă încredere unul în celălalt, încât aleseseră același cod PIN pentru telefoane. Acum codul ăsta era poarta către iad.

Se așeză pe marginea patului, deschise aplicația și citi. Era un sentiment ciudat să pășească direct în creierul lui Torkel. Să vadă cum a comunicat el cu alte femei. Ce glume a făcut. Ce a spus despre el. Ce complimente le-a făcut. Era îngrozită că ar putea găsi vreo *dickpick* sau poze cu organele genitale ale femeilor, dar din fericire nu era nimic de genul ăsta. Însă firește că partea asta a conversației putea să fie rezolvată prin SMS sau e-mail... Simți cum i se face rău.

Stătea parcă paralizată cu telefonul în mână și aplicația Tinder deschisă când Torkel ieși de la duș cu un prosop în jurul taliei.

— Vrei să-ți fac o poză și să o trimit la *hotmamainthecity95*? întrebă Julia ridicând telefonul.

Torkel se albi la față.

— De ce te uiți în telefonul meu?

— Chiar crezi că asta e întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem acum? Nu cumva problema aici este de ce ai Tinder?

Își dădu ochii peste cap și începu să se bâlbâie.

— Da... eu... da, deci... Tinder e o aplicație mult mai bună decât celelalte. Este ușor de utilizat și are și o frecvență mai mică de profiluri false decât, de exemplu, Ashley Madison.

Julia se holbă la el. Harry scânci în somn, iar ea coborî vocea.

— Ești complet idiot?! Nu te-am întrebat de ce ai ales Tinder, te-am întrebat de ce ești pe Tinder!

Torkel se foi pe loc. Sub el se formase pe jos o mică baltă de apă.

— Ehh... eu... da, dar ce naiba, nu mai ești prezentă! Câtă atenție îmi dai? Nu e de mirare că trebuie să caut confirmare în altă parte! Nu fac nimic altceva, doar vorbesc cu ele. E complet nevinovat!

Tonul lui indignat și expresia defensivă o făcură să explodeze în interior. Se ridică încet, îi aruncă telefonul pe pat și se apropie de el. Mirosul familiar al gelului de duș cu parfum de mere o izbi brusc și pentru o secundă se înmuie. Apoi furia dinăuntrul ei crescu din nou. Pistolul imaginar pe care credea că îl are era cu siguranță pregătit.

— Cum îndrăznești să dai vina pe mine? Vrei să spui că e vina *mea* că *tu* stai și cochetezi cu o mulțime de gagici? Pentru că nu primești suficientă atenție? Când avem un copil de un an? Iar eu lucrez cu normă întreagă? Nu ești normal la cap!

Ieși din dormitor strângându-și pumnii rapid de mai multe ori în timp ce se îndrepta spre hol. Era al naibii de bucuroasă că încă o chema Hammerstone.

Amintirile îi fugeau prin creier. Corpul lui Adam deasupra ei. Gura lui pe gura ei. Știa că folosea două măsuri. Știa că făcuse ceva mult mai grav decât să fie pe Tinder. Dar asta nu o ajuta să fie mai puțin supărată.

Trânti ușa de la intrare în urma ei și pe mașina lui Torkel căzu un morman de zăpadă de pe acoperiș. Nu se opri. Era problema lui Torkel. Nu a ei.

De data asta nu erau la fel de impresionați de apartament ca atunci când îi văzuseră prima dată. Acum știau la ce să se aștepte. Și nu mai aveau nicio bucurie privind camerele mari. Josephine Langseth părea slabă și slăbită.

Peste tot erau cutii. Conform ziarelor de scandal, apartamentul mare al lui Jon Langseth de pe Narvavägen urma să fie vândut, pentru a compensa o parte din banii dispăruți în afacerea Confido.

— Când vă mutați? întrebă Mina, incapabilă să-și ascundă mila pentru Josephine.

Ruben încă își scutura zăpada de pe pantofi, dar le urmă curând.

— Weekendul ăsta. Până duminică trebuie să predăm apartamentul, răspunse Josephine cu voce tremurată.

Mina știa că n-ar trebui să-i fie milă, pentru că Josephine și Jon Langseth trăiseră bine mult prea mult timp pe banii altora, o viață luxoasă pe bani pe care de fapt nu-i aveau. Dar jucăriile copiilor împrăștiate printre cutii o făceau să nu se poată abține să o compătimească femeia asta slabă.

— Putem să stăm jos? întrebă Ruben, arătând spre canapea, care era singura piesă de mobilier rămasă.

— Sigur. Deja au luat tot restul mobilei, răspunse Josephine lăsându-se cu grijă pe marginea canapelei în timp ce ei se așezară lângă ea.

— E scoasă la vânzare la Bukowski săptămâna viitoare.

Zăpada începuse din nou să cadă dincolo de ferestrele mari. În curând, mașinile de deszăpezire vor umple străzile. Narvavägen era cu siguranță o stradă cu prioritate, care avea să fie curățată repede.

— Avem o întrebare despre șederea de la Ellery Beach House. Ai menționat că ai fost acolo chiar înainte să dispară Jon, nu?

— Da, răspunse Josephine, cu îngrijorare în ochi. Da, am trei copii sub opt ani. Uneori trebuie să plec și să fiu singură. Și Jon a fost întotdeauna generos. A rugat-o pe dădaca noastră să se mute în apartament și să

aibă grijă de copii, ca să pot avea și eu un weekend doar pentru mine.

— Și a fost? Adică un weekend doar pentru tine? întrebă Mina în timp ce o privea cu atenție pe Josephine.

Uneori ura această parte a muncii ei. Nu voia să știe nimic despre viața intimă și murdară a oamenilor. Nu voia să aibă o perspectivă asupra părților mai puțin bune din viețile lor. Dar de cele mai multe ori trebuia. Intimitatea oamenilor era strâns legată de crimele comise, iar poliția trebuia desigur să excludă această posibilitate.

— Da... am fost singură acolo, de ce?

Tonul era reținut și Josephine se mută și mai departe, pe marginea canapelei.

— N-ai dat peste cineva pe care îl cunoști la hotel? întrebă Ruben.

— Nu... nu... sau ce vreți să spuneți?

Se uita când la Ruben, când la Mina.

— Avem informații că ai fost acolo cu cineva.

Mina își ținu respirația. Cuvintele lui Christer despre Gustaf și despre hotelurile scumpe o făcuseră să-și aducă aminte că Josephine pomenise Eliery Beach House, cel mai nou hotel din Stockholm care atrăgea oameni cu bani. Văzu privirea mirată a lui Ruben cu coada ochiului, dar îi făcu discret un semn să tacă și să aștepte răspunsul lui Josephine. Oamenii aveau un instinct firesc de a dori să rupă tăcerea. Și tăcerea care plutea în aer după afirmația ei era evident inconfortabilă.

Dură mult. Dar, în cele din urmă, Josephine păru să se hotărască. Umerii i se lăsară și se predă.

— Am fost acolo cu Gustaf.

— De cât timp vă... vă vedeți? întrebă Ruben.

Se sprijini de spătarul canapelei și puse picior peste picior. Mina observă că avea o gaură mare în șosete.

— Nu de foarte mult timp. Cam șase luni. A început la petrecerea din vară, acasă la Peter Kronlund. Al treilea acționar. Ne-am cam îmbătat, Jon a ajuns într-o cameră cu o influenceriță de vreo 20 de ani care era

pe acolo pentru compania unuia din conducere. Şi Gustaf... Gustaf m-a văzut.

Îşi întoarse privirea şi culese un fir invizibil de pe braţul canapelei.

— Jon ştia? întrebă Mina.

Urmări cu ochii fulgii de nea care cădeau încet spre asfalt.

Josephine clătină violent din cap.

— Nu, nu, sunt sigură de asta. N-ar fi acceptat niciodată. Nu ştia nimic.

— Crezi că ar fi putut să fie un motiv ca Gustaf să scape de Jon? întrebă Ruben.

— Nu, Doamne, Gustaf nu este un criminal! Nu i-ar face niciodată rău lui Jon... Şi sunt destul de sigură că va rezolva şi mizeria asta, cu Confido. Înţeleg cum pare, dar pentru mine e ceva mai mult decât o aventură. Am vorbit mult după dispariţia lui Jon. A fost un sprijin enorm pentru mine şi probabil că va continua să fie aşa, pentru că vrem să avem un viitor împreună. Doar... să-şi rezolve lucrurile acasă mai întâi.

— Oh, chiar aşa? Aşa o să facă? izbucni Mina, ascunzându-şi cu greu dispreţul. Ce bine că e dragoste pură, pentru că şi el va avea nevoie de tot sprijinul tău. Ţinând cont de situaţia financiară în care se află.

— Situaţia financiară? întrebă Josephine confuză.

— Mă refer la faptul că Gustaf şi-a pierdut întreaga avere, zise Mina. E frumos din partea ta să-i oferi un umăr pe care să plângă.

Josephine păli. Nu spuse nimic, doar îşi trase suflarea, ca un peşte care tocmai fusese aruncat din mare pe uscat.

— Mulţumim pentru timpul acordat, o să te contactăm dacă mai avem întrebări, adăugă Mina ridicându-se.

Josephine rămase pe canapea, în mijlocul cutiilor, în timp ce Ruben şi Mina ieşiră în hol să se îmbrace.

Liftul strâmt, cu uşă de fier cu un model complicat, cobora încet.

Mina respira pe nas în timp ce se uita în oglinda antică din lift. Câteva șuvițe de păr se desprinseseră din coada de cal și atârnau enervant peste obraji. Ruben îi întâlni privirea oglindă și râse încet.

— Cred că șansele lui Gustaf de a ajunge la Josephine au scăzut drastic, spuse el. Nu știam că ai porniri sadice. A fost foarte amuzant.

— Te anunț data viitoare, ca să poți să-ți iei floricele.

— Dar n-am crezut nimic din ce a spus despre Gustaf, că nu i-ar face niciodată rău lui Jon. Poate că ar trebui să analizăm posibilitatea s-o fi făcut împreună. Gustaf și Josephine.

— Sunt de acord. Cu siguranță trebuie să-i verificăm mai bine.

Clopoțelul de la ușă suna de fiecare dată când intra sau ieșea cineva și, cu fiecare clinchet, Adam se gândea la filmul *O viață minunată*. Fusese filmul preferat al mamei lui și se uitaseră la el an de an, de Crăciun. Ea știa replicile pe de rost, iar el, de îndată ce auzea clinchetul de la ușă, auzea și vocea mamei sale spunând: *Every time a bell rings, an angel gets his wings.*

Nu simțea că vreun înger va primi aripi în seara asta, cel puțin nu la restaurantul indian ponosit la care își dăduseră întâlnire.

— Știi că n-ar fi nimic ieșit din comun să fim văzuți împreună? Lucrăm împreună. Nu-i mai ciudat decât să-i vezi pe Ruben și Christer că ies împreună la masă.

— Știu, știu, sunt doar... atent.

Julia își puse agresiv *tikka masala* din tigaia mică de cupru aburindă.

— Am putea spune că... este un lucru bun că Torkel merge mai departe? întrebă el cu grijă, fiind conștient că pășește pe teren minat.

În orice clipă, risca să audă o mină detonându-se sub picioarele lui.

— Un lucru bun? În ce sens bun? Mi se pare mai degrabă că este destul de dezgustător că stă acasă și se uită pe Tinder.

Adam nu spuse nimic. Luă o bucată de pâine *naan* și o înmuie în sosul aromat.

Julia era o femeie inteligentă. Era unul dintre lucrurile pe care le iubea la ea. Trebuia să observe că făcea și el la fel. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Julia puse jos tacâmurile și bătu iritată cu unghiile în masă.

— Știu, știu. Este culmea ipocriziei că îmi arog dreptul să fiu supărată. Eu sunt cea care are o aventură, eu sunt cea care se culcă cu altcineva.

Adam nu spuse nimic nici de data asta, dar îl dură să o audă că vorbește așa despre relația lor. Aventură. Se culca cu el. Era rece, impersonal. Nu ca doi oameni care împărtășeau ceva special, ceva ce depășea sexualitatea. Mai luă o bucată de pâine și o înmuie în sos. Încerca să câștige timp. Pentru că, sincer, nu știa ce să spună.

— E bun?

Chelnerul venise și îi privea cu speranță. Amândoi zâmbiră și dădură din cap. Era adevărat. Decorul și mâncarea nu se potriveau deloc, mâncarea era fantastică.

— Nu știu, Adam, nu mai știu ce este bine și ce este rău. Nu mai știu nimic.

— Dar *tu ce* vrei?

Vocea lui Adam era blândă, dar în el năvăliră o mie de emoții. Știa ce-și dorea să-i răspundă Julia, dar în același timp nu voia să o forțeze, voia ca ea să știe ce vrea, ca ea să-și dorească același lucru ca și el.

— Știu. Dar nu știu, răspunse Julia încet. Știu că nu pot merge mai departe cu Torkel. Dar nu știu cum să-i despart familia lui Harry. Vreau să fiu cu tine. Dar văd o mie de probleme. Vreau ca Torkel să fie fericit. Dar nu vreau să agațe femei pe Tinder. Știu că nu pot să-l judec, dar nu pot să nu mă supăr și să nu mă simt dezamăgită. Chiar dacă eu îl dezamăgesc. La naiba, Adam! Nu poate viața să fie ușoară? Puțin? Uneori?

Arătă cu degetul mare și cu degetul arătător exact cât de puțin înseamnă puțin, iar Adam îi luă mâna și o ținu strâns. Observă pe fața ei că voia să-și smulgă mâna dintr-a lui, de teamă să nu-i vadă cineva.

Dar pentru prima dată o ignoră.

— Julia, ascultă! Nu este nimeni aici căruia să-i pese de noi și nu-ți dau drumul până când nu auzi ce am de spus. Da, nu ai niciun drept să-l judeci. De fapt, nu ai dreptul să spui nimic despre ce face Torkel. Dar înțeleg că te simți trădată și probabil că și eu aș fi reacționat exact la fel. Va trebui să treacă un timp, pur și simplu. N-am copii, așa că nu pot spune că știu cum e. Pentru mine e important acum doar să știi că sunt alături de tine.

Îi eliberă mâna. Ea nu-i răspunse, dar îi zâmbi puțin.

Se auzi un clinchet la ușă.

— De fiecare dată când sună un clopoțel, un înger își primește aripile, șopti Adam.

— Ce ai spus? întrebă Julia confuză.

El a ridică din umeri.

— Nimic. N-am zis nimic. Mănâncă acum, înainte să se răcească. Mâncarea e prea bună ca să lăsăm ceva în farfurie.

Milda se uită cu admirație la Loke, care înfășura cu grijă o bucată de os în folie cu bule și o lipea cu scotch. Evlavia și respectul pentru cei morți erau esențiale în meseria ei. Părea simplu, dar era ușor să uiți când aveai de-a face cu regularitate cu cadavre sau oase.

Dar Loke nu uitase. Trata oasele vechi cu evlavie, de parcă erau la fel importante ca atunci când persoana căreia îi aparțineau era în viață. Iar Mildei i se părea că așa era corect.

Așeză pachetul lângă celelalte, care erau deja ambalate.

— Cât crezi că o să-i ia Gunillei să examineze oasele? întrebă el începând să pună oasele împachetate într-o cutie.

— Aș vrea eu să știu. Gunilla este cel mai bun antropolog pe care îl avem, probabil că folosește metode pe care nici nu le știm. Dar având în vedere că este un caz cu prioritate... cel puțin două zile, poate trei? Depinde câți oameni poate să convingă să lucreze cu ea de Crăciun.

Loke puse craniul înfășurat în cutia pe care Milda trebuia să i-o ducă Gunillei când termina el de ambalat.

— Dar de ce nu-i dăm doar o parte din schelet? întrebă el cu oarecare îngrijorare. Chiar trebuie să-l ia pe tot?

— Da, nu vreau să-l împart, răspunse ea. Mai bine să aibă tot, ca să poată folosi doar ce-i trebuie. N-are nimeni altcineva nevoie de oase acum.

Loke păru că are ceva de obiectat, dar nu spuse nimic. În schimb, închise cutia și o sigilă.

— Dar ni-l dă înapoi? întrebă el puțin nesigur.

— Ni-l dă înapoi.

— Bine. Datoria noastră e să avem grijă de acești oameni. Trebuie să se ocupe cineva până aflăm ce s-a întâmplat.

Milda îl privi amuzată. Nu știa dacă ar trebui să fie îngrijorată sau impresionată de atitudinea lui.

— Nu pleacă departe, știi bine, îl liniști ea. În definitiv, Gunilla e în aceeași clădire. Și, cu puțin noroc, examinarea oaselor o să ajute la identificare. Poate nu mai trece mult și aflăm ce s-a întâmplat.

— Sper să ai dreptate, spuse Loke, plimbându-și ochii peste schelete.

Jon, Erika și Marcus, întinși fiecare pe câte o targă de metal.

— Sper să ai dreptate.

Mina scoase cutia cu cafea din dulapul din bucătărie. În cutie era o pungă ermetică pe care o resigila cu grijă de fiecare dată.

— M-am gândit la ceva, strigă Nathalie din living. Știi cumva de ce tatei i s-a părut că e foarte important să vin să stau aici? Îmi place mult, nu e vorba de asta. Dar totul parcă a fost prea brusc.

— De fapt, și eu am vrut să te întreb același lucru, strigă Mina din bucătărie în timp ce punea cafeaua în cafetieră.

O porni, luă două căni gri marca Iittala și se îndreptă iar spre living.

— Ți-am mai zis că s-a schimbat după cina noastră de Crăciun, adăugă Nathalie. De parcă e... grăbit. Dar nu înțeleg de ce. E nervos, tresare la cel mai mic sunet. N-a fost așa nici vara trecută, după atentat. Nu cred că se simte foarte bine.

Mina puse cănile pe masă și văzu căzând o bucățică de hârtie. Era biletul pe care scrisese Nathalie adresa ei. Mina făcuse un efort imens să nu o ia de pe masă, ca să nu-și dea seama fiica ei cât de ciudată era ea. Asta fusese înainte ca Nathalie să-i scoată la lumină secretul rușinos când începuse să-i facă curat în birou. Apoi Mina uitase, iar bucata de hârtie rămăsese pe masă.

Mina o luă de pe jos și văzu că avea ceva imprimat pe spate.

Era evident o carte de vizită. Dar în loc de nume era doar un număr de telefon. Și o cifră mare, un opt, colorat în partea de jos.

În cap îi răsună vocea lui Vincent.

Interesant că tu vezi un număr. Pentru că eu văd altceva. O clepsidră, unde tot nisipul se află în partea de jos. O clepsidră... în care s-a scurs nisipul.

Își aduse aminte brusc. Cine-i spusese că totul se va termina în curând.

Niklas.

Niklas spusese asta.

— Ce-i asta? întrebă ea cu vocea stinsă.

Nathalie ridică din umeri. Apoi se încruntă și se uită mai atent la cartea de vizită.

— Asta... vai, nu am știut pe ce am scris! Tata o să se supere foarte tare dacă observă că i-am luat-o. Am mai văzut cartea asta de vizită. Era sub scaunul lui după cina de Crăciun. Era cât pe ce s-o arunc, dar tata a luat-o razna. A zis că e foarte importantă. Ceea ce mi s-a părut foarte ciudat, pentru că era pe jos.

Mina simți că o strânge de gât o mână rece. Niklas fusese stresat și nervos încă de la cina de Crăciun. O schimbare de comportament. Iar după cină, Nathalie găsise o carte de vizită pe care nu o mai văzuse până atunci.

Cu același simbol care era în jurul grămezilor de schelete de la metrou.

Își dădu seama brusc. Niklas nu voia neapărat ca Nathalie să stea cu ea, ci mai degrabă să nu stea cu el.

Încerca să-și protejeze fiica.

— Poate ar trebui să sun la numărul ăsta de telefon, spuse ea, încercând să se poarte cât se poate de normal.

Luă telefonul de serviciu și formă numărul de pe cartea de vizită. Sună de trei ori înainte ca apelul să se conecteze.

— Bună, Niklas Stockenberg, se auzi o voce blândă de femeie.

Mina era pe cale să răspundă că nu era Niklas, când își dădu seama că era de fapt o voce înregistrată. Avea rezonanța centrelor de telefonie, unde mesajele erau create dintr-o bază de date cu fraze gata făcute. Înregistrarea continuă.

— Sperăm că ai fost mulțumit de serviciile noastre în această perioadă, care acum a ajuns la final. Mai ai... nouă zile... șase ore... și... 20... și trei minute... de trăit.

Apelul se încheie. Mina se uită la Nathalie, care păli se. La naiba, auzise și ea. Mina formă din nou numărul. Sigur era ceva în neregulă.

— Bună, Niklas Stockenberg, repetă vocea prietenoasă. Sperăm că ai fost mulțumit de serviciile

noastre în această perioadă, care acum a ajuns la final. Mai ai... nouă zile... șase ore... și... 20... și două minute... de trăit.

— E o glumă, nu? șopti Nathalie. Asta trebuie să fie. O glumă, nu?

Minei îi era greu să respire, parcă cineva îi umpluse gâtul cu pământ. Dar nu voia să vadă și Nathalie cât de speriată este.

— Nu cred că e o glumă, răspunse ridicându-se repede. Haide! Trebuie să mergem la Niklas.

Nathalie rămase așezată, privind în gol.

— Asta explică de ce e atât de ciudat, exclamă ea, ridicându-se hotărâtă.

Mina răsuflă ușurată. N-avea timp să aibă grijă de cineva în stare de șoc, cel puțin nu în momentul ăsta. Propriile sentimente îi erau de-ajuns.

La ieșirea din apartament, observă o dâră de pietriș lăsată de pantofii lui Nathalie. Dintr-odată nu mai era deloc important.

Rebecka își deschise valiza în mijlocul livingului ca să verifice dacă avea totul cu ea. Vincent era în pragul ușii de la bucătărie și o privea. Nu voia să intre în living. De câte ori trebuise să intre acolo, evitase peretele de lângă acvariu, deși era pe deplin conștient de comportamentul său irațional. Dar durerea de cap spunea multe. Indiferent dacă era psihosomatică sau nu, se agrava mereu în living. Și până nu știa exact de ce, era mai bine să evite locul.

— N-ai făcut o listă? întrebă el. Doar trebuie să ai mai multe cu tine decât ce ai acolo?

— Lenjerie de corp, haine de schi, telefon mobil, pașaport, răspunse Rebecka arătând cu degetul. Câteva lucruri de schimb. Periuța de dinți. Echipament închiriem acolo. De ce crezi că mai am nevoie?

Vincent ridică din umeri. Încă era surprins că fiica lui se descurca atât de bine singură. Cu doar un an în urmă ar fi fost de neconceput să o trimită pentru o săptămână în străinătate. Dar copiii lui deveneau tot mai independenți pe zi ce trecea. În curând nu vor mai avea nevoie de el. El era cel care avea nevoie de ei.

În timp ce Rebecka închidea valiza, Vincent se uită la gazonul acoperit de zăpadă și pădurea din spate. Casa era într-adevăr înconjurată de iarnă: totul era alb. Patru păsări negre stăteau înșirate lângă fereastră. Între prima și celelalte trei era un gol și o adâncitură în zăpadă, de parcă tocmai zburase de acolo o a cincea pasăre. Habar n-avea ce păsări sunt, dar credea că sunt corbi.

Avea impresia că se uitau la el, complet nemișcați. Aproape nefiresc de nemișcați. De parcă ar fi fost împăiați. Vincent se strânse de nas cu degetul mare și arătătorul și închise ochii.

Cine ar pune păsări împăiate pe gazonul lui? Ideea era complet absurdă. Trebuia să aibă grijă să nu piardă legătura cu realitatea. Nu acum, cu doar două zile înainte de Ajun și amenințarea Umbrei în legătură cu ce se va întâmpla atunci.

Mai rămăseseră două zile până când trebuia să fie pregătit pentru orice.

— Gata, mergem! anunță Rebecka ieșind în hol. Mă duc doar până la baie.

Benjamin ieși din camera lui uitându-se la ceva ce ținea în mână și se împiedică de valiza de pe jos.

— Tată, știi cartea poștală tăiată pe care ai primit-o? Nașpa cu opritoarea asta în mijlocul casei.

Vincent clipi și avu nevoie de câteva clipe ca să înțeleagă ce voia să spună fiul său.

— Cărțile poștale cu zicale ciudate?

— Exact! răspunse Benjamin fluturând cărțile poștale. Am aflat de unde sunt. Zicalele. Sunt din Biblie.

— Nu mi se par tocmai biblice, comentă Rebecka, care tocmai se întorsese de la toaletă. Sau poate, având în vedere cum sunt privite femeile, par de pe vremea Facerii. Ești gata, tată?

— Zicalele provin în orice caz din ceva care se numește Cartea Proverbelor, explică Benjamin. Am notat numerele versetelor.

Îi întinse cărțile poștale lui Vincent. Benjamin făcuse notițe frumoase pe margine, cu un marker negru.

Vincent citi. Pe prima carte poștală, lângă *Un jgheab care curge în vreme de ploaie și o femeie arțăgoasă sunt la fel*, Benjamin scrisese Cartea Proverbelor 27:15. Pe a doua carte poștală, care avea textul *O cursă este pentru om să afierosească Domnului ceva în grabă și după ce a făgăduit să-i pară rău*, notase Cartea Proverbelor 20:25.

— Am găsit traducerile în suedeză în *Nubibeln*, continuă Benjamin. E o nouă traducere a Bibliei care ar trebui să fie mai ușor de citit, dar în același timp pornește de la textele ebraice, ceea ce este destul de neobișnuit. Și, în plus, și cele din aramaică și greacă. Asta s-a întâmplat doar de cinci ori în trecut.

Rebecka oftă.

— Nu-l mai distrage pe tata! se răsti ea. Știi doar că-i place să se implice în lucruri de genul ăsta. Dar dacă

nu prind trenul, vei fi personal responsabil în fața prietenilor mei. O răstignire e nimica toată față de ce-o să pățești tu.

Vincent nu se putu concentra la ceea ce spunea copilul său. Adună automat cele patru numere ale versetelor: — 27:15 și 20:25. 27 + 15 + 20 + 25 egal 87.

8 iulie.

Ziua de naștere a mamei lui.

Dacă înainte și-ar fi permis să nu fie sigur de la cine vin cărțile poștale, acum îndoiala dispăruse. Erau de la

Umbra lui. Ceea ce bănuise de fapt tot timpul. Dar de data asta nu fuseseră trimise acasă, ci lăsate la biroul de la ShowLife. Mesajul era clar. Umbra nu numai că îi cunoștea rutina, dar era și capabilă să se strecoare neobservată în locurile în care se afla Vincent.

Sau el, mă rog, Umbra putea să fie și un el?

— Tată! Trebuie să plecăm! strigă Rebecka din hol.

Se îmbrăcase fără ca Vincent să observe. El stătea parcă împietrit, avea gura uscată și înghițea greu. Oare cărțile poștale însemnau că Umbra putea intra în orice moment și acolo? În casa lui?

Nu se mai putea descurca singur. Trebuia să stea de vorbă cu Mina, pentru că avea nevoie de ajutorul ei.

Dar fusese avertizat.

Se va întâmpla oricum, chiar dacă anunți poliția. Doar că mult mai rapid.

Măcar Maria și Aston plecaseră deja. Rebecka pleca în curând. Erau în siguranță. Mai avea o zi să scape de Benjamin în vreun fel. Trebuia să fie singur în casă în Ajunul Crăciunului, pregătit să-și înfrunte chinul. Se mai uită încă o dată pe fereastră înainte să lase în hol la Rebecka. Cei patru corbi erau tot acolo, privindu-l.

— Nu-ți face griji! o îndemnă maică-sa.

— Să nu-mi fac griji? Când tu arăți de parcă ai văzut o fantomă?

Nathalie se holbă la Mina. Îi ura pe adulți și minciunile lor. Nu înțelegeau că nu mai era un copil. Că nu trebuie să discute cu ea de parcă ar fi copil. Era suficient că așa făcea taică-su, nu-i mai trebuia să facă și Mina la fel.

— Trebuie doar să găsesc un loc de parcare.

În timp ce căuta un loc unde să lase mașina, clădirea Guvernului se ivi înaintea lor în toată splendoarea sa.

— Parcare? O amendă contează acum? Doamne, o plătesc eu dacă primești vreuna!

— Încetează cu atitudinea asta!

Mina găsi un loc și parcă foarte elegant.

— Îmi pare rău, mormăi Nathalie fără tragere de inimă.

Nu voia să se certe cu mama ei. Erau încă la început și părea neplăcut să te cerți cu Mina. Era obișnuită cu tatăl ei. Se certaseră mult de-a lungul anilor, știau până unde pot merge, știau care sunt *no go zones* și ce era permis. Mina era însă un teritoriu neexplorat.

— Hai!

Mina deschise ușa nerăbdătoare și aproape alunecă pe un petic de gheață când coborî din mașină.

— E timpul să-ți pui ghete cu crampoane? chicoti Nathalie, fericită că găsise o portiță să detensioneze atmosfera.

— Ha-ha, foarte amuzant! Râzi tu, râzi, dar să vezi cum e când stau cu femurul rupt și tu trebuie să ai grijă de mine în fiecare zi.

— Te-aș îmbăia numai cu spirt.

— Of, taci!

Mina îi zâmbi și Nathalie simți cum o cuprinde căldura. Care atenuă o parte din anxietatea care o sfâșia. Nu era singură. O avea pe mama ei. Care era și polițist. O să facă tot posibilul să afle ce i se

întâmplase tatălui ei. O să-l salveze, împreună. Nattie și Mina, cea mai tare echipă.

Intrară prin ușa grea de lemn, trecură de controlul de securitate, iar apoi Nathalie o conduse către biroul lui Niklas, printr-un labirint de coridoare.

Tor ridică întrebător din sprâncene când le văzu venind spre el.

— Bună! Toată familia în vizită! Unde e Niklas? A trebuit să-l acopăr toată ziua.

— Nu-i aici? întrebă Nathalie.

I se puse un nod în gât. Presupuseseră că era la serviciu. Unde era de obicei. Desigur, sunaseră și nu răspunseseră nici Niklas, nici Tor, dar nu era ceva neobișnuit. Viața de zi cu zi a unui ministru al justiției era plină de ședințe importante și nu putea mereu să răspundă familiei la telefon. Nathalie știa foarte bine. Deci bănuise că era la serviciu și că era ocupat. Foarte ocupat.

— Credeam că e cu voi, răspunse Tor îngrijorat ridicându-se de pe scaun. Acasă nu e. S-a întâmplat ceva? Mă îngrijorați. Ce s-a întâmplat?

Nathalie se lăsă pe scaunul din fața biroului lui Tor și Mina se așeză pe scaunul de alături. Nathalie se uită la mama ei și aprobă din cap. Mina scoase cartea de vizită și i-o dădu cu mâna tremurândă lui Tor.

— Sună la numărul de pe cartea asta de vizită.

— Sună la numărul de... Ce e ăsta? Un fel de joc? N-avem timp de așa ceva acum, trebuie să-l găsim pe ministrul justiției. A ratat trei ședințe în dimineața asta, l-am sunat ca un nebun, am verificat acasă, dar în cele din urmă am presupus că doar chiulește și că e cu voi. De la o vreme, parcă nu a mai e el și m-am gândit că poate are de-a face cu... situația de față...

Făcu un semn cu mâna către Mina și Nathalie.

— Am sunat! spuse Nathalie. De multe ori! Pe tine! Dar n-ai răspuns!

— Nu, eu te-am sunat, dar *tu* n-ai răspuns! ripostă Tor indignat.

Nathalie deschise gura pentru a protesta. Dar apoi își aminti.

— Telefonul meu e mort. Am sunat de pe telefonul mamei.

Tor confirmă din cap.

— Am avut mai multe apeluri de la un număr necunoscut. Nu răspund la numere necunoscute.

— N-avem timp de asta acum, exclamă Mina, holbându-se la Tor. Formează naibii numărul ăla de pe cartea de vizită.

Tor trase adânc aer în piept, pentru a putea face față grosolăniei. Dar apoi luă telefonul, își puse ochelarii de citit și formă numărul de pe cartea de vizită. În timp ce asculta, se albea la față din ce în ce mai mult.

— Ce-i asta?

Puse telefonul pe masă și își scoase ochelarii.

— Este o carte de vizită pe care a primit-o Niklas de la cineva, zise Mina.

— Când a sunat la ușă! exclamă deodată Nathalie.

Nu se gândise la asta până acum.

— În timpul cinei, adică. Atunci a fost, sigur! Pentru că după aceea a început să devină ciudat, paranoic.

Mama ei aprobă din cap și nu se putu abține să nu fie mândră. Fata ei rezolvase un mister. Ca un polițist adevărat.

— Doamne! spuse Tor. Dar ce... ce înseamnă asta? Este adevărat?

Luă din nou cartea de vizită, se uită la ea și o puse apoi la loc.

— Nu știm, dar credem că s-a întâmplat ceva cu tata. Nu răspunde la telefon și habar n-avem unde este. Și ai auzit și tu robotul ăla groaznic. Ceva s-a întâmplat!

Nathalie își auzi disperarea, dar nu se putea abține.

— Nathalie are dreptate, spuse Mina, privindu-l pe Tor foarte serios. Și eu cred că s-a întâmplat ceva.

Tor tăcu câteva clipe, ca și cum s-ar fi gândit la soluții.

Apoi luă telefonul fără să-și dezlipească privirea de la Mina.

— Îl sun pe șeful serviciului de securitate. Sigur nu e niciun pericol.

Dar tonul vocii lui nu se potrivea cu cuvintele liniștitoare pe care tocmai le rostise.

— Era urgent?

Vincent încercă să-și stăpânească îngrijorarea. Undeva, în mintea lui, existase întotdeauna temerea că Mina va fi prinsă în ceea ce se întâmplă în viața lui. O văzu în cel mai îndepărtat colț întunecat din restaurantul aproape gol din orașul vechi.

Mina abia își ridică privirea când se așeză în fața ei, iar el simți cum inima îi bătea cu putere în piept. Oare Umbra lui luase legătura cu ea?

Gândul ăsta îl făcu să vrea să se ridice și să se bată. Fără să știe cu cine.

Ea nu spuse nimic, dar îi întinse o carte de vizită. Observă că Mina nu părea să reacționeze în niciun fel la faptul că masa nu era ștearsă, ceea ce însemna că această carte de vizită avea o semnificație importantă.

— Ce-i asta? întrebă el ridicând cartea de vizită.

O ținea în mână. Hârtie groasă, calitate premium. Luxoasă.

— Sună la numărul de telefon de pe ea, răspunse Mina.

O chelneriță care mesteca gumă veni la masa lor.

— Aveți de gând să comandați ceva sau nu? întrebă ea, arătând spre meniul așezat într-un suport de lemn pe masă.

— O cafea fără lapte, răspunse Vincent, privind-o întrebător pe Mina.

Ea clătină din cap.

Chelnerița dispăru îmbufnată în direcția bucătăriei.

Vincent scoase telefonul și formă numărul de pe cartea de vizită. Mina se întoarse brusc și o strigă pe chelnerița care se întoarse fără tragere de inimă la masa lor.

— M-am răzgândit, spuse Mina. Un pahar de Chablis. Unul mare.

Vin, ziua în amiaza mare. O nouă față a Minei. Era clar că era ceva în neregulă.

La telefon răspunse o voce de femeie, iar Vincent o ascultă.

— Bună, Niklas Stockenberg. Sperăm că ai fost mulțumit de serviciile noastre în această perioadă, care acum a ajuns la final. Mai ai... nouă zile... trei ore... și... 13 minute... de trăit.

Vincent puse încet telefonul pe masă și îi întinse cartea de vizită Minei, care îl privea atent.

Chelnerița se întoarse cu o cană de cafea într-o mână și un pahar uriaș cu vin în cealaltă.

— De unde e? întrebă Vincent în timp ce încerca să-și ia cana de cafea fără să se ardă.

Cafeaua părea că stătuse mult prea mult pe o plită încinsă. Avea o peliculă ușor uleioasă și un miros ce-i amintea de gudronul ars.

— Niklas a primit-o prin curier, răspunse Mina. Când eram la el, împreună cu Nathalie, la cină.

— Și nu știi cine a trimis-o? Niklas ce zice?

Mina ridică paharul și luă o înghițitură mare de vin. Acum era evident că era foarte mâhnită, având în vedere că paharul din care bea nu părea că văzuse vreo mașină de spălat vase în viața lui și avea nenumărate urme de amprente.

— Niklas s-a prefăcut că nu e nimic, răspunse ea. Dar nu a spus nimănui. Nici poliției, nici măcar propriului departament de securitate. Iar acum a dispărut. Ce naiba e asta, Vincent?

— Habar n-am, răspunse el precaut. Pot să fie o mie de lucruri. O amenințare din partea unui nebun din cauza serviciului lui Niklas. *Prank* de la vreun *youtuber*. Vreun ritual de la cine știe ce asociație din care face parte. Și pot să continui, sunt mult prea multe posibilități.

— Chiar ești de mare ajutor, spuse Mina. *Prank* de la vreun *youtuber*?! Chiar ți se pare că asta e? Și de ce pe cartea de vizită e același simbol ca în pietrișul din jurul grămezilor de oase de la metrou?

— Nu știu, zise el încercând să ignore faptul că nu era prea încântată de el în momentul ăsta. Dar nici măcar nu e sigur că este vorba despre același simbol. Poate că e doar creierul nostru care interpretează

lucrurile așa. La urma urmei, am văzut doar câteva cercuri în pietrișul ăla.

— Crelerul nostru... Crezi că este mai credibil că nu există nicio legătură? Chiar crezi?

Vincent sorbi cu grijă din cafea pentru a evita să-i răspundă. Era la fel de dezgustătoare precum arăta.

— Nu, răspunse el. Nu știu cum, dar cred că au legătură. Și, în altă ordine de idei, mesajul ăla mă duce vag cu gândul la Faust.

— Faust? Cum așa? întrebă Mina, luând încă o gură de vin.

Vincent se gândi să-i spună cum arată de fapt paharul ăla, dar până la urmă se hotărî că e mai bine să se abțină.

— Într-un fel, povestea este despre cineva care a folosit *servicii* și al cărui timp s-a scurs. Dar, după cum am spus, a fost doar un gând trecător. Probabil e vina sinapselor mele, care funcționează aiurea.

— Am auzit doar vag despre Faust, nu e ceva legat de diavol?

— Ba da, diavolul joacă un rol important. Dar Faust este de fapt timpul și ce facem cu viața noastră. Cel puțin asta e interpretarea mea. Are rădăcinile în literatura populară germană, o poveste despre tânărul Faust, care își vinde sufletul lui Mefistofel, adică diavolului. Din povestea lui Faust vine de fapt adjectivul *faustian*, care se referă la o persoană ambițioasă care își sacrifică integritatea morală pentru a obține putere într-un timp relativ scurt.

— De ce își vinde sufletul? Ce primește în schimb?

Lui Vincent i se păru că ridurile care îi apăruseră între sprâncene erau încântătoare.

— Păi, diavolul apare într-un moment critic în viața lui Faust și îi promite că îl va lăsa să experimenteze toate lucrurile bune și minunate din viața asta, iar după moartea lui, diavolul îi va lua sufletul.

— Și ce face atunci?

— Diavolul?

— Nu, Faust. Ce face cu șansa pe care i-o oferă diavolul?

— Din păcate, nu prea multe, răspunse Vincent, gândindu-se dacă să guste cafeaua din nou, dar până la urmă împinse ceașca deoparte.

— Faust caută puterea, iubirea, sensul vieții. E mereu în căutare de mai mult, vrea mereu altceva și este mistuit de propria anxietate. În drumul său calcă peste alții, dar, în mod ciudat, Goethe, cel care a scris cea mai cunoscută lucrare despre Faust, nu-l lasă să sufere niciodată, nu există nicio consecință a acțiunilor sale. Potrivit lui Goethe, Mefistofel e un simbol al revoluției franceze, dar majoritatea oamenilor de cultură preferă să-l vadă ca alter egoul lui Faust, adică părțile lui rele pe care nu vrea să le recunoască.

— Ca în *Fight Club*? întrebă Mina, luminându-se la față.

— *Fight Club*? Interesantă comparație. Știi că filmul este considerat unul dintre principalele exemple de boli mintale descrise în cultura populară, pentru că personajul principal are o tulburare de identitate disociativă.

— Diso...ce?

— Ceea ce pe vremuri se numea tulburare de personalitate multiplă. Când părțile personalității cuiva sunt separate una de cealaltă. Este rar, dar se întâmplă. Persoanele care suferă de tulburarea asta au adesea dificultăți să înțeleagă cine sunt și li se pare că nu dețin controlul asupra acțiunilor lor. Totuși, filmul evită să menționeze că această tulburare de identitate disociativă își are, în principiu, rădăcinile într-o traumă din copilărie. Kim Noble, un caz celebru din viața reală, a avut 100 de personalități diferite ca urmare a abuzurilor pe care le-a suferit în copilărie. Majoritatea acestor personalități nu își aminteau despre lucrurile oribile care se întâmplaseră și puteau astfel să o protejeze.

Mina aproape că terminase vinul.

— Pari foarte bine informat despre acest subiect.

Vincent ridică din umeri.

— Mi se pare interesant. Creierul este și cel mai mare dușman al nostru, dar și cel mai bun prieten. Este remarcabil ce poate face pentru a ne proteja. Acestea fiind spuse, Mefistofel ar putea să fie doar o parte a lui Faust. Psihologul Norman F. Dixon a spus că *uneori suntem chiar noi dușmanii noștri.*

Mina învârti paharul cu vin.

— A mai fost vreun alt motiv să te gândești la Faust când ai auzit mesajul?

— Nu, cred că a fost doar chestia asta cu *timpul*, răspunse el. Un *serviciu* făcut și timpul care se scurge.

— Deci când o să se scurgă timpul, diavolul o să-i ia sufletul lui Niklas? întrebă Mina, iar Vincent înțelese imediat unde voia să ajungă.

I se citea îngrijorarea în ochi și Vincent știa că nu e cazul să încerce să o calmeze. Cu Mina putea doar să fie onest.

— Faust este doar o poveste, răspunse el. Și mai aveți câteva zile ca să-l găsiți.

Era adevărat.

— Apropo de timp, trebuie să mă duc acasă, la Nathalie, zise Mina aruncând o privire către telefonul mobil. A plecat înaintea mea și nu vreau să rămână prea mult singură. Dacă afli ceva, orice ar putea să fie de ajutor, sună-mă imediat.

Ridică paharul să mai ia o gură de vin, dar se opri brusc.

— Vai, cum arată! E dezgustător!

Îl scăpă din mână ca și cum ar fi ars-o, iar paharul căzu pe masă și restul vinului se vărsă în direcția lui Vincent. Minei nu păru să-i pese și-l țintui cu privirea.

— Ai văzut? De ce n-ai spus nimic? întrebă ea.

Vincent se răsuci stângaci. Orice ar fi făcut, nu era bine.

— Plătesc eu nota, spuse el. Nu e mult. Tu grăbește-te să ajungi acasă.

Uitându-se lung la el, Mina își șterse gura cu un șervețel umed pe care-l scoase din buzunarul gecii.

Apoi plecă. Vincent luă telefonul și formă din nou numărul de pe cartea de vizită, pentru a asculta vocea

prietenoasă feminină.

În spatele vocii, îl tot auzea pe Mefistofel râzând din abis.

AU MAI RĂMAS OPT ZILE

Mergeau la Institutul de Medicină Legală și, pentru prima dată, nu aveau să se vadă cu Milda și Loke. Mina ezită cu mâna pe clanță, destul de mult ca să i-o ia Vincent înainte.

Spre ei veni o femeie blondă, scundă, cu o vârstă nedeterminată. Avea o privire vioaie, iar ochii radiau fericire, într-un contrast puternic cu clădirea în care se aflau acum și cum arăta înăuntru.

— Gunilla Strömquist, antropolog criminalist, se prezentă ea.

Spre surprinderea Minei, fără să dea mâna cu ei.

De altfel, era un obicei pe care nu-l prea înțelegea. Era un contact uman complet inutil, cu transfer de bacterii și o apropiere total incomodă față de un străin. Japonezii înțeleseseră mult mai bine, pentru că se aplecau unul în fața celuilalt de la o distanță considerabilă. Era igienic și mult mai decent.

— Intrați! Scuzați debandada, ies la pensie, așa că strâng pe aici.

Mina ridică surprinsă din sprâncene. Crezuse că femeia avea vreo 50 de ani, în niciun caz cu mult peste 60.

— Stați să mut câteva lucruri din drum, ca să aveți loc să vă așezați.

Gunilla ridică o colecție ciudată de obiecte de pe două scaune din fața unui birou imens, care era atât de aglomerat, încât nu se mai vedea nicio bucățică din tăblie. Printre lucrurile pe care le luă de pe scaune se aflau un craniu al unui animal neidentificat, un bibelou în formă de inimă, o carte despre muște și un tricou cu textul *Death rocks*.

— Doamne, cât de multe adună omul de-a lungul anilor! spuse Gunilla veselă, părând că trântește fără nicio logică toate lucrurile în cutiile de carton. În profesia mea primești adesea cadouri ciudate. Dar voi,

care sunteți ofițeri de poliție, înțelegeți cu siguranță ce vreau să spun. Se dezvoltă un anumit tip de umor în profesiile noastre.

— Cuvântul *umor* provine din latinescul *humores*, care înseamnă lichide, știați? întrebă Vincent. Și asta, la rândul său, provine dintr-o presupunere veche că există o legătură între fluidele din corp și temperamentul unei persoane. Să ai simțul umorului este considerat de obicei că ai un simț a ceea ce este distractiv și, de asemenea, capacitatea de a identifica și accepta imperfecțiunea existenței noastre. Ceea ce este evident că se potrivește bine cu ce faceți voi aici. Imperfecțiunea existenței, adică. O altă descriere a umorului este că poate fi un proces emoțional și cognitiv cu o bază fiziologică. O experiență care constă în descoperirea și aprecierea unor idei, evenimente și situații absurde și amuzante. Și nu în cele din urmă, în sistemul de diagnostic american DMS-5, umorul este descris ca un mecanism de apărare care ne ajută să facem față conflictelor emoționale sau factorilor de stres prin concentrarea asupra aspectelor amuzante sau ironice ale vieții. Cu alte cuvinte, tricoul acela e un exemplu excelent. *Death rocks*. Pentru că știm cu toții că moartea nu e amuzantă, așa că un astfel de text devine...

— Vincent, am înțeles!

Mina ridică o mână pentru a-l opri.

— Interesant, foarte interesant, replică Gunilla, care acum eliberase scaunele pentru ei.

Ea se așeză pe un scaun de cealaltă parte a biroului, dar dispăru complet în spatele câtorva teancuri de cărți, astfel încât i se vedea doar creștetul blond.

— Of, nu e bine!

Se ridică, luă teancurile de cărți, le băgă într-una dintre cutii și apoi se așeză din nou.

— Așa deci! Unde rămăseserăm? Ați venit în legătură cu oasele pe care le-am primit de la Milda, da. De fapt, e ultimul caz la care voi lucra și trebuie să spun că este foarte interesant. Un schelet la metrou. Am văzut multe la viața mea, dar asta e ceva nou.

— Am identificat toate celelalte oase pe care le-am găsit, cu excepția celor pe care ți le-am trimis ție, zise Mina. Am fi recunoscători dacă ne-ai putea ajuta cu vreo informație în legătură cu vechimea lor.

— Da, sigur că pot.

Mina se lăsă pe spate în scaun și simți ceva sub fund. Băgă mâna și apucă un obiect îngust și dur. Îl scoase, se uită la el și îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama ce era.

— Acolo era! Degetul lui Oscar!

Gunilla întinse mâna și luă osul din mâna Minei, care se uită la Vincent și văzu că o privea amuzat.

— Oscar? întrebă Mina, fără să fie sigură că voia să știe răspunsul.

— Scheletul nostru. Un fel de mascotă.

Puse osul deoparte, pe un raft.

— Pe Oscar nu-l iau cu mine. Celorlalți le-ar fi tare dor de el.

— E... adevărat? întrebă Mina, încă nesigură pe ea.

— Bineînțeles că nu. Sau poate?

Gunilla îi făcu cu ochiul. Apoi deveni serioasă.

— Oasele. Din tunel. După o analiză vizuală inițială, în timpul căreia m-am axat pe uzura osului pelvian, bănuiesc că bărbatul avea între 40 și 50 de ani la momentul decesului. Apoi am folosit metoda de datare cu radiocarbon, pentru a determina o dată de naștere și, după cum probabil știți, este foarte precisă când vine vorba de vârstă, în special având curba de calibrare ca instrument de lucru.

— Curba de calibrare?

Mina nu pricepea despre ce vorbește femeia.

— De fapt, este destul de interesant, zise Vincent, dregându-și glasul. Până în 1955, nivelurile de carbon-14 din lume era stabile. Dar după aceea marile puteri au realizat peste 2 000 de explozii nucleare deasupra solului. Știi, toate fotografiile și știrile în care apare un nor mare în formă de ciupercă și oameni care-l privesc bucuroși cu ochelari de soare în timpul unui picnic. Un efect secundar al acestor explozii e că nivelul de carbon-14 din atmosferă a crescut foarte

mult. Şi acum metoda se poate folosi la determinarea vârstei. Nu-i aşa?

— Bravo! exclamă Gunilla impresionată, uitându-se apreciativ la Vincent. Ai explicat foarte corect. Nivelul de carbon-14 a început să scadă din nou, dar doar după ce s-au oprit testele la suprafaţă, în 1963. Carbon-14 este un izotop radioactiv al carbonului, format de radiaţia cosmică în biosferă şi preluat apoi de plante prin fotosinteză. Oamenii mănâncă plantele şi izotopii ajung în corpurile noastre. Atomii de carbon, inclusiv carbonul-14, se leagă atunci când celula se divide, creând astfel un fel de *dată de naştere* detectabilă a celulelor noastre.

Explicaţia Gunillei era doar pentru Mina, care încerca din răsputeri să înţeleagă.

Probabil că antropologul criminalist presupunea că Vincent ştia deja.

— Variaţiile conţinutului de carbon-14, printre altele şi datorită curbei de calibrare, se folosesc pentru a determina data creării diverselor materiale biologice. Cu o marjă de eroare de doi ani.

— Dar curba de calibrare parcă e cam controversată, pentru că nu se potriveşte cu modelul Berna? întrebă Vincent.

Gunilla gesticulă din mâini.

— Este suficient pentru scopul nostru, răspunse ea scurt.

— Testaţi oasele? întrebă Mina.

Gunilla clătină din cap.

— Nu, în acest caz am testat dinţii. Conţinutul de carbon-14 în smaltul dentar.

— Şi care e legătura cu... curba de calibrare?

În capul Minei era totul vraişte. Ar fi preferat să treacă direct la rezultat, dar după o groază de ani în care lucrase cu cercetători ca Gunilla, ştia că nu va putea. Trebuia să i se povestească tot.

— În 1963, curba de calibrare a fost la cel mai înalt nivel. Atunci nivelul izotopilor de carbon-14 în atmosferă era aproape de două ori mai mare decât cantitatea naturală normală. După 1963, a scăzut în

fiecare an. Înseamnă că știm nivelul pentru fiecare an și nivelul își lasă amprenta în dinți, printre altele. Valorile mai mari sunt stocate în dinții formați începând din anul 1955. Dar și oamenii născuți cu 13 ani înainte, adică în 1942, pot avea niveluri mai mari de carbon-14 în molarii de minte.

— Pentru că ei se formează ultimii, spuse Mina gânditoare, în timp ce începea să înțeleagă.

— Exact.

— Și despre ce an vorbim?

— Așa cum am zis, există o marjă de eroare. În ambele sensuri. Acestea fiind spuse, aș putea să determin anul nașterii în jur de 1960. Reține totuși că ar putea însemna atât 1958, cât și 1962. Dar ați vrut să știți și când a murit. Așa că am studiat coastele.

— Coastele? întrebă Mina.

— Da, probabil că știi deja că toate celulele din organism se înnoiesc din când în când. Acest lucru este valabil și pentru schelet. Și el se reface. Coastele sunt poroase și moi, ca să ajute respirația, de aceea trebuie să se refacă mai des. La fiecare zece ani, aproximativ. Am putut observa că ultima dată a fost în 1998, când bărbatul avea vreo 40 de ani. Așa că moartea datează undeva între anii 1998 și 2008.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Din moment ce coastele, după cum am spus, se refac cam la fiecare zece ani, aș fi observat refacerea din 2008 dacă ar mai fi trăit atunci. Dar nu am găsit-o. Desigur, nu este o știință exactă, așa că anii sunt aproximativi. Înțeleg totuși că ați vrea să aveți o dată mai exactă a morții, și nu un interval de zece ani. Din fericire, am găsit licheni pe unele oase și aș zice că au cel puțin 20 de ani.

— Deci oasele au zăcut în tuneluri cel puțin atât, conchise Vincent. Atunci sigur a murit mai aproape de 1998 decât de 2008.

— Exact, confirmă Gunilla.

— Mulțumesc mult, spuse Mina. Ne-ai ajutat foarte mult.

— Magnific! exclamă Vincent cu admirație, iar Gunilla păru că începe să radieze de fericire.

Ridurile din jurul ochilor ei formau un evantai când râdea.

— Da, Doamne, o să-mi fie dor de asta. Dar am șapte nepoți, așa că nu o să fiu nevoită să stau în parc să hrănesc porumbeii.

Tor ținea telefonul departe de ureche și număra în gând până la cinci pentru a-și păstra calmul înainte de a continua convorbirea cu jurnalistul.

— Nu, Niklas nu s-a întors încă de la întâlnire, spuse el în receptor. Știu că ai avut programat un interviu ieri și că el nu a fost disponibil. Și nici azi nu este, din păcate... bineînțeles... Da, știu că e ziua dinainte de Ajun. Dar orice ai crede tu, când vrei să ai o societate sigură din punct de vedere juridic nu-ți poți lua o zi liberă nici măcar de Crăciun... Da... Mulțumesc.

Închise telefonul și îl puse cu grijă pe biroul din fața sa. Îl așeză astfel încât să fie perfect drept, paralel cu marginea blatului. Apoi se lăsă pe spate în scaunul ergonomic și urlă.

Egon, unul dintre bodyguarzi, dădu imediat năvală în încăpere.

— Nu e nicio problemă, explică Tor. Sunt doar puțin... frustrat.

Egon, care avea capul ras și maxilarul ascuțit, aprobă scurt din cap. Uneori, Tor bănuia că instrucția serviciilor de securitate consta în parte în vizionarea unor filme de acțiune, astfel încât agenții să-și poată îndeplini rolul cu tot cu clișee.

— Aveați o singură misiune, oftă Tor. Una singură. Să vă asigurați că Niklas Stockenberg este mereu în siguranță. Așa că explică-mi, te rog, cum, după o zi întreagă, încă nu am dat de el?

— Nu știu, răspunse Egon. Dar dacă a plecat din oraș, vom afla în curând unde este, acum extragem înregistrările de la radare pe o rază de zece mile. Știi, înregistrările alea care de fapt nu există. Am primit și informații despre numerele de înmatriculare ale mașinilor care au trecut pe la punctele de taxare din oraș și analiștii de la poliție ne ajută acum să le verificăm.

Tor aranjă din nou telefonul pe masă. Nu era mulțumit de cum îl așezase ultima dată. Îl roti cu grijă la 90 de grade, foarte atent să-l atingă doar cu vârful degetelor.

— Și dacă e în oraș? întrebă el încruntându-se.

— Indiferent cine l-a răpit, îl vom găsi, răspunse Egon. Îți promit.

— Atunci fă-o mai repede, spuse Tor, al cărui telefon începuse să sune din nou. Jurnaliștii ăștia nenorociți au simțit deja ceva. E a 15-a oară când sună astăzi.

Numără din nou până la cinci. Apoi răspunse.

Vincent nu se putu abține să zâmbească văzând-o pe Mina că își schimbă cizmele de iarnă cu o pereche de cizme mult mai groase. Cele noi arătau ca și cum ar fi putut face față unei drumeții de 10 kilometri. În condiții de iarnă geroasă.

— De ce ai o pereche de cizme în plus la serviciu? întrebă el și se așeză pe marginea biroului. Vrei să te apuci de alpinism în cantină?

După întâlnirea cu antropologul legist, Mina se întorsese la Palatul Poliției, iar acum Vincent înțelegea de ce. Trebuia să se schimbe în haine de miner.

— Ha-ha-ha! râse ea cu amărăciune în timp ce se lupta cu șiretul cizmei. Pot să te informez că în timp ce tu te jucai cu expertul în gândaci, Julia ne-a ordonat să ne întoarcem în tuneluri. Imediat ce terminăm cu Gunilla. Ceilalți mă așteaptă deja.

Tuneluri. Pur și simplu îl trecu un fior numai la gândul ăsta.

— Ai fost acolo de curând, nu? întrebă el. Doar nu crede că mai sunt oase de găsit, nu?

— Nu oase. Dar ar putea fi acolo așa-zișii prieteni ai lui Tom-Nebunul. Un îngrijitor de la Helix le-a zis lui Ruben și Christer că Tom-Nebunul a găsit osemintele lângă metrou, în Bagarmossen. Dar nu știm dacă este adevărat. Tom-Nebunul a murit, dar vreunul dintre prietenii lui s-ar putea să mai trăiască și să fie prin zonă, așa cum a spus Julia. Poate că a văzut cineva ceva sau știe cum a descoperit Tom-Nebunul rămășițele lui Marcus Eriksson. Julia a avut nevoie de ceva timp să obțină aprobările necesare ca să coborâm în subteran; se pare că excursiile noastre nu sunt ușor de administrat. Cei de la TS au emoții de fiecare dată.

— Și încă n-ați găsit nicio legătură între celelalte victime și Gustaf Brons?

— E un câmp minat, răspunse Mina oftând. Am încercat să sap cât de mult am putut în informațiile despre datoriile la jocuri de noroc ale lui Gustaf Brons, fără să intervin în dosarul de urmărire penală pe care bănuiesc că au început să-l construiască

împotriva lui Dragan Manojlovici. Dar n-am găsit nimic. Și n-am găsit nici nimic care să arate că Gustaf și Josephine au acționat împreună. Mai degrabă se pare că au fost ocupați să se întâlnească pe la diferite hoteluri din Stockholm, înainte de dispariția lui Jon. Sincer, nu înțeleg cum au avut timp să aibă grijă de copii, să conducă afaceri sau să piardă bani la jocuri de noroc și, mai ales, să nu ucidă pe nimeni, dacă ne uităm la frecvența cu care au vizitat hotelurile. Dar nu exclud nimic. Ruben o să discute cu Peter Kronlund în această după-amiază și vom vedea ce are de spus despre tatăl său.

— Înțeleg. Din păcate, nici eu nu am nimic nou de adăugat.

Vincent își dădu seama că se așezase pe o pereche de mănuși groase. Se ridică și l le întinse, iar Mina aproape că i le smulse din mână.

— Și te rog să nu spui niciun cuvânt despre ținuta mea, replică ea. Mănușile de unică folosință din cutie, te rog.

Văzu lângă el o cutie cu mănuși de unică folosință și i-o întinse. Adevărul era că Mina era tot frumoasă, în ciuda faptului că pusese pe ea atâtea haine, încât următorul pas era să se îmbrace și cu un combinezon de protecție chimică.

Și nu numai că era frumoasă, era sexy. Niciun strat de îmbrăcăminte și nicio mână înroșită n-ar fi putut să diminueze lucrul ăsta. Oare avea voie să gândească așa despre ea?

Da, hotărî el. Avea voie. Atât timp cât știa doar el.

— Există haine potrivite și pentru tine, continuă ea, după care luă o geacă groasă de pe un cârlig de după ușă, tuși și i-o întinse. Ca să poți merge și tu.

— În tuneluri? întrebă el tresărind. Păi, tunelurile nu-mi plac prea mult. Dacă îți amintești, ultima dată când am fost într-un tunel, a trebuit să înșir numere prime. Cred că e mai bine să stau aici, la birou, să parcurg din nou toată documentația. Ca să nu pierdem nimic din vedere.

— Lașule! exclamă Mina, atârnând geaca la loc.

Dar el observă că zâmbea.

— Între timp, poți să dai câteva ture cu liftul. Așa, ca terapie, continuă ea. Însă data viitoare, dacă o să mai existe o dată viitoare, atunci nu mai ai de ales. Atunci vii cu mine acolo jos, în întuneric. *Deal?*

El o privi.

— *Deal*, răspunse el cu o oarecare ezitare în glas.

Trebuia să stea de vorbă cu Julia și să obțină de la ea o garanție că nu va trebui să mai coboare nimeni prin tuneluri. Nu putea să facă față.

— Ne vedem mai târziu, zise Mina. Distrează-te cu liftul.

Rămase așezat pe birou după ce plecă ea și se gândi la ce spusese. *Atunci vii cu mine acolo jos, în întuneric.* De-ar fi știut ea câtă dreptate avea!

TS îi ajutase să-și planifice căutările în tuneluri și fusese un efort masiv. Ultima dată când ajunseseră în subteran, căutând morminе cu oase, Mina se gândise că era imposibil să ajungi în întregul sistem de galerii. Dar fără să știe cum, Julia primise aprobările necesare. Pe un ton ferm, serioasă și hotărâtă, ea distribui zonele echipelor de polițiști.

— Văd o mulțime de cretini pe aici, bombăni Ruben în timp ce se uita suspicios la colegii lui.

— Trebuie să fim recunoscători că ne-au fost repartizați atât de mulți oameni, având în vedere că vine Crăciunul, răspunse Mina categoric. Și că TS a fost de acord, fără s-o ia razna.

De fapt, înclina să fie de acord cu Ruben; și ea văzuse câțiva colegi mai puțin reușiți.

— Suntem trei în zona noastră. Adam vine cu noi, continuă ea.

— Ce Crăciun de rahat! rânji Ruben. Noroc că am simțul umorului.

— Vrei să spui *humores*, replică Mina.

— Ce? Ești beată?

— Nu, din păcate. Mi-ar fi ușurat munca, explică ea, trăgându-și mănușile de unică folosință peste mânecile gecii. Dar e bine că tu vezi ceva amuzant în toată chestia asta.

Și-ar fi dorit să fi venit și Vincent, dar îl înțelegea.

— E timpul să mergem, spuse Adam trecând pe lângă ea și îndreptându-se spre intrarea tunelului unde aveau să-și înceapă căutările. Am eu harta, știu care e zona noastră.

Mina și Ruben îl urmară.

Ea simți încă de la intrarea în tunel o apăsare în piept și, brusc, începu să respire cu dificultate.

— Ține-te de mine, o îndemnă Adam, continuând să meargă într-un ritm alert.

Se auzi un zdrăngănit în apropiere. Un sunet pe care Mina alese să-l ignore. Se concentră în schimb asupra respirației, în timp ce se afundau din ce în ce mai mult în beznă.

Zece minute mai târziu, ajunseseră în zona desemnată.

— Asta-i o idioțenie, mormăi Ruben. În primul rând, majoritatea celor care locuiesc aici jos sunt complet ieșiți din minți. Bolnavi mintal sau drogați. În al doilea rând, nu sunt foarte îndrăgostiți de poliție în general, așa că nu înțeleg de ce ar fi de acord să vorbească cu noi. Asta, dacă mai au vreun neuron.

Întunericul pâlpâia ciudat. Erau niște becuri, dar funcționau doar câteva, iar unele dintre ele clipoceau neregulat.

— Da, ai dreptate, ca întotdeauna. Părerea mea e să ne băgăm picioarele. Hai să bem o bere! exclamă Mina sarcastic.

— Nu trebuie să fii ironică doar pentru că am un argument logic, se răsti Ruben, continuând să lumineze cu lanterna în tunel.

Ceva sări rapid prin fața razei luminoase, iar ei se opriră brusc.

— Alo? strigă Adam cu ecou. Am vrea să vorbim cu voi.

Ruben strigă la fel de tare, tot cu ecou.

— Suntem de la poliție, țipă Mina. Și n-avem nimic cu voi. Nu suntem aici pentru a aresta pe cineva sau pentru că ne pasă ce faceți sau ce nu faceți aici. Vrem doar să vorbim puțin. Despre oasele pe care le-am găsit în tuneluri. Și despre Tom-Nebunul.

Tăcere. Doar tăcere. Mina ezită. Oare era cineva acolo care să-i fi auzit?

— Bun-venit în Paradis!

Mina se sperie atât de tare, încât simți că rămâne fără aer. Un bărbat uriaș apăru brusc în fața lor, cu brațele întinse în lateral. Mina văzu că Ruben își mută încet mâna spre pistol.

Ea îi puse o mână pe umăr.

— Johnny! Vino aici! Nu-i speria!

O femeie făcu un pas înainte în lumina lanternelor și ridică mâinile.

— Nu e periculos. E mare. Dar nu e periculos. E băiatul meu. N-ar face rău nici măcar unei muște.

Când se uită mai atent, Mina observă că bărbatul nu putea avea mai mult de 25 de ani, dar barba și statura îl făceau să pară de două ori mai bătrân.

— Am vrea să vorbim cu voi, îi explică Mina încet femeii din lumina lanternei. Despre oasele găsite. Apoi plecăm și vă lăsăm în pace. Îți promit.

Tăcere. Simțea ezitarea, voia să spună mai multe, dorea s-o lămurească, dar știa că era mai bine să lase tăcerea să o convingă.

— Sigur, haide! zise în cele din urmă femeia dispărând din lumină.

Mina îndreptă lanterna în direcția în care plecase și îi observă spatele în timp ce intra într-un tunel din partea stângă. Uriașul le făcu nerăbdător semn cu mâna să-i urmeze. Drumul trecea prin mai multe intersecții unde tunelurile se despărțeau. Mina spera din tot sufletul că vor găsi drumul înapoi spre casă.

După un timp, zăriră o licărire vagă. Tunelul dădea într-un spațiu mai mare.

Pe măsură ce se apropiau, văzură un grup mic de oameni adunați în jurul unui foc. Stăteau pe jos, fără să pară deranjați de fumul care plutea greu în încăpere.

Ruben începu să tușească și Mina observă că Adam își ținea mâna peste nas și gură. Probabil că era o idee bună, așa că făcu și ea același lucru și simți imediat că poate respira puțin mai ușor.

— Te obișnuiești, îi asigură femeia, făcându-le semn să se apropie.

Uriașul Johnny îi imită gestul cu un rânjet fericit.

— Nu este cum ar fi trebuit să fie, continuă femeia, mângâindu-și fiul cu tandrețe pe obraz. Deci aici suntem. Întrebați.

Arătă cu mâna spre grupul pestriț de oameni. Cinci, inclusiv femeia și Johnny. Toți cu fețe suspicioase. Mina ezită un moment, apoi făcu un pas înainte.

— Numele meu este Mina. O să trec pe la fiecare să mă prezint, dacă e OK.

Niciun răspuns.

Trase adânc aer în piept și simți cum fumul îi arde plămânii. Apoi făcu câțiva pași hotărâți înainte și întinse mâna către un bărbat.

— Mina.

— Kjelle.

Trecu la următorul. O femeie.

— Mina.

— Natașa.

— Mina.

Următorul bărbat refuză să dea mâna cu ea și o privi furios.

— N-am de gând să-ți spun cum mă cheamă. Guvernul mă caută pentru omorul lui Palme, trebuie să mă ascund aici, vor să mă bage la închisoare. Aveam aceleași inițiale ca el, a fost suficient, știi, imediat am intrat în vizorul lor.

— OP este puțin... suspicios, explică femeia care îi condusese acolo. Numele meu este Vivian.

— Nicio problemă. Doar cei care vor dau mâna cu mine, spuse Mina.

După ce îi salută pe toți, cu excepția lui OP, o parte din ea simți nevoia să plângă și să fugă de acolo, acasă, la duș, acasă, la apă fierbinte și la tot săpunul disponibil în Suedia. *Ura* să dea mâna cu cineva. Dar în același timp simțise că era important. Erau oameni. Locuiau acolo, ajunseseră acolo cu un motiv. Poate avuseseră o familie, pe cineva care i-a iubit, altă viață.

Își dădu seama că, într-un fel, traiul lor acolo era dovada supremă că omul are un puternic instinct de a supraviețui cu orice preț, chiar și atunci când pare că nu mai are motive să trăiască.

— Putem sta jos? întrebă Mina.

Atât Ruben, cât și Adam o priviră surprinși și ușor îngroziți.

Îi protesta tot corpul. Nu voia să se așeze în moloz și mizerie. Dar polițiștii nu puteau să fie superiori celorlalți dacă voiau să aibă o conversație normală cu ei.

— Poftiți! răspunse Vivian. Aici.

Le dădu cu generozitate câteva bucăți de carton. Cei trei polițiști le luară de parcă ar fi fost daruri prețioase și le așezară cu grijă sub ei.

— După cum am spus, suntem interesați de oase, zise Mina.

Scoase telefonul și porni înregistrarea, apoi îl puse discret pe cartonul din fața ei. Adam și Ruben rămaseră tăcuți și pasivi. Observaseră că Mina avea un oarecare contact cu oamenii ăștia. Faptul că era femeie era un lucru bun, pentru că în acest mediu nu era o amenințare.

— Știam că Tom-Nebunul este nevinovat, începu OP, uitându-se la Mina. Dar odată ce statul a decis ceva, e imposibil să-i faci să se răzgândească. La fel și cu Palme.

— De ce erați siguri că e nevinovat? întrebă Mina curioasă.

Observă că schimbară priviri între ei.

— Nu te uita la mine, se apără Natașa într-o suedeză proastă. A fost înainte să vin eu aici. Nu l-am cunoscut pe Tom-Nebunul.

— Eu l-am cunoscut, zise Vivian.

Îl mângâia ușor pe Johnny, care începu să se legene pe loc.

— Foame, spuse el monosilabic. Lui Johnny îi e foame.

Vivian scotoci prin buzunarele fustei și îi dădu o jumătate de ciocolată. El o devoră dintr-o singură îmbucătură și păru mulțumit pentru moment.

— Tom-Nebunul a fost într-adevăr nebun, adăugă ea. Cum sugerează și numele. Dar n-ar fi făcut niciodată rău cuiva. A fost cel mai bun om din lume. Dar ar fi trebuit să știe că nu era cazul să ia oasele de la locul lor de odihnă.

— Locul lor de odihnă? întrebă Mina curioasă.

Ceva mic o gâdilă pe mâna cu care se rezema de carton, și o trase rapid înspre ea. O, Doamne! Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră. Trosnetul focului o ajută să-și păstreze calmul.

— Nu avea ce să caute în Bagarmossen, explică Vivian.

— Se pare că știți multe despre oasele astea.

Tăcere. Și iar priviri între ei.

— Am mai văzut înainte. Așa că, atunci când le-a găsit Tom-Nebunul, am știut ce înseamnă. Este un semn de respect. Pentru cel care a murit. Pentru moarte. O onoare.

— Când înainte? întrebă Ruben.

— Cu mult timp în urmă, răspunse Vivian, strângând buzele.

Era clar că nu mai voia să vorbească despre asta. OP începu să râdă în hohote.

— Regele știa că sunt urmărit pentru omorul lui Palme, explică el. El a încercat să-și asume vina. S-a sacrificat. O manevră. Un Rege demn. Dar chiar și așa... El nu renunță. A murit degeaba.

Mina îl ignoră. Paranoia lui nu avea legătură doar cu guvernul, uciderea lui Palme și statul, era și cu Casa Regală. Mai avea întrebări de pus, chiar dacă risca să nu-i placă lui Vivian.

— Dar nu aveți idee cine a lăsat oasele pe care le-a găsit Tom-Nebunul? întrebă ea. De unde știți că a fost o onoare?

Vivian se uită la OP, după care ridică din umeri.

— Nu este evident din felul în care erau puse? Ca un fel de altar?

— Regele nu a vrut să moară, mormăi OP. Nu a vrut să moară, dar întunericul a pus stăpânire pe el. În cele din urmă, întunericul a pus stăpânire pe el.

— Pentru mine nu este evident, spuse Mina. Dar dacă zici tu, atunci așa e.

Luă telefonul și dădu să se ridice, dar se opri brusc, de parcă și-ar fi amintit ceva.

— Da, mai era ceva. Am găsit mai multe movile de oase în ultimele zile. În tunelurile voastre.

Era greu să vadă reacțiile celorlalți în lumina pâlpâitoare a focului, dar i se păru că zărește câteva priviri rapide între Vivian, Natașa și OP.

Nimeni nu se uită la ea. Johnny privea în pământ. Orice ar fi știut, *dacă* știau ceva, nu avea să afle acum. Se ridică și-și scutură pantalonii.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, spuse ea cât putu de amabil. S-ar putea să ne întoarcem. Sper să fie OK.

— Să aduceți bușeuri atunci, chicoti Johnny, cu barba lui stufoasă.

— Vă conduc eu, ca să nu vă rătăciți, se oferi Vivian, arătând spre tunelul din care veniseră.

Mina se uită recunoscătoare la ea. Nu dorea nimic mai mult decât să ajungă departe de întuneric și murdărie. Acasă, la duș.

Vincent uitase pentru moment de rapoartele pe care trebuia să le citească. Erau împrăștiate în fața lui pe biroul Minei, când un SMS îi distrase atenția. Benjamin avusese de gând să doarmă la un prieten care tocmai se mutase de la părinți, ceea ce era perfect pentru Vincent. Voia să fie singur. Pentru orice eventualitate.

Dar Benjamin tocmai îl anunțase că prefera să doarmă acasă, pentru că era seara de Ajun. Vincent știa că ar trebui să fie impresionat că fiul său cel mare prefera să-și petreacă dimineața de Ajun cu tatăl său în locul prietenului său. Dar de data asta nu era.

Îi răspunsese că e în regulă, că se pot vedea mai târziu în cursul zilei și că e mai bine să-i acorde puțin timp și prietenului său.

Dar el tot voia să vină acasă.

Vincent nu putea să nu se simtă mândru. Desigur, probabil că mai degrabă patul era cel care îl atrăgea pe Benjamin, având în vedere că alternativa era să doarmă pe jos la prietenul său, dar nu conta. Și așa cum am mai spus, ar fi fost grozav, în orice altă zi.

Stătea cu telefonul în mână, neștiind ce să răspundă.

La urma urmei, Benjamin era aproape adult. Putea proteja măcar *un* membru al familiei. Trebuia să-și amintească să cumpere bușeuri cu șofran pe drum spre casă.

— Ești concentrat, te uiți la filme porno?

Vocea Minei îl făcu să tresară. Era lângă birou, aplecată ca să-i vadă ecranul telefonului.

— Nici pe departe, oftă el. D-ale familiei.

Simți un miros vag de dezinfectant care-l făcu să se gândească la gresie albă și bazine de înot. Apoi văzu că părul Minei era umed. Și avea alte haine pe ea.

— Ai fost să înoți?

Mina păru confuză.

— De ce aș fi..., începu ea, dar apoi oftă. Da, Vincent. Am fost să înot. Exact. În timpul programului. Ai descoperit ceva?

El își drese glasul încercând să-și șteargă din minte imaginea Minei în costum de baie.

Se încruntă de parcă s-ar fi concentrat și începu să răsfoiască hârtiile de pe birou. Luă câteva foi în mână.

— Ei bine, m-am mai gândit la ceva în legătură cu victimele, răspunse el într-un târziu. Mama lui Marcus Eriksson a povestit că băiatul avusese o perioadă mai grea în urmă cu mulți ani. Că era mereu în căutare. Și după aceea totul s-a schimbat. Sora Erikăi Sävelden a spus că Erika a avut o depresie cu vreo 20 de ani în urmă. Și după aceea cariera ei a avut o ascensiune abruptă. Și Peter Kronlund le-a zis lui Adam și Juliei că Jon Langseth a avut *o perioadă foarte grea* în urmă cu câțiva ani, despre care nu voia să vorbească. Toți trei au fost practic într-un abis, iar apoi întreaga viață li s-a transformat brusc. Firește că poate să fie o coincidență și că toți trei și-au revenit și și-au reclădit viața. Dar tot ce te unește victimele astea merită o atenție sporită. Dacă aș fi în locul vostru, le-aș contacta pe mama lui Marcus și pe Josephine Langseth ca să aflu mai exact când au fost *perioadele grele* ale lui Marcus și Jon. Nu m-ar surprinde dacă au fost acum 20 de ani. În același timp cu Erika.

— Crezi că e posibil să se fi întâlnit în perioada aceea? Că într-un fel depresiile lor i-au adus cumva împreună?

— Nu este imposibil. Și încă ceva, a avut și Niklas vreo perioadă din asta în trecutul lui?

Mina făcu ochii mari.

— Nu mi-a povestit niciodată despre viața lui dinainte să ne cunoaștem.

— Păcat. Ar fi fost foarte bine de știut.

Procedura de la intrarea în închisoare era deja rutină. Ruben avea o anumită curiozitate când intră în încăperea destinată vizitelor pentru a-l întâlni pe Peter Kronlund. Dragan Manojlovici era o legendă în lumea criminalilor, așa că Ruben n-avea cum să nu se întrebe cum era oare fiul său. Mai ales un fiu care își clădise o viață complet diferită de a tatălui său.

Crimele erau sofisticate, nimeni nu putea nega asta. Și atunci nu era deloc exagerat să se uite mai îndeaproape la afacerile unui om cu legături în cercuri criminale.

— Iar am musafiri? întrebă bărbatul din încăperea destinată vizitelor. Se pare că sunt foarte popular la poliție.

Se ridică să salute.

— Peter Kronlund.

Strângerea de mână era fermă, iar Ruben și-l imagină cu ușurință într-un costum elegant și pantofi scumpi din piele, într-un birou de lux. Hainele gri ale închisorii nu-l prindeau la fel de bine.

— O să trec direct la subiect, începu Ruben. Am găsit o legătură între tatăl tău și Confido.

Peter nu răspunse, dar Ruben așteptă. Tăcerea era cea mai bună armă a unui polițist. În cele din urmă, Peter își puse mâinile pe masă și se aplecă spre el.

— Deci știi cine sunt, dacă știi cine este tatăl meu. Se pare că n-o să scap niciodată de familia asta blestemată.

— Da, știu cine ești, dar mai presus de toate știu cine ai fost, explică Ruben. Sincer, sunt surprins că nu sunt mai mulți care știu. Ai făcut o treabă grozavă să-ți ascunzi antecedentele.

— A trebuit, oftă Peter. Era singura cale să am o șansă în viață. Dar tata? Credeam că nimic nu mă mai poate surprinde în viața asta. Despre ce fel de legătură vorbești?

— Am găsit plăți de la tatăl tău. Către Gustav Brons. Sume mari.

Peter fluieră încet.

— La naiba...

Părea cu adevărat surprins, dar Ruben tot îl întrebă:

— Nu știai?

— Nu, răspunse el scurt.

— Gustaf a împrumutat bani de la familia ta pentru a acoperi datoriile de la jocurile de noroc. Știați că juca?

Peter ridică privirea spre tavan.

— Ce idiot! Da, știam că joacă. Era treaba lui. Dar să împrumute bani de la tata... Nu mi-a spus nimic. Și ar fi trebuit să știe că nu trebuie să se bage în treburi de-astea. Acum înțeleg de ce consideri că asta e o legătură cu Confido. Dacă tata îl controlează pe Gustaf...

— Și mai am ceva. Știai că Gustaf și Josephine, soția lui Jon, au avut o aventură?

Peter începu să râdă în hohote.

— Da, *asta* știu. Chiar am intrat odată peste ei când Gustaf o întinsese pe Josephine peste birou și o luase pe la spate. Priveliștea aia, cu fundul lui rozaliu și păros, n-o s-o uit niciodată.

— După cum observi, sunt multe circumstanțe, diverse motive legate de companie care duc la ipoteza că Jon a fost de fapt eliminat. Totul, de la infidelitate la teama că ar putea vinde informații despre afacerile voastre pentru a-și salva propria piele. Sau, și acum doar speculez, poate o anumită temere că ar putea dezvălui cine ești tu cu adevărat. Așa că o să te întreb direct. Aveți, tu sau tatăl tău, ceva de-a face cu uciderea lui Jon?

Peter se aplecă în față.

— Ai dreptate că am făcut tot posibilul să-mi șterg numele de familie, zise el cu voce joasă, dar clară. Era singura cale. Tot ce am, am făcut singur. Compania, apartamentul de pe Östermalm, Porsche Carrera, reședința de vară din Sörmland. Tot ce am, am făcut singur. Tatăl meu n-are nimic de-a face cu asta. *Nimic*. Exact așa am vrut eu.

— Și tatăl tău acceptă asta?

Ruben imită limbajul corporal al lui Peter, strângându-și mâinile pe masă în același fel. Vincent îi

spusese la un moment dat că poți crea o legătură cu oamenii imitându-le limbajul corpului. Și merita să încerce. Nu tot ceea ce spunea Vincent era ciudat și stupid.

— Ce naiba crezi? se răsti Peter care părea că s-a relaxat puțin. Sigur că nu acceptă. Îți spun eu că tata l-a obligat cumva pe Gustaf să mă spioneze.

Peter râse din nou și se lăsă pe spate, cu mâinile la ceafă. Ruben se gândi să imite și mișcarea aceea, dar își dădu seama că ar fi prea bătător la ochi.

— Poate că Jon și-a dat seama? întrebă el, îndreptându-se pe scaun. Că tatăl tău îl folosea pe Gustaf? Și poate că de aceea a fost ucis?

— Doamne, la ce fel de emisiuni TV te uiți? Dacă cineva trebuia să omoare pe cineva, atunci Jon ar fi trebuit să-l ucidă pe Gustaf pentru că avea o aventură cu nevasta lui. Dar bineînțeles că, dacă Dragan l-a folosit pe Gustaf ca spion și dacă Jon ar fi aflat, era posibil să i se întâmple ceva. Sigur, toată firma s-ar fi năruit dacă unul dintre acționari ar fi dispărut, deci nu e credibil că tatăl meu ar merge atât de departe. Acum firma tot s-a prăbușit, dar din alte motive.

Ruben confirmă din cap. Ce spunea Peter era logic, și totuși...

— Numele Mark Eric sau Erika Sävelden îți spun ceva? întrebă el.

Dacă Dragan Manojlovici era implicat în vreo crimă, trebuia să fie implicat în toate trei. În caz contrar, teoria lui Ruben nu era corectă.

— Sigur. Cred că am toate înregistrările lui Mark. Pentru că presupun că te referi la artist? Și pe Erika am angajat-o ca lector motivațional la Confido de câteva ori.

— Au vreo legătură cu tatăl tău?

— Din câte știu eu, nu, însă, cum am zis, încerc să-mi țin familia la distanță. Dar sunt puține lucruri în industria de divertisment în care să nu fie implicat tata în vreun fel. Chiar te provoc să găsești un restaurant sau vreo scenă de live din oraș în care să nu fi reușit să devină acționar.

— Ciudat, așa se numește taxa de protecție acum? întrebă Ruben iritat.

— De ce întrebi despre ei?

— Din păcate, nu-ți pot răspunde.

Ruben oftă frustrat. Nu ajungea nicăieri cu întrebările. Aflase multe, dar în același timp nimic. Nu credea că Peter este implicat. În schimb, Dragan Manojlovici plutea ca o fantomă peste tot. Numai că nu reușise să găsească nicio legătură directă cu capul mafiot. Totul era doar o simplă presupunere, incompletă, dar sugestivă.

Trebuia să găsească o modalitate de a dovedi vinovăția lui Dragan. Cât mai repede.

— Cât de des te întâlnești cu bunicul tău? o întrebă Mina curioasă pe Nathalie în timp ce se îndrepta spre Äppelviken.

Comentariul lui Vincent despre trecutul lui Niklas o făcuse să-și pună întrebări.

Poate că nu-l putea întreba pe fostul ei soț. Dar putea să-l întrebe pe tatăl lui, Walther Stockenberg. Niklas își admira tatăl și avea un respect extraordinar pentru el. Chiar dacă nu fuseseră întotdeauna atât de apropiați, ea credea cu tărie că Walther ar ști dacă Niklas a avut probleme în trecut.

Trecuseră mulți, mulți ani de când fusese ultima oară la Walther. Se întâmplase într-un alt timp, într-o altă viață. Își aminti de prima vară în care se duseseră în vizită la părinții lui Niklas. Băuseră sirop de căpșuni de casă și mâncaseră fursecuri cu zmeură proaspăt coapte. Când mai trăia bunica lui Nathalie, Beata.

Walther fusese judecător la Curtea Supremă, un om strict și corect care o făcuse mereu pe Mina să se simtă incomod. Și nu era singura, Niklas recunoscuse că tatăl său îl făcea adesea să nu se simtă în largul lui. Se îndoia că se schimbaseră prea multe.

— Ne vedem din când în când, răspunse Nathalie.

Mina nu mai întrebă nimic. De fapt, nu dorise să-și ia fiica cu ea, dar Nathalie refuzase să rămână acasă, iar Mina știa că-și pierde timpul dacă începe să se certe cu ea. Fata semăna mult prea mult cu ea.

— Parchează puțin mai într-o parte, spuse Nathalie. Bunicului nu-i place când blochează cineva drumul și nu mai poate el să iasă cu mașina.

— Sigur, răspunse Mina, intrând pe aleea largă pietruită din fața casei.

Avea o senzație de *déjà-vu* — mai purtase conversația asta și cu Niklas. Parcă mașina lângă un Audi nou strălucitor și observă că aleea fusese deszăpezită cu grijă.

Mina se uită la ceas. Ajunseseră la timp. Lui Walther nu-i puteai face vreo surpriză și nu voia să-l enerveze încă de la început. Aveau nevoie de ajutorul lui. Conform robotului telefonic, ziua de Revelion

avea să fie ultima din viața lui Niklas și se apropia mult prea repede. Mina se chinuia să-și țină panica sub control, cu fiecare oră care trecea.

După atâția ani în care fuseseră despărțiți, era greu să știe dacă frica asta se datora grijii față de Niklas sau faptului că era conștientă de importanța pe care o avea el în viața fiicei lor. De fapt, nu prea conta. Rezultatul era același. Și ceasul ticăia fără milă.

— Intrați, intrați, să nu înghețați! Dar să vă scuturați pantofii bine, ca să nu băgați în casă multă zăpadă.

Walther stătea în prag și le făcea semn să urce scările.

Era o clădire tipică pentru Äppelviken din Bromma. O casă mare din lemn, cu tâmplărie de la începutul secolului, înconjurată vara de liliac frumos mirositor și tufe de trandafiri. Chiar dacă florile erau acum sub un strat gros de zăpadă, Mina își aducea aminte parfumul de lavandă și trandafirii care acaparau partea din față a casei. New Dawn se numeau. Grădina fusese mândria și bucuria Beatei și nimeni care venea în vizită nu scăpa fără o trecere amănunțită în revistă a tuturor denumirilor florilor.

Mina și Nathalie se ultară una la alta. Datorită faptului că aleea era atât de bine deszăpezită, n-aveau niciun fulg de zăpadă pe ghete. Dar se conformară și-și scuturară picioarele pe covorașul din fața ușii din lemn masiv. Walther se dădu deoparte și le lăsă să-și scoată ghetele și hainele.

Apoi le îmbrățișă puțin stânjenit.

— Mergem în salon. Fata care vine să mă ajute de câteva ori pe săptămână a pus pe masă niște fursecuri din alea groaznice de cumpărat.

Îl urmară pe Walther într-un salon mare, cu cărți pe toți pereții. În mijlocul camerei erau niște canapele uriașe din piele, iar pe masă era o tavă argintie cu fursecuri.

— Știi unde e tata? întrebă Nathalie imediat ce se așeză.

Mina îi auzi îngrijorarea din voce și simți nevoia s-o ia de mână, dar se abținu. Încă nu era ceva firesc

pentru niciuna dintre ele.

— Voi nu știți? se miră Walther, încruntându-și sprâncenele cenușii și stufoase. Vreți să spuneți că a dispărut?

Walther avea mult păr, iar coama argintie era deasă și bine pieptănată.

— Nu dăm de el și nu știe nimeni unde se află, răspunse Nathalie.

Vocea îi tremura, iar pe Mina o durea sufletul pentru ea. Dar Walther nu păru impresionat. Dădu disprețuitor dintr-o mână.

— Nu înțeleg de ce ați crede că știu eu, zise el, clătinând din cap.

Walther turnă cafea în toate ceștile, fără să o întrebe pe Nathalie dacă ea vrea sau nu. Pe o farfurie frumoasă de porțelan erau niște fursecuri, fiecare decorat cu o alună mică deasupra. Walther împinse întrebător farfuria spre Mina, dar ea clătină din cap cât se poate de politicos. Numai gândul la câți oameni lipsiți de igienă puseseră mâna pe fursecurile astea îi făcea greață. Dar Nathalie luă imediat unul, pe care începu să-l mănânce.

— Ați vorbit cu Tor? întrebă Walther. Are situația sub control. E doar o neînțelegere. Trebuie să înțelegeți și voi la ce stres este expus Niklas cu munca pe care o are. Cu siguranță doar avea nevoie de un *timeout*.

— Dar el nu face așa, mai ales înainte de Crăciun, replică Mina. Și de ce ar abandona-o pe Nathalie fără să spună nimic?

Nathalie se uită urât la ea, dar Walther o privi amenințător.

— Evident că nu este ușor de înțeles pentru cineva care nu a avut un rol atât de important în societate cum am avut noi. Normal, s-ar putea să crezi că nu se poate compara un ministru al justiției cu un judecător la Curtea Supremă, dar să știi că există mult mai multe asemănări decât diferențe. Responsabilitatea este enormă. Există puține departamente în această țară, sau chiar în lume, care se pot ridica la nivelul responsabilităților pe care le-am avut eu și Niklas.

— Niklas încă le are, îl corectă Mina aruncând o privire către Nathalie. Știu că tu te-ai pensionat, dar Niklas este încă ministrul justiției. La Curtea Supremă, în locul tău e altcineva, nu-i așa? O femeie, cu siguranță.

Walther clipi.

— Desigur, răspunse el disprețuitor.

Luă o gură de cafea, apoi se întoarse spre bucătărie.

— Beata! strigă el. Cafeaua este prea tare, poți să faci alta...

Se opri și coborî stânjenit privirea. Puse încet ceașca pe masă și, pentru prima dată, Mina văzu în el o persoană autentică. O persoană în spatele măștii dure, o persoană ușor confuză.

— Am uitat, șopti el. Este foarte ciudat. Au trecut cinci ani de când a murit, și totuși... Am fost căsătoriți peste 50 de ani și de multe ori simt că încă e aici.

— Înțeleg, îl liniști Mina.

Continuă în speranța că ar putea avea o conversație normală în loc să pună nenumărate întrebări și să primească răspunsuri în silă de la bătrânul judecător.

— Sper că înțelegi de ce suntem îngrijorate. După ce s-a întâmplat vara trecută... Iar Nathalie și Niklas sunt foarte apropiați, din cauza... din cauza dispariției mele.

Acum era vulnerabilă. Mai mult de atât nu putea face. Spera că bătrânul socru va înțelege și va accepta mâna întinsă.

Se lăsă tăcerea o vreme, apoi umerii lui Walther se relaxară.

— N-am vrut să minimalizez îngrijorarea voastră, spuse el încet. Voiam doar să spun că nu s-a întâmplat neapărat ceva. Stresul poate avea efecte ciudate asupra oamenilor. Sunt convins că e bine și că va fi în curând acasă. Aveți încredere în mine.

Mângâie mâna lui Nathalie, care stătea lângă el pe canapea.

— Există asemănări între dispariția lui Niklas și alte cazuri pe care le anchetăm acum, continuă Mina, conștientă că se afla într-o zonă destul de periculoasă. Celelalte cazuri au un lucru în comun. Acum 20 de ani, toți cei implicați au avut o perioadă dificilă în viața lor. Îți amintești cumva dacă Niklas a trecut prin ceva asemănător? Mie nu mi-a povestit niciodată.

— Cred că avem și bomboane cu caramel! exclamă Walther ridicându-se brusc.

Se duse în bucătărie, iar Mina îl auzi deschizând dulapurile și scotocind după ceva. După câteva minute, se întoarse cu o cutie de plastic transparentă.

— Bomboane cu caramel. Știam că am. Fata care vine să mă ajute pusese cutia în spatele unor conserve de roșii și pungi de orez. Care este logica? Dulciurile nu stau împreună cu roșiile și orezul. Una e mâncarea, alta dulciurile. Dar uitați-vă și voi ce conțin. Nu veți recunoaște nimic din ingredientele astea.

Mina și Nathalie se uitară una la alta. Nathalie mușcă zgomotos dintr-un alt fursec cu alune și nu-și luă ochii de la bunicul său în timp ce acesta manevra iritat cutia de plastic cu bomboane, înainte să ofteze adânc și s-o așeze, în cele din urmă, pe masă.

— O perioadă dificilă, zici. Oamenii sunt de-a dreptul obsedați de sentimente în zilele noastre. Parcă toată lumea se trezește dimineața și primul lucru e să vadă cum se simte. Și, bineînțeles, dacă începi să cauți, găsești întotdeauna niște necazuri de care să te vaiți. Pe vremea mea, nu existau atâtea diagnostice. Combinații de litere din tot alfabetul. Mai auzeai că are cineva vreo problemă cu nervii, dar se ducea la medic, îi dădea o pastilă și apoi nu se mai discuta despre asta. Acum, oamenii își iau concediu medical pentru absolut orice. Și în munca mea vedeam mereu cum oamenii încercau să dea vina pe *problemele mentale* ca să evite consecințele juridice ale acțiunilor lor.

Pufni și se șterse pe față.

— Bunicule! exclamă Nathalie tăios.

Walther întâlni privirea nepoatei sale. Apoi inspiră adânc.

— Da, da. Păi, îmi amintesc că Niklas a avut o perioadă de... da, trebuie să fi fost, chiar acum 20 de ani, când își făcea Beata griji pentru el. Mi-a zis că era deprimat și că nu mai voia să trăiască. Firește că era doar o prostie. Era doar puțin aiurit și nu știa ce să facă cu viața lui. Dar s-a rezolvat. A mers de câteva ori la un fel de psihiatru pe care l-a găsit Beata, apoi a dat la facultate și gata. Puțină muncă sau studii, de atât este nevoie. Asta am spus mereu. Oamenii trebuie să lucreze până obosesc. După o zi grea de muncă, nu mai ai timp să te gândești așa mult la cum te simți de fapt.

— Ai numele acelui specialist? întrebă Mina încet.

Inima îi bătea violent în piept. Povestea lui Niklas era la fel ca a celorlalte victime. Sperase că dispariția lui n-are nicio legătură cu scheletele pe care le găsiseră. Dar acum nu mai era nicio îndoială. Dacă nu reușeau să dea de el, va muri în Ajunul Anului Nou. Și când îl vor găsi, o să fie o movilă de oase într-un tunel de metrou. Cu craniul deasupra mormanului.

— Probabil că e scris în agenda Beatei, răspunse Walther ridicându-se.

Trase un sertar de la biroul de lemn din fața ferestrei și scoase o agendă înflorată.

— Poți să ne-o împrumuți? întrebă Nathalie nerăbdătoare.

Walther ezită, apoi aprobă din cap și i-o întinse.

— Dacă promiteți că aveți grijă de ea. A fost a Beatei.

— Îți promit, îl asigură Nathalie și băgă agenda în buzunarul hanoracului.

— Trebuie să plecăm, spuse Mina ridicându-se.

Ceasul din capul ei ticăia atât de tare, încât parcă auzea tunete. Avea nevoie de multă putere ca să pară calmă în fața lui Nathalie, care o urmă în hol.

La plecare, Walther o luă de mână și o ținu strâns. Mina se luptă cu impulsul de a-și trage mâna și de a o spăla cu spirt, dar o ajută ticăitul ceasului, care era mai puternic ca orice.

— Mă bucur că te-ai întors, să nu crezi altceva, spuse Walther. Nathalie are nevoie o mamă.

— Mulțumesc, răspunse Mina, simțind, spre surprinderea ei, cum i se pune un nod în gât.

Cuvintele lui Walther însemnau, surprinzător, foarte mult, dar nu avea acum timp de asta. Trebuia să se concentreze să-l găsească pe tatăl lui Nathalie. Înainte să fie prea târziu. Și în ultima jumătate de oră avusese sentimentul că e ceva în neregulă. Niklas avea legătură cu celelalte cazuri, asta știa. Dar mai era ceva. Îi scăpase ceva. Ceva important.

AU MAI RĂMAS ȘAPTE ZILE

Vincent gemu. Era foarte obosit. Benjamin venise acasă de la prietenul lui pe la miezul nopții, dar el nu reușise să doarmă deloc.

Umblase aproape toată noaptea prin casă, încercând să se asigure că nu intrase nimeni. Verificase încuietoarea ușii de la intrare de nenumărate ori. Luminase cu lanterna în zăpadă, și în curtea din spate, și în partea din față, să vadă dacă nu sunt urme de pași.

Se mai întinsese și ațipise cel mult o oră înainte să se scoale din nou să facă același lucru. Știa că era irațional. Dar în întunericul nopții nu putea să fie rațional.

Se întoarse și se uită la ceas. 7:30. Nu mai avea niciun motiv să tragă de timp. Se rostogoli din pat străduindu-se să nu cadă pe jos din cauza picioarelor care i se încurcaseră în cearceaf. Era evident că se zvârcolise mult în timpul scurt în care reușise totuși să se întindă în pat.

— Da, Crăciun fericit! mormăi el.

Apoi clătină din cap. Nu era bine. În definitiv, era Ajunul Crăciunului. Se gândi să înceapă ziua cu vin fiert și un bușeu cu șofran. Lăsă halatul în favoarea unui pulover cu model de Crăciun și a unei perechi de izmene cu fundițe roșii și se îndreptă spre bucătărie. Pe drum trecu pe lângă casetofon și se opri. După o clipă de căutări găsi albumul *O poveste de Crăciun* al pionierului muzicii electronice Ralph Lundsten. Poate că nu era muzică tradițională de Crăciun, dar era perfectă atunci când era obosit.

Tonurile romantice de iarnă îl urmară în bucătărie. Acolo dădu drumul la aragaz ca să încălzească bușeurile de șofran pe care le cumpărase cu o zi înainte, în drum spre casă. Erau întotdeauna mai bune când erau călduțe. Așteptă puțin până să le bage

în cuptor, iar apoi începu să miroasă a Crăciun în toată bucătăria. Scoase vinul fiert, puse cafea în filtru și era pe punctul să-l trezească pe Benjamin când îi sună telefonul. Care încă era în dormitor.

Se duse în fugă și răspunse gâfâind.

— Crăciun fericit, Vincent la telefon!

— Bună, sunt Loke, răspunse vocea de la celălalt capăt. Îmi pare rău că sun așa devreme și în Ajunul Crăciunului, dar nu prea știam pe cine să sun.

— Bună, Loke! S-a întâmplat ceva?

— Da, deci... tocmai am intrat în laboratorul de la IML și e... am avut o spargere. Unele echipamente s-au spart, dar mai ales... în fine, oasele au dispărut. Cele vechi, găsite la Odenplan. Tocmai le primisem înapoi de la Gunilla aseară. Dar nu mai sunt aici. Știu că le-am pus pe o targă. Care este acum goală. M-am uitat peste tot.

Vincent se întoarse în bucătărie cu telefonul lipit de ureche.

— Nu cumva le-a mutat Milda? întrebă el, stingând cuptorul.

Deschise ușa cuptorului cu o mână și pipăi bușeurile. Erau perfecte.

— Nu. Eu am venit primul. Cred că... sunt convins că au fost furate, răspunse Loke. Doar că nu înțeleg de ce.

— Și atunci cel mai bun lucru a fost să mă suni pe mine?

Luă un prosop și scoase tava cu o mână, după care închise cu piciorul ușa cuptorului.

— Eu eram responsabil pentru ele, răspunse Loke cu tristețe. Eu le-am pierdut, a fost și vina mea că au fost furate. Nu vreau încă să fac o reclamație la poliție. Îmi voi pierde locul de muncă într-o secundă. Tu știi cât de mult îmi place să lucrez aici, cu Milda. Și tu nu ești polițist. Așa că m-am gândit că poate... poți să mă ajuți tu. Deci dacă putem ține asta puțin... secret...?

Vincent oftă. N-avea să fie un mic-dejun de Crăciun frumos pentru el și Benjamin.

— Bine, răspunse el. Vin. Dar o iau și pe Mina. Știe mai bine lucrurile de genul ăsta.

— Nu, nu, nu! protestă Loke panicat. Nimeni de la poliție. Cel puțin până nu vom găsi o soluție ca să nu fiu concediat.

— Mina e liberă azi, replică Vincent. Deci nu este ofițer de poliție în acest moment. Și ne poate fi de ajutor, cunoaște procedurile mai bine decât mine.

Loke tăcu o clipă.

— Dacă ești absolut sigur, spuse el apoi. Trebuie doar să rezolv un lucru, i-am promis Mildei, dar ne putem întâlni la laborator după-amiază. În definitiv, nu e nicio grabă, oasele oricum nu mai sunt. Și nu mai vine nimeni altcineva aici între timp. Doar este Ajunul Crăciunului. Te sun mai târziu.

Loke închise telefonul. Poate că dimineața Ajunului nu era chiar așa cum își imaginase Vincent, dar măcar ar avea timp să mănânce ceva. Și spera să se întâlnească și cu Mina. De fapt, nici nu-și dorea altceva. Dacă avea noroc, va trebui să rămână în oraș cel puțin încă o zi. Ar fi fost un motiv bun să amâne plecarea la părinții Mariei. Prefera ca reuniunile lor de familie să fie cât mai scurte cu putință. Oricum aveau suficient timp să-l bată la cap.

Porni filtrul de cafea și se duse să bată în ușa lui Benjamin.

— Bună dimineața! spuse el cu voce tare. Știu că e foarte devreme, dar acum e cafeaua gata și avem și bușeuri de șofran. Simte spiritul Crăciunului, fiule! Vino și ține-mi companie și apoi te poți culca din nou.

Liniște în cameră.

— Cât de mahmur ești de fapt? întrebă Vincent, deschizând puțin ușa. N-ai venit așa târziu aseară.

Camera lui Benjamin era în perfectă ordine. Toate lucrurile erau exact acolo unde trebuiau să fie. Era o ordine aproape imposibil de menținut dacă stăteai în cameră cât stătea Benjamin. Și patul era perfect făcut — cuvertura, întinsă, iar pernele, aranjate frumos.

Dar Benjamin nu era acolo.

Un fior rece trecu prin corpul lui Vincent. Dar probabil că doar exagera. Cu siguranță Benjamin se trezise înaintea lui și plecase pe undeva.

Asta, dacă ignora faptul că nu exista niciun motiv pentru care Benjamin să plece de acasă la ora 7 dimineața în Ajunul Crăciunului. Vincent nu vola să cedeze sentimentului care începea să i se strecoare în minte. Nu l-ar fi ajutat cu nimic.

Se întoarse în bucătărie ca să-l sune pe Benjamin, dar se opri în prag.

În mijlocul mesei din bucătărie era o foaie de hârtie cu un text scris de mână.

Probabil că fusese prea obosit ca să-l observe mai devreme. Se grăbi să ia hârtia și începu să citească, în cazul în care era un bilet de la fiul său.

Dar cuvintele care îl întâmpinară îl ameți. Se prinse de blat ca să nu-și piardă echilibrul.

Filtrul de cafea țiui în spatele lui în semn de protest. Uitase să pună înapoi cana după ce turnase cafeaua, iar acum lichidul fierbinte curgea direct pe blatul din bucătărie. Se va inunda în câteva secunde. Șiroaie de cafea începuseră deja să se scurgă pe marginea sertarelor.

Cu coada ochiului văzu dezastrul, dar nu-i păsa deloc. Luă telefonul și o sună pe Maria. Sună mult, fără ca ea să răspundă. Încercă să o sune pe Rebecka. Pe Benjamin. Și la sfârșit și pe fosta lui soție, Ulrika. Niciunul dintre ei nu-i răspunse.

Scrisoarea din mâna lui era de la Umbră. O mai citi încă o dată și îi sună din nou pe toți, în timp ce o mână înghețată parcă îl strângea de gât.

— Bunicu'! strigă Harry când tatăl Juliei deschise ușa de la intrare.

Fiul ei începu să tremure de fericire și se aruncă peste bunicul său.

— Vai, dar este favoritul bunicului, care a venit în vizită! exclamă tatăl Juliei, gâdilându-l pe Harry, care izbucni în râs.

Julia nu se putu abține să nu zâmbească. Măcar cineva din familie va avea parte de un Crăciun frumos. Torkel era lângă ea, dar parcă ar fi vrut să fie în altă parte. Ceea ce probabil era și adevărat. Părinții Juliei nu fuseseră niciodată mulțumiți de alegerile ei în ceea ce privește bărbații. Relația dintre părinții ei și Torkel se îmbunătățise cu siguranță de când apăruse Harry, dar tot existau animozități.

— Intrați, intrați! îi invită tatăl ei, dându-se într-o parte ca să le facă loc.

Se uită apoi cu subînțeles la ceas. Ar fi trebuit să fie acolo la ora 13. Julia știa că întârziaseră, dar totul mergea parcă în reluare de când ea și Torkel practic încetaseră să mai stea de vorbă unul cu celălalt. Evident că era doar 13:10, dar pentru șeful poliției era ceva de neconceput. Se purta de parcă ajunseseră cu o săptămână întârziere.

— Relaxează-te, tată! răspunse Julia. Nu e o ședință. E Ajunul Crăciunului. Crăciun fericit!

— Așa se începe, mormăi el. Dar ai dreptate. Hai, Harry, să vezi pomul nostru de Crăciun!

Șeful poliției îl duse pe băiețel în sufragerie, iar Julia auzi încă un chiot de bucurie când acesta văzu bradul.

— Nu-i așa că e frumos? auzi ea vocea tatălui ei în timp ce își scotea geaca. Nu, nu-l lua pe ăla, ăla stă în copac... și ăla... vai, vai, dacă tragi de beteală, bradul o să... oh, vai! Nu contează, nu e nicio problemă, probabil că oricum n-aveam nevoie de globul ăla. Și... se pare că nici de acela.

Julia râse în sinea ei. Parcă toată dragostea pe care uitase să o ofere propriei fiice în copilărie fusese păstrată și acum se revărsa asupra nepotului.

Torkel rămăsese în hol încălțat.

— Haide! îi șopti Julia soțului ei. O să fie ocupați să-i dea bomboane lui Harry. Cel puțin o oră. Apoi plecăm.

Torkel aprobă din cap și își scoase geaca și ghetele. Julia se uită la el în timp ce se îndrepta spre living. Cu fiecare pas cu care se îndepărta de ea, putea să respire mai ușor. Curând. Curând, se va termina și acest Crăciun blestemat.

Mina căutase numărul de telefon al psihologului lui Niklas cu o seară înainte, de îndată ce părăsise vila impunătoare a lui Walther din Bromma. Nu fusese greu. Agenda Beatei era plină, dar menținută impecabil. Mina îi anunțase pe colegii ei despre problemele psihice ale lui Niklas și le dăduse numărul de telefon. Știa că nu va putea avea o conversație despre trecutul lui Niklas pe cont propriu.

Și acum nu mai avea nimic de făcut. Și era Ajunul Crăciunului. Avea senzația că e în concediu forțat cât restul lumii stătea în loc, delectându-se cu preparate de porc și cadouri. Iar ceasul ticăia rapid spre Anul Nou. Niklas mai avea șapte zile. Oriunde era el acum.

— E ciudat să sărbătorim Crăciunul fără tata, spuse Nathalie. Ar trebui să-l căutăm în loc să stăm aici.

— Parcă ai fi polițist, răspunse Mina, încercând să zâmbească. Îți promit că poliția face tot ce poate.

Nathalie era pe canapea, ghemuită sub o pătură. Stătuse acolo toată ziua, fără să se miște un centimetru.

— Au vorbit cu psihologul ăla? întrebă ea pentru a mia oară.

Mina se străduia să fie răbdătoare, mai ales pentru că și ea simțea aceeași frustrare ca și fiica ei.

— Ți-am mai zis, poliția face tot posibilul să dea de el. Dar este pensionar de câțiva ani și se pare că-și dedică timpul expedițiilor. Am auzit aseară de la Adam că e într-o expediție în Rwanda ca să vadă gorile. Nu putem să dăm de el dacă nu are semnal în junglă.

— Bine, răspunse Nathalie uitându-se din nou în telefon. Îmi vreau doar tatăl înapoi.

Mina schimbă apatic programele la televizor, dar apoi îl închise și se ridică.

— Auzi? Știu că e aiurea. Că totul e aiurea fără tatăl tău acum. Dar cred că el ar fi vrut măcar *să încercăm* să ne simțim bine. Ce zici? Ne apucăm de treabă?

Tăcere. Tăcere îndelungată. Apoi Nathalie o privi puțin nesigură.

— Ce să facem? Cum să sărbătorim Crăciunul? întrebă ea încet.

— Cred că putem să hotărâm noi. Ce vrei să facem? întrebă Mina întinzându-și brațele pentru a arăta că nu există limite.

— De ce ești în stare? întrebă Nathalie zâmbind în colțul gurii.

Mina simți cum îi crește pulsul. Nu știa la ce se aștepta fiica ei. Ce ar cere Nathalie de la ea, de la limitele ei. Dar nu conta. Instinctul matern ardea în ea mai puternic decât forțele despre care crezuse mult timp că sunt imposibil de învins.

— Orice, răspunse ea serioasă. Mă descurc cu orice.

Nathalie o privi mirată. Apoi se ridică de pe canapea și aruncă pătura.

— Îmbracă-te! Ica e deschisă în Ajunul Crăciunului.

— Ica? replică Mina, îngrijorată. Ce să facem acolo?

— O să cumpărăm o casă de turtă dulce, răspunse Nathalie îmbrăcându-se cu geaca. N-am făcut niciodată așa ceva împreună. Toată lumea a făcut așa ceva. De fiecare Crăciun. Întotdeauna am fost geloasă pe ei. Tata a încercat, dar el nu e în stare. S-a dovedit că e bun la demolări. Știe să facă mâncare. Dar nu case. Putem să facem asta, te rog? Putem să construim împreună o casă de turtă dulce? Cu zahăr topit cu care să ne frigem degetele și glazură din aia care este imposibil de scos din tub, și o mulțime de bomboane Non Stop pe acoperiș, chiar dacă bomboanele Non Stop sunt cele mai dezgustătoare din lume...

Cuvintele se revărsau din gura lui Nathalie și, fără să-și dea seama, Mina făcu un pas înainte. Un pas mic, dar totuși uriaș, o punte între ea și fiica ei. O luă pe Nathalie în brațe și, cu gura lipită de părul ei, îi șopti:

— Bineînțeles că vom face împreună o casă de turtă dulce. Copil iubit, copil iubit!

Abia se întorseseră de la magazin și începuseră să asambleze casa de turtă dulce, când se auzi soneria.

— Cine poate să fie? întrebă Nathalie, lingându-și glazura de pe degete.

— N-am nicio idee. Nu prea am musafiri, mai ales în Ajunul Crăciunului.

Băgă o bucată din acoperișul de turtă dulce în gură și se duse să deschidă. În fața ușii stătea Vincent, cu umerii lăsați și alb la față ca o stafie.

— Vai, ce s-a întâmplat? întrebă ea îngrozită lăsându-l să intre în apartament.

Erau momente când conversația de ochii lumii era potrivită, dar erau și momente când era doar un impediment. Era evident că acum era un impediment.

Părea că întrebarea ei îl incomoda. Orice ar fi avut acum Vincent, era ceva ce nu mai văzuse până acum.

El ba se uita la ea, ba își muta privirea. De parcă i-ar fi fost frică de ceea ce s-ar întâmpla dacă i-ar spune.

— Am primit o scrisoare..., începu el.

— Mamă, știi dacă mai avem bomboane Non Stop? țipă Nathalie din bucătărie. Punga asta se pare că s-a terminat.

Vincent aruncă o privire în direcția de unde venise vocea. Apoi se uită la Mina. Orice ar fi vrut să spună, acum nu mai putea.

— Este vorba de Loke, continuă el. Vrea să mergem la IML. Se pare că a dat cineva o spargere și a furat oasele vechi.

— Incredibil! replică Mina, întinzându-se să-și ia geaca. Bănuiesc că este urgent.

— Nu, deloc. M-a sunat dimineață, însă a zis să așteptăm până se întoarce.

— Dar a făcut o reclamație la poliție, nu?

— Nu încă. Îi este teamă să nu-și piardă locul de muncă. Și oricum n-avem ce face acum, oasele sunt furate. O să ne sune din clipă în clipă. Am așteptat acasă, însă după aia m-am gândit că e mai bine să fim în același loc când ne cheamă. Oricum nu le e dor de mine acasă.

Mina puse la loc geaca în cuier și clătină din cap.

— S-ar putea să fie cel mai nebunesc motiv pe care l-am auzit ca să petreci Crăciunul cu cineva, comentă

ea. Dar, pe bune acum, nu cred că e foarte bine să pleci de acasă în Ajunul Crăciunului. Cred că Maria s-a urcat pe pereți.

Vincent tresări vizibil.

— A fost... au fost bucuroși să scape de mine, explică el.

Minei i se păru că vorbea puțin cam tare. De parcă ar fi avut nevoie să se convingă că rostise purul adevăr.

— Vincent, ce s-a întâmplat?

— Nu pot... începu el. Nu pot vorbi despre asta acum. Apropo, am niște bușeuri de șofran.

Ridică o pungă.

— Dar s-ar putea să fie puțin uscate, continuă el, privind îngrijorat la pungă. Nu era nimeni acasă care... care...

Vincent tăcu și păru din nou cam ciudat. Trase aer în piept de parcă voia să mai spună ceva, dar nu făcu decât să se aplece, să-și scoată ghetele și să le așeze lângă ale lui Nathalie în dulapul nou cumpărat.

— Văd că ai mobilă nouă, spuse el.

— Habar n-ai tu..., răspunse Mina râzând. Nathalie are... ei, o să vezi singur.

Îl conduse pe Vincent în living.

— Bună, Vincent! îl întâmpină Nathalie când ieși din bucătărie. Crăciun fericit! Tocmai am construit o casă de turtă dulce și acum o să ne uităm la desene animate cu Donald Duck.

— Stai jos! îl îndemnă Mina. Ia o bucată de turtă dulce. Dar dacă faci firimituri pe canapea, te omor.

Se așezară toți trei, Vincent între ea și Nathalie. La televizor, Petrina Solange aprindea o lumânare și se auzea vocea bine-cunoscută a lui Bengt Feldreich.

— Deci Donald Duck, spuse Vincent, înghiontind-o pe Nathalie cu cotul. Nu m-am mai uitat de când eram mic. Nu ești prea mare pentru așa ceva?

— Cum să nu te uiți? N-ai copii? întrebă Nathalie. Voi la ce vă uitați de Ajun?

— A, ba da, bineînțeles, răspunse Vincent fâstâcit. Dar în timpul ăla eu îmi pun de obicei costumul de

Moș Crăciun.

Mina și-l imagină pe Vincent, care era întotdeauna îmbrăcat foarte elegant, încercând să-și pună un costum de Moș Crăciun și străduindu-se în același timp să nu-și ciufulească părul.

— Nu sunt deloc prea mare, se apără Nathalie. Cred că nu ești niciodată prea mare pentru desene animate. Și din cauza asta asta, o să-ți cer să faci pe Moș Crăciun pentru noi când se termină desenele. Altfel, n-ai voie să guști din casa de turtă dulce.

Vincent se uită îngrozit la Nathalie, iar Mina nu se mai putu abține și începu să râdă în hohote.

— Vin fiert, Vincent? întrebă ea ștergându-și o lacrimă.

— Da, te rog!

Mina intră în bucătărie și încălzi niște vin pe aragaz. Turnă apoi în două cești, una pentru el și una pentru ea.

— Mulțumesc, spuse el când ea se întoarse. Se pare că mai durează până sună Loke.

Ea aprobă din cap și sorbi din vinul fiert, iar alcoolul cald o încălzi plăcut. Până și Vincent părea să se fi relaxat puțin.

— A mai rămas niște vin fiert fără alcool dacă vrei, îi zise ea lui Nathalie.

— Mulțumesc, rămân la Cola Zero. Am și eu o limită pentru atmosfera asta de Crăciun.

Stăteau în continuare pe canapea, cu Vincent în mijloc. Mina își dorea din toată inima să-l întrebe ce a pățit, dar nu putea aici, lângă Nathalie.

La televizor, jucăriile defilau prin atelierul lui Moș Crăciun, în timp ce Vincent și Nathalie fredonau zgomotos și se legănau în ritmul muzicii.

Din nou, Minei i se păru că vocea lui Vincent era puțin prea stridentă. De parcă făcea un efort. Și era ceva și în privirea lui. Ochii erau umezi și parcă pierduți și plini de tristețe.

Vincent continuă să fredoneze împreună cu Nathalie, dar mâna lui o găsi pe a Minei și o strânse. Tare. Ea rămase o clipă nemișcată, neștiind ce să facă.

Apoi îl strânse și ea. Și rămaseră așa. Mâna lui în mâna ei. El încetă să fredoneze și, în lumina televizorului, Mina văzu o lacrimă care i se scurgea încet pe obraz.

Soneria se auzi chiar când Sara își ștergea mâinile pe șorț.

Îl scoase repede și-l aruncă pe un scaun de bucătărie, iar înainte să deschidă ușa, se opri la oglinda mare din hol și își aranjă părul.

Apoi pufni. Era doar Ruben. Ruben, pe care îl invitase doar ca să facă o faptă bună de Crăciun, pentru că nu suporta ideea cuiva care stă singur în Ajunul Crăciunului.

— Cine e, mamă? strigă Zachary din sufragerie.

— E colegul meu de serviciu, Ruben, răspunse ea în timp ce deschidea ușa. V-am spus că va sărbători Crăciunul cu noi!

Ruben era în ușă, cu brațele pline de cadouri și o geantă mare pe umăr. Fulguia ușor afară, iar ea observă că un fulg de nea i se lipise de o geană.

— Bună! spuse el stânjenit.

— Intră! îl invită ea și-i făcu loc să treacă.

Scăpă unul dintre pachetele pe care le ținea în brațe, iar ea se aplecă să-l ridice. Ruben se aplecase și el exact în același moment, așa că își loviră ușor capetele. Scăpă și restul pachetelor pe preșul din fața ușii.

— Au, vai, ce neîndemânatic sunt! râse el jenat în timp ce ea îl ajuta să le adune.

— Am spus ceva mic, nu? întrebă ea ironic în timp ce ridicau cadourile împachetate frumos în hârtie roșie și cu fundă aurie.

Se întreba dacă le împachetase el. Cadourile ei erau ca de obicei, parcă ambalate de două pisici sălbatice.

— E vina ta, răspunse Ruben. Tu m-ai învățat cât de distractiv este să faci cumpărături de Crăciun. Iar copiii tăi parcă au cinci și șase ani? La vârsta asta, nu există *prea* multe cadouri. Am învățat chiar și cum trebuie să fac cu hârtia. Am exersat.

Își atârnă în cuier fularul lung și geaca imensă din puf.

— Intră, tocmai fierbeam niște vin, zise Sara îndreptându-se spre bucătărie.

Era ciudat să-l vadă pe Ruben la ea acasă. Locuia într-un duplex de lângă lacul Sickla, cu ferestre mari, care îi permiteau să vadă apa. Îi plăcea la nebunie. Copilărise lângă un lac și prezența apei o liniștea. Acum lacul era înghețat, ceea ce le oferea ei și copiilor multe ore distractive de patinaj. Leah se descurca foarte bine, deși era încă mică, iar de curând începuse să încerce piruetele.

— Ooo, alte cadouri! țipă fiica Sarei, alergând spre el îmbujorată și cu ochii căscați la grămada de cadouri din brațele lui Ruben.

— Sunt pentru voi, șopti el făcând cu ochiul. Și poate ceva mic pentru mama.

— Nu trebuia să ne cumpărăm cadouri unul altuia. Eu nu ți-am luat nimic, să știi.

— Dar ăsta e cadoul meu. Să sărbătoresc Crăciunul cu tine. Cu voi, voiam să spun. Și o să mă servești și cu ceva mâncare... sper?

Păru brusc îngrijorat, iar Sara izbucni în râs.

— Nu-ți face griji, răspunse ea.

Îi puse mâna pe spate și îl conduse înăuntru.

— Avem mâncare. Chiar prea multă. Dar cum ți-am spus, nu avem mâncare specifică de Crăciun. Ne-am săturat de ea, așa că azi mâncăm mâncare italiană.

— Minunat! Unde pun cadourile? Există vreun brad care păzește cadourile în casa asta?

Leah confirmă din cap cu nerăbdare și arătă spre un living mare *open space*. Într-un colț era bradul impunător, cu globuri albe și argintii și cu decorațiuni colorate artizanale, atârnate fără nicio logică.

— Este unul dintre cele mai grele lucruri cu care mă confrunt ca părinte, mormăi Sara. Toate creațiile urâte și alte prostii de genul ăsta pe care mi le aduc de la grădiniță și pe care trebuie să le agăț în brad.

— Ellinor a luat un brad în plus pe care să-l pună în camera lui Astrid și pe care să-l decoreze ea cum vrea în timp ce maică-sa împodobește bradul din living. O idee bună, dar cred că Astrid a înțeles de fapt că are doi brazi. Sau am reprimat eu nivelul entuziasmului pentru decorat al lui Ellinor.

— Oricum, o idee genială! exclamă Sara impresionată.

Era cu siguranță un sfat de care va ține cont anul viitor. Apoi își dădu seama că anul viitor era Crăciunul lui Michael și copiii vor fi în America. Simți că i se pune un nod în gât, dar încercă să nu se mai gândească la asta. Important era prezentul. Și acum copiii erau cu ea.

— Cum mai e cu bomba aia? întrebă Ruben încet. Știu că nu este un subiect de Crăciun, dar am fost puțin îngrijorat.

— Pentru mine? întrebă Sara, fluturând din gene.

Ruben se înroși ca un rac.

— Serios acum, e OK, avansăm, continuă Sara. Am primit niște indicii de la un fost angajat nemulțumit de la una dintre ferme. Se pare că azotatul de amoniu pe care l-au raportat furat nu a fost de fapt furat. Angajatul ăsta a fost prezent când l-au mutat într-un alt depozit, dar apoi a considerat că nu a fost plătit suficient de mult ca să-și țină gura, așa că ne-a sunat.

— Uau! Loialitate cumpărată, exclamă Ruben. Deci s-au furat singuri?

— Exact, răspunse Sara aprobând din cap. De ieri supraveghem și celelalte companii, pentru că bănuim că e vorba de același lucru. Mai ales că am descoperit că toți fac parte din același concern.

— Credeți că ordinul de a muta azotatul a venit de la conducerea concernului?

— E mult prea devreme să știm. Și acum bineînțeles că vinul fierbe prea mult.

Plecă în grabă spre bucătărie și stinse aragazul, în timp ce Ruben duse cadourile sub bradul din living. Îi auzi pe Leah și pe Zachary cum săreau și țipau entuziasmați. Apoi se auzi un răcnet înfricoșător.

— Ce-ați zice dacă eu sunt de fapt Grinch și am venit să vă fur toate cadourile?

Sara se grăbi spre living și îl văzu pe Ruben repezindu-se spre cadouri dând din mâini. Copiii țipau de încântare amestecată cu groază.

— Aaa, nu cadourile... bine, atunci Grinch vrea să la cu el doi copii mici!

Îi luă pe amândoi în brațe și începu să alerge de colo-colo.

— O, nu, nu Leah și Zacharyl țipă Sara intrând în jocul lor. Te rog, Grinch, copiii ăștia au fost foarte cuminți!

Ruben se opri. Se holbă la copiii din brațele lui.

— Ce? Vrei să spui că ăștia sunt doi copii cuminți? Doi copii cuminți care îl vor întâlni pe Moș Crăciun?

Sara se uită mirată la el. Nu aranjase să vină niciun Moș Crăciun, nu avea pe nimeni din familie în oraș și toți prietenii ei aveau treburile lor.

Nu era vina lui, dar Ruben făcuse o promisiune pe care nu o putea ține.

— Ruben..., se răsti ea încercând să-l oprească.

Dar el îi zâmbi și aruncă o privire în hol. Se uită și Sara, dar văzu doar geanta mare pe care o adusese cu el. Apoi înțelese ce voia să-i transmită. Moș Crăciun va veni anul acesta. Unul trecut de prima tinerețe, bronzat și imatur emoțional, dar cumva un Moș Crăciun minunat.

O să fie un Crăciun frumos. Poate cel mai frumos din ultimii ani.

Chiar și de afară, Vincent putea să observe că ușa de la laboratorul Mildei fusese forțată. Loke deschise, privind îngrijorat în jur. Suspină când văzu că era și Nathalie cu ei.

— Am fost de acord să vină Mina, zise el. De ce sunteți mai mulți?

— Nu poate să stea acasă singură în Ajunul Crăciunului, răspunse Mina.

— Sigur că pot, protestă Nathalie. Dar nu vreau. Aici e mult mai distractiv.

Vincent nu se putu abține să nu zâmbească.

— *E* mai distractiv, încuviință el, întorcându-se spre Loke. Ai sunat chiar când ne uitam la desene.

Loke păru total confuz, dar și puțin nefericit.

— Am zis că nu voiam să știe altcineva în afară de Vincent, spuse el întorcându-se către Mina. Și poate și tu. Dar cred că acum știe toată lumea. Intrați, toți.

Loke îi conduse în încăperea în care lucra de obicei cu Milda și unde era o dezordine totală. Cine intrase acolo căutase ceva.

Erika Sävelden, Marcus Eriksson, cel puțin părțile recuperate din ei, și Jon Langseth erau încă aranjați ca niște schelete pe niște tărgi. A patra targă era goală.

— Acolo erau oasele de la Odenplan? întrebă Mina arătând spre targă. Cele neidentificate?

Vincent rămase uimit de felul în care radia ea când era concentrată. Era ca și cum viața lui nu era colorată decât în preajma ei.

O privi pe Nathalie, care se oprise în ușă, complet absorbită de telefon. *Chiar* atât de distractiv nu i se părea.

— Cel care a fost aici a luat totul, răspunse Loke, clătinând sumbru din cap. Nu numai oasele, ci și toate probele și fotografiile. A dispărut toată documentația. Voi fi concediat imediat când se va afla.

— Trebuie să faci reclamație imediat, spuse Mina.

— Amintește-ți că nu e vina ta, adăugă Vincent.

— Spune-le asta celor de la conducere, mormăi Loke.

A patra targă.

Al patrulea set de oase.

— *Găsește-l pe cel de-al patrulea!* exclamă deodată Vincent uitându-se la Mina. Știam eu. Am primit un fel de provocare acasă acum câteva zile. Erau patru clepsidre și un mesaj. *Găsește-l pe cel de-al patrulea înainte să expire timpul.* Atunci n-am înțeles ce înseamnă. Aproape că și uitasem. Până acum. La începutul anchetei, era doar Jon Langseth. Dar între timp am găsit oasele a patru persoane și acum unele lipsesc. *Găsește-l pe cel de-al patrulea.* Nu vi se pare că are legătură cu victimele?

— Vrei să spui că admiratorul tău a intrat aici și a furat rămășițe umane ca să se joace cu tine? întrebă Mina dezgustată. Ce admiratori dezaxați ai tu, de fapt?

— Dar l-am avut pe cel de-al patrulea, replică Loke, arătând din cap spre targa goală. Ce rost are să mai găsim o dată oasele?

— Ai dreptate, răspunse Vincent. E cam ciudat. Dar am o presimțire că există o legătură.

Tăcu și observă că toți se gândeau la același lucru.

— Dacă nu se referă la oasele astea..., începu el și Mina confirmă din cap. Al patrulea ar putea fi Niklas? Am primit clepsidrele de la... criminal?

— Găsește-l pe cel de-al patrulea înainte să expire timpul, replică Mina și păli brusc. Ce se întâmplă?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Vincent. Dar trebuie să aflăm. Și între timp, Loke, îți sugerez să suni la poliție.

Niklas stătea cu spatele la perete, pe singurul scaun din cameră. În încăperea mică mai erau o saltea pusă pe jos și o măsuță. În rest, erau doar vechituri. Era în încăperea asta de două zile. Firește că îi era dificil să perceapă timpul atunci când nu exista nicio fereastră. Bateria telefonului mobil se descărcase încă din prima zi, iar el uitase, în mod ironic, să-și ia ceasul de mână de acasă.

Dar dacă nu se înșela, astăzi era Ajunul Crăciunului. Și în cazul ăsta, mai avea șapte zile. O săptămână de existență. Și apoi o veșnicie în care să nu mai fie. Nathalie era probabil foarte îngrijorată. Închise ochii, încercând să-și ascundă rușinea, dar nu-i folosi la nimic. Îi era foarte rușine pentru că nu era acolo, cu ele.

Cu Nathalie și cu Mina. Oare fusese prea dur cu Mina când n-o lăsase în viața lor mai devreme? Sigur, ea făcuse alegerea să-i părăsească, acum mult timp. Dar el o forțase să-și țină promisiunea. Era vina lui că nu petrecuse atât de mulți ani cu fiica ei, ani în care ar fi putut să le vadă împreună și chiar să fie cu ele?

Nu-și dorea decât să o îmbrățișeze pe Nathalie, să o îngroape în cadouri și să-i ureze cel mai bun Crăciun. În schimb, Nathalie era obligată să-și petreacă sărbătorile întrebându-se unde este tatăl ei. Niciun copil de 16 ani n-ar trebui să treacă prin așa ceva.

Știuse mereu că serviciul lui implica un risc. Funcția de ministru al justiției devenise o poziție din ce în ce mai vulnerabilă. Atacul din vară o confirma. Și oricât de șocant era de fiecare dată când se întâmpla așa ceva, existaseră politicieni suedezi care muriseră și înainte. Știa toate astea. Și totuși, alesese să continue.

Dar fiica lui nu făcuse o astfel de alegere. Ea nu semnase nicio înțelegere cu statul, prin care să spună că acceptă că tatăl ei risca să dispară într-o bună zi. Ea merita să aibă un tată.

Iar în curând el nu va mai exista.

Tavanul de deasupra lui scârțâi. Pași. Deschise ochii și privi îngrijorat spre scările care duceau la

parterul clădirii.

Dar nu se văzură picioare. Nu cobora nimeni la el. Răsuflă ușurat și închise din nou ochii.

Apoi, mai era și Tor.

Bietul lui secretar de presă trebuie să fi slăbit cinci kilograme până în momentul ăsta. Și probabil că-și asuma toată vina, având în vedere că Niklas dispăruse chiar de sub nasul echipei lui de securitate.

Probabil că ținuse dispariția lui Niklas secretă pentru public o vreme, dar nu putea să continue la nesfârșit. Tor avea să susțină în curând o conferință de presă. Probabil că mâine, în ziua de Crăciun. Nu era ceva obișnuit ca un secretar de presă să țină o conferință de unul singur, dar se mai întâmpla. Și dacă Tor mai aștepta, exista riscul ca presa să afle oricum și apoi ministerul nu mai avea control asupra poveștii. Tor era prea deștept să lase să se întâmple așa ceva.

După conferința de presă, toată lumea va ști că ministrul justiției a dispărut, iar căutarea o să se intensifice.

Dar n-ar mai conta. N-ar mai conta deloc.

De data asta tata fusese plecat și mai mult timp. De fiecare dată când dispărea, se mai adăugau câteva zile. Știa asta pentru că ținea evidența cu linii pe perete. Șapte zile. De data asta fusese plecat șapte zile în plus. Aproape două luni.

— Tată!

Alergă spre el atât de repede, încât era cât pe ce să se împiedice pe sine.

Inima îi bătu mai tare în piept când simți în sfârșit pielea moale a gecii tatei pe fața lui.

— Dragule!

Vocea tatălui era la fel de caldă ca întotdeauna, plină de strălucire și dragoste.

— Dragule!

Îl strânse cu putere, iar brațele tatălui său erau puternice, suficient de puternice pentru a-l proteja de toată lumea. Abia când se întorsese a înțeles cât de dor îi fusese de el.

— Ai păzit coroana pentru mine?

Mâinile mari ale tatălui său în jurul feței lui. El confirmă din cap nerăbdător.

— Da. Bineînțeles. Dau fuga să o iau.

Cu cei mai rapizi pași pe care îi puteau face picioarele lui, alergă înapoi în tabără, scotoci în sacul pe care îl avea în colțul din spatele butoaielor și luă cu grijă coroana. Metalul auriu străluci în lumina focului din butoi, iar el lustrui coroana cu mâneca înainte să alerge înapoi la tatăl său.

— Aici!

Îi întinse nerăbdător coroana și tata o luă. Solemn, o puse pe cap. Se potrivi imediat în părul stufos.

— Unde sunt ceilalți?

— Sunt sus, adună mâncare. Pe mine m-a durut puțin în gât, așa că a trebuit să rămân aici.

— Atunci avem puțin timp doar pentru noi, replică tata, luându-l de mână în timp ce se îndreptau spre tabără.

— Unde ai fost?

Știa că întrebarea era interzisă, dar de data asta nu se putuse abține.

— Știi că este o întrebare care nu trebuie pusă, răspunse tata liniștit.

Îi era rușine, voia să-i explice.

— De data asta ai fost plecat foarte mult, șopti el privindu-și picioarele care se clătinau pe șine.

Se împiedică, însă tatăl său îl prinse.

— Dar m-am întors. Și este singurul lucru care contează. Că vin înapoi.

Se uită la tatăl său și zâmbi. Ca de obicei, tata avea dreptate. Se întorsese. Totul era bine din nou.

Casa era la fel de goală ca atunci când plecase. Vincent se întorsese și nu știa de fapt la ce se așteptase. Poate că familia lui se întorsese, așa, ca prin farmec. Dar realitatea nu era magică. În realitate era singur. Nici măcar Benjamin nu mai era acolo. Vincent luă telefonul mobil și încercă să dea de fiul său, oriunde ar fi fost acum. Dar telefonul lui Benjamin era închis. Cuvintele de pe biletul Umbrei pe care Vincent îl primise de dimineață, împreună cu ghicitoarea clepsidreior îi ocupau mintea, așa încât la început nu auzi sunetele vagi care răzbăteau din camera lui. Se duse în dormitor și își dădu seama că era ceasul lui deșteptător. Era potrivit la 16:30, așa că sunase aproape o jumătate de oră. Bateriile aproape că se consumaseră. Opri ceasul și se încruntă. El îl folosea doar dimineața. Nu avea niciun motiv să-l folosească după-amiaza.

Putea să tragă o singură concluzie: nu pusese el alarma.

Cât fusese plecat, intrase cineva acolo, în casa lui, și modificase ora de la ceasul deșteptător. I se făcu rău numai la gândul ăsta. Întrebarea era dacă invizibilul antagonist mai făcuse și altceva. Sau, poate, dacă acum era într-adevăr singur în casă.

Vincent păși în liniște și repede prin camere, vigilent pentru cazul că i-ar fi sărit cineva brusc în față și l-ar fi atacat. Dar nu era nimeni în casă. Și totul era la fel ca atunci când plecase de dimineață.

Nu lipsea nimic.

În afară de ceea ce era evident.

Intră în living și se opri brusc în mijlocul camerei. Corbii de pe gazonul acoperit de zăpadă se întorseseră. Dar de data asta mai erau doar doi. Și stăteau la fel de nemișcați ca și data trecută. Erau la o distanță considerabilă unul de celălalt și se uitau la el. Două adâncituri în zăpadă între păsări și o a treia lângă pasărea din dreapta. De parcă trei dintre prietenii lor tocmai își luaseră zborul. Vincent simți că trebuie să iasă și să verifice dacă erau vii. Dar nu. Ar fi însemnat să cedeze în fața nebuniei. El era Vincent

Walder. Maestrul mentalist, cel mai bun în domeniul lui, cel mai bun la controlul asupra propriului creier.

Sau cam așa ceva.

Se duse în grabă în bucătărie înainte ca durerea de cap provocată în living să devină prea puternică.

AU MAI RĂMAS ȘASE ZILE

Sala pe care o foloseau pentru conferințe de presă era plină de jurnaliști. Tor privi în jur, îi salută din cap pe cei pe care-i cunoștea și așteptă să se stingă murmurul. Nu se așteptase să vină atât de mulți; în definitiv, era ziua de Crăciun. Dar numărul mare de jurnaliști semnala că era un subiect de mare interes. Bun. Pentru că era un moment decisiv. Până acum, dispariția lui Niklas fusese un subiect cunoscut doar de cei din departament și de poliție, chiar dacă zvonurile începuseră deja să circule prin mass-media. Acum publicul va fi informat. Fiecare cuvânt va avea o mare semnificație, iar el pregătise cu grijă ce trebuia să spună.

Tor își drese glasul.

— E toată lumea aici? În cazul ăsta, să începem!

— Unde este premierul? întrebă un jurnalist de la *Svenska Dagbladet*. N-ar trebui să fie aici?

— Am încrederea deplină a premierului pentru a susține această conferință de presă, răspunse Tor zâmbind. Dar desigur că vă transmite tuturor toate cele bune. Așa. La primul punct pe ordinea de zi sunt zvonurile pe care unii dintre voi deja le-ați auzit, și pe care până acum am ales să nu le confirmăm, pentru a nu interfera cu ancheta în curs a poliției. Dar acum am ajuns într-un punct în care avem nevoie de ajutorul publicului. Ce ați auzit este adevărat. Confirm că ministrul de justiție al Suediei, Niklas Stockenberg, a dispărut.

Încăperea explodă într-un amestec de sunete și voci. Jurnaliștii țipau în încercarea de a se face auziți, dând frenetic din mâini pentru a-i atrage atenția. Dădu și el din mână în speranța că se vor liniști și, spre surprinderea lui, gestul avu un efect imediat. În tăcerea care urmă, toți jurnaliștii aveau încă mâinile pe sus.

— Jan? zise Tor, dând din cap către un reporter de la *Dagens Nyheter.*

— Când ați primit ultimul semn de viață de la ministrul justiției?

— Pe 22 decembrie. Deci acum trei zile. Vanja?

Se ridică o ziaristă de la *Expressen,* cu părul roșcat des. Reporterul de la *Aftonbladet* îi aruncă lui Tor priviri furioase.

— Există vreo informație despre cum a dispărut? întrebă femeia. Aveți informații că este vorba despre o răpire? Poliția pleacă de la premisa că ministrul justiției a fost răpit?

— În acest moment, nu pot comenta teoriile poliției. Joakim?

Jurnalistul de la *Aftonbladet* primi în sfârșit cuvântul și îl privi cu intensitate pe Tor când își formulă întrebarea.

— Vei prelua funcția de ministru al justiției în absența lui Niklas? întrebă el, accentuînd fiecare cuvânt. I-ai surprins pe mulți când ți-ai suspendat propria carieră politică, de altfel foarte promițătoare, pentru un post ca secretar de presă la Ministerul Justiției. Ai așteptat momentul ăsta?

Tor își mușcă buzele, arătându-și clar nemulțumirea.

— Joakim, întrebarea ta este extrem de grosolană. Ceea ce insinuezi este că aș fi avut un motiv ascuns atunci când am fost de acord să lucrez cu ministrul justiției. Nu a fost decât o oportunitate excelentă de a ajuta un vechi prieten și, în același timp, o modalitate de a-mi ajuta țara. Desigur, este o oportunitate să fii atât de aproape de centrul puterii. Această experiență o să fie benefică în viitoarea mea carieră politică. Dar așa cum am spus, asta este în viitor. Mai am mulți ani și multe de învățat până să ajung la vârsta de pensionare.

Se auziră râsete pe ici, pe colo.

— Dar pentru a răspunde la întrebarea ta, continuă Tor. Nu, nu-mi voi asuma rolul de ministru interimar al justiției. Nu așa funcționează lucrurile. Chiar dacă

nu avem o procedură pentru un astfel de eveniment, am învățat, de exemplu, din asasinarea Annei Lindh și atacul asupra lui Niklas din vara asta. Există o anumită procedură pentru orice eventualitate. Mai mult de atât nu pot spune. Prioritatea noastră acum este să-l găsim pe Niklas.

— Poliția are vreun suspect? întrebă un reporter de la *TV4 Nyheterna* întinzând un microfon, în timp ce cameramanul păru că focalizează pe chipul lui Tor.

El negă din cap.

— Din moment ce încă nu știm ce s-a întâmplat, nu putem folosi cuvântul *suspect*. Pur și simplu cerem ajutor populației pentru a primi eventual informații. Dacă îl vede cineva pe ministrul justiției sau dacă există vreo informație cu privire la dispariția lui, vrem să fie anunțată poliția.

— Fosta lui soție, care este ofițer de poliție, e și ea implicată în anchetă?

Bodil de la *Svensk Damtidning* se uită la el întrebătoare, probabil sperând că va dezvălui informații private despre femeia care-și căuta acum cu disperare fostul soț. Tor trebui să facă un efort ca să nu-și dea ochii peste cap.

Nu suporta presa de scandal.

— Nu pot comenta nimic legat de ancheta poliției, răspunse el sec.

În continuare, în fața lui era o mare de mâini ridicate, dar era conștient că de acum înainte se vor repeta aceleași întrebări. Cele mai importante fuseseră deja puse. El spuse ceea ce voia să spună. Și nu era rău că jurnaliștilor li se amintise despre cariera lui politică. Întotdeauna considerase colaborarea cu Niklas drept limitată. Dar acum trebuia să-și găsească șeful, cu orice preț. Planurile proprii trebuiau lăsate deoparte deocamdată.

Pe fondul protestelor jurnaliștilor, încheie conferința de presă și ieși grăbit pe coridor, în timp ce în încăpere se auzeau în continuare murmure.

Vestea avea să explodeze. Și nu doar în Suedia. Vestea că ministrul suedez al justiției a dispărut se va

răspândi în întreaga lume. Începuse circul.

Tor se întoarse în birou și se așeză pe scaun. Un stilou era ușor strâmb, iar el îl mută fără să se gândească, astfel încât să stea perfect. Exact așa cum își dorea. Aruncă o privire spre biroul lui Niklas. Îngrijorarea îi dădea târcoale. Unde naiba era? Ministrul justiției trebuia găsit. Imediat. Nu exista altă variantă.

Loke stătea la intrare și citea ceva la avizier când Mina ajunse la Palatul Poliției. Părea extrem de confuz. Și mult prea subțire îmbrăcat, având în vedere vremea.

— Bună, Loke! îl salută ea. Ce faci aici?

Loke tresări și se întoarse.

— A, bună, Mina! Julia Hammarsten m-a invitat la un fel de întâlnire, dar nu știu unde trebuie să ajung. Crezi că acum mă concediază?

— Nu cred, răspunse Mina. Din câte știu eu, Julia nu este șefa ta. Însă cred că trebuie să ajungem în același loc.

Își scoase legitimația de acces.

— Ai luat una din asta?

Loke negă din cap și își băgă mâna în buzunarul gecii. Deodată se lumină.

— Da, chiar! Am să-ți arăt ceva. De fapt, vreau să-i arăt și lui Vincent, e pe-aici?

— Vine și el. Ce anume?

Loke scoase din buzunar două pungi închise ermetic, fiecare conținând câte o bucată mare de os. Mina se uită automat în jur. De obicei, nu flutura nimeni rămășițe umane în secția de poliție. Dar, din fericire, nu mai era nimeni pe acolo.

— Îți mai aduci aminte de porc? întrebă Loke.

Mina oftă în liniște. Acesta era domeniul lui Vincent.

— Până la urmă, n-am fiert un porc întreg, continuă el. Am fost la o fermă și am cumpărat niște bucăți. Dar uite aici. Uită-te la schelet.

Îi întinse o pungă Minei, care o luă fără tragere de inimă. Cu toate că avea mănuși și punga era închisă ermetic, conținutul îi făcea ușor greață.

— La ce ar trebui să mă uit? întrebă ea ezitând puțin.

— Este piciorul din față, pe care l-am fiert în apă și oțet până când s-au desprins pielea și carnea. Vezi petele alea mici?

Mina ridică punga în lumină. Pe alocuri, erau vizibile mici pete gri.

— Sunt resturi de țesut care nu s-au desprins, explică Loke, dându-i cealaltă pungă. Acum uită-te la celălalt os, pe care l-am fiert la fel, dar după ce s-a răcit l-am pus într-un terariu cu gândaci.

— De unde i-ai găsit? întrebă Vincent entuziasmat la spatele ei.

Mina tresări speriată și aproape scăpă pe jos punga cu bucata de os.

— Nu mă speria așa!

— Se pare că antrenamentul de ninja a dat roade, spuse Vincent făcându-i cu ochiul. Dar cum am spus, gândacii?

— Am împrumutat câțiva de la Muzeul Național de Istorie Naturală, răspunse Loke.

Mina observă cât de mândru era.

— Uau, nu știam că au! spuse Vincent.

— Oricum, vedeți vreo diferență la oase? întrebă Loke arătând spre punga din mâna Minei.

Mina observă imediat la ce se referea. Osul care fusese pus în terariu n-avea nicio pată gri. Era la fel de curat ca oasele lui Jon, Erika și Marcus. Gândul că le curățaseră milioane de gândaci o făcu să-i fie cu adevărat greață.

— Trebuie să fi fost niște ticăloși flămânzi, remarcă Vincent. Cât a durat?

— Nu foarte mult, dar, sigur, depinde de câți gândaci ai, zise Loke luând pungile înapoi. Nu sunt mari, așa că e bine să ai mulți. Nu știu exact câți am împrumutat de la muzeu, dar probabil sunt câteva mii.

Mina văzu în fața ochilor un terariu de sticlă plin de omizi minuscule, grase și strălucitoare, și gândaci târându-se unul peste altul. Mii. Înghiți greu.

— Cred că am întârziat la ședință, spuse ea îndreptându-se rapid spre ușile de securitate.

Julia era aproape exagerat de fericită că era deja înapoi la secție.

Încercaseră să sărbătorească Crăciunul și singuri, după ce se întorseseră de la părinții ei. Fusese o idee foarte proastă. Nu își spuseseră niciun cuvânt despre ceea ce aveau cu adevărat nevoie să vorbească. La urma urmei, fusese Ajunul Crăciunului. Vremea pentru reconciliere și timp petrecut în familie. Reconciliere în iad. Era suficient să-l vadă pe Torkel ca să înceapă să se enerveze.

Însă făcuseră tot posibilul, de dragul lui Harry. Dar de îndată ce băiatul adormise, Torkel plecase. Sau poate că Julia fusese cea care practic îl forțase să plece. Nu-și putea imagina o seară întreagă împreună cu Tinder-Torkel și *Love Actually* la televizor.

Dar azi era mai bine. Cel puțin în această dimineață nu va trebui să-și vadă soțul și, ca bonus, avea să-l întâlnească pe Adam. Chiar dacă erau și ceilalți de față. Probabil că exista o imagine a ei pe undeva, prin vreo carte, cu descrierea *Haos emoțional*.

Își ridică privirea din calculator și văzu că se adunase deja toată lumea.

Îi văzu pe Adam cu coada ochiului, dar nu dădu niciun semn că l-a observat. Vincent se uita mult prea curios ca ea să îndrăznească să fie altfel decât foarte formală.

Christer stătea la locul lui obișnuit, iar Bosse se așezase lângă bolul lui cu mâncare din colț. Scaunul lui Peder era gol între Christer și Ruben, care părea că nu dormise deloc. Julia observă că Mina stătea neobișnuit de aproape de Vincent. Dar probabil că ei se spălase cu *Yes* de lămâie.

Ușa se deschise și Loke intră cu o privire ușor confuză.

— Bună, scuze că am întârziat! spuse el. M-am dus la toaletă și apoi n-am mai știut pe unde s-o iau și nu era nimeni pe care să-l întreb...

Vincent îi zâmbi larg.

— El este Loke, care lucrează cu Milda la IML, îl prezentă Julia. Dacă mai e cineva care nu și-a dat

seama. L-am invitat astăzi pentru că a venit cu informații neprețuite despre victimele noastre. Din momentul ăsta, este partener oficial în anchetă.

— Este o onoare să vă ajut, zise Loke, salutându-i din cap pe ceilalți.

Privi nesigur prin încăpere, apoi se îndreptă spre Christer și Ruben, trase scaunul gol dintre ei și se așeză. Julia încremeni și, ca toți ceilalți, se holbă la el.

Loke se așezase pe scaunul lui Peder.

Își ținură toți respirația câteva secunde. Dar nu se întâmplă nimic. Nu veni sfârșitul lumii. Nu se năpusti asupra lor fantoma lui Peder. Ceasul de pe perete trecu de la 8:59 la 9:00. Viața mergea mai departe.

— Bine, să începem, spuse Julia într-un final. Pentru că dispariția ministrului justiției e posibil să fie legată de decesele pe care deja le anchetăm, conducerea ne-a cam dat un șut în fund. Serviciul de securitate îl caută pe Niklas, dar depinde de noi să-i ajutăm cu toate informațiile necesare pentru a facilita căutarea.

— Care e legătura? întrebă Christer.

— Cam vagă deocamdată, răspunse Mina. Am vorbit cu tatăl lui Niklas. Există asemănări între evenimentele din trecutul lui Niklas și comportamentul lui înainte de dispariție, pe de o parte, și ce știm despre victimele noastre, pe de altă parte. Dar nu mai mult de atât.

— Nu ne putem permite să riscăm, explică Julia. Ceea ce mă duce la primul punct de pe ordinea de zi. Ruben, m-au contactat cei de la DON, iar Sara Temeric are acum autorizația să-ți împărtășească informații relevante despre familia Manojlovici. Avem noroc că DON cercetează în prezent familia lui Peter Kronlund. Și bineînțeles că tu o să-i dai detalii despre ancheta noastră. Îți sugerez să o contactezi imediat ce terminăm aici. Este vital să știm dacă familia Manojlovici este implicată în vreun fel.

— Dar am vorbit deja cu Peter și el neagă orice implicare, spuse Ruben. Neagă și că ar fi știut de banii primiți de Gustaf de la Dragan. Dar o să iau legătura Sara și vedem unde... ajungem.

Julia observă ceva. Dar probabil că i se păruse doar că Ruben roșise.

— Mina, continuă ea. Aveți o datare aproximativă pentru oasele neidentificate — aparțin unui bărbat de 40 de ani care a murit în jurul anului 2000. E oricum un pas înainte. Dar am înțeles că oasele au dispărut?

— Au dispărut? întrebă Christer. La naiba, ce se întâmplă? De ce nu ne-a zis nimeni?

Julia îi făcu semn să se calmeze.

— A fost ieri o spargere la IML, explică Loke nefericit, privind în jos. Dar am apucat să prelevăm probe ADN din oase, chiar dacă încă n-am descoperit nimic. Desigur, până acum am reușit să căutăm doar în registrul poliției, dar am solicitat și permisiunea de a căuta în registrele comerciale de ADN.

— Ce registre? întrebă Adam.

— Știi tu, companiile cărora le poți trimite mostre de ADN, zise Vincent. Și apoi primești răspuns că ești neamț în proporție de 12 la sută, ai un văr prin Chicago și ești rudă cu Genghis Han. Un mod foarte interesant de cercetare genealogică, deși desigur că implică și anumite riscuri. O persoană din 25 află și că tata nu este de fapt tatăl biologic.

— Exact, confirmă Loke. Dacă există vreo rudă într-o bază de ADN pe undeva, vom găsi ceva, dar numai dacă obținem permisiunea să căutăm în registrele astea.

Bosse se ridică, se îndreptă spre Christer și se întinse lângă picioarele lui. Julia remarcă că Bosse avea azi o zgardă roșu cu verde și cu clopoței de plastic.

— Știm data la care au fost duse oasele la metrou? întrebă ea.

— Antropologul criminalist nu ne-a putut da o dată exactă, răspunse Mina clătinând din cap. Dar a spus că lichenii de pe oase au o vechime de cel puțin 20 de ani.

— Trebuie să începem cu începutul, oftă Christer. O să verific dacă există evenimente relevante de la metrou documentate în anul 2000, dacă ăsta e anul

morții, și în anii următori. Probabil că o să am nevoie de toată perioada Crăciunului să studiez tot materialul. Lasse o să mă omoare.

— Dar noi îți vom fi veșnic recunoscători, îl liniști Julia. Îi trimitem un cadou lui Lasse.

— Bună idee. Îi place ciocolata albă.

Julia se uită la notițele ei de pe calculator. Știa că rugămintea pe care i-o va adresa Minei n-o va face chiar cel mai îndrăgit șef.

Dar nu avea ce să facă.

— M-am gândit la un lucru în legătură cu înregistrarea audio de la metrou a Minei, începu Vincent înainte să apuce ea să zică ceva. N-am avut posibilitatea să fiu și eu acolo, dar...

— Exact, mulțumesc pentru exercițiul psihologic, interveni Mina, cu fața înspre Julia. Eu am cam terminat cu tunelurile alea.

— Unul dintre cei pe care i-ai întâlnit a vorbit despre cineva numit Regele, continuă Vincent.

— OP, spuse Adam. Bătea câmpii despre uciderea lui Palme și Casa Regală. Dacă mai stăteam, probabil că ajungea la francmasoni și Grupul Bilderberg.

— Nu cred că se referea la Regele nostru suedez, explică Vincent. În înregistrare spune că Regele *s-a sacrificat* și că *a murit în zadar*. Cred că Regele a fost unul de-al lor, cineva care a murit. Voi investigați moartea unor oameni ale căror oseminte sunt apoi duse la metrou. Și aici putem avea o moarte care chiar a avut loc la metrou. Sunt conștient că e o legătură vagă și că poate n-o să ducă nicăieri, dar merită să cercetăm și pista asta.

— Vincent are dreptate, spuse Julia. Vreau să aflăm mai multe despre Regele ăsta și mai ales cum și de ce a murit.

— Atunci cred că ar trebui să se întoarcă Adam, replică Mina. La urma urmei, el este specialistul în negocieri. Iar pentru mine e deja cam costisitor să-mi arunc toate hainele după fiecare vizită acolo.

— Adam se va întâlni cu artistul graffiti care a găsit oasele lui Jon, explică Julia. În cele din urmă, a fost de

acord să se întâlnească. Dar poate merge Vincent prin tuneluri, îi poate ține locul lui Adam. Desigur, nu poate singur, pentru că nu e polițist și nici nu-l cunoaște nimeni acolo, spre deosebire de tine, Mina.

— Nici să nu te gândești! ripostă Mina răspicat. Acum sunt ocupată să verific dacă victimele noastre au fost la același psiholog acum 20 de ani. Am o mulțime de interogatorii.

— Și o să te ocupi de ele, răspunse Julia. După ce te duci în tuneluri.

— Ăăă, nici eu nu știu dacă pot, începu Vincent. Cred că trebuie să mă concentrez acum pe niște clepsidre pe care le-am primit, tunelurile nu sunt chiar... Ce este?

Mina îl prinse strâns de braț.

— Înțelegerea, șopti ea.

— Înțelegerea, răspunse el sumbru. Bine, mergem.

— Îmi cer scuze pentru colegii mei, zâmbi Julia, întorcându-se către Loke. Așa sunt ei. Acestea fiind spuse, a fost foarte bine că ai fost azi aici. Dacă vorbesc cu Milda în legătură cu sarcinile tale de serviciu, ai fi de acord să devii un membru permanent al micii noastre echipe? Ai niște cunoștințe care cred că ar fi de folos pentru noi chiar și după această anchetă.

— Sigur, răspunse Loke zâmbind vag. Ar fi o onoare.

— Bine atunci, exclamă Julia închizând calculatorul. Să trecem la treabă.

Mina îi lăsă întâi pe ceilalți să iasă din încăpere. Vincent rămase și el în urmă, așa cum bănuise și ea că o să se întâmple. Se comporta ciudat încă de ieri, de când venise acasă la ea și la Nathalie. De nenumărate ori păruse că vrea să spună ceva, dar se oprise în ultimul moment. Nu-l mai văzuse niciodată atât de îngrijorat și tulburat.

Loke ieși ultimul, iar Mina observă că se uita lung către Vincent, care însă nu dădea semne că vrea să iasă. Mina închise ușa după Loke, iar apoi se întoarse către mentalist.

— Deci ce este? întrebă ea încrucișându-și brațele. Ești supărat pe mine sau ce? Ești ciudat de ieri.

— Dacă sunt...? răspunse Vincent, holbându-se. Nu, dimpotrivă.

Mina îl privi îndelung. Pe bărbie și obraji se zărea un început de barbă, deși Vincent nu era niciodată nebărbierit. Până și părul, care era de obicei bine pieptănat, era acum ciufulit.

Ezită o secundă, încercă să alunge gândurile despre bacteriile care ar putea trăi în barba aceea și apoi îi cuprinse fața în mâini. O străbătu un fior când îi simți pielea.

— Vincent!

El o prinse de mâini și scoase un sunet ce părea în același timp și un oftat, și un suspin. Atingerea lui o făcu să tresară și îi smulse un suspin.

— Este... de fapt nu am voie să spun nimic, explică Vincent. E un secret doar între noi, bine?

Îi dădu drumul și scoase din buzunar o hârtie mototolită.

— Am găsit-o pe masa din bucătărie ieri-dimineață. M-am trezit să fac micul-dejun, dar Benjamin nu era... Am găsit asta.

— Nu înțeleg.

— Citește. Este de la aceeași persoană care mi-a trimis cadouri începând din toamnă, toate legate de mama mea.

— Mama ta? Ce legătură are mama ta...

Mina amuți când desfăcu foaia de hârtie și văzu ce era scris.

Crăciun fericit, Vincent!

Am ajuns în sfârșit la omega ta.

Poate ți-ai dat seama până acum. Dar există un motiv pentru care n-ai putut să dai de Ulrika. Maria și Aston nu sunt la părinții Mariei. Iar Rebecka n-a plecat în excursie. Și Benjamin nu este, după cum ai observat, acasă.

Toți sunt cu mine. Toți.

Ai trăit o viață întreagă în negare. Dar acum este momentul să-ți dai seama cine ești de fapt. Este momentul să nu mai fugi și să te confrunți cu tine însuți.

Dacă alegi să nu o faci, n-o să-ți mai vezi familia niciodată. N-ai voie să-ți asumi responsabilitatea pentru alții atât timp cât fugi de propria responsabilitate.

În orice caz, Vincent Walder va înceta să mai existe.

Singura întrebare este dacă intenționezi să-ți iei familia cu tine sau nu. Ai câteva zile ca să-ți asumi responsabilitatea pentru ce ai făcut.

Următoarea mutare este a ta. Aștept.

Crăciun fericit!

PS. Dacă te duci la poliție, se termină imediat. Atât pentru tine, cât și pentru familia ta. Dar asta știi deja.

— Și ai ținut asta secret mai mult de o zi? se miră ea. Vincent! De ce n-ai spus nimic?

Hârtia părea caldă în mâinile ei, dar își dădu seama că de fapt era circulația sângelui ei care îi încălzea corpul.

— Nu mă mai descurc singur, răspunse Vincent cu o voce nesigură.

— Dar, Vincent, aici e vorba de răpire și amenințări. Trebuie să acționăm imediat. Îți oferim protecție imediat ce pleci de aici, putem avea pe cineva la tine acasă 24 de ore din 24 și în ceea ce privește familia ta... nu-ți face griji, găsim o soluție. Ai vreo idee de la cine este?

— Nu înțelegi, spuse el și începu să se plimbe prin încăpere.

Semăna cu un animal prins în capcană. Mina era îngrozită să-l vadă așa, dar nu știa ce să facă să-l ajute.

— N-o să fie de niciun folos, continuă el. Biletul era pe masa mea din bucătărie. Asta înseamnă că persoana care l-a lăsat a fost în casa mea cu o seară înainte. El, pentru că eu cred că este un el, n-a lăsat doar scrisoarea, ci l-a și răpit pe Benjamin. Fără să

observ nimic. Iar eu chiar am fost treaz cea mai mare parte a nopții. Nu mă pot gândi la altceva decât că persoana asta are cheile de la casa mea.

Vincent se opri, se lăsă în jos și se lipi cu spatele de perete.

— Este aceeași persoană care i-a trimis articolul din ziar lui Ruben acum doi ani și jumătate, continuă el. Știu sigur. Aceeași persoană care vara trecută mi-a trimis diverse ghicitori și puzzle-uri ca să explice că sunt vinovat de ceva, deși la vremea aceea credeam că vin de la Nova. E ceva planificat de câțiva ani. Orice ar putea face poliția pentru mine, această persoană a avut mult timp ca să contracareze orice măsură. Și acum am ajuns la un fel de final. Dar n-am idee cine ar putea fi sau ce vrea.

— Pot vorbi cu serviciul de securitate, șopti ea. Și cu tatăl Juliei, șeful poliției. Cum am spus, facem un plan. Imediat.

Vincent clătină violent din cap.

— Nu. Niciun plan, exclamă el. N-ai voie să spui nimic nimănui. Trebuie să-mi promiți. *Dacă te duci la poliție, se termină imediat*. Așa scrie acolo. Amenințarea asta este foarte serioasă.

Mina se așeză pe jos, lângă el. Și habar n-avea ce să-i spună.

Ruben se duse acasă la Sara fără să sune în prealabil. Fusese o seară lungă pentru copiii ei ieri, și chiar și mai lungă pentru el și Sara, așa că se gândi că acum erau acasă. Probabil încă în pijamale. De fapt, nu voia să amestece weekendul de familie cu munca, dar nu prea avea de ales. Sara va înțelege.

Stătea în fața casei cu terasă din Sickla și privea prin ferestrele sufrageriei.

Își petrecuseră cea mai mare parte a serii pe canapeaua mare de catifea albastră. Nu se întâmplase nimic între ei, cel puțin nimic fizic. Și totuși, se întâmplaseră multe. N-avusese idee cât de satisfăcător este doar să vorbești cu cineva. Au discutat despre de toate și nimic până trecuse de miezul nopții. Fusese mai bine decât sexul cu o tânără de 20 de ani.

În același timp, nu se putea abține să nu se întrebe. Dacă fusese atât de interesant doar să vorbească cu Sara, cum ar fi fost... Nu. Nu putea să-i permită mințil să rătăcească în direcția aia acum.

Ocoli casa și era cât pe ce să sune la ușă când auzi vocea Sarei înăuntru. Părea că vorbea la telefon, iar tonul supărat îl făcu să audă fiecare cuvânt de parcă stătea chiar lângă el.

— Cât de sigur ești? o auzi prin ușă. Dacă Manojlovici este implicat în vreo răpire, există un risc iminent ca persoana respectivă să fie maltratată sau chiar torturată. Nu putem aștepta mult înainte să acționăm. Unde sunt acum?

Ruben se opri cu mâna spre ușă. Familia lui Peter Manojlovici a răpit pe cineva? Chiar când a dispărut ministrul justiției? Nu putea fi o coincidență.

— Zona industrială din Tyresö? întrebă Sara. Da, știu exact unde este. Clădirea care se află pe strada Vindkraftsvägen, pe dreapta, înainte să cotească drumul. O avem de mult în vizor. Cât de repede putem trimite forțele speciale acolo?

Ruben se trase înapoi în liniște. Știa exact ce avea de făcut. Putea să ajungă cu mult înainte să se mobilizeze forțele speciale.

Putea să cerceteze zona și să le ofere informații neprețuite când ajungeau. În ochii Sarei, ar fi fost un erou.

Alergă până la mașină, se urcă și apăsă accelerația la maxim. Avea să ajungă în zece minute la adresa din Tyresö.

Anxietatea Minei era contagioasă. Pentru Christer, ministrul justiției era doar un om serios la televizor, care vorbea mereu despre crime de parcă ar fi fost în mijlocul unui război. Dar pentru Mina, era tatăl fiicei ei. Fostul ei soț, oricât de ciudat ar fi fost acel gând.

Alungă gândurile despre Mina. Nu făceai nimic cum trebuie dacă amestecai sentimentele. Nici măcar nu fusese însărcinat să-l caute pe Niklas; el trebuia să caute în continuare ceva care să-i ajute să dea de urma ucigașului care lăsase oasele la metroul din Stockholm.

Monitorul din fața lui îi dădea, ca întotdeauna, un sentiment de siguranță.

Avea o atitudine tot mai echivocă în privința muncii de teren. Pe de o parte, se simțea jignit dacă nu era întrebat, pe de alta, îl atrăgea tot mai mult să fie de ajutor din fața unui monitor cu mii și mii de pagini din sistemul DurTvå al poliției. Nu de puține ori, crimele erau rezolvate de la birou.

El fusese primul care făcuse acest lucru.

Christer scrise *anul 2000* într-una dintre rubricile de căutare de pe monitor și se afișară mult prea multe rezultate din rapoartele arhivate. Limită căutarea doar la rapoartele care erau legate de metrou.

Rezultatele erau semnificativ reduse, dar nici pe departe puține. Metroul din Stockholm generase rapoarte zilnice despre jafuri, amenințări, persoane inconștiente și o sumedenie de alte lucruri.

În primii ani ca polițist, patrulase adesea la metrou și urâse fiecare minut din timpul ăsta.

După o oră de căutări, nu găsise nimic relevant. Și munca îi era îngreunată și de faptul că nu știa exact ce căuta.

Un bărbat murise în jurul anului 2000, iar oasele sale fuseseră găsite după 20 de ani la metrou. Nu trebuia să însemne că i se întâmplase ceva chiar acolo.

Oseminte ar fi putut fi doar lăsate în tunel. Christer căuta poate ceva care de fapt nu putea fi găsit. Dar era obișnuit cu asta. Răsplata trudei,

comoara de la capătul curcubeului, era sentimentul de fericire când, uneori, găsea ceva care era decisiv.

Simți o încordare în ceafă. Frigul iernii își făcuse drum și în Palatul Poliției. Se ridică să facă niște exerciții pe care le învățase pentru relaxarea cefei și a spatelui. O invenție de la Lasse. Christer trebuia să admită, fără tragere de inimă, că Lasse avusese dreptate, exercițiile astea îl ajutau să facă față mai ușor orelor nesfârșite în fața monitorului.

Se uită lung la biroul de lângă el, unde o colegă de la un alt departament construise un fel de orgie cu decorațiuni de Crăciun. Spiriduși, brazi, chiar și un ren. Crăciun fericit. După ce se asigură că este singur și colega nu este prin apropiere, luă doi spiriduși și îi așeză în poziția *doggy-style*. Doar trebuiau să se distreze și ei puțin.

Se trânti din nou în scaun și continuă să caute. Timpul trecea. Chiar în momentul în care literele începuseră să i se amestece pe monitor și se gândi să-și mai ia o cafea, îi atrase atenția ceva. Luă telefonul și formă numărul scris în raportul de-acum 20 de ani. Dar dacă avea noroc, persoana pe care o căuta nu-și schimbase numărul. Majoritatea nu o făcuseră.

— Bengt Svensson, se auzi o voce tremurândă care aparținea în mod evident unei persoane în vârstă.

Christer își făcu semnul crucii. Era omul pe care-l căuta. Spera doar să nu sufere de vreo formă de demență. După calculele sale, Bengt Svensson ar trebui să aibă acum vreo 80 de ani.

— Sunt Christer Bengtsson de la poliția din Stockholm. Te sun în legătură cu un caz din anul 2000.

— Vai, da, am mai auzit că poliția are puține resurse, dar ăsta trebuie să fie un fel de record, izbucni Bengt în râs.

Christer refuză să comenteze. Poliția și resursele aferente erau rareori un subiect de conversație care să dea rezultate bune.

— Îți amintești ceva despre incident? întrebă Christer precaut.

Bengt pufni.

— Crezi că mi-am pierdut mințile, nu? Îți spun eu că am mintea la fel de ascuțită ca în tinerețe.

— Minunat. Poți să-mi spui ce îți amintești?

— Sigur că da. Conduceam pe linia verde după-amiaza, cred că în jurul orei 14, pentru că era chiar înainte să înceapă aglomerația. Trenul meu era pe jumătate plin, nu plin cum e după ora 15. Eram la jumătatea distanței dintre Rådmansgatan și Odenplan. Și el era acolo. Pe șine. Cu brațele întinse ca Isus. Și l-am călcat.

— Ce s-a întâmplat apoi? întrebă Christer, simțindu-și inima bătând mai tare în piept.

Toate instinctele de polițist urlau în el că era ceva important.

— Da, atunci am urmat protocolul. Am sunat la centrală. Am oprit trenul. A durat vreo zece minute până au ajuns la fața locului. Dar apoi a venit partea ciudată.

— Da? întrebă Christer nerăbdător, deși știa deja ce urma să spună Bengt.

Scria pe monitorul din fața lui.

— N-au găsit niciun cadavru. Sânge în fața trenului și sânge pe șine, unde l-am călcat pe bietul om. Dar niciun cadavru. Nimeni pe toată distanța de frânare. A dispărut. S-a evaporat.

— Și care a fost teoria?

— Au bălmăjit ceva, că nu l-am lovit atât de tare, că a fost doar ușor rănit și a plecat șchiopătând. S-a presupus că era unul dintre oamenii din tunel și știu că e oribil ce spun, dar nimănui nu i-a păsat cu adevărat. Nimeni nu s-a chinuit să caute mai departe.

— Dar tu nu crezi că este adevărat că victima a plecat singură de la locul accidentului?

Bengt pufni din nou.

— Eram deja conductor de tren de 25 de ani. Am recolta mea de sărmani care au decis să se sinucidă aruncându-se în fața unui tren care circulă cu 80 de kilometri pe oră. Știu cum se aude când trenul lovește în plin un om. Și ce se întâmplă cu corpul. Nu e

frumos. Nu există nicio șansă să fi supraviețuit. Cineva s-a strecurat și a adunat ce a rămas din el până au ajuns serviciile de urgență la fața locului.

— Dar de ce să facă așa ceva?

— Ei, nu știe nimeni și nici n-a fost vreodată cineva interesat să afle. Dar de ce întrebi? De ce e poliția interesată de asta după 20 de ani?

— Nu pot să-ți dau detalii, răspunse Christer.

Cu coada ochiului, își văzu colega iubitoare de magia Crăciunului apropiindu-se de birou cu o ceașcă de cafea în mână.

— Ziceai că l-ai văzut pe omul de pe șine? continuă el. Poți să-l descrii?

— Vorbim despre o fracțiune de secundă. Și nu-mi amintesc foarte bine acum, cu siguranță sunt detalii în raportul făcut la vremea aceea.

— Mă interesează ce îți amintești acum, zise Christer, înăbușindu-și un chicot când o văzu pe colega lui așezându-se la birou, fără să observe spiridușii.

— Da...

Bengt făcu o pauză și păru că încearcă să-și amintească.

— Da... sigur că de-a lungul anilor m-am mai gândit uneori. Și îmi amintesc că am avut impresia că era o persoană masivă. O namilă. Dar poate a fost o iluzie, nu trebuie să fie adevărat, lucrurile sunt ușor distorsionate de viteză și faruri în întunericul tunelurilor. Dar am sentimentul că era o persoană masivă. Văd păr închis la culoare. Păr lung. Și barbă lungă. Apoi... acum chiar nu trebuie să crezi tot, a fost ciudat chiar și când am povestit atunci, imediat după ce s-a întâmplat, iar acum sună și mai ciudat. Dar parcă avea ceva strălucitor pe cap, ca de aur.

— Strălucitor? întrebă Christer gânditor.

Bengt tăcu.

— Promite-mi că-mi dai de veste dacă-i dați de capăt, zise fostul conductor de tren. M-am gândit de multe ori de-a lungul anilor. N-am avut parte de multe mistere cât am lucrat la metrou. Dar de chestia asta m-am tot întrebat.

— O să văd ce pot face, răspunse Christer închizând telefonul după câteva urări politicoase de „Crăciun Fericit" și un „An Nou cu bucurii".

Apoi se lăsă pe spate în scaun și își strânse mâinile după ceafă. Colega lui nu observase încă activitatea nepotrivită care se desfășura pe biroul ei.

— Te simți bine?

Vincent o privi gânditor, dar Mina ridică nonșalant din umeri. Întotdeauna se simțea stânjenită să vorbească despre viața ei de zi cu zi, chiar și cu Vincent. Mai ales acum, că el îi făcuse confidențe despre familia lui dispărută și și Niklas era dispărut, i se părea banal să vorbească despre necazurile ei. Pe care, de altfel, încercase să le ascundă toată viața. Acum era concentrată la maximum, pentru a putea merge din nou în tuneluri.

— Există o diferență între viața privată și muncă, replică ea. Întotdeauna am știut că nu mă pot comporta la serviciu ca atunci când sunt... doar eu. Atunci n-aș putea continua să lucrez ca polițist. Și îmi iubesc prea mult meseria.

Vincent o privi cu respect.

— Dar tu cum ești? întrebă ea.

Vincent se străduia să se încalțe cu o pereche de cizme mari, iar combinația era ridicolă, având în vedere ținuta lui elegantă.

— Dacă pot să mă încalț cu astea, atunci... mormăi el.

— N-ai o pereche de blugi și un tricou? întrebă ea uitându-se la pantalonii lui cu dungă și cămașa călcată cu grijă.

— Nicio persoană sănătoasă la cap nu poartă blugi, răspunse Vincent. S-a constatat încă din 2009 că materialul conține niveluri ridicate de toxine, cum ar fi plumb și mercur, precum și substanțe extrem de alergene. De ce-aș purta așa ceva?

Mina clătină din cap.

— Lasă. De fapt, mă întrebam cum te simți, având în vedere... tot ce s-a întâmplat.

— Încerc să mă gândesc cât mai puțin posibil la asta, răspunse Vincent făcând un ultim salt pentru a se încălța cu cizmele. Suntem aici deoarece Christer a găsit un raport în care probabil era vorba despre Rege. Care e posibil să fi fost lovit de un tren. Julia n-o să ne lase în pace cu tunelurile asta până ce nu ne

întoarcem cu mai multe informații. Așa că e mai bine să plecăm.

Se îndreptară, unul lângă altul, spre intrarea în tuneluri, fiecare cu câte o lanternă în mână. Inima Minei începu să bată mai tare când intrară printre gunoaie și simțiră murdăria de pe jos.

— Cum e cu claustrofobia? întrebă Mina, uitându-se la Vincent.

— Probabil cum e și pentru tine cu bacteriile, răspunse el.

Niciunul dintre ei nu era deosebit de puternic în acest mediu. Dar fiecare trebuia să se lupte cu propriii demoni în momentul ăsta.

Erau două intrări în tunel, iar în timp ce citea diversele inscripții de pe pereți, de genul *S-o fut pe mă-ta și Mori nenorocitule*, Mina se gândi să ia o cariocă și să adauge *Carpe diem* ca o contragreutate, dar se abținu. Nimic din acest mediu înconjurător n-o inspira în vreun fel.

— Cel din stânga, zise ea în cele din urmă, arătând spre un tunel care părea să ducă într-un întuneric nesfârșit.

— Frumos, frumos! comentă Vincent pe un ton puțin cam strident.

Mina îl înghionti ușor în umăr. Sentimentul ei de superioritate față de Vincent și de fobia lui dispăru totuși în clipa în care simți cum îi trece ceva în viteză peste cizmă. Scoase un țipăt răsunător și era să scape punga cu bușeuri pe care o avea în mână.

— Șobolan, o anunță Vincent, îndreptând lanterna către o rozătoare mare care fugise în tunelul din stânga.

— Aha, și eu care credeam că a fost un Jack Russel, replică Mina nervoasă. Sau o pisică siameză. Haide! Să mergem, mă simt groaznic aici.

Cu pași mult mai hotărâți decât sentimentul care o cuprinsese, luă inițiativa și intră direct în întunericul tunelului.

— Știi vopseaua aia pe care am primit-o de la tine? întrebă ea.

— Da? Ai folosit-o?

— Ești nebun. Dar care era cuvântul, cuvântul în latină pentru umbră? Cred că s-ar potrivi bine cu aceste tuneluri.

— *Umbra*, spuse el. Cea mai întunecată umbră.

Ea aprobă din cap, savurând cuvântul.

— *Umbra*. E frumos.

Vincent aprobă și el din cap.

— De fapt, e unul dintre cuvintele mele preferate, explică el.

Pe măsură ce înaintau, ochii li se obișnuiau cu întunericul și, ca și data trecută, pe ici, pe colo, mai era câte un bec aprins pe tavan, astfel încât vedeau mai mult decât ce luminau lanternele. Mina simți cum inima îi bate cu putere în piept și, când aruncă o privire către Vincent, observă că era mai palid ca de obicei. Ceea ce însemna ceva.

— Cât de departe e de fapt? întrebă Vincent încet.

Mina îi puse o mână pe umăr. Era neobișnuit să fie ea cea curajoasă.

— Dacă îmi amintesc bine, e chiar după colț.

Arătă cu lanterna. Chiar atunci, se auzi un sunet metalic aspru, iar ei tresăriră speriați.

— Bună ziua? strigă Mina, auzindu-și propria voce lovind pereții. Bună ziua! Suntem de la poliție, cu mine ați vorbit ultima dată, numele meu este Mina. Vrem doar să vă mai punem câteva întrebări. Bine?

Niciun răspuns. Merseră încet mai departe, atenți pe unde pășesc. Niciunul dintre ei nu era dornic să calce pe vreo sticlă spartă sau pe vreun cui.

— Bună ziua! strigă ea din nou, de data asta puțin mai blând.

Văzu o licărire slabă în față, o strălucire caldă, de la un foc și nu de iluminat electric.

— Suntem aici! răspunse o voce feminină prietenoasă.

Mina recunoscu glasul lui Vivian. Brusc le apăru în față o siluetă masivă, iar ea se stăpâni să nu țipe. Era Johnny, fiul lui Vivian, care le zâmbea larg.

— Te-ai întors! exclamă el fericit, iar Mina confirmă din cap. Ai adus bușeuri?

— Da, m-am întors, răspunse Mina, dându-i lui Johnny punga cu bușeuri cu scorțișoară. Și am adus și un prieten cu mine. El este Vincent.

Johnny țipă de fericire luând punga. Apoi întinse cealaltă mână, trăgându-l nerăbdător pe Vincent.

— Veniți, veniți!

Se întoarse și porni înaintea lor în direcția focului.

Nu părea să se fi schimbat nimic de când fusese aici ultima dată. Cu excepția lui Johnny și Vivian, erau în jurul focului și Kjelle, Natașa și OP.

— Este vorba de asasinarea lui Palme? Ați venit să mă arestați pentru asasinarea lui Palme? bombăni OP, ridicându-se și privindu-i suspicios.

Mina clătină din cap.

— Nu, nu, nu vrem să vorbim despre asasinarea lui Palme.

OP nu păru să o creadă, dar se declară mulțumit de răspuns și se așeză din nou lângă foc.

— Veniți, așezați-vă!

Vivian întinse mâna ca o gazdă la o cină elegantă și arătă niște bucăți de carton de pe jos.

Mina observă că Vincent o privea cu ochii cât cepele când se așeză fără probleme pe bucata murdară de carton. Se simți fericită. Și puțin mândră. Că putuse să demonstreze puțin din forța pe care știa că o are.

— Te recunosc, exclamă Natașa răspicat, arătând spre Vincent, care părea nelalocul lui, în cămașă și pantalonii lui călcați cu dungă.

Cămașa albă avea deja pete de murdărie, iar fumul de la foc părea că e atras în mod special de pânza albă.

— De unde îl cunoști? Tu n-ai de-a face cu oameni din ăștia frumoși, pufni Kjelle uitându-se la Vincent.

— E pe afișele de acolo.

Toată lumea îl privi pe Vincent în tăcere. Apoi Vivian bătu din palme.

— Da! Acum știu! Face genul ăla de... spectacole, nu?

— Umilul vostru slujitor, răspunse Vincent zâmbind.

Kjelle pufni din nou.

— Ce caută o vedetă pe aici?

— Uneori ajut poliția cu investigații, răspunse Vincent. Printre altele, și cu cea la care lucrează acum.

— Cu oasele, zise OP. Ești sigur că n-are nimic de-a face cu asasinarea lui Palme? Guvernul continuă să mușamalizeze. Încă au loc o grămadă de așa-zise accidente și chiar crime, ca să ascundă adevărul despre ce s-a întâmplat la intersecția Sveavägen cu Tunnelgatan, pe 28 februarie 1986, la ora 23:21.

— Scenariul cel mai probabil este că de fapt Christer Pettersson a fost cel care...

Mina îi dădu un cot lui Vincent, reducându-l la tăcere. Nu era momentul să înceapă o discuție despre asasinarea lui Palme și despre misterele ce înconjurau cazul.

— Avem nevoie de ajutorul vostru ca să aflăm mai multe. Criminalul pare să aibă o legătură cu metroul, dar nu, nu credem că e vreunul dintre voi, începu Mina. Am dori totuși să aflăm mai multe despre bărbatul pe care l-ați menționat, cel numit *Regele*.

— Pentru că sunt rege, rege, rege în bar..., începu Johnny să cânte fericit, iar Natașa chicoti.

— Abia erai născut când era Regele pe aici, spuse ea râzând.

Vivian se uită sever la Natașa, după care mai aruncă niște lemne pe foc, în timp ce părea că se gândește la ce trebuie să spună. Sau *dacă* trebuia să spună ceva. O lăsară să se gândească.

Mina nu era foarte sigură că știau prea multe și ce informații le-ar putea da. Se întreba dacă mai exista aici jos, în întuneric, vreo informație despre Rege.

— L-am cunoscut, spuse Vivian. Și OP l-a cunoscut. Și, bineînțeles, și Tom-Nebunul.

Mina se îndreptă de spate. Ceva mic, nu atât de mare ca un șobolan, trecu în fugă pe lângă ea și trebui să se stăpânească să nu țipe și să se ridice rapid în picioare. Nu voia să piardă încrederea fragilă pe care simțea că o căpătase.

— L-ați cunoscut? întrebă ea cu grijă.

Johnny continuă să fredoneze pe melodia lui Magnus Uggla, în timp ce Natașa îl privea pe Vincent cu o curiozitate nestăpânită.

— Cine era? întrebă Mina.

OP se încruntă de parcă n-ar fi înțeles întrebarea.

— Era Regele. Ce vrei să spui?

— Nu avea un nume? Nu știți cum îl chema?

Vincent lăcrima de la fumul care părea să aibă o poveste de dragoste cu cămașa lui albă.

— Nu aveam nume. A fost ideea Regelui. Ne-am lăsat numele acolo, sus. Ne-am lăsat numele la suprafață. Eram eu, Vivian, Tom-Nebunul, Rândunica, Cuțitaru', Jderul și Bizonul. Toți, în afară de Vivian și de mine, sunt morți acum.

— Nu știi cine a fost sau de unde a venit? întrebă Vincent tușind ușor.

— Nu, răspunse OP. Tu n-auzi ce spun? Ne-am lăsat numele la suprafață.

— Ce fel de om era? întrebă Mina blând.

Observă cu coada ochiului că Vincent asculta cu atenție.

— O, Regele a fost formidabil, răspunse OP cu tristețe și admirație în același timp. Întotdeauna știa ce trebuie să facem. Și știa tot. În primul rând, despre istorie. Nu era nimic ce să nu știe despre istorie. Ani, războaie, castele, prinți și prințese, Suedia, China, America, îl puteai întreba orice și el avea un răspuns. Și era fericit. Era întotdeauna fericit și optimist. Mai puțin... mai puțin când nu era...

— Ce vrei să spui?

Vincent părea complet nepăsător că avea și cămașa, și fața acoperite de funingine.

— Nu există niiiiimeni care te poate doborî! Ești rege, rege, rege în bar. Și ceea ce știm cu adevărat. E că pe 25 e ziua cea mare!

Johnny cânta urlând, iar melodia lui Magnus Uggla îi crea Minei o asociere ciudată cu nopțile târzii la bar din vremea de dinainte să-l cunoască pe Niklas.

Tresări. O vreme reușise să nu se gândească la Niklas, dar acum nu mai putea. Ar trebui să-l caute

acum. Nu să stea aici și să vorbească despre cineva care a trăit prin tunelurile astea acum zeci de ani.

— Regele nu era..., explică Vivian, părând că își caută cuvintele potrivite. Nu era fericit uneori. Dar n-a vrut niciodată să ne împovăreze cu asta. Când simțea că nu mai e fericit, dispărea o vreme. Nu știu unde. Apoi, când era din nou fericit, se întorcea. Și noi ceilalți l-am ajutat mereu și am avut grijă de Prinț.

— Prinț? întrebă Mina buimacă.

Vincent deschise gura să spună ceva, dar Mina ridică un deget făcându-i semn să tacă. Erau informații noi și nu voia să piardă șansa de a afla mai multe.

— Cine era Prințul? întrebă ea.

OP își dădu ochii peste cap. Natașa și Johnny izbucniră în râs, dar se opriră când le aruncă Vivian o privire.

— Ce e un prinț? Un prinț este prin definiție fiul unui rege, explică OP râzând în batjocură la întrebarea stupidă.

— Regele a avut un fiu? întrebă Mina blând. Asta spui? Un băiat? Câți ani avea?

OP se încruntă. Vivian începu să vorbească, dar OP îi făcu semn să tacă.

— Știu ce să spun, replică el.

— Cât de înalt? întrebă Vincent. Cât de înalt era Prințul?

OP se înseninâ. Arătă spre o parte din peretele tunelului.

— Acolo. Acolo poți vedea.

Mina se ridică repede și lumină cu lanterna peretele mâzgălit. Și acolo erau linii. Genul de linii pe care le vezi de obicei pe tocurile ușilor. Linii care marcau înălțimea unui copil. Se apropie ca să compare ultima linie cu înălțimea ei. Linia îi ajungea la piept, iar ea avea 1,65. Ce putea să însemne? Cam 130, 140 de centimetri? Un copil de opt-nouă ani.

— Ultima dată ai spus că Regele nu a vrut să moară, dar că în cele din urmă întunericul a pus stăpânire pe el. Deci a murit? Ce s-a întâmplat cu Prințul?

După o clipă de ezitare, Vivian răspunse.

— Prințul a urcat la suprafață. Regele lăsase instrucțiuni. După aia, nu mai știu nimic. Nu l-am mai văzut niciodată. El... un copil... un copil mic, care nu aparținea acestei lumi. Dar asta a fost cu mult timp în urmă.

Focul trosni și nimeni nu mai scoase niciun cuvânt. Dar Mina nu putea să nu se gândească la copilul care locuise acolo jos, în întuneric.

Adam se dădu un pas înapoi pentru a vedea ce pictase Akai. Sau ce mâzgălise. Sau cum se numea asta.

Fusese surprins că aveau cam aceeași vârstă. Din câte știa Adam, doar adolescenții făceau astfel de lucruri. Pe de altă parte, opera lui Akai dezvăluia altceva decât un tânăr de 15 ani furios și frustrat care nu voia decât să distrugă proprietatea publică.

Dacă stăteai aproape de peretele de beton gri, păreau doar niște dungi portocalii la întâmplare, făcute din șabloane. Părea artă abstractă.

Dar dacă te îndepărtai la câțiva metri, apărea dintr-odată o imagine vie, a unui leu în fugă.

— Sunt impresionat, spuse Adam.

— Mulțumesc. Leul este animalul meu norocos.

— Mișto! Eu cred că m-am născut în anul Șobolanului sau cam așa ceva.

Bărbatul înalt și palid zâmbi.

— Nu e chiar același lucru.

— Așa bănuiesc și eu. De ce faci asta? De ce vopsești cu spray în locuri publice, cu riscul de a fi prins de poliție? Ești bun la asta, de ce...

— De ce nu pictez pe bune?

Akai își așeză căciula albastră și arătă către leul de pe perete.

— Pentru asta. Pentru libertate. Pentru ocazia de a crea fără a fi nevoit să mă ridic la cerințele societății. Am trecut prin asta. Dacă ai ști pe unde atârnă arta mea! Dar muream puțin câte puțin. La fiecare tablou scump pe care l-am vândut unei persoane plictisite, bogate, care căuta ceva *drăguț* de atârnat pe perete, care să se asorteze cu canapeaua, mai muream un pic. Așa sunt liber.

— Dar cum... înțeleg că întrebarea este nepoliticoasă, dar cum îți câștigi existența?

Akai se uită la el, cu ochii strălucind deasupra bărbii răvășite.

— Dacă nu ai înțeles, mi-am vândut picturile scump. Și trăiesc ieftin. Dacă o țin tot așa, pot să trăiesc tot restul vieții din ce am strâns. Sau mai fac vreo

expoziție dacă o să-mi fie greu. Nu am parte prea des de homari și de șampanie, dar cine naiba are nevoie de așa ceva, când am asta?

Inspiră adânc și închise ochii. Apoi lăsă aerul să iasă încet, armonios.

Adam era fascinat de viziunea lui Akai asupra vieții. Oare chiar era atât de ușor? Să reducă exigențele, să iasă din spirala consumului, să facă doar ce voia cu adevărat și să se bucure de libertate?

— De ce desenezi în tuneluri, unde nu poate vedea nimeni?

Akai continuă să întindă vopsea pe perete în timp ce vorbea. Adăuga tot mai multe detalii în ceea ce Adam observă că era coama leului.

— Ba da. Există oameni care văd. Și oamenii care locuiesc aici au nevoie de frumos. Au avut o viață grea, dar sunt oameni buni. Și orice ai crede, nu au o viață rea. Se au unul pe altul. Sunt o familie. Și mă acceptă. Ai văzut pictura murală pe care le-am făcut-o?

Adam clătină din cap.

— Nu, unde este?

— Aici. Vino!

Akai îl conduse nerăbdător mai în jos, spre canalul de lângă stația de metrou.

Adam îl urmă curios; arta lui Akai avea ceva care îl atrăgea.

— Aici! spuse Akai arătând mândru spre un zid de beton deasupra lor.

Adam era surprins. Pictura era extrem de frumoasă și simplă. Cu doar câteva mișcări, Akai înfățișase oamenii, așa cum îi văzuse el, adunați în jurul unui foc. Cineva distrusese o mică parte din opera de artă, dar în mare parte fusese lăsată neatinsă.

— Absolut incredibil! exclamă Adam.

Ochii lui Akai se luminară și arătă cu sprayul spre perete. Avea pete de vopsea portocalie pe mână.

— Ăsta nu poate fi atârnat pe un perete. Și asta-i toată chestia. Este o experiență. Aici. Acum. Pe care pot să o vadă toți. Nu costă nimic să te uiți. N-ai

nevoie de invitație. Este artă și este gratuită, pentru toți. Așa cum e menită să fie arta.

— Aș putea vorbi cu tine despre artă toată ziua, replică Adam neputând să-și ia privirea de la pictura de pe perete. Dar trebuie să mai și muncesc. Ai observat ceva prin tuneluri care să ne ajute? Sau poate ai auzit ceva de la cineva care locuiește aici? Poate despre oasele pe care le-ai găsit?

Akai se uită la portretul de familie de pe perete în timp ce se gândea. Apoi clătină încet din cap.

— Dacă te-aș putea ajuta, aș face-o. Nu cred că e bine să ascunzi adevărul. Eu nu trăiesc așa. Dar nu, chiar nu știu nimic. Însă, pe de altă parte, nici n-am întrebat. Sunt anumite lucruri despre care nu se vorbește pe aici.

— Bine, mulțumesc oricum, replică Adam, încercând să-și ascundă dezamăgirea.

Încă o nereușită. Dar măcar văzuse arta lui Akai. Nu avea cum să uite prea repede. Cu o privire întrebătoare, își ridică telefonul în fața peretelui.

— Pot să fac o poză?

Akai își deschise brațele și zâmbi larg.

— Desigur, răspunse el. Este unul dintre lucrurile care sunt atât de minunate. Nu poți să-mi iei arta cu tine și totuși poți. Fă câte poze vrei. Arta este gratuită.

Adam mulțumi din cap și făcu mai multe poze.

În timp ce mergea spre stația de metrou, observă că Akai se întorcea la peretele cu leu. Adam se întrebă cum va arăta când va fi gata.

Mina și Vincent respirară adânc, satisfăcuți. În comparație cu atmosfera prăfuită din tuneluri, aerul de iarnă din Stockholm era curat. Pentru o clipă, Mina reuși să ignore toată murdăria și gazele de eșapament care probabil că însoțeau aerul curat.

Vincent se îndreptă către un coș de gunoi și aruncă șervețelele umede pe care i le dăduse ea ca să se șteargă de funingine pe față. Se gândiseră să ia metroul până la Palatul Poliției, dar până la urmă hotărâseră să meargă pe jos.

Nu era foarte departe, iar Vincent se concentra mai bine când făcea mișcare fizică. Ea bănuia și că puterea atracției dintre ei avea să fie limitată dacă vor continua să stea prin tuneluri, chiar și numai mergând. Și cam era de acord.

— Cât de rău a fost? întrebă Mina uitându-se la el. Ai recitat numere prime?

— Tunelurile sunt de fapt mai largi decât mă așteptam, răspunse el. Am putut să țin claustrofobia sub control. A ajutat și conversația interesantă. Dar nu m-aș mai întoarce.

Mina izbucni în râs și răsuflarea i se transformă în abur în gerul de afară.

— Conversație interesantă. Numai tu poți să vezi lucrurile așa. Și ce ai aflat din conversația asta interesantă? Am ratat ceva?

Un bărbat venea pe trotuar spre ei, cu șapte câini în lesă, legați cu o sfoară în jurul taliei. Zona deszăpezită de pe trotuar era mult prea îngustă pentru toți, așa că ea și Vincent se traseră repede într-o parte. El o prinse de mână și săriră peste un morman de zăpadă ca să lase câinii să treacă. Mina înjură în sinea ei. Câinii ar trebui interzișii în oraș. Sau, mai degrabă, ar trebui să fie interzis să fie oameni cu câini în oraș. Și colac peste pupăză, când ajunseră în dreptul lor, doi dintre câini urinară pe un stâlp din apropiere.

— M-am gândit la ceva ce-a spus în treacăt Natașa, zise Vincent când trecură de câini. A zis că Johnny abia se născuse când a murit Regele.

Mina confirmă din cap, realizând că încă îl ținea de mână. Părea firesc, însă acum, când își dăduse seama, devenise jenant, așa că îi dădu drumul și sări din nou peste mormanul de zăpadă, înapoi pe trotuar.

— Îmi amintesc că a spus ceva de genul ăsta. Ce vrei să spui cu asta?

— Câți ani crezi că are Johnny?

Mina stătu să se gândească. Johnny era cu adevărat o persoană specială. Avea mai multe vârste.

— E greu de zis ce se află în spatele murdăriei și bărbii, răspunse ea. Dar probabil că are în jur de... 25 de ani?

Vincent aprobă din cap mulțumit.

— Și eu cred la fel. Dar să ne luăm o marjă. Dacă Regele a murit după câțiva ani de la nașterea lui Johnny, asta înseamnă acum 20–25 de ani. Ceea ce corespunde destul de bine cu data morții stabilită pentru oasele pe care le-ați găsit în tuneluri. Combinăm asta cu informațiile pe care le-a găsit Christer, despre accidentul de la metrou, unde omul care a fost lovit de tren avea ceva strălucitor pe cap. Cred că era o coroană. De asemenea, se potrivește cu timpul. Dacă am fi avut doar discuția lui Christer cu conductorul de metrou, era incert. Dar acum sunt complet convins că oasele pe care le-ați găsit îi aparțin Regelui.

Mina zâmbi și ridică privirea spre cer, care era albastru și senin în acel moment. Pe deasupra trecură câteva păsări. O piesă de puzzle micuță care se potrivea. Nu știa dacă era ceva important, dar așa simțea. Iar Vincent aflase asta doar ascultând ceva spus în treacăt, în loc să-i pese de subiectul pe care se concentrase ea în discuție. Îl privi pe bărbatul murdar care mergea lângă ea și simți ceva cald în piept. Dar încercă să fie atentă la conversație.

— Deci credem că știm ale cui sunt oasele... dar habar n-avem cine era de fapt Regele. Nu-i știm numele sau de unde venea. Sau dacă are vreo legătură cu celelalte victime.

— Și mai e ceva, răspunse Vincent. Regele a murit chiar înainte să înceapă Erika, Marcus și Jon să aibă probleme. Acum fac doar speculații. Dar gândește-te dacă există de fapt o legătură între oasele astea și ceea ce se întâmplă acum. E posibil ca victimele și Regele să se fi cunoscut? Poate că moartea lui le-a declanșat depresiile? În mod normal, nu aș sugera o astfel de legătură, extrem de vagă, dar rămășițele lor au fost găsite în aceeași stare.

Vincent tăcu, apoi se opri și privi gânditor înainte.

— Retrag ce-am spus mai devreme, zise el, scărpinându-se pe față. Nu e obligatoriu să se fi cunoscut personal. Lipsește o legătură între ei. Dar sunt aproape convins că Erika, Marcus și Jon au cumva o legătură cu un bărbat fără adăpost care a fost lovit la metroul din Stockholm la începutul mileniului. Un bărbat cu coroană. Și dacă este adevărat, este valabil și pentru fostul tău soț.

Mina se uită la el. Pentru prima dată aveau un răspuns, nu numai întrebări. Și fusese nevoie doar de o cămașă murdară.

— Trebuie să găsim acea legătură.

Nici nu merita să se gândească la cafea; el obișnuia să bea doar cafea din boabe adevărate, preparată de un om instruit. Cafeaua departamentului, care stătuse prea mult într-o cafetieră, nu era ceva pe care să pui gura. Trebuia să bea ceai. Și nu din ăla din punguliţele alea triste pe care le plătea statul; avea borcanul lui secret de ceai autentic de Ceylon. Avea și un borcan cu miere de albine în același loc în care își ascunsese ceaiul. Nu folosea miere din sticle de plastic.

— Tor, te caută prim-ministrul.

Unul dintre asistenții mai tineri părea să fi rămas fără suflare când intră în fugă în încăpere. Se opri la jumătatea drumului cu linguriţa de miere pe care voia să o amestece în cană.

— Spune-i că sun în cinci minute, răspunse el, văzându-și mai departe de ceai.

— Dar, dar, dar... este prim-ministrul! Nu vrei să rezolvi acum?

Fața asistentului era roșie de stres și, o clipă, Tor simți puțină simpatie față de el. Asistentul n-avea să reziste mult la guvern, dacă avea un asemenea nivel de toleranță la stres.

— Am spus că o sun în cinci minute, repetă el, puțin mai sever de data asta.

Asistentul înțelese mesajul și dispăru la fel de repede cum apăruse.

Tor sorbi din ceașcă. Perfect. Absolut perfect.

Fără să se grăbească, se îndreptă pe coridor spre biroul lui. Nu voia să verse ceaiul, mierea i-ar fi făcut mâna lipicioasă, iar el ura să fie lipicios pe mâini.

Așeză cu grijă ceașca pe birou, dar nu înainte de a pune un suport de carton sub ea. Biroul era la guvern de mulți ani, n-avea de gând să fie el cel care-l pătează.

Se asigură că totul era în regulă pe birou, luă câteva guri din ceaiul fierbinte și apoi se întinse după telefon. Calmul pe care-l afișa nu prea corespundea cu ce simțea în sufletul lui. Oare ce voia prim-ministrul? Știa că era vorba despre dispariția lui Niklas, nu era niciun alt lucru mai important. Dar oare despre ce era

vorba? Era furioasă? Sau voia să-l susțină? Sau doar voia informații noi?

Îi răspunse, ca întotdeauna, secretarul, dar îi făcu imediat legătura, ceea ce arăta clar că apelul lui era așteptat. El și prim-ministrul se cunoșteau de mulți ani. Carierele lor politice se intersectaseră, și uneori chiar se și ciocniseră, încă din perioada când făceau parte din asociațiile de tineret. Prim-ministrul Hjortén chiar îl luase deoparte și, cu o considerație neașteptată, îl întrebase dacă voia cu adevărat să dea înapoi și să devină secretarul de presă al ministrului justiției, în loc să continue pe alte căi politice.

O asigurase că știe ce face. Tor avea întotdeauna un plan. Nimic nu era întâmplător și acceptarea acestui post, care părea o mișcare nesăbuită în carieră, avea *motive în carouri și în dungi*. Așa cum spunea tatăl său.

— Bună, Anna, sunt Tor. M-ai căutat.

— Bună, Tor! Nicio veste?

Anna Hjortén părea stresată, iar el își imagina cât de presată era din toate părțile.

— Nu, nicio veste, răspunse el, conștient că ea voia o informație cât de mică.

Dar ce noutăți putea el să-i dea ei, care avea la picioare toată poliția și serviciile de securitate din Suedia?

— Trebuie să rezolvăm, spuse ea. Trebuie să-l găsim. Mass-media din întreaga lume și toate guvernele sunt cu ochii pe noi. Vom părea o țară bananieră dacă ministrul justiției va fi găsit mort.

— N-avem niciun motiv să credem ce e mai rău, răspunse Tor liniștitor. Încă n-am găsit pe nimeni mort.

Ascunse îngrijorarea pe care o simțea de fapt cu privire la dispariția lui Niklas. Nu i-ar fi fost de niciun folos prim-ministrului să-i împărtășească grijile lui. Cel mai important lucru era să rămână calculat.

— Cu ce pot să te ajut? întrebă el.

Știa din experiență că prim-ministrul se cam lungea la vorbă.

— Vreau să dai un interviu la *Expressen*, răspunse ea. Probabil ai văzut seria lor de articole *Deținători de putere ascunși*, unde intervievează persoane de rang înalt pe care oamenii obișnuiți nu le cunosc. L-am rugat pe secretarul meu de presă să stea de vorbă cu ei și să te intervieveze pe tine pentru următorul articol.

— Îmi pare rău, Anna. Dar chiar trebuie să ne concentrăm la așa ceva acum? Eu îmi dedic tot timpul pentru a-l căuta pe Niklas.

— Exact. Exact despre asta vreau să vorbești. Noi trebuie să controlăm povestea dispariției lui Niklas. Nu mass-media. Trebuie să arătăm că există putere la ministerul justiției. Deci trebuie să fii foarte activ și să reprezinți departamentul. În plus, probabil că nu cred că ar fi total deplasat să atragi un pic de atenție și asupra ta, nu? Toată lumea știe că ai făcut un pas în spate când ai acceptat postul de secretar de presă. Și în altă ordine de idei, ai vorbit bine la conferința de presă de azi-dimineață.

Tor îi răspunse oftând.

— Dar auzi, între noi doi, continuă premierul. Cum era Niklas când l-ai văzut ultima dată? Ar putea fi, nu știu, epuizare? Vreo criză existențială de viață, stres posttraumatic după ce s-a întâmplat astă-vară sau doar o criză pentru că îmbătrânește?

— Niklas era într-o formă excelentă înainte de Crăciun, răspunse Tor sec. Și fizic, și psihic.

— Nu știu dacă asta ar trebui să mă liniștească sau să mă îngrijoreze și mai tare. Dar *Expressen*?

În calitate de secretar de presă, înțelegea ce vrea să spună. Era cel mai potrivit lucru acum. Sorbi din ceaiul care din păcate începuse să se răcească.

— Sigur, răspunse el. Fac interviul.

— Bine. Mâine.

Închise telefonul și se ridică să-și facă încă un ceai. Ura ceaiul rece.

Vincent stătea în bucătărie cu coatele pe masă și cu capul sprijinit în mâini. În mod normal, n-ar fi vrut să meargă acasă după ce fusese în tuneluri, dar, ca de obicei, Mina trebuia să se ducă să facă un duș și se despărțiseră în garajul Palatului Poliției. Nu putea să meargă cu ea. Putea a fum și trebuia să-și schimbe hainele, dar de fapt... își dorea foarte mult să fie acum cu ea.

Era în schimb în bucătăria lui. Singurul loc din casă în care putea să stea, cu excepția dormitorului. Nu mai intrase în living de ieri. Durerea de cap se accentua acolo și voia să evite peretele cel mare. Desigur, era pe deplin conștient de cât de irațional era să-i fie frică de un zid, dar nu conta. Oricum nu mai era nimeni în casă care să-l certe.

Le simțea lipsa enorm. Ecoul țipetelor lui Aston și ale Mariei parcă răsuna prin pereți. Canapeaua de pe care se uitau la televizor era puțin aplatizată unde stătea întotdeauna Rebecka. Dacă se concentra puțin, aproape că putea să-l audă pe Benjamin discutând despre prețul acțiunilor. Dar totul era doar un ecou. Ca niște fantome în creierul lui, care-i reaminteau că nu mai era nimeni acolo.

Care îi aminteau că Umbra îi luase familia.

Se șterse pe față.

Asemenea gânduri nu îl ajutau. Nu știa ce voia Umbra de la el și până afla trebuia să rămână activ. Apatia era cel mai mare dușman al lui acum.

Încercă să se concentreze asupra hârtiilor pe care le întinsese pe masă. Erau notițe de la întâlnirea pe care tocmai o avusese în tuneluri și copiile celorlalte documente din anchetă. I se permisese să le împrumute, cu condiția să nu povestească nimănui. De parcă ar fi fost cineva acolo, în casă, căruia să-i spună.

Suportul cu cele patru clepsidre stătea printre hârtii. În partea de jos a suportului pusese o bandă de scotch pe care scrisese cât timp dura până curgea nisipul din fiecare. Din prima, 17 minute și 13 secunde. A doua, 13 minute și cinci secunde. Zece

minute și trei secunde din a treia și 16 minute și trei secunde din a patra. Probabil că doar minutele contau de fapt, dar notase și secundele, pentru orice eventualitate.

Avusese dreptate cu privire la faptul că măsurau timpul diferit, dar greșise cu totul în privința relației dintre ele. 17, 13, 10 și 16. Căutase peste tot, dar nu găsise vreo explicație. Și nu mai avea nicio altă idee.

Zări acvariul cu coada ochiului.

Peștii aveau nevoie de hrană. Dar n-ar putea să-i hrănească fără să intre prea mult în living? La urma urmei, era bine să faci mișcare când trebuia să rezolvi o problemă, ceea ce și făcu. Expresii precum *să privești lucrurile dintr-o altă perspectivă* sau *să vezi dintr-un alt punct de vedere* nu erau doar metafore, ci metode reale de rezolvare a problemelor.

Se ridică și se îndreptă spre acvariu, turnă niște hrană pentru pești în mână și o ținu deasupra apei. Ca de obicei, peștii îi mâncară din mână. Aston le pusese nume. Dar Vincent nu putea să și le aducă aminte în momentul ăsta. Se uită la acvariu tot timpul și avu grijă să nu-i fugă privirea către perete.

Își îndreptă atenția spre masa din bucătărie, unde erau ciepsidrele. Nu le mai observase de la distanța asta, din acest unghi. Poate i-ar putea veni vreo idee.

Găsește-l pe cel de-al patrulea înainte să expire timpul, așa era scris pe bilet.

Când peștii terminară de mâncat, se întoarse în bucătărie și se așeză din nou la masă.

Își dorea să fi fost Mina cu el. Întotdeauna gândea mai bine când era ea prin preajmă. Dar casa lui nu mai era un loc sigur pentru nimeni.

Al patrulea.

Vincent deschise dosarele cu documentele lui Jon Langseth, Erika Sävelden și Marcus Eriksson. Știa deja ce era în ele. Cele trei victime nu se cunoscuseră și nici nu aveau prieteni sau colegi comuni. Fuseseră observate doar câteva asemănări.

Le repetă din nou în sinea lui.

Unu: Victimele au avut cariere explozive.

Doi: Toți suferiseră de depresie cu 20 de ani în urmă.

Trei: Chiar înainte de a dispărea, toți păruseră conștienți că li se va întâmpla ceva.

Patru: Rămășițele lor fuseseră găsite în diferite locuri la metrou.

Jon la Stadshagen, pe linia albastră, Erika la Karlaplan, pe linia roșie și, dacă Tom-Nebunul spusese adevărul, Marcus la Bagarmossen, pe linia verde. Dar asta era tot.

Aproape.

Mai erau și oasele Regelui de la Odenplan. Poate că era un indiciu că exista o legătură între ei. Sau nu.

Și undeva, în toată chestia asta, era și Niklas Stockenberg, fostul soț al Minei, care acum dispăruse. Iar cazul lui se potrivea, cel puțin în privința primelor trei puncte, cu cazurile celorlalte victime.

Îi veni să arunce toate dosarele, era frustrat. Totul era atât de... neclar.

Pe lângă dosare, avea și o hartă a Stockholmului, pe care erau încercuite locurile în care fuseseră găsite victimele. Plus o hartă a rețelei de metrou, pe care marcase stațiile respective. Încercase să găsească o legătură geografică între stații sau locuri, așa cum făcuse cu jocul de șah al Novei vara trecută, dar nici asta nu dăduse vreun rezultat.

Dar stai...

Se uită din nou la harta metroului.

Scheletul lui Marcus fusese găsit de-a lungul liniei verzi. De fapt nu era o singură linie verde. În cea mai mare parte, liniile verzi parcurgeau același traseu, așa că părea una singură. Apoi se ramificau, la Gullmarsplan, în trei direcții. Cu trei numere de linie diferite.

Același lucru era valabil și pentru linia roșie, și pentru cea albastră. Când ieșeau din centrul orașului, se ramificau fiecare în câte două linii, cu numere diferite.

Se uită din nou în dosare.

Marcus fusese găsit la Bagarmossen. Asta însemna linia verde cu numărul 17. Rămășițele Erikăi fuseseră găsite la Karlaplan, deci linia roșie cu numărul 13. Iar Jon la Stadshagen, care putea însemna ori linia albastră numărul 10, ori linia albastră numărul 11.

17.

13.

10 sau 11.

Vincent se uită din nou la clepsidre și la scotch-ul pe care era notat timpul necesar pentru fiecare clepsidră.

17 min (13 sec)

13 min (5 sec)

10 min (3 sec)

16 min (3 sec)

Se lovi peste frunte. Răspunsul fusese tot timpul acolo. Minutele pentru primele trei clepsidre se potriveau cu numerele liniilor de metrou unde fuseseră găsite scheletele. Și, în plus, chiar în ordinea în care dispăruseră victimele.

Marcus, 17.

Erika, 13.

Jon, 10.

Vincent înjură în sinea lui. Ar fi trebuit să observe mai demult. Însă nu se gândiseră niciodată la numerele liniilor de metrou, notaseră doar stațiile unde găsiseră rămășițele. Și cu toate astea, nu era nicio scuză. El era maestrul mentalist, el era cel care trebuia să știe lucrurile astea.

Cea de-a patra și ultima clepsidră trebuia să simbolizeze a patra victimă, *al patrulea schelet*. Oasele vechi, neidentificate, care erau cel mai probabil ale Regelui, fuseseră găsite la Odenplan.

Care putea să fie și linia 17, dar și 18 sau 19. Însă clepsidra indica linia 16. Deci Regele nu era *al patrulea*.

Și nu mai erau mormane de oase la metrou. Căutaseră. Singurul la care se putea referi era Niklas Stockenberg. Întrebarea era doar unde ducea linia 16.

Se uită pe hartă, dar nu o găsi. Liniile erau numerotate în ordine crescătoare, dar după linia 14, care era linia roșie între Mörby centrum și Fruängen, era un gol în numerotare până la numărul 17, care era linia verde dintre Åkeshov și Skarpnäck. Liniile 15 și 16 pur și simplu nu existau.

Găsește-l pe cel de-al patrulea înainte să expire timpul.

Durerea de cap începu să-l sâcâie din nou.

Vestea bună era că știa pe ce linie de metrou va fi găsit Niklas Stockenberg. Și indiciul părea chiar să sugereze că l-ar putea salva viața.

Vestea proastă era că această linie de metrou nu exista.

Ruben conducea încet prin zona industrială. Cuiva îi venise ideea genială să construiască în mijlocul pădurii. Chiar dacă era ceva activitate, era totuși o zonă perfectă dacă voiai să stai departe de ochii curioșilor. Nimeni nu știa ce se întâmplă în spatele ușilor închise ale spațiilor industriale. Intră pe Vindkraftvägen. Ruben își luase propriul Chevrolet Camaro, pe care îl botezase în secret Ellinor, în loc de o mașină de serviciu, care ar fi atras atenția.

Observă rapid locul la care se referise Sara. Era pe dreapta, chiar înainte de o mică parcare adăpostită sub copaci. Ultima clădire înainte ca strada să cotească brusc la stânga. Un ascunziș perfect. Continuă spre stânga și parcă mașina mai în față. Apoi se îndreptă spre clădire, încercând să pară că e familiarizat cu locul și că are treabă prin împrejurimi.

Parcarea din colț era goală. O scară metalică ducea la un doc de încărcare pentru mărfuri. Pe zid, lângă intrarea pentru mărfuri, era un panou alb cu text verde. Dar becul de deasupra panoului era stins, iar panoul părea vechi. Bănui că firma nu mai era acolo de mult timp.

Mai văzu o ușă și o ferestruică. Era norocos, majoritatea depozitelor nu aveau deloc ferestre. Dar observă de la distanță că înăuntru era întuneric, deși afară încă era lumină. Era un risc mult prea mare să-i vadă cineva silueta dacă încerca să se uite în interior. Se furișă în sus pe scări și-și lipi urechea de ușa lată, care se deschidea în sus, ca o ușă de garaj, și nu părea deosebit de groasă, dar tot nu auzi nimic.

Trebuia să afle ce era acolo, dar fără să fie descoperit. Întrebarea era doar cum să facă. Se uită în jur, văzu în partea de jos a ușii un băț și dădu cu piciorul zăpada din jurul lui. Probabil se blocase când fusese închisă ușa, creând un mic spațiu între ea și sol. Crăpătura fusese apoi acoperită de zăpadă și devenise invizibilă. Exact ce avea el nevoie. Dacă ar fi crezut în Dumnezeu, i-ar fi mulțumit acum.

Îndepărtă zăpada cu mâinile. Apoi se întinse cât de încet putu și privi prin crăpătură. De cealaltă parte a

ușii era un spațiu imens de depozitare. Cel puțin opt metri până la tavan. Încăpeau acolo fără probleme zeci de persoane. Dar acum nu lucra nimeni. Era complet pustiu. Fără mobilier, fără rafturi, fără oameni; era pustiu. Și mai presus de toate, Niklas nu era acolo.

Sursele Sarei greșiseră.

Nu era acolo.

Ruben se ridică și se scutură de zăpadă. Șefii Sarei erau pe cale să trimită mascații la locul nepotrivit. Trebuie să-și dea seama repede unde îl dusese familia Manojlovici pe Niklas, ca să-i poată spune Sarei unde să meargă. Se întoarse la mașină și stătu să se gândească.

Manojlovici era o familie mare. Erau de fel din Södertälje, chiar dacă nu toți membrii familiei mai locuiau acolo. Doar nu erau atât de proști încât să-l ducă pe Niklas acasă la ei. Dar poate... la altcineva.

Îi veni o idee nebunească. Era doar o bănuială, dar nu avea ce să strice dacă verifica. Scoase telefonul și intră pe internet pe *ratsit.se*[1].

Bingo! Peter Kronlund, care făcuse totul pentru a-și ascunde trecutul, încă deținea o casă de vacanță lângă Södertälje. Ruben porni mașina, se uită rapid în oglinda retrovizoare, apoi acceleră puternic și ieși din zona industrială. Într-o jumătate de oră avea să fie la Södertälje. Avea timp să ajungă înaintea celorlalți. Încă o putea ajuta pe Sara.

---

[1] Ratsit.se este o carte de telefon online, care conține și adrese.

Când ieși Mina de la duș, Nathalie stătea somnoroasă în bucătărie, mâncând cereale cu lapte. Mina se uită la ceas: era după-amiază. Vacanța de Crăciun a fiicei ei însemna evident că trebuie să doarmă cât mai mult posibil. Dar poate că era complet normal.

Mina habar n-avea de fapt ce trebuie să facă în vacanță. Trebuiau să plece împreună într-o excursie? Așa ceva trebuia să faci în vacanțe? Nu că ar fi avut timp pentru asta, pentru că era în toiul unei anchete. Dar poate că ar trebui să întrebe pentru data viitoare.

— Bună, draga mea! exclamă ea, intrând în bucătărie.

— Bună dimineața! mormăi Nathalie cu gura plină de cereale.

Mina se uită la imaginea lor, reflectată în oglinda din hol. Nathalie avea un halat alb, iar ea avea un prosop înfășurat în jurul corpului și unul pe cap. Dacă ar fi fost un tablou, s-ar fi putut numi *Mamă și fiică*. Zâmbi în sinea ei. Observă că nu era nici măcar o firimitură pe masă lângă castronul lui Nathalie. Știa că era o dovadă de respect din partea fiicei ei și simți atât de multă dragoste, încât abia mai respira.

— Și ce planuri ai azi? întrebă ea.

— Niciun plan. Mă gândeam poate să mă întâlnesc cu o prietenă. Trebuie să fac ceva ca să nu stau tot timpul îngrijorată pentru tata. Poate chiar am nevoie să ascult problemele altcuiva. Sau mă duc înapoi în pat, sunt foarte obosită.

Mina clătină din cap. Oare și ea dormea la fel de mult la 16 ani? Probabil. Iar Nathalie trecuse prin multe în ultimele zile.

Se auzi sunând telefonul din living. Se duse repede să răspundă și o lăsă pe Nathalie cu micul-dejun. Sau poate că era masa de prânz.

— Bună, sunt Josephine, se auzi o voce la telefon.

Josephine Langseth. Înainte să intre la duș, Mina îi trimisese un mesaj, spunându-i că vrea să stea de vorbă cu ea. Josephine gâfâia ușor.

— Îți mulțumesc că m-ai sunat atât de repede, răspunse Mina. Ești afară?

— Am ieșit să alerg. Trebuie să-mi canalizez cumva furia și dezamăgirea. A devenit mult prea scump să o fac cu șampanie. Și pentru copii e mai bine să alerg. Am luat o pauză, dar o să continui în curând. Ce voiai?

Mina puse telefonul pe difuzor, ca să-și poată usca părul în timp ce vorbea.

— O să trec direct la subiect, răspunse ea, masându-și scalpul cu prosopul. Am înțeles că Jon a avut o... depresie, acum 20 de ani. Știi cumva dacă s-a dus la vreun psiholog în perioada aceea?

Se făcu liniște pentru câteva secunde.

— Acum 20 de ani? întrebă Josephine. Atunci aveam 12 ani. Cred că trebuie să o întrebi pe fosta lui soție.

— Ai numărul ei de telefon?

— Sigur, trimit imediat numărul Carinei, râse Josephine.

Un râs puțin ciudat.

— Îți doresc mult noroc. O să ai nevoie. Și dacă vorbești cu Gustaf, să nu-l saluți din partea mea. Acum gata, o să alerg din nou.

Mina închise telefonul și formă imediat numărul trimis de Josephine.

— Carina Langseth? Mă numesc Mina Dabiri, sunt de la poliție, te sun în legătură cu Jon.

— I-auzi, acum sunil răspunse o voce sarcastică. Nu poate să te ajute Josephine?

Se părea că Mina pășise direct într-un cuib de viespi. Dar asta nu era întotdeauna ceva negativ. Putea să afle lucruri interesante.

— Da, în primul rând condoleanțe.

Carina pufni zgomotos, dar Mina o ignoră.

— Apoi am o întrebare despre sănătatea mintală a lui Jon de acum 20 de ani. În principal, știi cumva dacă în acea perioadă a fost la vreun psiholog?

Carina pufni în râs.

— Jon era o epavă acum 20 de ani, răspunse ea. Părinții lui s-au descurcat de minune să-i distrugă

viața. Sincer, nu făcuse nimic în viața lui, iar acum 20 de ani era cât pe ce să sară de pe un pod. Pe bune, adică. Dacă mă gândesc mai bine acum, ar fi trebuit să-l las.

Mina nu prea știa ce să-i răspundă.

— Dar... deci s-a dus la cineva atunci? întrebă ea apoi.

— Da, s-a dus la cineva. Dar s-a încheiat la fel de brusc ca și depresia lui. Brusc, a devenit o persoană nouă, vindecată. Păcat că noul om s-a dovedit a fi un adevărat nemernic.

Mina se îndreptă spre birou și răsfoi agenda Beatei. Știa de fapt numele pe de rost, dar voia să fie sigură. Psihologul lui Niklas se numea Esbjörn. Esbjorn Andersson. Și dintr-un motiv oarecare alesese să sărbătorească Crăciunul în Rwanda.

— Știi numele psihologului?

— Glumești? A fost acum 20 de ani.

— Înțeleg. Atunci presupun că nu ai nici date de contact.

— Corect.

— Dacă îți aduci aminte de orice altceva, te rog să-mi dai un semn. Vezi numărul meu de telefon pe ecran.

Spera să-i pese suficient de mult încât să-i noteze numărul de telefon. Dar probabil că nu. În mod evident, Jon nu fusese persoana preferată a Carinei Langseth.

După ce închise telefonul, Mina își uscă părul în timp ce gândurile îi mișunau în cap ca niște furnici într-un labirint. Era ceva ce nu-i dădea pace, ceva ce ar fi trebuit să facă. Dar nu își dădea seama despre ce era vorba. Furnicile nu găsiseră drumul bun.

Milda știa că trebuie să schimbe ceva în viața ei. Nu era proastă, era conștientă că se afundase în muncă doar ca să scape de realitate, dar în același timp era o binecuvântare să aibă măcar un serviciu la care să meargă de plăcere. Iar cazul cu osemintele devenise o obsesie atât pentru ea, cât și pentru Loke. Știa că și el petrecuse la fel de multe ore ca și ea încercând să rezolve cazul, iar furtul oaselor era ca o pierdere personală pentru amândoi.

Loke a apărut în prag, de parcă i-ar fi citit gândurile. Milda sări de pe scaun; asistentul ei avea talentul să se miște în liniște totală și să apară pe neașteptate.

— I-am obligat pe cei de la pază să se mai uite încă o dată la înregistrări, spuse el. S-au cam săturat de mine. Dar n-am găsit nimic. Și nici n-a mai intrat nimeni altcineva în afară de tine și de mine. Parcă ar fi intrat o fantomă și a furat oasele.

Milda clătină din cap frustrată.

— Da, nu înțeleg, exclamă ea. Cum poate cineva să intre, să fure oasele și să iasă fără să fie observat?

— Poate ar trebui să-l întrebăm pe Vincent, el știe totul despre magie, nu? comentă Loke.

Milda zâmbi în colțul gurii.

— E doar o scuză ca să stai cu el. Îți cam place să-ți petreci timpul cu el, nu?

Loke se înroși.

— Ei, nu te prosti! Doar cred că este minunat să ai ocazia să vorbești cu cineva de talia intelectuală a lui Vincent Walder.

— Păi, eu ce cusur am? întrebă Milda prefăcându-se surprinsă.

Loke pufni în râs.

— Pun la îndoială capacitatea intelectuală a oricărei persoane a cărei melodie preferată este *Eloise*.

— Ce știi tu? Ar putea fi și melodia preferată a lui Vincent.

Milda își înăbuși râsul văzând figura lui Loke. De fapt, nu credea că Vincent avea o pasiune pentru trupa Arvingarna.

Tresăriră amândoi când îi sună telefonul.

Milda răspunse, făcându-i semn lui Loke să nu plece.

— Da? Așa de repede? Da, ei bine, este un caz special... nu, nu pot să comentez dacă are vreo legătură cu dispariția ministrului justiției, nu mă interesează ce zvonuri ai auzit. Dar... pot spune că este o prioritate.

Observă că Loke o asculta cu atenție.

— Da? Bine. Da... bine. Ai adresa mea de e-mail. Mulțumesc.

Se uită la expresia frustrată a lui Loke, care încerca, fără să reușească, să-i interpreteze răspunsurile. Ea zâmbi când încheie convorbirea.

— Ții minte că ni s-a dat acces la bazele de date genealogice, întrebă ea. Ca să găsim o corespondență ADN pentru osemintele cele mai vechi. Deși este puțin mai complicat din punct de vedere al GDPR.

Observă nerăbdarea din ochii lui Loke.

— Da, speram să găsim ceva în baza de date de la Family Tree, pentru că este foarte populară în Scandinavia, răspunse el. Ei erau?

— Nu, ceilalți, explică ea. Ancestry. Au găsit ceva.

Loke părea cât pe ce să înceapă să țopăie de bucurie. Iar ea trăgea de timp în mod deliberat pentru a-și chinui puțin asistentul.

— Avem indicii că este un nepot al omului nostru, continuă ea. Sunt rude apropiate. Mi-au trimis toate datele prin e-mail, dar de fapt am recunoscut numele pe care mi l-au dat. Numai că pur și simplu nu reușesc să-mi dau seama de unde...

Milda deschise un browser pe computer și introduse numele în timp ce vorbea. Nu se știa niciodată. Uneori aveai noroc. Erau câțiva oameni în Suedia cu același nume, dar numai unul se potrivea și cu celelalte informații pe care le primise.

Din monitor o privea o față necunoscută. Destul de ciudat, dar exista chiar și o pagină oficială Wikipedia despre el.

Începu să citească cu voce tare pentru Loke, dar tăcu repede. Se uitau unul la altul, de parcă nu le venea să creadă. Iar Milda înțelegea exact ce simțea Loke.

— Trebuie să o sun pe Julia, zise ea.

— Mă duc acum. Ne-a convocat la o ședință. Vorbesc cu ea față în față despre informația de la Ancestry. Altfel, n-o să ne creadă niciodată.

Bărbatul de pe ecran se uita în continuare la ei.

Nu putea fi o coincidență.

Ruben se întoarse direct spre oraș. Pe autostradă putea să circule mai bine decât pe străzile mai înguste din oraș printre toți mahmurii din ziua de Crăciun. Motorul lui Ellinor torcea. Făcuse ce trebuia și îl dusese în Södertälje mai repede decât îndrăznise să spere. Se gândise de câteva ori să o sune pe Sara, dar ajunsese la concluzia că era mai bine să aștepte până când avea toate informațiile. Oricum celor de la DON le trebuia cel puțin o oră să pună la punct planul de bătaie.

După ce trecu de Södertälje, ieși de pe autostradă. Drumul îngust de țară deveni după un timp un drum cu pietriș, acoperit cu omăt. Era din nou în pădure. GPS-ul îl anunță că mai are doi kilometri până la destinație. Trebui din nou să meargă încet, dar de data asta pentru că drumul șerpuia printre căsuțe mici de vacanță înzăpezite, care sigur nu fuseseră locuite în ultimele câteva luni. Zăpada de pe drum era complet neatinsă, cu excepția unor urme proaspete de roți pe care mergea și el acum. Se opri cu câteva sute de metri înainte să ajungă la casa de vacanță a lui Peter Kronlund. Urmele mergeau mai departe.

Parcurse pe jos ultima bucată din drum, pe omătul care scârțâia sub pașii lui.

Puțin mai încolo, văzu cum urmele coteau spre un teren. Ruben intră în pădure mergând neobservat sub acoperirea copacilor. Verifică din nou GPS-ul. Nu era nicio îndoială. Urmele mergeau spre casa lui Peter Kronlund. Când ajunse, văzu un pick-up Dodge Ram negru și un BMW parcate în fața casei. Erau acolo. Era timpul să o sune pe Sara. Abia scosese telefonul când îl lovi ceva și îl trânti brusc la pământ. Ruben țipă și de durere, dar și de spaimă.

Telefonul zbură prin aer și ateriză undeva în zăpada de lângă el.

— Ce naiba? exclamă el scuipând zăpadă din gură.

Se întoarse pe spate în zăpadă. Un bărbat stătea aplecat peste el, cu un zâmbet larg, iar Ruben îl recunoscu imediat. Dragan Manojlovici. Capul mafiei

sârbe. Cunoscut și că nu avea nimic împotrivă să-și murdărească propriile mâini atunci când era necesar.

Dragan era mai masiv decât orice bărbat pe care îl întâlnise vreodată. Totul se dusese pe apa Sâmbetei mai repede decât își imaginase.

— Trebuie să fi pierdut ceva, zise Dragan. Mă tem că acum a dispărut.

Dragan apăsă cu putere cu piciorul acolo unde aterizase mobilul.

— Știi că ești pe un teren privat, sper? Aici nu e voie să faci apeluri telefonice.

Se uitară unul la altul. Ruben încercă disperat să găsească o poziție în care să nu pară nici pământălău, dar nici șmecher. Era evident că putea s-o pățească și mai rău.

— Vai, dar ce-a fost în mintea meal continuă Dragan după câteva secunde lungi de tăcere. Te-ai udat în zăpadă. Vino cu mine înăuntru să te încălzești.

Ruben se ridică încet. Dacă Dragan își dădea seama că era polițist, era terminat.

— Îmi pare foarte rău, răspunse Ruben, încercând să pară un turist necunoscător din Stockholm. Eram doar la o plimbare. Cred că m-am împiedicat de ceva. Dar acum mă descurc. Mulțumesc pentru amabilitate.

Bărbatul masiv îi tăie calea.

— Insist, spuse el, arătând cu brațul în direcția casei.

Ruben nu avea de ales. Cu Dragan în spate, ieși din pădure și se îndreptă spre casă. Dragan nu l-ar fi lăsat să plece. Asta era clar. Și nici nu putea fugi, era convins că la cel mai mic pas greșit se va trezi cu un glonț în spate. Dragan era renumit pentru brutalitatea și temperamentul lui exploziv.

Din casă ieși un alt bărbat, iar Ruben își dădu seama că era Victor Manojlovici, fratele lui Peter. Se adunase toată familia de Crăciun.

— Cine-i ăsta? întrebă Victor.

— Un Moș Crăciun întârziat, răspunse Dragan. Să vedem ce daruri aduce.

Victor îi deschise ușa lui Ruben.

El ezită, dar nu avea de ales. Fiecare secundă în care era încă în viață era o secundă bună, așa că intră direct în ceea ce era sufrageria casei.

Pe masă era un suport din plastic, pe care se aflau un ciocan, o pereche de cleşti, un cuțit și o bormașină. Instrumente pe care în mod normal le găseai într-un atelier. Dar plasticul de dedesubt îl făcu pe Ruben să presupună că uneltele vor avea o utilizare complet diferită și simți cum i se strânge stomacul.

Pe unul dintre scaunele de lângă masă stătea un bărbat. Era legat de mâini și de picioare, da nu avea căluș. Evident, Manojlovici știa că nu mai erau alți oameni în jur, așa că nu le păsa dacă bărbatul țipa.

Dar bărbatul nu era Niklas Stockenberg.

Era Ted Hansson, liderul partidului politic xenofob Viitorul Suediei.

— Îți mulțumesc că ai venit cu mine. Trebuia să ies o clipă din birou, spuse Mina.

— Profit întotdeauna să beau o cafea care nu este făcută la voi, la poliție, răspunse Vincent zâmbind.

Când barmanul îl strigă numele, se ridică și se întoarse repede cu două pahare de unică folosință care aveau sigla cafenelei și prenumele lui scris neglijent.

— Sper că e în regulă că am pus mâna pe paharul tău, spuse el, arătând cu capul spre recipient.

Mina își ridică paharul spre el, făcându-i semn că e OK.

— M-am obișnuit cu bacterile tale.

— Cred că e cel mai frumos compliment pe care l-am primit vreodată, replică Vincent așezându-se vizavi de ea.

Mina era resemnată. Cu fiecare secundă în care Niklas nu apărea simțea în tot corpul niște mici înțepături de ac. Până la accidentul din vară al lui Nathalie, nu se gândise că anxietatea putea fi resimțită organic, iar acum avea aceeași neliniște fizică pentru tatăl fetei. Neliniștea amenința să o paralizeze, dar știa că trebuie să găsească o modalitate pozitivă de a folosi acea energie. Ca să obțină un rezultat, ca să-l găsească. Dar simțea în același timp și că trebuia să se oprească puțin, să schimbe mediul și să bea o cafea. Și voia și să încerce să-l convingă pe Vincent să-și schimbe părerea. Luă o gură de cafea.

— Te-ai răzgândit? întrebă ea. Te rog, spune că da. Spune-mi că pot să-l sun pe șeful poliției, ca să facem un plan și să-ți găsim familia.

Vincent se uită în jur panicat.

— Nu vorbi atât de tare, o rugă el. Nu știm cine este Umbra. S-ar putea să fie aici. Și nu, nu m-am răzgândit. Fără polițiști. Nu încă.

Mina oftă frustrată. Își dorea să-l ajute și era pur și simplu o nebunie că n-o lăsa. Era împotriva tuturor instinctelor ei profesionale. Dar în același timp îl și înțelegea. Umbra fusese foarte clară în scrisoare despre

ce se va întâmpla cu familia lui dacă s-ar implica poliția.

— Dar... chiar cred că am găsit o piesă din puzzle, exclamă Vincent. Despre anchetă vorbesc. Există o legătură între plasarea grămezilor de oase și clepsidrele pe care le-am primit eu. Vezi tu, clepsidrele se referă la timp. O clepsidră este timpul. Iar ghicitoarea era *Găsește-l pe cel de-al patrulea înainte să expire timpul*. A fost un pic neclar la început. Aveam patru grămezi de oase și am crezut că aflasem și cine este a patra victimă. Dar dacă nu Regele este cea de-a patra victimă?

— Da, la urma urmei, oasele lui sunt de acum vreo 20 de ani.

— Exact. Atunci avem trei victime și trei locații. Am calculat timpul necesar nisipului din fiecare clepsidră să se scurgă, iar numărul de minute a coincis cu numerele liniilor de metrou unde au fost găsite cele trei victime.

— Numerele liniilor de metrou? întrebă Mina, aplecându-se spre el cu interes. Și ți-ai dat seama așa, pur și simplu?

— Foarte ușor, răspunse Vincent făcându-i cu ochiul. Dacă presupunem că a patra clepsidră simbolizează a patra victimă, atunci ea va indica cel de-al patrulea loc de la metrou. O a patra linie. Și acolo este el. Sau o să fie.

Mina se ridică de pe scaun.

— Și abia acum spui? După toate asemănările pe care le-am găsit între Niklas și celelalte trei victime, este clar că el este a patra.

— Ai dreptate.

— Poate chiar e ținut captiv pe undeva, prin apropiere. Unde este? Ce linie?

— Asta e partea ciudată. A patra locație este pe o linie care nu există.

Mina deschise gura neîncrezătoare. Apoi o închise din nou și se așeză la loc pe scaun.

— Cum adică nu există? întrebă ea.

— Metroului din Stockholm îi lipsesc două numere de linie: 15 și 16. Și *al patrulea*, sau, mă rog, Niklas, conform clepsidrei, ar trebui să fie de-a lungul liniei 16. Dar având în vedere că metroul a fost extins timp de 70 de ani, poate nu e chiar ciudat că numerotarea nu e consecventă.

— Poate. O să-i spun Juliei, pentru orice eventualitate.

Apoi șopti.

— Ai mai aflat ceva? întrebă ea. Despre familia ta? Nu ți-ai dat seama ce nebun ar fi putut să-i ia? Chiar dacă nu vrei să amesteci poliția, mă pot implica eu.

Vincent se uită în jos și împinse paharul.

— Uneori mă întreb dacă nu am avut doar o nebunie și a fost o fantezie în mintea mea, răspunse el. Că poate o să ajung acasă și o să fie toți acolo. Dar nu sunt. Și habar n-am cine i-a luat. Sau ce trebuie să fac eu.

Se uită la ea cu o privire îndurerată.

— O să fie bine, nu? continuă el. Nu-i așa că o să fie bine?

Ea îl luă de mână și-l privi în ochi.

— Sunt aici, răspunse ea. Cu tine, tot timpul. Indiferent cât de mult sau cât de puțin îmi dai.

Nu era un răspuns la întrebarea lui. Dar nu existau alte cuvinte reconfortante care să fie și adevărate. Știau amândoi.

Era ger în casa de vacanță a lui Peter Kronlund. Ruben scotea aburi pe gură în timp ce respira, iar Ted Hansson, pe scaunul de vizavi, tremura de frig.

Dragan și Victor nu se deranjaseră să dea drumul la căldură. Din fericire, îi permiseseră lui Ruben să rămână cu geaca de puf pe el, după ce-i goliseră buzunarele. Dar tot se uita cu jind la un morman de haine care zăcea într-un colț. Un fular nu i-ar fi prins rău acum. Îl legaseră și pe el de un scaun, iar el trase ușor de frânghie, ca să-și dea seama dacă se poate elibera, dar renunță repede. Era legat bine. Mult prea bine.

Ruben îl mai întâlnise pe Ted, dar nu în cele mai fericite circumstanțe. Ted participase la o demonstrație în Mynttorget împreună cu Jenny Holmgren, mama unuia dintre copiii dispăruți, care fusese ucis în împrejurări misterioase. Ruben și Julia avuseseră bucuria de a întrerupe demonstrația ducând-o pe Jenny la secție pentru interogatoriu. Ted se enervase foarte tare atunci.

Acum părea mult mai mic, în comparație cu demagogul umflat din Mynttorget. Ted se uita în jos și părea să fi alunecat într-o stare de inconștiență. Ruben spera din tot sufletul că nu-și va aminti de el. Și dacă îl recunoștea, spera că e suficient de deștept pentru a păstra secretul că Ruben era polițist.

— Unde l-ai găsit? se auzi vocea lui Victor Manojlovici din bucătărie.

— În pădure, răspunse Dragan.

— Pare polițist, replică Victor.

— Oricum nu e unul dintre prietenii lui Teddy.

Teddy. Ted. Ce naiba voia să facă familia Manojlovici cu Ted Hansson?

Bărbatul de pe scaun era un rasist scârbos, dar asta nu însemna că merita ce i se întâmpla acum.

Ted ridică privirea.

Părea că înțelesese întrebarea din ochii lui Ruben, pentru că îi zâmbi sumbru.

— Și oamenii spun că exagerez când spun că importăm criminali, șopti liderul partidului. Se pare

că ăstora doi par nu le place mesajul meu. Ceea ce demonstrează în mod ironic că am avut dreptate. Dacă putea să decidă Viitorul Suediei, oamenii ca ei erau expulzați de mult.

Viitorul Suediei. Ruben oftă. Partidul lui Ted trăia din sădirea incertitudinii și fricii. N-ar fi dat bine dacă se afla că liderul partidului lor era ținut captiv de mafia sârbească. N-ar fi fost greu să se declanșeze un adevărat linșaj pe rețelele sociale împotriva oricui nu era de origine suedeză. Se mai întâmplase și altădată, iar victime căzuseră oamenii nevinovați. Ruben trebuia să se asigure că nu se va întâmpla din nou. Dar asta era o problemă de rezolvat mai târziu. Mai întâi trebuia să supraviețuiască.

— Gura! strigă Victor din bucătărie.

— Mă duc să văd dacă mai e vreun Moș Crăciun prin pădure, spuse Dragan, deschizând ușa.

Se făcu și mai frig în casă, iar Ruben observă cum Ted se încordează brusc. Geaca lui subțire nu-l ajuta deloc împotriva frigului.

— Stai, ce facem cu ăsta de aici? întrebă Victor. Nu-l putem lăsa să plece. Dar dacă îl omorâm, atunci trebuie să ne mai ocupăm de încă un cadavru. Eu n-am timp de așa ceva azi. Trebuie să-l iau pe Milan în curând.

Dragan închise ușa din nou.

— Poate că nu trebuie să facem nimic, răspunse el. Putem pur și simplu să-l lăsăm aici când plecăm. Restul o să facă frigul. E vina lui că a venit.

— Și Teddy?

— Cu nenorocitul ăla e cu totul altceva. Ne ocupăm de el când mă întorc.

— Dau o tură în partea cealaltă, zise Victor. Terminăm mai repede așa. Ăștia doi nu pleacă nicăieri.

Cei doi bărbați ieșiră, iar în casă se lăsă tăcerea. Ted se uită la Ruben.

— Dacă ai venit să mă salvezi, trebuie să-ți spun că nu iei notă de trecere, șopti el furios, clănțănind din dinți.

— Tu ești cel care vorbește de obicei despre incompetența poliției suedeze, răspunse Ruben acru. Așa că ar trebui să te simți bine că ai dreptate măcar o dată în viață.

Dragan și Victor aveau să se întoarcă în curând. Ruben avea doar o clipă pentru a găsi o soluție, astfel încât el și Ted să supraviețuiască. Dar nu avea idei. Deloc.

Cântări casca balistică în mâini. Avea în vârf un suport pentru camera video, dar acum era gol. Ultima dată când avusese ceva similar pe cap fusese într-o vacanță de schi în Rocky Mountains. Sau, în fine, poate nu chiar vacanță de schi. Copiii erau atât de mici, încât se dădeau doar cu sania. Dar ea și soțul ei avuseră o săptămână fantastică. Fusese cu doar câteva luni înainte să se mute ea înapoi în Suedia. Atunci totul se năruise. E uimitor cât de rapid se schimba viața. Dar voia să le prezinte lui Zachary și Leah munții suedezi de îndată ce avea ocazia.

— Ai luat mărimea potrivită? întrebă Wilhelm de lângă ea.

— Îmi pare rău, mă gândeam doar, răspunse Sara. E altceva decât departamentul de analiză, unde am lucrat imediat după ce m-am întors.

Microbuzul forțelor speciale în care se aflau se clătină puternic, iar ea se prinse instinctiv de un mâner. Măcar mai avea ceva reflexe.

— Doar nu credeai că îi lăsăm pe tocilarii ăia să te țină acolo pentru totdeauna? întrebă Wilhelm râzând. Bine ai venit înapoi!

— Mulțumesc, răspunse ea, trăgându-și cagula peste cap.

Își puse casca și verifică dacă vesta antiglonț este prinsă bine.

— Știu că ești șefă acum, replică Wilhelm punându-și casca. Dar cum tocmai ai precizat, în ultima vreme ai lucrat mai mult la birou. Deci când intrăm, vreau să stai în spate. N-ai mai făcut asta de mult. Lasă-i pe băieți să-și facă treaba.

— Chiar crezi că avem nevoie de scuturi?

— Nu cred nimic. Dar e bine să le avem. Nu știm peste ce dăm.

Microbuzul se clătină din nou. De data asta, Sara își păstră echilibrul fără să se țină de ceva.

— Cel puțin nu seamănă cu o vacanță de schi, pufni ea în râs.

Wilhelm o privi mirat, în timp ce-și ajusta pistolul mitralieră Heckler & Koch.

Sara se uită în jur la colegii echipați. Era incredibil de mândră de ei. Pentru prima dată de când plecase din Statele Unite, simțea că e acasă. Ăsta era locul ei, iar bărbații din microbuz erau cei care făcuseră asta posibil. Își drese glasul și toți se întoarseră spre ea.

— Știți deja situația. Nu vă mai spun că trebuie să fiți pregătiți pentru orice. După cum tocmai mi-a reamintit Wilhelm, nu știm peste ce o să dăm. Poate că au arme. Dar nu știm dacă sunt suficient de proști încât să încerce să ne împuște. Așa că țineți ochii deschiși.

Microbuzul se opri.

— Am ajuns! se auzi dinspre scaunul șoferului.

Sara se uită la fiecare în parte, ca să vadă dacă sunt întrebări sau dacă devenise cineva brusc stresat. În asemenea situații, stresul putea lovi pe oricine, chiar și pe cei mai buni. Nervozitatea era firească. Problema era mai degrabă cu cei care nu erau niciodată stresați. Polițiștii de genul ăsta nu erau buni. Dar un coleg stresat putea sabota toată operațiunea, putea să devină un risc și, în cazul ăsta, trebuia să rămână în microbuz.

Însă întâlni doar priviri hotărâte și aprobă din cap mulțumită.

— Pe ei, acum! îi îndemnă ea, deschizând ușile din spate și sărind afară din microbuz.

Wilhelm fusese bine intenționat, dar până la urmă ea era șefa. Nu se gândise nicio clipă să rămână în plan secund.

Se gândea tot timpul la Sara. Tot planul lui idiot să spioneze la casa de vacanță a lui Peter Kronlund avusese de fapt scopul să-l facă erou în ochii ei. Lângă Sara fusese mereu conștient de neajunsurile lui. Când se uita la ea, parcă se vedea într-o oglindă care-i dezvăluia adevărul. Își vedea iresponsabilitatea, vanitatea, egoismul. Așa că dorise doar să fie un om mai bun, pentru ea. Și pentru Astrid. Și probabil și pentru bunica lui.

Sara îl făcuse să realizeze cu o claritate dureroasă că toată viața urmărise lucruri fără sens. O nălucă. Urmărise o nălucă. Iar acum stătea acolo, într-o căsuță de vară înghețată, în fața unui rasist chinuit care se autocompătimea, cu un viitor care probabil consta într-un mormânt anonim în pădurea de alături.

N-avea să fie găsit decât într-o bună zi, când cineva venit să culeagă fructe de pădure sau ciuperci se va împiedica de rămășițele lui dezgropate poate de vreun animal. Mașina lui, Camaro, probabil va fi transportată în străinătate, dezmembrată sau vândută cu acte false.

Ruben scutură din cap. Poate că trebuia să se gândească mai mult la cum să scape din toată mizeria asta, în loc să se gândească la modul în care vor rezolva aspectele practice Dragan și complicii săi.

— Auzi? întrebă el, lovindu-l ușor cu piciorul pe Ted, care stătea vizavi de el. Mai ești aici?

Liderul partidului nu răspunse, însă lăcrima. Pe pantalonii lui bej se vedea o pată mare, umedă.

Ruben se întrebă dacă Sara îl va jeli. Doar nu erau un cuplu. Și acum chiar nu mai aveau șansa să mai fie. Își dădu seama că sperase mai mult decât voia să recunoască.

Dar acolo, în casa de vară, cu frigul care-i transforma răsuflarea în norișori de aburi și cu viața atârnându-i de un fir de păr, nu mai era timp de minciuni. Adevărul era că voia să aibă totul cu Sara. Voia o vilă, un Volvo, voia un cățeluș. Voia cine cu prietenii, la care să discute despre prețurile exorbitante ale caselor și creșterea ratei dobânzilor.

Voia să se certe cu ea despre cine trebuia să ducă la culcare copiii, cine să spele rufele, cine să meargă la cumpărături.

Voia să aibă o nuntă cu Sara într-o rochie albă, la biserică, cu preot, cu tot rahatul necesar.

Astrid avea să meargă înaintea lor în biserică, împreună cu Leah și Zachary, aruncând petale de trandafir. O petrecere imensă cu rude pe care de fapt nu voia să le invite. Voia să aibă tot. Doar dacă era cu Sara.

Afară se auziră voci înăbușite, iar Ruben mijì ochii. Îl lovi din nou cu piciorul pe Ted, care acum părea inconștient. Chiar dacă nu-l plăcea prea tare, tot nu voia să-l vadă murind în fața lui.

Se auzi scârțâitul unei uși. Voci puternice. Se întorseseră. Ruben realiză că se ruga în tăcere. O rafală de vânt îl lovi peste față, iar el se înfioră necontrolat. Era chiar mai frig decât înainte.

Se întreba cum îl vor ucide, dacă într-adevăr o să-l lase să înghețe sau o să-i tragă un glonț în frunte. Alte scenarii includeau sufocarea cu o pungă de plastic pe cap, strangularea cu un fel de frânghie sau pur și simplu ruperea gâtului. Dacă ar fi putut să aleagă, cu siguranță ar fi ales glonțul. Cel mai rapid și cel mai nedureros. Ultima pe listă era sufocarea cu punga. Nu era la fel de claustrofob ca Vincent, dar doar gândul de a nu avea aer și de a se sufoca îl făcea să se panicheze.

Se auziră pași rapizi în afara ușii din spatele lui. Un fel de tumult înăbușit. Ce naiba făceau? Dădu din nou cu piciorul în Ted, care mormăi fără să ridice capul. Politicianul era încă în viață.

Un zgomot îl făcu pe Ruben să tresară. Era suficient. Se întoarse cu scaunul ca să poată vedea ușa. În prag apărură o mulțime de oameni, cu armele scoase. Uniforme de poliție.

Aveau uniforme de poliție.

Apoi a văzut cine intrase pe ușă.

Era Sara.

Se oprise în ușa deschisă, luminată din spate. Era cel mai sexy lucru pe care îl văzuse vreodată. Era salvat. Ea îl salvase.

Nu era scenariul pe care și-l imaginase. Probabil că părea cel mai jalnic om din lume, neajutorat, legat de un scaun. Visurile în care Sara purta rochie de mireasă albă se estompară încet și dispărură.

Cineva îi tăie cu un cuțit frânghia care îl ținea legat, iar Ruben se ridică și-și masă încheieturile. Nu îndrăznea s-o privească în ochi pe Sara; se uita doar în jos.

— Asigurați casa și zona de afară, o auzi ordonându-le colegilor ei. Wilhelm, ia-l cu tine pe Ted Hansson de aici. Eu îl iau pe omul ăsta palid.

Fără tragere de inimă, Ruben o urmă spre ieșire șchiopătând ușor din cauza picioarelor amorțite. Când trecură pe lângă mormanul de haine din colț, simți că e ceva în neregulă: erau așezate ciudat.

— Stai! zise el, îngenunchind lângă grămadă.

Ridică atent geaca. O Canada Goose de un albastru închis, cu glugă îmblănită. De sub geacă, îl priveau ochii fără viață ai lui Gustaf Brons.

Era flămând. Și înghețat. Fuseseră afară să caute de mâncare, dar temperaturile joase îi făceau pe oameni mai reticenți să iasă și atunci nu găseau prea multe. Frigul își făcuse drum și jos la ei. Tata găsise o plapumă din puf într-un coș de gunoi și i-o dăduse lui. Îl apăra de gerul cel mai rău. Dar tot era atât de frig, încât tremura.

Era și ceva diferit la tatăl lui. Era tăcut. Foarte tăcut. Acolo unde cuvintele curseseră mereu, era acum doar tăcere. Încercase să-l facă să vorbească, să deschidă subiecte care îi plăceau. Regii suedezi. Bătăliile pentru țări și putere. Asasinarea lui Gustav al III-lea. Cum a devenit rege al Suediei un locotenent francez pe nume Bernadotte. Genul de lucruri despre care tata îi povestise de o mie de ori. Întotdeauna cu aceeași bucurie. Acum nu mai era nimic.

Știa că Vivian era îngrijorată pentru el. Dar că nu voia să arate. Însă el observa oricum. Observa totul. În întuneric, totul devenea clar și distinct. Tata stătea mereu lângă el când se culcau. Mai ales acum, când trebuiau să se încălzească. Îi simțea respirația. Îi simțea pieptul cum i se ridica și cobora. O respirație de om adormit. Își puse cu grijă mâna pe spatele tatălui său, care era cu fața spre el. Nu voia să-l trezească. Tata obișnuia să doarmă neliniștit de ceva vreme. Chiar avea nevoie de somn. Coroana era pe partea cealaltă, așezată cu grijă pe o bucată de carton. Tata mormăi, în somn, numele mamei. Iar și iar. Se întâmpla din ce în ce mai des.

Pământul se cutremură când trecu un tren. Sigur era aproape gol acum, noaptea. Se întrebă ce ar fi crezut oamenii din tren dacă ar fi știut cât de aproape erau. Oameni care nici nu se uitau la cei ca ei. Cei invizibili. De aceea îi numea el pe oamenii din trenuri „cei vizibili". Pentru că ei se priveau. Ei se vedeau unii pe alții. Nu voia să fie ca ei. Îl plăcea să fie invizibil, să plutească între vis și realitate. Să plutească în întuneric.

Când tata rosti din nou numele mamei, el îl mângâie ușor pe spate. Se trase mai aproape și puse plapuma peste amândoi. Adormi cu obrazul lipit de geaca de piele a lui taică-su, în zgomotul șinelor de tren. Mâine va fi cu

siguranță mai bine. Mâine tata își va pune coroana și-i va povesti despre toți regii dinaintea lui.

Mâine.

— Uite o pătură termică.

Sara se aplecă să-l învelească în ceea ce părea a fi o pătură din aluminiu. Nu era loc mult și îi era destul de greu să ajungă la bancheta din spate a mașinii. Dar făcu tot posibilul. Ca și cum ar fi fost un copil.

Ruben simți cum umilința se adâncea cu fiecare secundă. El ar fi trebuit să fie eroul. El ar fi trebuit să-l găsească pe Dragan și să-l livreze pe ticălos Sarei. Iar ea ar fi trebuit să fie foarte impresionată și să-i cadă în brațe. În schimb, stătea acolo ca un burrito, înfășurat în aluminiu. Și tremura.

— Mulțumesc, mormăi el, evitând să o privească în ochi.

La naiba, tot i se părea că e cea mai sexy femeie pe care o văzuse vreodată.

Formele ei pline, uniforma și modul ei de a da ordine cu calm colegilor din poliție.

Sara păru să ezite o clipă. Apoi se așeză pe bancheta din spate, lângă el, și închise ușa mașinii.

— Pe bune! exclamă ea cu o privire care îl arse direct. Ce faci aici?

Ruben înghiți în sec. Era mai rău decât când stăteai în fața directorului la liceu. Luă în considerare o varietate de răspunsuri, orice în afară de adevăr, dar în cele din urmă se hotărî că e mai bine să spună lucrurilor pe nume.

Oricum totul se terminase.

— Am... te-am auzit vorbind telefon, răspunse el. Despre Dragan. Că au răpit pe cineva.

— Când? întrebă Sara încruntându-se. Și unde? La mine acasă?

— Eram în-în drum spre t-tine, se bâlbâi el. Și am auzit prin ușă când vorbeai...

— Și atunci ai crezut că...? întrebă Sara pe un ton neutru.

Într-un fel, era mai rău decât dacă ar fi lătrat ca un câine turbat. Calmul ei era ciudat.

— M-am dus acolo și mi-am dat seama că sunt în locul greșit. Așa că... m-am gândit la Peter Kronlund și că poate are vreo casă de vacanță. Știi cum e.

Indiferent cât susține el că a ieșit din afacerea familiei, nu e neapărat adevărat. Familia o să considere întotdeauna că lucrurile lui Peter sunt și ale lor și că pot dispune de ele. De exemplu, o casă de vacanță, dacă au nevoie vreodată să se ascundă undeva.

— Mda, ești deștept, replică Sara pe același ton neutru. Știam că ar putea fi în Tyresö. Dar nouă ne-a luat mult mai mult timp să facem conexiunea.

Ruben se suci în pătură, făcând-o să foșnească tare.

— Da, bine... S-a dovedit a fi corect. Iar eu voiam doar să fac o recunoaștere, să văd dacă e într-adevăr aici, și apoi să te sun, să-ți spun și să-ți dau adresa.

— Dar? întrebă Sara.

Tonul ei era acum atât de neutru, încât părea un robot.

— Dar m-au văzut. Și m-au adus în casă, cu Ted. Apropo, nenorocitul e un bebeluș plângăcios. Nu înțeleg de ce l-au răpit și de ce îl țineau aici. Spune doar tâmpenii.

— Ted Hansson a folosit familia Manojlovici ca să-i amenințe pe jurnaliștii care au criticat partidul Viitorul Suediei. Ți-am spus că-i urmărim activitățile de ceva timp. Dar când a venit momentul să plătească serviciile, Ted n-a mai vrut să audă de familia asta. A negat că a avut vreo legătură cu ei. Și când a refuzat să plătească...

Ea arătă cu capul spre casa de vacanță.

— Și Gustaf Brons?

Se înfioră înfricoșat la amintirea ochilor morți care se uitau la el când ridicase geaca. La naiba, n-aveai cum să te obișnuiești niciodată cu așa ceva.

— A cheltuit repede banii pe care i-a luat de la Dragan, a spus Sara. Și a făcut apoi greșeala să mai împrumute. S-a ascuns cu ceva timp înainte de Crăciun și l-am căutat și noi, și băieții lui Manojlovici. Cu ajutorul lui Josephine, l-au găsit înaintea noastră.

— Josephine? întrebă Ruben, cu ochii cât cepele.

— Am interceptat-o, în speranța că îl vom găsi pe Gustaf. Ea i-a dezvăluit ascunzătoarea lui Manojlovici în schimbul câtorva sute de mii.

— Of, la naiba! Acum chiar mi-au murit toate iluziile despre dragostea adevărată.

— Știu, începuse bine, comentă Sara, zâmbind ironic. Din păcate, au ajuns înaintea noastră. Trebuie să fim măcar recunoscători că nu trebuie să mai cărăm în sac și pe altcineva în afară de Gustaf Brons.

— Îmi pare rău, spuse Ruben, răsucindu-se și făcând pătura să foșnească din nou. Am fost atât de prost! Am vrut...

Își luă avânt. Onestitatea nu era ceva natural pentru el în situații de genul acesta, dar faptul că fusese atât de aproape de moarte îl schimbase într-un fel. Continuă, dar fără să îndrăznească să o privească pe Sara în ochi.

— Am lăsat deoparte rațiunea. Pentru că am vrut să te impresionez. Sunt conștient că de fapt sunt jalnic, așa că am vrut îți demonstrez altceva. Am vrut să te fac mândră de mine. Am vrut să fiu eroul tău.

Tăcerea care urmă era atât de răsunătoare, încât părea că geamurile mașinii vor exploda. Obrajii i se înfierbântară, iar el privi drept înainte, în tetiera scaunului din față, încercând să o evite pe Sara. Foșnetul păturii n-ar fi făcut decât să amplifice starea mizerabilă în care se afla. Băieții cool nu foșnesc.

În cele din urmă, îndrăzni să se întoarcă și să o privească. Și observă ceva cu totul diferit de disprețul pe care îl anticipase. Aproape părea că e dragoste. Fără să spună nimic, Sara se aplecă și îl sărută.

Iar Ruben o sărută și el, așa cum poate săruta numai un bărbat învelit în folie de aluminiu.

AU MAI RĂMAS CINCI ZILE

Jurnalistul de la *Expressen* dorise să-l întâlnească pe Tor la el acasă, dar el refuzase categoric. Trebuiau să existe limite, putea foarte bine să-l intervieveze și la serviciu. La urma urmei, era vorba despre oamenii care erau la putere. Dar fotograful nu fusese deloc de acord, așa că făcuseră un compromis.

Interviul va avea loc în biroul său, dar fotografiile vor fi făcute pe un acoperiș din Gamla Stan. Fotografului îi venise ideea că poza perfectă era reprezentată de Stockholmul încremenit de iarna care se întindea la picioarele lui Tor. Simbolismul se potrivea, de fapt, chiar dacă n-ar fi recunoscut vreodată.

Dar fotograful trebuia să vină mai târziu. Acum erau doar Tor și jurnalista, Matilda. Se întâlniseră de mai multe ori, dar întotdeauna Tor avusese rolul de secretar de presă.

— Mă tem că n-am prea mult timp, îi spuse Tor. Suntem foarte ocupați acum să-l căutăm pe Niklas.

— Înțeleg, răspunse Matilda punându-și telefonul mobil pe masă. Îți promit că o să fiu foarte eficientă. Dar facem acum un portret personal mai amplu, așa că sper că ai măcar o oră, două. Este în regulă dacă înregistrez?

Tor confirmă din cap. Portret personal mai amplu. Îi plăcea cum sună.

— Deci ce vrei să știi? întrebă el.

Încercă să-și țină mâinile după ceafă, dar i se păru prea macho. Le puse apoi pe genunchi.

— Totul. Desigur, trebuie să vorbim și despre dispariția lui Niklas Stockenberg, cum a afectat acest lucru tot departamentul și chiar munca ta. Înțeleg că sunt informații pe care nu poți să le divulgi din motive de siguranță, dar dă-mi cât de multe se poate. Apoi vreau să vorbesc și despre tine, cine ești tu când

Niklas este aici. Și cine erai înainte să începi să lucrezi cu ministrul.

Tor își drese glasul.

— Niklas Stockenberg are probabil cea mai importantă misiune din Suedia, în calitate de ministru al justiției, zise el.

Apoi începu să descrie colaborarea strânsă cu Niklas și ce onoare era să lucreze cu un ministru vizionar. Povesti despre căutările intensive, dar și că nu trebuiau trase concluzii pripite. Deja repetase cu o seară înainte ce trebuia să spună, astfel încât să dea cât mai multe informații relevante, fără a fi nevoie să pară stresat. Nu voia să-l dezamăgească pe ministrul justiției.

Matilda confirma din cap cu interes în timp ce vorbea el, dar fără să-l întrerupă.

— Să fii politician în ziua de azi este, din păcate, foarte riscant, conchise Tor. Dar Niklas este unul dintre cei mai curajoși oameni pe care îi cunosc. Îl vom găsi.

Matilda încuviință pentru ultima oară. Apoi se uită la telefonul mobil de pe masă și reglă volumul înregistrării.

— Mulțumesc, exclamă ea. Și acum, dacă e OK, aș vrea să-mi spui despre Tor Svensson, politicianul. Pentru că nu ai fost întotdeauna purtător de cuvânt. Ai avut o carieră politică proprie, nu?

— Da, am fost atras de politică pentru că am vrut să fac schimbări, răspunse Tor zâmbind. Încă din tinerețe am văzut că structura socială a Suediei are probleme serioase, pe care majoritatea oamenilor păreau să nu le vadă la fel ca mine sau pur și simplu nu erau interesați să le rezolve.

— Se pare că ai fost activist încă de la o vârstă fragedă.

— Vrei să spui ca Greta Thunberg? răspunse Tor râzând. Nu, dimpotrivă chiar. Am fost întotdeauna de părere că trebuie să exerciți influența din interior. De aceea am devenit politician, chiar dacă acum iau o pauză. Greta încearcă să influențeze din exterior și

asta se vede mai mult. Dar trebuie să recunosc că, după ce am petrecut câțiva ani pe aici, mă întreb dacă tacticile ei nu sunt mai eficiente atunci când vrei cu adevărat să schimbi ceva.

Matilda îi zâmbi.

— Ai avut politicieni și în familie. Parcă și bunicul tău era interesat de politică?

Asta era o acuzație, nu o întrebare. Tor se uită la ea. N-ar fi trebuit să aducă asta în discuție, dar era tânără și dornică de afirmare. Fusese conștient că întrebări de genul ăsta se vor ivi mai devreme sau mai târziu, de aceea refuza interviurile. Fusese doar surprins că-l întrebase atât de repede.

— Interesele politice ale bunicului meu au fost o reflectare a vremurilor în care a trăit, replică el cu asprime în voce. Și nu era prea diferit de mulți alții din Suedia la vremea aia. L-am întâlnit doar de două ori pe bunicul meu înainte să moară, ultima dată a fost când aveam patru ani, așa că nu mi-l amintesc. Deci trebuie să înțelegi că pentru mine e ca și cum ai vorbi despre un străin. Cât despre propriul meu interes politic, a fost mai degrabă rezultatul faptului că am urmat un liceu bun, cu colegi care au crezut că politica era importantă. Dar dacă vrei să vorbim despre bunicul meu, îți sugerez să te duci la arhiva de la Biblioteca Regală. Ca să nu-ți pierzi timpul.

Se ridică pentru a marca finalul interviului.

— Nu, scuză-mă, te rog! exclamă jurnalista cu panică în voce. N-am vrut să... Redactorul meu șef mi-a spus că trebuie să te întreb despre asta. Bineînțeles că vom vorbi despre tine.

Tor se așeză din nou, împreunându-și mâinile. Și îi zâmbi din nou Matildei.

— Provocarea Suediei este să mențină ceea ce pe vremuri se numea *lege și ordine*. De aceea este atât de importantă o persoană ca ministrul justiției. Iar acum nu avem niciunul. Legile sunt inadecvate, iar ordine nu am mai avut de mult. Cu toții am citit despre violența din suburbii. Crime în care atât autorii, cât și victimele sunt, practic, copii. Traficul de droguri a

escaladat, atât în școli, cât și la locurile de muncă. Dar problema este mult mai profundă. Este pur structurală. Trebuie să începem de la zero. Trebuie să construim o nouă societate, bazată pe respect și egalitate. O societate în care rețelele criminale să nu poată prinde rădăcini. Ministrul justiției a fost un instrument decisiv în privința asta și sunt mândru că îl pot sprijini.

— Și care va fi rolul tău peste câțiva ani? îl întrebă Matilda cu admirație în voce.

Tor îi zâmbi larg.

— Atunci văd o oportunitate să mă implic și să conduc o schimbare.

— Am auzit că a venit Sara să te salveze.

Ruben pufni, dorindu-și să-l ignore pe Christer. Dar era dificil, pentru că stăteau la aceeași masă, unul în fața celuilalt, cu câte un sendviș și o cană cu cafea.

— Eee, am avut doar puțin ghinion.

— Îmi place poza aia cu tine înfășurat în pătura de aluminiu, în mașina de poliție.

— Unde ai văzut-o?

Ruben se uită surprins la Christer. Crezuse că tot ce se întâmplase în mașina de poliție rămăsese acolo, în mașina de poliție.

— Se pare că este pe Twitter sau cum se cheamă. Mi-a arătat Adam azi-dimineață. A făcut-o vreun coleg și a postat-o. Cred că mi-a zis că a devenit un virus sau așa ceva.

— Virală, răspunse Ruben morocănos, luând o îmbucătură mare din chifla cu brânză și șuncă. Se zice virală.

Apoi puse sendvișul pe farfuria albă de porțelan, puțin uzată.

— Cum ai avut curaj să ai încredere în Lasse? întrebă el.

Christer se opri surprins, cu sendvișul la gură.

— De ce întrebi?

— E, mă întrebam și eu...

Ruben regretă imediat că îi pusese întrebarea. Cea mai personală conversație pe care o avusese cu Christer fusese vara trecută, când deplângeau împreună meciul pierdut de AIK cu Djurgården.

— Aha! răspunse Christer, zâmbind larg și mușcând din sendviș.

— Ce aha? întrebă Ruben fâstâcindu-se.

Era incredibil de prost. Ar fi trebuit să tacă.

— E Sara, nu-i așa? Care, vreau să subliniez încă o dată, te-a salvat.

— Pentru ultima dată, nu m-a salvat.

— Aha, dar despre *ea* este vorba! exclamă Christer, incapabil să-și ascundă bucuria, în timp ce Ruben era la fel de incapabil să-și ascundă disconfortul evident.

— Chiar trebuie să vorbim despre asta? întrebă Ruben, continuând să se fâstăcească.

— Tu ai început.

— Da, da, dar..., spuse Ruben oftând. Of, la naiba!

Christer se uită brusc serios la el. Apoi puse sendvișul pe farfurie și se aplecă.

— Este ca la bungee-jumping.

— Bungee-jumping? Ce vrei să spui?

— Păi, vreau să spun că dragostea este ca bungee-jumping.

— Ce bălmăjești acolo, ai băut?

Ruben se uită suspicios la colegul din fața lui.

— Nu, vorbesc serios. Este ca la bungee-jumping. Nu poți să stai și să te gândești prea mult, pentru că te sperii. Și atunci poți să-i dai cu piciorul. Dacă mă gândesc acum, mă sperie că am fost foarte aproape să-i dau cu piciorul. Trucul este să nu te gândești prea mult. O faci și gata.

— O faci și gata, repetă Ruben. Ăsta-i cel mai bun sfat al tău în dragoste. O faci și gata.

— Da, răspunse Christer mulțumit și luă din nou sendvișul de pe farfurie.

Cu dezgust, ridică bucata de pâine de deasupra și scoase frunza de salată dintre felii.

— Oare crede cineva că asta îi dă unui sendviș un plus de savoare? Cui i-a venit ideea genială să pună o frunză de salată pe un sendviș atât de bun? Oare s-ar întreba cineva unde e salata dacă ar înceta să mai pună frunzele astea în sendvișuri?

— Eu am scos-o deja pe-a mea, răspunse Ruben, arătând spre o frunză verde de salată tristă de pe farfuria lui.

Apoi oftă.

— Sar și gata, zici?

— Sari și gata.

Ruben clătină din cap.

— Nu m-aș fi gândit niciodată. Că ai făcut bungee-jumping.

Christer pufni în râs.

— Eu? exclamă el ștergându-și ochii. Să fac bungee-jumping? Oare care dintre noi a băut? Niciodată în viața mea.

Nathalie bătu la ușa biroului lui Tor și intră fără să aștepte un răspuns. Mina clătină din cap.

Fiica ei moștenise în mod evident hotărârea tatălui ei. Tor era lângă birou, vorbind la telefon.

— Vorbim mai târziu, spuse el în receptor când le văzu pe Mina și pe Nathalie. Trebuie să închid.

— Cum e? întrebă Nathalie. L-ați găsit pe tata?

Tor se rezemă de marginea biroului și oftă.

— Nathalie, înțeleg că acesta trebuie să fie cel mai groaznic Crăciun din viața ta, răspunse el cu o voce blândă. Nu îl căutăm noi, de la minister, îl caută serviciul de securitate, dar... încă n-am găsit nimic. Am vrut să treceți pe aici pentru că mă întrebam ce faci. Cum te simți? Pot să te ajut cu ceva?

Pe biroul lui Tor era un castron cu bomboane în ambalaj cu sigla guvernului. Nathalie se duse și luă una, smulse hârtia și o băgă în gură.

— Cum crezi că mă simt? După mesajul ăla dezgustător, tata mai are de trăit doar câteva zile. Tu sau serviciul de securitate trebuie să aveți vreo modalitate de a depista persoanele care dispar, nu? Fă-o, pur și simplu. Dacă voiai să știi ce fac. Și când îl găsești, îl pui într-o cutie cu kriptonită, cu 10 000 de paznici lângă ea.

Mina își dădu seama că fiica ei era pe punctul de a începe să plângă. Și nu putea să facă nimic în privința asta. Putea doar să fie mamă. Se apropie grăbită de ea și o mângâie cu blândețe pe spate. Afară începuse din nou să ningă, dar era genul de zăpadă umedă de oraș care se transforma în noroi de îndată ce ateriza pe pământ.

— Exact ăsta era planul meu, exclamă Tor, fluturând degetul arătător în aer. O să albă mai mulți paznici decât... decât președintele Statelor Unite. Și pentru a răspunde la întrebarea ta despre modalități de depistare a persoanelor dispărute, pot să-ți spun că am fi putut să-l localizăm telefonul mobil. Dacă l-ar fi avut cu el.

Tor arătă cu mâna spre birou, unde lângă calculator se afla un telefon mobil.

— E al tatălui tău. L-am găsit într-un sertar din birou.

Mina aruncă o privire către fata ei, care păru că se prăbușește.

— Am vorbit și cu bunicul, șopti Nathalie, așezându-se pe unul dintre scaune. Dar nici el nu știe nimic.

— Walther? întrebă Tor zâmbitor. Ce mai face? Mi-a plăcut întotdeauna. Știi că a fost primul din familia voastră pe care l-am cunoscut, cu mult înainte să încep să lucrez cu Niklas? Mi-am făcut stagiatura cu Walther. Desigur, nu era la Curtea Supremă în momentul ăla, dar... Of, scuze! Vorbesc aiurea. Când ați vorbit cu el?

Familia voastră, spusese Tor. Mina încă nu se obișnuise cu ideea că aparținea din nou familiei. Dar nu i-a fost greu să-și imagineze că Walther probabil se înțelesese foarte bine cu bărbatul auster din fața ei.

— Am fost la el cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului, răspunse Mina. Te-a pomenit și pe tine.

— Părea bine, spuse Nathalie. Am băut o cafea și ne-a servit și cu bomboane cu caramel și cu fursecuri cu alune. Ca un bunic adevărat. Dar nu auzise nimic despre tata.

Tor se încruntă.

— Fursecuri cu alune? întrebă el. Ești sigură?

Nathalie confirmă din cap și deschise gura pentru a spune ceva. Apoi o închise cu un clănțănit din dinți.

Asta era. Ce simțise Mina că nu era în regulă, în casa din Äppelviken. Se blestemă. Ar fi trebuit să-și dea seama imediat. Nu-l mai întâlnise pe Walther de atâta timp și asta putea să fie o scuză că nu-și amintise toate preferințele lui. Dar tot ar fi trebuit să le fi ținut minte. Și pe ale lui Walther, și pe ale lui Niklas.

— Pentru că..., începu Tor.

— Pentru că bunicul este alergic la alune, concluzionă Nathalie, iar Tor confirmă din cap. Dar tu de unde știi?

— Știu despre asta cu probabil zece ani înainte să te naști tu, răspunse Tor. Când Walther era la Curtea Supremă. Luase prânzul de Crăciun cu colegii lui la... Opera Källaren. Walther a avut alune în mâncare. Era

cât pe ce să moară. În mod normal, n-ar fi trebuit să apară articole prin ziare, dar așa cum am spus, era Crăciunul. Media iubea știrile de genul ăsta, iar starea de sănătatea a lui Walther a devenit timp de câteva zile o chestiune de interes național.

— Îmi aduc aminte, interveni Mina. Cât eram căsătorită cu Niklas, am observat că exista doar o singură ocazie când Walther permitea să aibă în casă ceva la care era alergic. Și asta, doar când îi venea fiul în vizită. Atunci avea mereu fursecuri cu alune. Erau preferatele lui Niklas. Walther era alergic doar dacă le mânca. Îmi amintesc foarte bine.

Respiră adânc și se asigură că vocea e în regulă, înainte să continue.

— Walther avea o farfurie cu fursecuri pe masă, în fața lui, pentru că tocmai ce băuse cafea cu altcineva înainte să ajungem noi. Trebuie să fi fost Niklas. Pun pariu că Walther îl ascunde undeva în casă.

Nathalie o privi câteva secunde, apoi se întoarse către Tor.

— Acum ar fi bine să chemi toți paznicii și toată poliția și toți soldații pe care îi cunoști. Să fie la bunicul și la tatăl meu în jumătate de minut.

Tor luă telefonul. Apoi se opri brusc.

— Sunt de acord că trebuie să verificăm informația, spuse el. Dar trebuie să fim prudenți. Deși este un gest eroic din partea lui Walther să-și ascundă fiul, dacă așa stau lucrurile într-adevăr, înseamnă totuși că și Walther poate să fie în pericol. Cel care a înregistrat mesajul telefonic poate să-i facă rău și lui. Deocamdată nu vrem să afle nimeni că avem o teorie despre unde s-ar putea afla Niklas. O să dureze să coordonăm totul în mod discret.

Nathalie păru că vrea să obiecteze, dar Mina puse o mână liniștitoare pe brațul ei.

— Dacă tatăl tău este la Walther, probabil că i-a cerut protecție dintr-un motiv foarte bun, explică ea. Dacă apar acolo mulți polițiști deodată, s-ar putea să se ascundă din nou. Știi și tu că nu s-a simțit niciodată

confortabil cu paznici sau poliție în jurul lui. Și reușea mereu să scape și de propriile gărzi de corp.

Îi aruncă o privire lui Tor, deși știa că nu e vina lui. Fostul ei soț avea o voință de fier. Dar consecința unei astfel de situații putea însemna probabil că undeva, cineva își pierdea serviciul.

— Dacă Walther a reușit să-l ascundă atât de mult timp, o mai poate face încă vreo oră, continuă ea. Este evident că Niklas e în siguranță acolo, dacă ne gândim că nu l-a găsit nimeni încă. Ține minte că și eu sunt ofițer de poliție. Trebuie să-i lăsăm pe Tor și serviciul de securitate să se ocupe.

Nathalie își încrucișă brațele și strânse din buze.

— Atunci mă duc eu acolo. Vreau să-mi explice de ce a plecat fără să ne spună nimic.

— Asta... de fapt nu este o idee rea, spuse Tor. O nepoată și o fostă noră care își vizitează o rudă în vârstă de Crăciun? Nu e nimic ciudat. Vă duceți și vorbiți cu Niklas, dacă este acolo, și îl rugați să se întoarcă împreună cu voi. Și dacă refuză, trebuie să-l faceți să înțeleagă că are nevoie măcar de garda personală. Știe că sunt discreți.

Nathalie se întoarse în loc și apoi plecă. Mina dădu s-o urmeze, dar Tor o opri din drum. Așteptă până când Nathalie ieși pe coridor.

— Ia mașina ta, șopti el. Faceți un mic ocol, ca și cum v-ați da seama abia după un timp că trebuie să-l vizitați pe dragul de Walther. Pentru cazul în care vă urmărește cineva.

Făcu o pauză și aruncă o privire spre coridor. Apoi coborî vocea și mai mult.

— Nu mai știu în cine putem să mai avem încredere. Sigur Niklas nu e în pericol. Dar ia-ți și pistolul cu tine. Pentru orice eventualitate.

Cu cât se apropiau de casa din Äppelviken, cu atât se înfuria mai tare. Cum putuse bunicul ei s-o mintă în halul ăsta? Înțelegea că era normal ca Walther să-și protejeze fiul, dar nu de fiica lui avea Niklas nevoie să fie protejat. Nathalie voia să-i comunice lui Walther exact ce credea despre comportamentul lui.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama când am fost acolo!

Nathalie lovi cu putere bordul mașinii.

— Liniștește-te o calmă Mina, semnalizând pentru a vira la dreapta. Oricum este de apreciat că ți-ai dat seama până la urmă. Și cum am mai spus, Niklas este în siguranță, nu știe nimeni că este acolo. În afară de noi două și de Tor. Sunt convinsă.

— Pe unde-am luat-o, de fapt? întrebă Nathalie. Nu-i cel mai scurt drum spre bunicul, nu?

— Nu ne costă nimic să fim atente, răspunse Mina privind rapid în oglinda retrovizoare.

Răsuflă ușurată. Nu văzuse pe nimeni care să le urmărească.

— Ajungem în curând.

Nathalie se uita la drum de parcă ar fi putut face mașina să meargă mai repede. Tăcerea le învălui pe amândouă pe ultima parte a drumului. Zăpada continuase să cadă și se așternuse într-un strat subțire. Chiar simțeai că e Crăciunul. Dar lui Nathalie nu îi păsa deloc.

Fursecuri cu alune.

Ce tâmpenie!

Ea, care auzise mereu că bunicul ei fusese probabil unul dintre cei mai inteligenți oameni din Suedia. Aproape că o pufni râsul de cât de absurd era totul. Tatăl ei putea să nu-și mai facă nicio iluzie că o să primească vreun cadou de Crăciun de la ea.

Mama ei coti pe alee și opri la fel ca data trecută, lângă mașina bunicului, care nu fusese mișcată din loc. Nathalie bănui că nu mai conducea prea des.

Sunară la ușă. Ultima dată fuseseră invitate, dar acum veniseră neanunțate. Așa că probabil că lui Walther îi va lua ceva mai mult timp să deschidă.

Nu se întâmplă nimic.

Mina sună din nou. Nu se auzi nimic din interior. Nathalie făcu un pas înainte și apăsă pe sonerie cu zel, a treia oară.

— Nu pare să fie acasă, spuse ea, privind în jur. Putem să ne uităm pe fereastră. Tata ar putea să fie la subsol.

— E și o mansardă mare, din câte îmi amintesc, completă Mina. Walther trebuie să-l fi ținut ascuns cumva de femeia aia care vine să-l ajute, așa că ai dreptate. Ori e la subsol, ori la mansardă.

Nathalie trase de mânerul ușii. Spre surprinderea ei, ușa se deschise. Se uitară una la alta. Amândouă știau că Walther n-ar fi lăsat niciodată ușa descuiată. Mina o împinse ușor.

Ceva nu era în regulă. Nathalie simțea în fiecare celulă a corpului ei.

— Mamă, șopti ea îngrijorată.

— Știu, șopti Mina. Stai aici.

— Să nici nu-ți treacă prin cap! spuse Nathalie.

O luă de mână pe mama ei și împreună trecură pragul. În hol era liniște. Mina apăsă pe întrerupătorul de pe perete, dar lumina nu se aprinse.

— Walther?

Mina strigă încet, dar era doar liniște.

— Bunicule? Tată? strigă Nathalie, incapabilă să-și ascundă panica din voce.

Mina mai făcu câțiva pași în holul întunecat și strigă din nou.

— Walther? Sunt Mina și e și Nathalie cu mine.

Înaintau cu prudență, iar Mina aprinse lanterna de la telefonul mobil.

Podeaua frumoasă din lemn scârțâia sub picioarele lui Nathalie, care simțea cum îi crește pulsul. Iar mama ei părea la fel de stresată și speriată ca și ea. Mama ei, polițista care putea să facă față oricărui lucru.

— Tatăl țipă ea cât putu de tare.

Mina se sperie. Se întoarse și îi făcu semn lui Nathalie să tacă.

— Nu țipa așa, nu știm ce s-a întâmplat.

— Crezi că i s-a întâmplat ceva lui tata? întrebă Nathalie, fără să se simtă deloc curajoasă.

Ar fi trebuit să rămână afară. Dar acum era prea târziu.

— Cu siguranță totul este în regulă, răspunse Mina. Probabil că bunicul trage un pui de somn. Iar tata este pe aici, pe undeva.

Nathalie clătină din cap.

— Nu, zise ea. Nu simți? Ceva nu e în regulă aici. Miroase ciudat. Parcă a metal.

La câțiva metri, ușa de la subsol era deschisă. Era greu să vadă în întuneric, dar părea să fie ceva pe jos, în prag. Nathalie arătă cu degetul. Mina își scoase pistolul și îi făcu semn să rămână pe loc. Când ajunse în prag, lumină în jos cu telefonul mobil, apoi se lăsă pe vine. Nathalie auzi un zgomot ciudat venit de la mama sa.

— Rămâi pe loc! strigă Mina tare. Nu veni aici! Așteaptă acolo! Mă întorc într-o secundă.

Mina dispăru în jos pe scările spre subsol. Dar lumina de la telefonul ei îi dezvăluise deja lui Nathalie ce se întâmplase. Bunicul ei zăcea pe jos.

— Bunicule! strigă ea repezindu-se spre el.

Walther era întins cu picioarele în prag și cu corpul în jos, pe scări, ca și cum s-ar fi împiedicat când voia să coboare. Nu se mișca.

— S-a lovit? întrebă ea. Este rănit? Sau a făcut infarct? Am auzit...

Tăcu imediat ce văzu sângele. Se scurgea din partea inferioară a capului lui Walther și se prelingea pe scări. Făcu instinctiv doi pași înapoi.

— Nathalie! strigă mama ei, care urcă repede scările în timp ce avea grijă să nu calce în sânge.

Mina puse mâinile pe umerii fetei și o conduse înapoi în hol.

— Nathalie, uită-te la mine!

Fata nu putea să se concentreze; până la urmă era vorba de bunicul ei.

— Uită-te la mine, Nathalie!

Nathalie se conformă și o privi în ochi. Mina avea o privire pe care Nathalie nu o mai văzuse vreodată.

— Walther a murit, spuse Mina clar. Nu a fost un accident. Cineva l-a ucis. Și s-a întâmplat de curând, în ultima jumătate de oră. Simți mirosul? Este praf de pușcă. S-ar putea să ne fi intersectat cu ucigașul pe drum.

— Și tata? întrebă Nathalie, înăbușind un suspin.

— Probabil că a fost aici, la subsoi. Am văzut o saltea pe jos. Dar nu mai e aici. Cel sau cei care l-au ucis pe Walther l-au luat pe Niklas.

Trei luni. Trei luni fără tata. Nimeni nu-i spunea nimic, dar el le vedea privirile. Îl căutase de fiecare dată când ieșise la suprafață. Astăzi crezuse că l-a văzut. Părul lui des, geaca de piele maro. Îl văzuse din spate. Dar se întorsese când alergase spre el și-l strânsese de braț. Și nu era tatăl lui.

Trei luni.

Cel mai mult fusese plecat două luni, dar chiar și înainte de asta mai plecase. Mai dispăruse când încă era pe aici. În liniște. Într-un loc în care el nu putea să-l ajungă. Încercase.

Nu obișnuia să plângă, pentru că întunericul nu-ți permitea să plângi. Oamenii invizibili nu-și permiteau să plângă. Dar cu o săptămână înainte să dispară din nou, nu a mai fost în stare să se abțină. Și totuși, tatăl lui rămăsese tot tăcut. Palma lui nu mai era caldă, nu mai era puternică. Nu-l mai lua de mână. Și când totuși o făcea, nu mai simțea ca de obicei.

— Uite! Sunt reeeeegeee!

Tipul nou care apăruse brusc cu câteva zile înainte își pusese coroana tatălui său pe cap. Dansase cu pași ciudați, așteptând râsete de la ceilalți. Nimeni nu râsese.

Furia din el se întețea din ce în ce mai mult, făcându-i urechile să-i țiuie.

Fără să stea pe gânduri, se repezise cu un urlet care venea de undeva din adâncul lui. Se aruncase cu toată puterea în trupul slăbit de heroină al bărbatului și căzuseră amândoi la pământ. Îi smulsese coroana de pe cap și o lipise strâns de piept. Tipul se ridicase încet. Avea ceva periculos în privire, dar nu conta, nu-i era frică. Era coroana tatălui său.

— Eu aș pleca dacă aș fi în locul tău. Înainte să se întâmple ceva.

Vocea calmă a lui Tom-Nebunul. Ceilalți se ridicaseră, unul câte unul. Nu făcuseră nimic. Nimeni nu mai spusese nimic. Se uitaseră doar la el. Iar el înțelesese mesajul. Furios, își luase geanta și sacul de dormit și plecase spre alt tunel.

— Ce-i gălăgia asta?

Vocea tatălui său. Nu era sigur dacă își imagina, dacă oare era posibil să audă vocea tatălui său din cauza coroanei pe care-o ținea în brațe? Dar când se întorsese, era acolo.

Tata. Regele. Dar parcă nu era el. Se chircise, era o copie palidă a tatălui său. Pomeții erau proeminenți, slăbise, iar geaca mare, maro, îi atârna pe corp.

— Dă-mi asta! spusese tata încet, întinzându-se după coroană.

I-o dăduse încet. Voia să se arunce în brațele lui, așa cum făcea întotdeauna. Dar ceva îl reținuse. Ceva era diferit, parcă era un străin. Parcă nu mai era tata. Nicio sclipire care să danseze în strălucirea focului. Ochii îi erau negri. Morți.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, spusese el înclinându-se ușor.

Vivian făcuse un pas înainte, dar cu coada ochiului observase cum Tom-Nebunul întinsese un braț să o oprească. Se întâmpla ceva, ceva ce el nu înțelegea.

Încet, tata își ridicase mâinile și își pusese coroana pe cap. Lucea, iar tata închisese ochii în timp ce o așeza pe cap. Apoi se întorsese spre ei. Deschisese brațele. Pentru o clipă, semănase cu Isus, ca și cum coroana de pe capul lui ar fi fost făcută din spini.

— M-am înșelat. A avut dreptate. Asta nu e viață. Viața e cu ea. Viața e în soare.

— Nu face asta! Gândește-te la băiat! șoptise Vivian.

Ce voia să spună? Se încruntase, încercând să înțeleagă. Dar nu pricepea nimic din tot ce se întâmpla. Vivian se apropiase de el. Stătea în spatele lui, cu brațele în jurul pieptului lui. Părea mai degrabă că-l ține pe loc și nu că-l îmbrățișează.

Tata se dăduse încet înapoi. Cu coroana strălucind pe cap. Pământul începuse să se cutremure din cauza unui tren care se apropia.

Se uitase la tatăl lui și se zvârcolise în îmbrățișarea lui Vivian, dar ea nu făcuse decât să-l strângă și mai tare.

— Te iubesc, să nu uiți, spusese tata.

Pentru o clipă, ochii tatălui își recăpătaseră strălucirea. Apoi dispăruse din nou și ochii rămaseseră iar negri, fără

fund.

Pământul se cutremurase și mai tare, iar el auzise zgomotul unui tren care se apropia. Tata era pe șine. Trebuia să plece de acolo.

Tata trebuia să plece de acolo.

Încercase să țipe. Dar nu ieșise niciun sunet. Nici măcar un bip. Vivian îl ținea mai strâns, atât de strâns încât cu greu putea să respire.

— O să-i povestesc mamei totul despre tine, strigase tata.

Trenul se auzea din ce în ce mai tare. Privirile lor se întâlniseră. Și o mică, mică licărire se aprinsese în ochii tatălui lui. Sau poate fusese doar strălucirea coroanei. Văzuse trenul. Tata își ridicase brațele, continuând să-l privească. Erau conectați pentru totdeauna. Și apoi dispăruse. Bubuitul răsunase și, câteva secunde mai târziu, sunetul frânelor de tren îi asurzise. Trenul se oprise încet. Apoi liniște.

Doar liniște.

Vivian îi dăduse drumul. Îl întorsese spre ea și îi luase fața în mâinile ei.

— Trebuie să fii băiat mare acum, șoptise ea. Și trebuie să ai încredere în noi. Tu ești prințul nostru. Intră în tunelul din stânga și stai acolo până vin eu să te iau. Promiți?

El încuviințase. Nu știa ce aveau de gând să facă. Dar nu conta. Știa că tata nu mai e. Și era singurul lucru care conta.

Se îndreptase încet spre tunelul din stânga.

Regele era mort.

Julia se uită la Adam în timp ce conducea concentrat mașina de poliție, având o viteză cam mare pe drumurile înzăpezite din Bromma. Dacă n-ar fi fost situația de față, Julia l-ar fi forțat să oprească pe marginea drumului, ca să-l încalece pe loc. Era extrem de sexy în uniforma lui proaspăt călcată. Ceea ce majoritatea oamenilor nu înțelegeau era că și polițiștilor le plăceau uniformele. Dar nu era momentul pentru așa ceva. Acum era o întrecere cu media suedeză.

Abia terminase convorbirea cu Tor de la ministerul justiției că o și sunase primul jurnalist. Și nu toți polițiștii știau să tacă. Vestea uciderii unui fost judecător de la Curtea Supremă se răspândise cu viteza luminii, mai ales când se dovedi că era și tatăl ministrului justiției, care acum era dat dispărut.

Moartea lui Walther era exact ce-i trebuia presei ca să mai țină pe prima pagină dispariția lui Niklas. Probabil că toată presa suedeză se îndrepta acum spre aceeași casă din Äppelviken. Era pe drum și Tor Svensson.

Când ajunseră la locuința lui Walther Stockenberg, Adam parcă în spatele mașinii Minei. Julia îi ceru să rămână pe loc și ieși din mașină după ce-i aruncă o privire plină de dorință. Mina stătea pe treptele casei, cu brațul în jurul fiicei ei.

— În primul rând, le spuse Julia în timp ce se îndrepta în grabă spre casă, ea trebuie să plece de aici imediat.

Arătă spre Nathalie.

— Dacă nu vrem s-o avem mâine pe prima pagină în ziare pe fiica înlăcrimată a ministrului justiției.

Nathalie tresări și dădu deoparte mâna Minei.

— Ce vrei să spui? întrebă Nathalie confuză. Ce ziare? N-am vorbit decât cu poliția.

— Ceea ce înseamnă că orice fotograf și reporter cu o cameră foto suficient de bună la telefon este pe drum, răspunse Julia. Adam este încă în mașină, te duce în siguranță de aici și o să stea cu tine până ajunge Mina acasă.

Nathalie se ridică puțin ametită. Mina îi făcu semn din cap și o luă de mână.

— Vin cât de repede pot, o asigură. Promit.

Nathalie se îndreptă spre mașina de poliție. Deschise portiera, se întoarse și se uită pentru ultima dată la casa lui Walther, cu un suspin adânc. Apoi se urcă în mașină și Adam porni în trombă.

Julia se întoarse către Mina, care privea spre mica pajiște cu meri din fața casei.

— Nu-mi vine să cred. Stăteam aici vara liniștiți și beam cafea cu Walther și Beata, șopti Mina. Mobila de grădină care este sub copacul de acolo e aceeași.

Deși era abia după-amiază, grădina era deja cufundată în întuneric. Era cu adevărat de neînțeles cum putea cineva să suporte luna decembrie. Soarele apunea aproape înainte să răsară. Dar Julia își putea imagina cât de frumos era aici în serile de vară. Observă cum ochii Minei se umezeau, dar nu avea lacrimi. Julia bănui că vor veni mai târziu. Acum erau amândouă în timpul serviciului.

— Tor mi-a povestit cum v-ați dat seama unde este Niklas, spuse ea. Ai un copil inteligent.

— Niklas îi datora lui Nathalie o explicație pentru felul în care a dispărut, zise Mina privind-o. Era foarte îngrijorată. Am crezut că este în siguranță cu tatăl său. Am vrut să aibă timp să stea de vorbă cu ea, înainte să înceapă haosul mediatic inevitabil. Cum aș fi putut să știu... asta? Era doar acasă la Walther, în Bromma cea sigură.

— Ai găsit vreun indiciu despre unde ar putea fi acum?

Mina clătină din cap.

— Am căutat în toată casa, răspunse ea. Nu mai e aici. Dar în subsol e dezordine și e o saltea pe jos. Oriunde ar fi acum, nu cred că este din proprie voință. Poate că ne-am înșelat înainte, când am crezut că l-a răpit cineva. Dar de data asta se pare că e răpit cu adevărat. Iar Walther a fost pur și simplu în cale.

Lângă gardul viu care despărțea curtea de stradă opri o mașină.

— Probabil că e Tor, spuse Julia, făcând un semn din cap spre mașină.

Într-adevăr, portierele mașinii se deschiseră după o clipă și apărură Tor și anturajul lui. Tor dădu din cap în direcția ei, îndreptându-și gulerul cămășii de sub sacou, și păși înspre ele.

— Probabil că presa va sosi din clipă în clipă, îi spuse Julia Minei cu o voce mai blândă decât înainte. Dar tu nu vorbești cu ei, bine? Vorbesc eu. Și ridică-te de pe scările alea reci de piatră înainte să îngheți.

Adam fusese foarte succint la telefon. Dar Vincent înțelesese ce era mai important. Bunicul lui Nathalie, fostul socru al Minei, era mort.

Când Adam îl întrebase dacă poate sta cu Nathalie până se întoarce acasă Mina, el răspunsese imediat că da. Adam sugerase că o poate aduce pe Nathalie la el acasă, în Tyresö, dar era o idee extrem de proastă. Casa părea din ce în ce mai mult o capcană care putea să-l prindă în orice moment. Sau să-i prindă pe toți cei care se aflau întâmplător în casă în momentul ăla. Așa că Vincent îi sugerase să se întâlnească acasă la Mina, pentru că acolo se simțea fata în siguranță.

Plecase imediat de acasă și reușise să ajungă înaintea lui Adam, așa că stătea și aștepta în frig în fața blocului din Årsta. Nu fusese niciodată acolo fără Mina. I se părea ciudat, ca și cum era un străin. Dar Mina avea acum o familie.

Spre deosebire de el.

Încercă să nu se gândească unde ar putea fi familia lui acum. Îi era teamă că-l va cuprinde panica. Dar înnebunea și dacă nu făcea nimic. Măcar dacă ar fi putut să înțeleagă ce aștepta Umbra de la el! Dar gândurile și ideile nebunilor nu puteau fi niciodată prezise. Ar fi preferat să se urce pe acoperișul Palatului Poliției și să strige după ajutor. Asta, dacă n-ar fi fost amenințat. Era ceva foarte serios. Nu trebuia să implice poliția. Tot ce putea face era să aștepte ca Umbra să-l contacteze din nou și să încerce în timpul ăsta să facă altceva. Trebuia să aibă încredere că Umbra îi trata familia bine.

Prin urmare, faptul că-i ținea companie lui Nathalie nu era doar ceva ce-și dorea să facă, era și o distragere necesară și binevenită.

O mașină de poliție apăru de după colț și se apropie de bloc. La început crezu la început că erau Adam și Mina, dar apoi își dădu seama că erau de fapt Adam și Nathalie.

Semăna din ce în ce mai mult cu mama ei, cei puțin la înfățișare.

Mașina se opri, iar Vincent îi deschise portiera lui Nathalie.

— Mulțumesc, Vincent, că ne ajuți, spuse Adam din mașină. Trebuie să mă duc direct la Palatul Poliției.

— Bineînțeles, replică Vincent. Eu și Nathalie rămânem aici până se întoarce Mina.

Nathalie coborî tăcută din mașină. Nu spuse nimic nici când intră în bloc. Nici pe scară, până sus, în apartament. Vincent știa că e mai bine să nu o forțeze. Avea multe la care să se gândească. Singurul lucru pe care-l putea face era să se asigure că fata era în siguranță și că putea să proceseze totul.

Intrară în apartament, iar Nathalie își scoase pantofii și-și aruncă geaca pe jos, după care se duse în living. Se așeză țeapănă pe canapea, privind drept în față, spre perete. Vincent se așeză lângă ea, dar nu prea aproape.

— Al naibii de înfricoșător! zise ea în cele din urmă, cu glas abia auzit, după care tăcu.

Vincent aștepta.

— Era în casa lui, suspină ea. Oare nu poți să fii în siguranță în casa ta? În casa lui? Imaginează-ți c-ar intra cineva aici și ar vrea să ne omoare! Nu pot să înțeleg. Cine ar vrea să-l omoare pe bunicul meu? Era cel mai bun om din lume. Era foarte strict, desigur, dar era totuși cel mai bun.

Vincent încuviință. Să-ți intre cineva cu forța în propria casă putea să fie o experiență șocantă pentru oricine. Știa exact cum era. Când locul unde credeai că ești în siguranță nu-ți mai oferea nicio protecție. Dar tot trebuia să încerce să o facă pe Nathalie să se simtă în siguranță.

— Probabil că nu un hoț obișnuit l-a ucis pe Walth... pe bunicul tău, explică el. Cine a făcut-o probabil că-l căuta pe tatăl tău. Se pare că are dușmani mai periculoși decât am crezut.

Nathalie pufni.

— Pentru că este ministrul justiției? Nu e normal.

— Sau din alt motiv. Nimeni nu știe cine a trimis cartea aia de vizită.

— Credeai că așa o să mă faci să mă simt mai bine? întrebă ea zâmbindu-i plictisită. Nu prea te pricepi.

Vincent pufni în râs.

— A fost și mai rău, replică el. A trebuit să o consolez pe mama ta odată. Așa că am căutat mai întâi pe Google cum se face.

— Ești ciudat, spuse Natbalie ghemuindu-se în colțul canapelei. Vreau să vină tata acasă. Mi-e frig.

— E din cauza șocului, explică Vincent. O să te simți ciudat o vreme. Este complet normal. Și o să treacă, chiar dacă acum ți se pare că n-are cum.

Se ridică și ezită o secundă înainte de a se îndrepta spre dormitorul Minei.

În mod normal, n-ar fi îndrăznit să intre. Dar acum era necesar.

— O să iau o pătură, zise el. Dormi puțin, dacă poți. Dacă vrei să vorbești sau să facem vreo casă de turtă dulce după aceea, o să fiu aici.

Nathalie încuviință încet.

— Probabil că o să mă odihnesc puțin, răspunse ea încet.

Vincent luă pătura de pe patul Minei și se întoarse cu ea în living. Natbalie adormise deja pe canapea.

Şi TV4, şi SVT instalaseră reflectoare, astfel încât Julia şi Tor să se vadă mai bine în grădină, iar jurnaliştii care filmau cu telefonul mobil erau recunoscători pentru lumina suplimentară. Se întunecase, chiar dacă era doar ora 16. Mina tânjea cu disperare după lumina de primăvară. Zăpada mai lumina puţin, dar ea ura întunericul din decembrie.

În momentul ăsta, era totuşi prietenul ei. Mina era chiar în spatele lui Tor şi al Juliei, prezentă, dar în afara luminii reflectoarelor. N-ar fi îndrăznit nimeni s-o întrebe ceva. Conferinţa de presă improvizată avusese deja un început zbuciumat. Minei i se păru că reporterii semănau cu nişte câini care au simţit mirosul de sânge.

— Nu este acesta un eşec catastrofal al poliţiei? întrebă reporterul de la *TV4 Nyheterna*. Faptul că, în primul rând, nu l-aţi putut găsi pe ministrul justiţiei, iar apoi că aţi fost incapabili să preveniţi asasinarea lui Walther Stockenberg, tatăl ministrului de justiţiei, este sub orice critică. Cine este responsabil? Cum va proceda instituţia Poliţiei mai departe?

— Din păcate, nu putem prezice acţiunile oamenilor, răspunse Julia făcând o mică pauză. Era bine dacă puteam să citim gândurile. Dar în realitate, din păcate, oamenii vor continua să facă lucruri neaşteptate, continuă ea şi mai făcu o pauză.

Mina recunoştea metoda. Erau pauzele pe care şefa ei obişnuia să le facă înainte să spună ceva ce de fapt prefera să nu spună. Dar câinii ăştia furioşi aveau nevoie de un os.

— Situaţia este extrem de gravă, continuă Julia. N-am divulgat asta până acum, dar avem motive să credem că există o nouă ameninţare la adresa ministrului justiţiei. Probabil că acest lucru l-a împins pe Niklas Stockenberg să se ascundă. Dar nu am avut niciun motiv să credem că această ameninţare s-ar extinde şi asupra familiei lui Niklas sau cel puţin asupra tatălui său. A fost o eroare de judecată. Desigur, vom deschide o anchetă internă.

Jurnaliștii începură să vorbească unul peste celălalt. O femeie care ținea telefonul mobil în sus ca pe un microfon se împinse în față. Pe telefon se vedea sigla de la *Aftonbladet*.

— Am o întrebare pentru Mina, strigă ea. Nu-i așa că Mina Dabiri este cea care stă în spatele tău, Julia?

Mina îngheță. Era complet împotriva regulilor. Julia susținea conferința de presă, ea era cea care răspundea la întrebări. Nu exista niciun motiv ca Mina să vorbească. Dar femeia îi zâmbi rece.

— Se extinde această amenințare și asupra ta și a fiicei tale? Pentru că Niklas Stockenberg parcă este fostul tău soț și aveți și copii, nu? Ce zici despre asta? Poți să-ți faci treaba corect în aceste condiții? Cât de speriată este fiica ta acum?

Întrebările jurnaliștilor explodară brusc, iar camerele de luat vederi se întoarseră în direcția Minei, care nu vedea în față decât niște lumini orbitoare.

Deodată, înțelese ce simțea o căprioară orbită de faruri pe autostradă. N-avea unde să fugă. Tot ce putea face era să rămână pe loc.

— Puteți să-mi acordați atenție? se auzi Tor.

Își drese glasul și repetă mai tare ca înainte.

— Puteți să-mi acordați atenție? Dorim puțin profesionalism din partea dumneavoastră. În caz contrar, această conferință de presă se încheie.

Camerele de luat vederi se rotiră în direcția lui.

— Pentru a reveni la prima întrebare, acesta nu este un eșec al poliției, continuă el. Este un eșec politic. Poliția a procedat cât de bine a putut în condițiile limitate pe care le are. Și accentuez *condiții limitate*, ceea ce eu, personal, regret. Dar trebuie să facem o schimbare. Nu mai putem avea o societate care să permită așa ceva. Violența și lipsa de respect escaladează incontrolabil. Și după cum puteți vedea aici, nu se întâmplă doar în suburbii. Poliția este neputincioasă, așa e, dar asta doar pentru că *societatea este neputincioasă*. Statul de drept suedez este în cădere liberă.

— Aceasta este poziția oficială a Ministerului Justiției? întrebă reporterul de la *SVT* ridicându-și sprâncenele.

— Nu, răspunse Tor. Astăzi nu sunt aici în calitate de purtător de cuvânt al lui Niklas Stockenberg. Astăzi sunt aici ca politician. Intenționam să mai aștept până să mă întorc în acest rol, dar când văd ce i se întâmplă ministrul justiției, care de altfel este și un prieten apropiat, simt că trebuie să acționez. Pentru că nimeni altcineva nu o face. A trecut mai puțin de jumătate de an de la atacul grav împotriva ministrului și știm cu toții că mai mulți politicieni suedezi și-au pierdut viața aiurea. Ajunge.

Din nou, jurnaliștii începură să vorbească unul peste celălalt. Tor arătă spre cel de la *TV4 Nyheterna*. Camera lor avea și cel mai puternic reflector.

— Sunt cuvinte frumoase, replică reporterul. Dar sunt cuvintele pe care le-am mai auzit înainte și de la alți politicieni. Ce vei schimba tu?

— Am un plan concret de acțiune, răspunse Tor. De îndată ce va fi aprobat de guvern, și o să fie, va fi comunicat poporului suedez. Nu o să ratați asta.

— Dar tu nu faci parte din guvern, nu? replică reporterul.

— Încă. Nu fac parte din guvern *încă*.

În grădina întunecată, toate reflectoarele străluceau acum spre Tor. Și în ciuda faptului că Mina stătea în spatele lui și nu-i vedea fața, putea să jure că el era în extaz.

Nu își imaginase niciodată cum se va simți în ziua în care lumea nu-l mai includea pe tatăl său. De când putea să-și amintească, Walther fusese un fel de forță primordială constantă, o entitate omniscientă care vedea tot, care judeca tot. Dar care și iubea.

Acum, mai mult ca oricând, Niklas își amintea de momentele în care tatăl său îl iubise, îi oferise siguranță, îl învățase lucruri pe care nu le uitase niciodată.

Dar Walther îi fusese luat. Niklas încă auzea țiuindu-i în urechi sunetul împușcăturii. Încă vedea sângele din fața lui. Imaginea asta se întipărise pentru totdeauna în el. Singura întrebare era cât de mult însemna *pentru totdeauna*. Cinci zile, dacă era să creadă vocea de la telefon.

Mai avea de trăit cinci zile.

Niklas se înfioră. Îi era frig. Geaca rămăsese în subsolul tatălui său, iar el n-avea pe el decât o pereche de pantaloni și o cămașă subțire. Frigul și umezeala începuseră să-i intre prin haine, iar el sărea pe loc ca să se încălzească. Se auzi ceva mișcându-se în pietriș, deranjat de săriturile lui. Încercă să nu se gândească la ce ar fi putut fi.

Atât de mult regret! Și totuși, parcă nu regreta. Luase cea mai bună decizie în acel moment. Și cu siguranță profitase din plin. Trăise foarte bine.

Își aduse aminte de cina cu Nathalie și Mina, care parcă avusese loc cu mult timp în urmă, deși trecuse doar o săptămână. O cină despre care nu credea că va avea loc. Cu toate acestea, stătuseră acolo, toți trei împreună în jurul mesei. Ca o familie.

Știa că nu puteau să fie din nou o familie tradițională. Se întâmplaseră mult prea multe. Atât el, cât și Mina erau acum alți oameni decât atunci când stăteau împreună. Dar înțelesese că între ei mai rămăsese puțină dragoste. Era doar un altfel de dragoste decât cea de dinainte. Acum sursa dragostei lor era Nathalie. Care îi unea pentru totdeauna, iar legătura asta era puternică și indestructibilă.

În orice caz, așa crezuse.

Atunci când presupusese, cu naivitate, că aveau tot restul vieții să se bucure de realizările fiicei lor. Ar fi fost convenabil, dar nesăbuit, dacă-și permitea să uite adevărul.

Va pierde multe lucruri. Primul iubit sau prima iubită a lui Nathalie. Prima ei dragoste neîmplinită. Bacalaureatul. Ce facultate ar fi urmat, ce ar fi lucrat. Partener, nuntă, copii, tot ce forma mozaicul numit viață. Crezuse că e de la sine înțeles că va trăi toate momentele astea. Dar acum încerca să se agațe de ideea că Nathalie o va avea măcar pe mama ei aiături.

Nu-și amintea cum ajunsese unde era acum. O înjunghiere, o senzație de usturime sub piele, apoi întuneric. Scaunul cu rotile de lângă el explica modul în care fusese transportat.

Cel puțin știa aproximativ unde se află. Înțelesese de prima dată când auzise huruitul de dincolo de ușa încuiată. Dar nu exista nicio scăpare. Își alesese soarta cu mult timp în urmă. Acum era timpul să plătească prețul. Problema era doar că prețul ăsta părea brusc mult prea mare.

Julia era atât de epuizată, încât nici măcar nu-și putu scoate geaca după ce se întoarse de la conferința de presă de la Walther Stockenberg. Se așezase pe un scaun din biroul tatălui său și îl privea cum se plimbă înainte și înapoi prin cameră. Fruntea șefului poliției era brăzdată.

— Parcă sunt blocat într-o menghină care mă strânge constant, zise el. Și numai faptul că ministrul justiției a dispărut era groaznic. Iar acum asta, cu Walther... Este doar o chestiune de timp până să le vină ziariștilor vreo idee tâmpită să-mi ceară demisia. Sau vreun politician dintr-un partid mai mic o să vadă ocazia să se bată cu pumnii în piept. S-a întâmplat și în cazul unor miniștri, de ce să nu se întâmple și cu șeful poliției?

— Spune doar de ce ai nevoie, zise Julia. Fac tot posibilul să rezolv.

El se opri.

— Este foarte simplu, răspunse el întorcându-se spre ea. Trebuie să rezolvi cazul. Nici mai mult, nici mai puțin. Dacă am înțeles bine, ce se întâmplă cu Niklas Stockenberg este similar cu ce i s-a întâmplat lui Jon Langseth. Și am auzit că s-a mai întâmplat de două ori înainte. Asta, din ce știți voi. Și totuși, n-ați făcut niciun progres de data trecută când ne-am văzut.

Julia se gândi să menționeze că ultima dată când se văzuseră, tatăl ei insistase că Gustaf Brons era vinovatul. Dar nu spuse nimic. În schimb oftă adânc și se uită pe fereastră.

Cum ar fi dacă viața ar putea fi în alb și negru, ca o anchetă a poliției? Vinovat, nevinovat. Ucis, viu. Căsătorit, necăsătorit.

— Julia?

Ea ridică privirea spre tatăl ei.

— Ce mai faci? întrebă el pe un ton mai blând decât înainte. Știu că nu întreb foarte des, dar cum e acasă?

Deci despre asta era vorba. Nu mai era sigură de nimic.

Torkel, Harry și Adam erau în gândurile ei în fiecare minut, în fiecare secundă, toată ziua. O clipă,

ştia ce ar trebui să facă, în următoarea se răzgândea. Ar fi putut ea şi Torkel să-şi salveze căsnicia? Chiar voia? Oare Torkel voia? Iar Adam, de la el ce voia? Sexul era OK. Nu, nu era OK. Era uimitor. Dar mai era şi altceva în afară de asta?

Toate astea îi trecură prin cap în câteva secunde.

Erau gânduri care se învârteau adesea pe acolo. Ştia că trebuie să ia o decizie. Dar orice decizie ar fi luat, ar fi avut consecinţe imense, nu numai pentru viaţa ei, ci şi pentru a lui Torkel, a lui Harry şi a lui Adam.

Ca un şir de piese de domino care păndeau s-o dărâme ea pe prima.

Tatăl ei aştepta răspunsul cu o expresie nedumerită pe chip.

— Ştiu că te bazezi pe mine şi pe echipa mea, răspunse ea evitându-i întrebarea. Şi vom rezolva cazul. Înţeleg dacă ţi se pare că nu prea avem habar ce facem, dar... avem. Cred.

Habar. Ea ar trebui să aibă habar. Toată lumea se aştepta ca ea să deţină controlul. Aşa îi obişnuise. Julia, care îşi păstra mereu calmul, pe care nu o dărâma nimic. Dar viaţa devenise complicată. Poate că trebuia să ia o pauză, să stea la o bârfă cu nişte colegi ale căror nume abia le ştia. Să bea nişte vin fiert în sala de mese, să mănânce turtă dulce şi să întrebe oamenii cum au sărbătorit Crăciunul. Dar alungă repede gândul. Trebuia să lucreze. Răspunsul se afla undeva în amestecătura de date, informaţii, indicii şi mărturii. Ştia asta. Ştiuse întotdeauna.

— Bine, zise şeful poliţiei. Pentru că eşti direct responsabilă dacă îmi pierd locul de muncă. Îţi dai seama ce atmosferă o să fie în familie Crăciunul viitor dacă...

Îl întrerupse un semnal strident. Era telefonul Juliei, care văzu că apelul e de la Institutul de Medicină Legală. Se uită la tatăl ei, iar el încuviinţă, aşa că răspunse.

— Bună, Julia, sărbători fericite! se auzi vocea Mildei. Îmi pare rău că te deranjez, probabil că nu e nimic, dar tot vreau să te întreb.

— Despre ce e vorba? întrebă Julia. Și, apropo, sărbători fericite și ție!

— Păi, Loke n-a venit azi la serviciu. Și nu dau de el nici la telefon.

— Trebuie să existe o explicație firească. Poate e bolnav?

— Vorbim despre Loke, explică Milda. Cea mai de încredere persoană din lume. N-a lipsit nicio zi de când a început să lucreze aici și mă anunță întotdeauna dacă întârzie mai mult de 90 de secunde. Așa că am vrut să văd dacă ți-a spus ție ceva ieri, dacă a plecat pe undeva? Eu am fost puțin... cu gândurile în altă parte în ultima vreme, așa că poate am uitat.

Julia se încruntă.

— Mie? Nu m-am întâlnit cu Loke ieri.

— Ciudat, era în drum spre tine cu actele, n-a venit...

O întrerupse un semnal strident, iar Julia îndepărtă telefonul de la ureche.

— Stai, Julia, îmi pare rău, exclamă Milda, vorbind mult mai repede decât înainte. E de la spital, un apel pe numărul privat, trebuie să răspund, dar, te rog, sună-mă dacă auzi ceva despre Loke.

Milda închise telefonul înainte să apuce Julia să-și ia rămas-bun. Șeful poliției se uită la ea cu o expresie nedumerită pe chip.

— Despre ce a fost vorba? întrebă el.

— Nu prea știu, răspunse Julia. Era vorba despre Loke.

— Cea mai recentă achiziție din echipa ta?

— Da. Se pare că n-a ajuns la serviciu astăzi.

Vincent n-avea veşti de la Mina de când se întorsese acasă. Ea nu-i ceruse să rămână, dar nu era nimic ciudat; avea nevoie să fie singură cu fiica ei.

Nici el nu mai încercase să o contacteze de atunci. Ceea ce nu însemna că nu se gândea la ea. De fapt, nu se putea gândi la nimic altceva.

Simţea că se îneacă şi că Mina era colacul lui de salvare. Însă nu îndrăznea să întindă mâna şi să-i ceară să-i salveze. Nu puteai cere nimănui aşa ceva.

Nu voia să petreacă prea mult timp în casa goală; seara începeau să apară mult prea multe fantome. Aşa că ieşise la plimbare prin pădure, ca să-şi limpezească mintea. Dar, ca de obicei era îmbrăcat subţire, zăpada îi intrase în pantofi după doar câteva minute şi se împiedică de mai multe ori de rădăcinile copacilor, ascunse sub pătura albă. Însă nu-l mai durea capul.

Rămase în pădure cât de mult putu, oricât de frig era.

Se lăsă păgubaş după ce se sprijini de un brad, din care se scutură toată zăpada direct pe gâtul lui şi prin cămaşă. Mina ar fi leşinat de râs dacă ar fi fost acolo cu el.

Făcu un duş lung şi fierbinte după plimbarea umedă din pădure. Apoi scoase o sticlă de whisky, un Akkeshi Single Malt Peated japonez, pe care o păstrase pentru ocazii foarte speciale.

Luă sticla şi un pahar în biroul unde încă se afla pe perete cronologia cu „cadourile de Crăciun". Turnă puţin în pahar şi apoi puse sticla jos. Akkeshi era un whisky perfect echilibrat şi unul dintre puţinele care nu aveau nevoie de apă suplimentară pentru a schimba compoziţia moleculară şi gustul. Se uită în pahar, ca să evite să vadă ameninţările de pe perete. După ce bău trei pahare, se uită la ceas. Se făcuse deja 21:30. Clătină din cap. Cum era posibil să treacă timpul atât de repede? Parcă nu era logic că putuse să stea acolo atâtea ore. Se pare că nu-şi pierdea doar minţile, ci şi noţiunea timpului.

Dar ora târzie însemna cel puţin că putea să o sune pe Mina din nou, fără să o deranjeze de la muncă

după incidentul cu Walther. Iar Nathalie probabil că dormea deja. Luă telefonul.

Bună, m-am gândit la tine toată seara, scrise el.

Apoi șterse rapid tot, în afară de primul cuvânt. Oare ce era cu el?

Bună, mă gândesc la voi, scrise el în schimb. *Sper că Nathalie este bine. Sună-mă când ai timp.*

Trimise mesajul și se ridică. Ameți. Cu siguranță era sensibil la alcool azi. Poate ar fi trebuit să mănânce ceva de seară. Sau poate micul-dejun. Acum își dădu seama că poate că ar fi trebuit să mănânce ceva toată ziua.

La naiba!

Dar era prea târziu. Nu-i era foame. Intră clătinându-se în dormitor și se întinsese pe pat, când auzi un sunet venit de la telefonul din mâna lui. Îi răspunsese Mina.

Parcă sunt în iad, scria ea. *Niklas încă nu a apărut. Bunicul lui Nathalie e mort. Dar Nathalie se descurcă. E o fată puternică. Putem să ne vedem mâine dimineață devreme la Palatul Poliției? Adu scrisoarea de amenințare. Știu că o să ai obiecții. Dar măcar o dată, ai încredere în mine.*

Vincent voia să-i pună 100 de întrebări despre bunicul lui Nathalie și despre cum se simțea ea și dacă avea nevoie de el. Mai ales ultima.

Ai nevoie de mine?

Dar nu făcu nimic din toate astea. Îi răspunse doar că o să ajungă cât de devreme putea și îi ură noapte bună. Apoi închise ochii și începu să plutească departe.

Un sunet îl smulse din somnul lui ușor. Alarma de pe noptieră urla furios. O opri și notă ora. 22:19. Știa cu siguranță că nu el pusese alarma. Dar nu mai avea putere să fie surprins. Umbra juca un joc cu el, iar el nu putea decât să meargă înainte, până când înțelegea despre ce este vorba.

Întoarse capul și privi prin fereastra dormitorului. Norii se împrăștiaseră, iar noaptea era luminată de lună. Zăpada din copaci și de pe gazon strălucea în

razele lunii; aproape păreau că sunt fosforescente. Era frumos, dar și puțin înfricoșător. Lunii și copacilor nu le păsa deloc de el. Zăpada nu-și dădea cu părerea despre faptul că familia lui dispăruse. Lumea de după fereastră își va continua existența, indiferent de ceea ce se va întâmpla cu Vincent Walder.

Pe gazon erau două umbre, cu penajul vizibil în razele lunii. Corbii se întorseseră, cum de altfel crezuse și el că o să se întâmple.

La fel ca data trecută, erau doar doi. Acum stăteau puțin mai departe unul de celălalt, ca și cum ar fi așteptat trei prieteni de-ai lor să vină și să se așeze între ei.

Dacă n-ar fi fost păsări, ar fi crezut că încearcă cineva să-i comunice ceva codificat. Dar erau păsări. Nu puteau comunica. Cel puțin nu prin coduri. Oftă și întoarse din nou capul. Acum ceasul arăta 22:25. Știa deja că nu va mai putea dormi în noaptea asta.

AU MAI RĂMAS PATRU ZILE

Chiar înainte să intre în Palatul Poliției, Vincent o văzu pe Julia venind pe trotuar. Soarele nu avea să răsară decât peste câteva ore, dar felinarele de pe stradă formau pete de lumină care făceau zăpada să pară fosforescentă în întuneric. Julia avea chipul răvășit și cearcăne mari sub ochi. Vincent o așteptă, ca să intre împreună.

— Bună dimineața! o salută el. Și o a treia zi de Crăciun fericită!

— Bună... asta tocmai ai inventat-o tu acum, nu? M-am săturat de Crăciun deja.

— Ba nu, răspunse el, prefăcându-se jignit. Până la reforma din 1772, această zi, a treia zi după Crăciun, era sărbătoare legală. La fel ca și a patra zi de Crăciun.

Intrară în clădire și trecură de barierele de securitate. Înăuntru era pustiu și liniște. Nu aștepta nimeni la intrare. Lângă avizier nu era niciun polițist care să tremure de frig cu un pahar din carton în mână. Îi făcură cu mâna omului de la recepție, care-și înăbuși un căscat.

— Ai venit devreme azi, remarcă Julia. Nici nu știam că o să vii. Ce spune familia ta că ești plecat atât timp de Crăciun?

Era cât pe ce să-i povestească. Își dorea din tot sufletul să-i explice de ce evita să fie acasă. Să-i spună despre durerea lui de cap, care se înrăutățea acolo. Acasă. Despre peretele din living, de care îi era atât de frică. Și, în primul rând, despre faptul că întreaga lui familie dispăruse, că el primise amenințări cu moartea și că era îngrozit de ceea ce avea să urmeze.

— Mă întâlnesc cu Mina, spuse el în schimb.

Și asta era adevărat.

— Dar pot să te întreb și eu același lucru, continuă el. Familia ta ce zice? Se pare că tu și cu mine suntem primii din toată clădirea.

Julia tăcu o vreme. Cearcănele păreau că deveniseră o nuanță mai întunecată.

— Este... complicat, răspunse ea. Cu familia, adică.

Vincent aprobă din cap.

— Dacă promiți că nu mă întrebi, promit că nu întreb nici eu, adăugă Julia.

Se îndreptară în tăcere spre lifturi. Vincent ar fi preferat totuși să urce pe scări, dar abia ce începuse să se învețe cu liftul Palatului de Poliție. Nu mai era chiar atât de greu ca în urmă cu aproape trei ani, dar tot era încă departe de a fi locul lui preferat.

— Apropo, mi-a povestit Mina despre chestia aia cu linia de metrou 16, cea despre care ai descoperit că nu există, spuse Julia în timp ce se deschideau ușile liftului. Ceva despre niște clepsidre?

Bun. Să continue să vorbească era exact ceea ce avea nevoie.

— Da, nu înțeleg. Știu că nu greșesc. Se potrivește prea bine cu puzzle-ul clepsidrei ca să nu fie...

— Am contactat ieri serviciul de presă al TS, îl întrerupse Julia. Linia 16 a existat de fapt. Era o linie temporară care mergea în paralel cu alte două. Pleca din Vällingby, pe linia verde, și ajungea la Liljeholmen, pe linia roșie. Nu știu exact unde trecea de pe linia verde pe linia roșie, dar așa era.

Vincent simți cum i se ridică o greutate de pe umeri. Poate că totuși inteligența lui nu era în pericol. Chiar avusese dreptate.

— Interesant. Atunci știm mai multe despre persoana care mi-a trimis clepsidrele. Oricine ar fi, este cineva care are cunoștințe detaliate despre rețeaua de metrou. Merită să ne gândim de ce. Dar oricum este un loc unde e posibil să fie Niklas chiar acum.

— Vrei să spui că deja e mort? întrebă Julia holbându-se la el.

— Nu știu, răspunse el clătinând din cap. Sper că nu, potrivit numărătorii inverse mai are de trăit patru zile. Dar patru zile este mult să-l ții ascuns, având în

vedere intensitatea căutărilor. Tunelurile facilitează lucrul ăsta. E un labirint acolo jos.

Ușile liftului se deschiseră. Ieșiră, dar Julia se opri chiar în fața liftului și se întoarse spre el.

— Și nu poți să spui nimic mai mult decât că e linia 16? Nicio stație spre care să ne poți îndruma?

Vincent clătină din cap.

— Așa am crezut la început, răspunse el. M-am gândit că, dacă numărul de minute reprezintă liniile, atunci numărul de secunde reprezintă stațiile. Dar oricum am calculat, nu a coincis cu locurile unde ați găsit oasele. Din păcate. Nu știu mai mult.

Julia oftă și scoase telefonul din buzunar.

— Există în total 47 de stații de metrou subterane în Stockholm. Linia 16 trecea prin 25 dintre ele. Pot să cer 11 echipe de polițiști, care să verifice fiecare câte două stații. Iar Ruben și Adam să se ducă la trei. Va fi un coșmar logistic. Din nou. Cei de la TS o să înnebunească, dar nu cred că avem de ales.

Formă un număr și puse telefonul la ureche.

— O să fie o zi lungă, oftă ea din nou.

Mina se uita în oglindă. O privea fix o față palidă pe care nu o recunoștea. Și pe deasupra, avea și ochii umflați. De data asta, ea era cea care avea să întârzie și nu Vincent. Dar nu avea putere să se miște mai repede de-atât. Fusese o noapte lungă, în care stătuse cu fiica ei și vorbiseră ore întregi despre Walther. Încercaseră să-și amintească laturile lui bune. Timpul petrecut cu Beata.

Nathalie adormise de vreo oră, iar Mina nu voia să o trezească. Dar era în regulă atunci când adormise. Mina avusese dreptate să spună că era o fată puternică. Va trece peste asta. Și nu avea nevoie de dădacă, acum, după ce trecuse primul șoc.

Mina spera doar că Vincent nu va crede că are o reacție alergică atunci când o va vedea. Puse un bilet pe masa din bucătărie, se furișă în liniște ca să nu o trezească pe Nathalie și conduse cât de repede putu spre Palatul Poliției.

Vincent nu era la intrare, așa cum se așteptase ea. Se uită în jurul recepției, în caz că era pe undeva pe acolo, dar nu era. Oare venise înaintea lui?

Se apropie de bărbatul din spatele geamului.

— Bună dimineața! îl salută ea. L-ai văzut pe Vincent Walder? Dacă știi cine este?

— Cititorul ăla de minți? răspunse bărbatul care părea să fi dormit aproape la fel de prost ca ea. A venit acum ceva vreme cu Julia Hammarsten. Cred că au urcat.

Mina mulțumi și trecu prin bariera de securitate. Stătea în fața liftului când se deschiseră ușile, iar Vincent ieși în grabă, privind în spate. Se ciocniră frontal, dar el o prinse în brațe înainte să cadă.

— Mina?

— Vincent! Ce... ce faci?

— Eu... ei bine, eu..., se bâlbâi el, privind din nou în urmă. Păi, deci vreau... adică... Îți amintești că m-ai spus să exersez să merg cu liftul? Poate că... exersam puțin.

Mina începu să râdă. El încă nu-i dăduse drumul.

— Exersezi în Palatul Poliției? întrebă ea.

— Poate că da.

O ținea suficient de aproape ca să-i simtă parfumul familiar.

— Vincent?

— Da.

— Încă mă ții în brațe.

Tăcere.

— Știu.

Au rămas așa o vreme. Nu era sigură cum să procedeze. Nu voia să-i dea drumul; căldura lui radia în ea și spera că și el simțea la fel. Dar nu puteau rămâne așa pentru totdeauna.

— O să înceapă să vorbească lumea, șopti ea în cele din urmă. O să fie martori că ai vrut să mă răpești.

Vincent îi dădu drumul încet.

— De ce trebuia să ne întâlnim atât de devreme? întrebă el. Nathalie se descurcă singură?

— Nathalie este la fel de puternică ca mama ei, răspunse ea. Se întâlnește cu niște prieteni azi. O să-i prindă bine să facă altceva. Iar eu am o idee. Ai adus scrisoarea?

Vincent aprobă din cap.

— Putem să o trimitem la Laboratorul criminalistic din Linköping să verifice amprentele, continuă ea. O trimitem anonim, eliminăm orice legătură cu tine din scrisoare înainte să o trimitem.

— Amprente? întrebă Vincent surprins.

Dar scoase scrisoarea și i-o întinse.

Ea clătină din cap.

— Nu vreau s-o ating. Este destul de obișnuit ca persoanele care trimit scrisori de amenințare să o facă de mai multe ori și chiar să trimită la mai mult de o persoană. Nu doar online există troli profesioniști. După cum observi, din când în când se mai folosesc și scrisori. Dacă a fost trimisă de cineva care are o condamnare, o să-l găsim. Trebuie doar să-ți luăm și ție amprentele și să le trimitem împreună cu scrisoarea, astfel încât cei de la LCS să știe pe care să le elimine la analiză.

Vincent ținu hârtia cu grijă între vârfurile degetelor și o puse din nou în buzunar.

— Nu-i o idee chiar atât de rea, spuse el. Mai ales că încă nu am niciun alt indiciu despre persoana asta. Asta înseamnă să implic poliția, dar e foarte indirect. Mi-e greu să cred că Umbra și-ar putea da seama.

— Putem să-ți luăm amprentele imediat, zise Mina îndreptându-se spre laborator.

Christer stătea lângă aparatul de cafea și ofta. Pe ecranul aparatului era afișată data — 27 decembrie. Mai rămăseseră patru zile din anul ăsta.

Nu părea că va putea fi deloc liber în jurul sărbătorilor în acest an. Nu că ar fi contat. Lasse era și el ocupat, cu toate mesele de Crăciun la restaurantul Ulla Winbladh, așa că lucra până târziu în fiecare noapte.

Dar câteva zile acasă, în fața televizorului, poate cu un serial bun cu detectivi, n-ar fi stricat. De când Lasse intrase în viața lui, nu se uitase prea mult la televizor. Nu se plângea, desigur. Compania lui era mai mult chiar și decât favoritul lui, detectivul Harry Bosch. Și era și mai frumos.

Julia apăru după colț. Ținea în mână o ceașcă goală și privea cu ochi pierduți spre aparatul de cafea.

— Arăți groaznic! remarcă el. N-ar trebui să te duci acasă la Torkel și Harry?

— La Harry, bineînțeles. Mă simt ca o mamă foarte rea în fiecare secundă în care sunt aici. Mulțumesc că mi-ai amintit.

— Și Torkel?

— N-am chiar aceleași remușcări când vine vorba de el. Ești gata sau nu?

Arătă cu capul spre cana lui Christer, care se umpluse de mult, dar era tot în aparat. El o luă, iar Julia împinse cana ei aproape agresiv. La un moment dat, avea s-o întrebe ce se întâmplă cu ea. Dar acum nu era momentul potrivit.

— Vii sau...? întrebă Julia. Avem ședință. Și am o sarcină foarte distractivă pentru tine, de care te vei ocupa tot restul sărbătorilor.

El oftă, vărsă cafeaua în chiuvetă și puse din nou cana în aparatul de cafea. Avea nevoie de o cafea proaspătă și foarte fierbinte.

— Înțeleg că toți sunteți obosiți, dar să știți că apreciez foarte mult efortul fantastic pe care l-ați depus. Toată lumea e cu ochii pe noi din cauza anchetei asupra ministrului justiției și în contextul ăsta nu-l un clișeu să spunem că se scurge timpul. Și ceasul ticăie tare.

Julia se uită la echipa ei pestriță și nu putu să nu se simtă mândră de tot ce realizaseră în ultimii câțiva ani în formula asta. Și, mai presus de toate, de ce era sigură că vor realiza în viitor.

— Ruben, poate poți să ne pui la curent cu ce s-a întâmplat cu informațiile în legătură cu mafia sârbă?

Era răutăcioasă, dar nu se putea abține. Împrejur se auziră chicote, iar Julia se străduí să nu înceapă să râdă. Poza cu Ruben învelit în pătură și povestea despre cum fusese salvat în urmă cu două zile de Sara de la DON se răspândiseră cu viteza luminii în tot Palatul Poliției.

— Foarte amuzant, replică Ruben cu amărăciune. Într-adevăr. Distracție mare. Dar, ca să răspund la întrebare, Ted Hansson este bine-mersi acasă și am putut să constatăm că sârbii, în ciuda legăturii cu Peter Kronlund și Gustaf Brons, n-au nimic de-a face cu cazul nostru. Pur și simplu e o coincidență nefericită.

— Mulțumesc, Ruben, zise Julia aprobând din cap. Sper că ați avut un moment în care să reflectați cu toții la cât de nepotrivit este să faci excursii singur pentru vreo anchetă a poliției. Este bine să aveți inițiativă, dar trebuie să țineți cont și de rațiune.

— Da, doamnă! spuse Ruben iritat. Nu mai e cazul să vorbim despre asta.

— Atunci haideți să ne concentrăm asupra indiciilor cu care putem să lucrăm. Avem niște lucruri concrete. Datorită lui Vincent, avem un loc concret unde putem să-l căutăm pe Niklas. S-ar putea să fie undeva în rețeaua de metrou, de-a lungul liniei 16.

— Am auzit că e linia care nu există? întrebă Christer.

— Ai dreptate, răspunse Vincent, care stătea lângă Mina. Din ce zice Julia, a fost o linie temporară care mergea paralel cu alte două linii. Dar problema este, după cum a subliniat ea, că trecea prin 23 de stații de metrou din Stockholm.

— Cât de siguri suntem că este acolo? întrebă Ruben.

— Nu suntem deloc siguri, răspunse Julia. Dar e singurul indiciu. Deci până o să mai avem și altceva, am făcut o cerere să putem începe căutările. Mai mulți polițiști vor inspecta stațiile azi, una câte una. Ruben și Adam, sunteți și voi pe listă.

— Am văzut, replică Adam, confirmând din cap. Plecăm imediat după ședință.

— Minunat. Apoi avem și legătura între victime pe care am reușit să o găsim, că toți au avut câte o cădere, o depresie profundă în viața lor, cu aproximativ 20 de ani în urmă. Asta coincide și cu povestea ministrului justiției, potrivit tatălui său. Încă nu am reușit să găsim factorul unificator, dar verificăm, printre altele, dacă au mers la același psiholog și dacă au vreo legătură cu *Regele*, ale cărui rămășițe bănuim că le-am avut în posesia noastră până când au fost furate. Am dat de psihologul lui Niklas?

— E tot în Rwanda, n-am reușit să dau de el încă, răspunse Christer dându-i pe furiș o bucată de turtă dulce lui Bosse, care o înghiți zgomotos.

— Atunci trebuie să găsim altceva. M-am săturat să-l aștept. Dacă toate victimele noastre au mers la un psiholog acum 20 de ani, ar trebui să vedem asta în istoricul contului lor bancar. Toți ar fi trebuit să facă plăți regulate către aceeași persoană sau aceeași firmă.

Christer tuși, înecându-se cu o bucată de turtă dulce.

— Deci..., începu el încet, vrei să verific ce conturi bancare aveau victimele acum 20 de ani, să contactez băncile și să le cer să caute extrase de cont vechi? În zilele dintre Crăciun și Revelion? Și fără să știu cui au plătit?

— Da, încuviință Julia. Ți-am spus că e ceva foarte distractiv.

— Îți dai seama despre câte tranzacții vorbim? Și dacă au avut trimitere la psiholog? Atunci vom vedea doar că au fost la policlinică. Ceea ce poate să însemne la fel de bine că au fost acolo pentru analize de sânge. Lui Sisif i-a fost ușor în comparație cu asta.

— Știu. Dar avem un ministru al justiției care a dispărut. Sunt convinsă că majoritatea oamenilor sunt foarte dornici să ajute. Ca și băncile. Acestea fiind spuse, dacă ai o idee mai bună, mi-ar plăcea să o aud.

Christer clătină din cap.

— Mă apuc imediat, spuse el.

Julia se uită la lista pe care o făcuse înainte de ședință pentru a se asigura că nu uitase ceva, dar o întrerupse un ciocănit ușor în ușa de sticlă. Atrase atenția tuturor, iar Julia îi făcu semn cu mâna să intre colegei care bătuse.

— Da? Suntem într-o ședință.

— Trebuie s-o suni pe Milda.

— Știi despre ce este vorba? Pot să o sun după ședință?

— Mi-a zis doar că e vorba despre Loke. Că i-au găsit. Și că este la spital.

Julia se holbă la ea. Apoi scoase telefonul. 14 apeluri ratate de la Milda.

Stătea cu Mina la Il caffè, la o aruncătură de băț de Palatul Poliției. Julia încheiase brusc ședința, dar îi rugase să rămână prin apropiere. Chiar dacă era încă dimineață, cafeneaua era deja plină de oameni de 30 și ceva de ani, aplecați peste laptopuri. Vincent și Mina reușiseră să prindă ultima masă, în capătul îndepărtat al încăperii. El cumpărase un bușeu, ea, un sendviș cu semințe, pe care el bănuia că n-are de gând să-l mănânce.

— Înțeleg că ești frustrată, spuse el încet, pentru că nu poți să faci nimic. Dar știi, uneori e bine să te gândești la altceva. Ca atunci când te duci să joci biliard. E cel mai bun lucru când încerci să-ți distragi atenția.

— Vincent! replică ea ferm. Nu mergem să ne apucăm de olărit, dacă la asta te referi. Sau să pictăm cu *umbră*. Ca să știi.

Își ridică mâinile cu un gest de respingere.

— Nu era...

— Dar apreciez gândul, continuă ea, apăsând cu degetul pe sendviș și rupându-l în trei bucăți. Nu olăritul. Pe ăla nu-l apreciez. Ci că nu ai renunțat să vrei să faci lucruri împreună cu mine. Știu... știu că sunt dificilă. Dar cred că acum putem doar să vorbim. Cât așteptăm.

Întinse mâna peste masă și o puse pe brațul lui.

— Cum mai ești? Știu cum a fost pentru mine când Nathalie era la Epicura. Dar eu măcar știam unde era. Familia ta, nici nu pot să-mi imaginez... Și, te rog, spune-mi că te-ai răzgândit în legătură cu poliția. Măcar să ne implicăm puțin mai mult. Știu că ești îngrijorat pentru familia ta, dar aceea nu era altceva decât o amenințare cu moartea la adresa ta.

Cum era el? Era o întrebare foarte bună. Adevărul e că nu îndrăznea să se gândească, de teamă că răspunsul îl va doborî atât de tare, încât nu s-ar mai putea ridica. Preocuparea pentru familia lui trebuia ținută la distanță. Altfel nu ar putea fi de ajutor cuiva. Nici Minei și nici lui.

— Am fost de acord să căutați amprente, răspunse ei. Dar mai multă implicare a poliției e ușor detectabilă. Trebuie să rezolv asta de unul singur. Și în ceea ce privește amenințarea cu moartea... era doar dacă nu îndeplineam cerințele Umbrei.

Era o minciună. În scrisoare se spunea că Vincent Walder va înceta să existe, indiferent de ceea ce făcea. Dar spera ca Mina să nu-și amintească. Era și așa destul de îngrijorată pentru el.

— Știu că nu te ajută deloc dacă îți spun asta, replică Mina. Dar eu aș intra într-o panică totală. Nu înțeleg cum poți să-ți păstrezi calmul.

Vincent îi luă mâna de pe brațul lui și o ținu între palme. De fapt, ar fi vrut s-o îmbrățișeze, dar atunci exista riscul să cedeze.

— Trebuie să mă comport rațional pentru a putea continua să trăiesc oarecum normal. Așa că încerc să văd totul din exterior, ca și cum sunt cineva care nu are legătură cu familia mea. Pentru mine, e o modalitate de a mă depărta și de a nu-mi da frâu emoțiilor.

— Și funcționează? întrebă Mina.

— Deloc.

Găsi fără dificultate secția de urgențe de la Karolinska. Toți ofițerii de poliție ajungeau, mai devreme sau mai târziu, să știe pe dinafară toate secțiile de urgență din Stockholm. Amintiri cu tragedii se îngrămădeau una peste alta doar la vederea panoului de la urgențe, dar după mulți ani în meseria asta, Julia era obișnuită să facă față amintirilor cu morți sau răniți.

— Unde este?

Îi salută scurt din cap pe colegii care o așteptau afară.

— Îl vede un medic, răspunse unul dintre ei. Slavă Domnului că azi n-a fost aglomerat, așa că a primit ajutor rapid. Singurul lucru pe care îl știm e că viața nu-i e în pericol. Am făcut un control sumar când l-am găsit și păreau a fi doar răni superficiale. A confirmat și personalul de pe ambulanță. Dar nu pot să fiu sigur, firește, ar putea avea leziuni interne și s-a lovit și la cap.

— Intru să văd ce pot să aflu. Mulțumesc, v-ați făcut bine treaba.

Tonul Juliei era abrupt, dar știa că mulțumirile ei erau suficiente. Mulți comandanți nu foloseau acel cuvânt întreaga lor carieră.

Se grăbi să intre. După ce arătă legitimația de poliție la recepție, intră pe hol și așteptă să vină un doctor. Nu trecură mai mult de cinci minute și apăru un medic brunet și chipeș, iar ea se uită la ecusonul lui.

— Bună, Mehmet, numele meu este Julia Hammarsten. Conduc echipa de poliție din care face parte și Loke. Cum se simte? întrebă ea.

Ca ofițer de poliție, întotdeauna simțea ceva în plus atunci când un coleg era rănit și asta nu era valabil doar pentru colegii polițiști. Era un instinct protector puternic, care-i includea pe toți cei din justiție. Să te iei de unul însemna că te-ai luat de toți.

— Rănile sunt superficiale, răspunse medicul cu un accent ușor. Fizic, Loke nu o să aibă sechele, dar din punct de vedere psihologic este o experiență

traumatizantă care va necesita probabil mult ajutor profesional.

— Pot să vorbesc cu el?

Mehmet ezită la început, dar apoi aprobă din cap.

— Dacă promiți că nu-l obosești.

— Loke e din echipa mea, n-o să fac nimic care să-i dăuneze.

— Atunci ai permisiunea mea.

Doctorul arătă spre una dintre ușile de pe coridorul aparent nesfârșit, iar Julia se îndreptă într-acolo. Ajunse la ușă, trase adânc aer în piept și apoi împinse mânerul în jos.

Loke parcă era o siluetă întinsă pe patul de spital. Avea capul bandajat și o vânătaie mare la ochi. Chiar și pe brațele aflate deasupra păturii galbene de spital se vedeau vânătăi mari.

— N-aș vrea să știu cum arată celălalt..., glumi Julia închizând ușa după ea.

Loke râse, dar râsul se transformă rapid în tuse, iar el își duse mâinile la piept.

— Vai, te doare?

— Numai când râd, răspunse el zâmbind ironic.

Julia luă un scaun din celălalt capăt al camerei și-i aduse lângă el. Simți direct o milă copleșitoare pentru tânărul din pat. De puținele dăți când se întâlniseră, Loke păruse că depune eforturi pentru a fi invizibil. De parcă i se părea că nu avea aceleași drepturi ca și ceilalți. În patul de spital, părea că se cufundă în cearșaful alb de sub el.

— Ai rude pe care am putea să le contactăm noi sau spitalul? întrebă ea abținându-se să-l strângă de mână.

Dintr-un motiv oarecare, era convinsă că gestul ar fi o invadare a spațiului lui personal.

Loke clătină din cap.

— Nu, nimeni. Serviciul este familia mea.

— Oricum, Milda e pe drum. Probabil că trece pe roșu la toate semafoarele acum.

Loke râse, dar începu imediat să tușească din nou.

— Am spus să nu mă faci să râd.

— Nu pot să-ți promit nimic, sunt extrem de amuzantă din fire, zise Julia dând din mâini.

Nu îl prea cunoștea pe bărbatul din fața ei, dar își dădu seama că-l place. Realiză de ce instinctul protector al Mildei față de Loke era atât de puternic. Și înțelese și de ce-l plăcea Vincent. Sub suprafața timidă, se afla un intelect strălucitor.

— Pot să întreb ce s-a întâmplat? șopti ea cu grijă.

Loke aprobă din cap.

— Poți întreba, dar nu prea pot să-ți fiu de ajutor. N-am văzut nimic. Veneam spre tine cu documentația, voiam să ți-o arăt personal. M-am ridicat și mi-am pus geaca. Și apoi totul a devenit negru. Când m-am trezit, mă durea peste tot și eram legat de mânerul unui dulap, jos, la subsol. Din fericire, mânerul nu era înfipt tare în dulap, altfel aș fi rămas acolo.

— Deci n-ai văzut cine te-a atacat? întrebă Julia, simțind cum îi piere curajul.

Sperase că Loke va putea să le dea informații importante, dar bărbatul din pat clătină din nou din cap.

— Au! Probabil că ar trebui să-mi țin capul nemișcat. Dar nu, n-am văzut nimic. M-am întins după geacă și apoi *bang*. Până m-am trezit legat. Habar n-am cum au intrat.

— Au intrat?

— Ei sau el. Nu știu.

— Crezi că sunt aceiași care au furat oasele?

Fața lui Loke se schimonosi într-o grimasă disperată.

— E-n regulă, vom face o investigație amănunțită, îl liniști Julia.

Ezită, apoi își puse mâna peste a lui; Loke tresări, dar nu se trase. Îl mângâie de câteva ori, apoi se ridică.

— Sună dacă îți aduci aminte de ceva, îl rugă ea. Odihnește-te acum, o să facem tot ce putem. Îți promit.

— Mulțumesc, răspunse Loke obosit, făcând din nou o grimasă de durere. Ți-a spus Milda despre

corespondența ADN?

Julia se opri brusc.

— Ce corespondență ADN?

— Bănuiam eu că informația n-a ajuns la tine, răspunse Loke oftând. Este în totalitate vina mea, eu mi-am luat responsabilitatea să vă informez. Iar Milda a fost foarte stresată în ultima vreme. Presupun că a crezut că știi deja. Dar mai bine mai târziu decât niciodată.

— Despre ce-i vorba?

— Ar trebui să fim bucuroși că există atât de mulți oameni care vor să-și cerceteze arborele genealogic. Nepotul oaselor s-a înregistrat pe un site genealogic și a trimis o mostră de salivă. Îl cheamă Tor Svensson. Milda l-a căutat pe Google și se pare că lucrează cu Niklas Stockenberg.

Julia se holbă la el. Aproape că auzea cum îi pică fisa. Într-un fel, totul avea o legătură. Singura întrebare era în ce fel.

Christer încheie convorbirea. Tocmai vorbise cu cei de la Handelsbanken.

Pentru a putea obține informații despre istoricul contului lui Marcus Eriksson de acum mai bine de zece ani, avea nevoie, așa cum bănuise, de numele și CNP-ul lui Marcus, dar și de numărul de cont pe care îl avea la vremea aceea. Același lucru era valabil și pentru Erika Säveiden și Jon Langseth.

Șansa ca mama lui Marcus să-și amintească un număr de cont de-acum 20 de ani era extrem de mică. Și chiar dacă ar fi avut noroc o dată, Christer trebuia să aibă același noroc de trei ori pentru a obține vreun rezultat. Era mult mai ușor să aștepte până se întorcea psihologul din Rwanda.

Dar poate reușea să găsească altceva, pentru că tot îl trimisese Julia la vânătoare. La urma urmei, ea îi dăduse ideea. Undeva, în creier, prindea formă un gând, dar încă nu înțelegea ce e. Știa că nu va înțelege decât atunci când va fi timpul.

Mark Eric, alter egoul lui Marcus Eriksson, ridica degetele într-un gest obscen către Christer pe ecranul computerului din fața lui. Cât vorbea la bancă, intrase pe pagina lui de pe Wikipedia. Citise acolo că primul single al lui Mark fusese lansat de nou-înființata casă de discuri Not Loud Enough Records și că media comentase subiectul.

Christer citi din nou textul despre lansare, apoi apăsă pe linkul către un articol din *Expressen*. Acolo, un jurnalist critica marketingul necunoscutului Mark Eric și se întreba dacă totul era oare doar un produs cinic al unei case de discuri.

Dar înregistrările lui Mark continuaseră să apară. Câțiva ani mai târziu, același jurnalist scria un articol cu titlul *Mark Eric este aici pentru totdeauna*, unde aducea un omagiu casei de discuri pentru încrederea în artist.

Christer apăsă pe linkul către casa de discuri. Se dovedi că Mark fusese primul și cel mai mare artist al lor. Făcuseră și alte lansări, dar acelea păruseră doar niște încercări pentru unii dintre prietenii lui Marcus.

Probabil că Marcus însuși insistase pentru ei. Casa de discuri era fondată de câțiva entuziaști și un finanțator dispus să riște, care își deschisese și o agenție de PR atașată casei de discuri.

Hmm. O investiție solidă.

Căută în continuare pe Google persoanele ale căror nume le găsise în articole și apoi căută și compania care contribuise cu bani. Era o afacere de familie. O familie al cărei nume îl văzuse deja de mai multe ori în ultimele zile.

Putea, desigur, să fie doar o coincidență. Putea să fie cineva cu un nume similar. Dar gândul din mintea lui începu să capete contur.

Deschise o filă nouă în browser și o căută pe Erika Sävelden. Găsi articole despre diversele premii pe care le câștigase, dar și linkuri către o agenție, Talking Minds, care părea s-o fi reprezentat pe Erika.

Luă telefonul și formă numărul agenției. Îl răspunse imediat o femeie.

— Louise de la Talking Minds, cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua, numele meu este Christer Bengtsson și sun de la poliție, zise el. Investigăm dispariția Erikăi Sävelden, nu pot să comentez în legătură cu asta acum, dar din câte am înțeles agenția voastră a fost cea care a reprezentat-o. Poți să-mi spui câte ceva despre modul în care ați lucrat?

— Erika? exclamă femeia râzând. Nu lucram aici pe vremea aceea. Dar am auzit de ea. Primul an al ei ca lector a fost remarcabil, nu se mai văzuse așa ceva. A fost un fenomen. A primit o cantitate uriașă de cereri, care, evident, au pus bazele succesului ei.

— Ce vrei să spui? întrebă Christer căutând un creion.

— Din anumite motive, lectorii devin mai atractivi când au multe alte contracte, răspunse Louise. Dar nu trebuie să spunem cu voce tare că primele ei o sută de cereri proveneau de la aceeași companie.

— Îți amintești numele companiei?

Ascultă în liniște ce-i spunea Louise de la Talking Minds. Scrise cu creionul pe un post-it. Apoi mulțumi

și închise.

Acum știa. Se uită la ce scrisese despre Marcus și despre Erika. Era o legătură. Dar trebuia să mai găsească încă una. Urma Jon. Christer începuse deja să vadă conexiunile, înțelesese cum să privească lucrurile, așa că nu se obosi să o sune pe Josephine Langseth. Sună în schimb la Registrul Comerțului pentru a afla cu ce companii avusese legătură Jon Langseth în ultimii 20 de ani.

Se dovedi că Jon începuse la o scală destul de mică, asumându-și unele riscuri care îi aduseseră profit, vânduse companiile când ajungeau să facă profit și folosise câștigul pentru a o lua de la capăt, la scară mai mare. Dar banii lui Jon, chiar dacă până la urmă avusese o sumă considerabilă, nu fuseseră suficienți. Avusese nevoie de cofinanțatori.

Într-un articol de-acum 15 ani din *Dagens Industri* găsi un interviu cu niște oameni de afaceri suedezi și străini. Compania lui Jon era menționată în treacăt ca un exemplu de companie pe care o finanțaseră.

Și pe ecranul din fața lui Christer apăru conexiunea finală.

Informația nici măcar nu fusese greu de găsit odată ce știuse ceea ce căuta. Nimeni nu se obosise să ascundă ceva deja ascuns în multe straturi de acțiuni diferite. Și informația în sine nu avea niciun sens. Trebuia să cauți toate conexiunile în același timp.

Christer luă din nou creionul. Găsise numitorul comun pentru toate cele trei victime. Julia avusese dreptate, era vorba de bani. Doar că nu așa cum crezuse ea. Se uită la numele pe care-l scrisese pe post-it. Același nume, de trei ori. Îi era greu să creadă acest nume nu ar avea o legătură și cu Niklas Stockenberg, iar în acest caz, Niklas era într-un pericol mai mare decât și-ar fi putut imagina oricare dintre ei.

Ruben dădu furios cu piciorul în pietriș. Vizitele în tuneluri îl oboseau îngrozitor. Nu-i plăcuse niciodată metroul, iar cele mai recente incursiuni în întunericul murdar nu-i schimbaseră părerea. El și Adam primiseră misiunea să verifice ultimele stații de pe linia 16 — Zinkensdamm, Hornstull și Liljeholmen.

Probabil că trebuia să fie recunoscător că nu au de cercetat mai multe. Dar oricum și trei era prea mult. Nici măcar reprezentanților de la TS și MTR nu le mai păsa de siguranță și nu-i mai însoțeau. Din fericire, deja își făcuseră treaba la Zinkensdamm și erau aproape gata la Hornstuli.

Sincer, părea destul de puțin probabil ca Niklas Stockenberg să fie ținut captiv în subteran, cel puțin în vecinătatea stațiilor de metrou. Pe de-o parte, era foarte periculos. Trenurile treceau la fiecare cinci minute, iar el și Adam trebuiau să păstreze o distanță considerabilă, ca să nu-i ia pe sus curentul. Și pe de altă parte, nu exista niciun loc unde să ții pe cineva ascuns. Sigur că erau diverse spații, dar niciunul unde să nu fie descoperit foarte repede.

— Cred că Vincent e dus cu capul, zise el în timp ce se fereau de un tren. Ca de obicei. De ce nu e credibil că Niklas e ținut undeva la suprafață? Poate chiar lângă una dintre stații. Pare mult mai probabil.

— Sunt de acord cu tine, spuse Adam, luminând cu lanterna într-o galerie de serviciu de lângă tunelul pentru trenuri. Problema este că habar n-avem unde ar putea fi. Aici, jos, zona este măcar... limitată.

— Da, Slavă Domnului! exclamă Ruben, urmându-l pe Adam în tunelul de serviciu.

Acesta se dovedi a fi un apendice în care erau depozitate scule și paleți. La fel ca toate celelalte spații pe care le găsiseră. Gol. Nimic. Niciun loc unde ar fi putut fi ținut ascuns un ministru al justiției.

— Cred că am terminat aici, concluzionă Adam. Mai avem doar Liljeholmen.

Merseră prin tunel înapoi până la stație, unde urcară pe peron și așteptară următorul tren. Cei mai

simplu mod de a călători între două stații de metrou era, desigur, să ia metroul. Să ia trenul.

— De la Liljeholmen, metroul începe să circule în mare parte la suprafață, spuse Ruben în timp ce se urcau într-un tren de pe linia roșie, numărul 14, către Fruängen. Deci trebuie să căutăm doar într-un capăt al stației, acolo unde e partea de tunel. Pun pariu că nici acolo nu găsim nimic. Ai ceva vești de la ceilalți?

Adam se uită la telefon.

Aveau un grup de chat cu celelalte echipe de polițiști desemnați să facă cercetări, pentru a putea raporta în timp real. Departamentul IT ar fi avut, firește, ceva de comentat din punct de vedere al siguranței. Dar nimeni nu voia să lucreze inutil în zilele dintre Crăciun și Revelion. Dacă găsea cineva ceva, nu mai avea rost să caute și ceilalți în continuare.

— Toate echipele, cu excepția uneia, au terminat, îl informă Adam. Și noi, bineînțeles. Nimeni nu are nimic de raportat.

— Așa ziceam și eu, comentă Ruben cu amărăciune. E pierdere de timp.

Adam ridică dintr-o sprânceană și zâmbi.

— Ai prefera să fii în altă parte? Corectează-mă dacă greșesc, dar tu și Sara Temeric poate...?

Lăsă întrebarea să plutească în aer.

Ruben se uită la el. Trenul se zdruncină, iar el trebui să se prindă de o bară.

— Corectează-mă dacă greșesc, răspunse Ruben pe același ton ca și Adam. Dar tu și Julia Hammarsten poate...?

Adam rămase cu gura căscată. Părea complet șocat.

Ruben zâmbi mulțumit. Probabil că era bine ca Adam să realizeze că micul secret al lui și al șefei nu era chiar atât de secret pe cât păreau ei să creadă.

Trenul se opri în Liljeholmen, iar ei coborâră. Ruben se îndreptă spre capătul îndepărtat al platformei, unde trebuia să fie o scăriță care să le permită să coboare în galerie.

Încă un tunel întunecat și plictisitor. În sinea lui o vedea doar pe Sara. Zâmbetul ei incredibil.

— Pierdere de timp, mormăi el pășind în tunel cu Adam după el. Doamne, ce pierdere de timp!

Îi strânseră mâna lui Tor în timp ce acesta îi invita să intre. Sala de ședințe era una dintre cele mai anoste încăperi pe care le văzuse Milda. În mijloc se afla o masă ovală, gri-închis, iar în jurul ei erau scaune cu tapițerie gri-deschis. Arta de pe pereți, achiziționată de către stat, nu era nici ea un motiv să zâmbești. Era o încăpere în care bărbați de vârstă mijlocie îmbrăcați în costume închise la culoare se încruntau în mod regulat.

Prejudecăți, firește. Dar văzându-l pe Tor Svensson în impecabilul său costum albastru-închis, nu putea să gândească altfel.

Milda și Julia își traseră fiecare câte un scaun.

— Mulțumesc că ați venit, spuse Tor în timp ce se așezau. Știu că timpul vostru este prețios, așa că apreciez foarte mult. Eu am incredibil de multe de făcut acum, cu tot ce s-a întâmplat, așa că pur și simplu n-am cum să plec de-aici.

Tor își împleti degetele în jurul unei căni de cafea. Milda remarcase că nu le întrebase dacă vor cafea, deci nu avea să fie o întâlnire de lungă durată.

— Nu e nicio problemă, răspunse Julia. Ne-am gândit că e mai bine să auzi chiar de la noi. Milda, faci tu onorurile?

Milda își ajustă scaunul și își drese glasul.

— Da, lucrez la Institutul de Medicină Legală, începu ea. Probabil știi că poliția investighează un caz care ar putea avea legătură cu amenințarea împotriva lui Niklas Stockenberg.

— Cele trei victime de la metrou, spuse Tor dând din cap.

— Exact, răspunse Julia. Dar în căutările noastre am dat și de o grămadă de oase care erau mult mai vechi și care nu păreau să aibă vreo legătură cu celelalte trei victime.

Tor ridică din sprâncene.

— Cele trei victime contemporane au fost identificate de poliție destul de repede, continuă Milda. Dar scheletul mai vechi a fost un mister. Până când am găsit o corespondență într-o bază de date

ADN și l-am identificat pe nepotul decedatului. Nu există nicio cale simplă să-ți spun, Tor, dar mă tem că oasele îi aparțin unchiului tău.

Tor deschise ochii larg și vărsă cafea pe masă.

— Björn? exclamă el surprins. L-ați găsit pe Björn?

— Așa se pare, spuse Julia. Ne întrebam dacă ne poți povesti ceva despre el. Nu știm nimic. N-am știut nici cum îl chema, până nu i-ai spus tu numele.

Tor oftă adânc și lăsă capul în jos. Apoi ridică privirea spre tavan câteva secunde înainte să înceapă să vorbească. Vocea nu-i era la fel de sigură ca înainte.

— L-am iubit pe Björn în copilărie. Era profesor și toată lumea îl iubea. Dar Björn era maniaco-depresiv. Firește că n-am înțeles atunci despre ce era vorba, dar mi-am dat seama mai târziu. A avut perioade în care bea foarte mult și nu vorbea decât despre sinucidere. Dar viața nu a fost cum a vrut el. Linda i-a luat-o înainte.

— Linda? întrebă Julia.

— Soția lui. A fost un șoc pentru toată lumea. Fusese întotdeauna fericită și parcă fără griji. Mai ales în perioada de dinainte de incident. Dar ar fi trebuit să observăm semnele. Nu-i așa că oamenii care intenționează să se sinucidă par să se simtă foarte bine chiar înainte să o facă? Pentru că deja s-au hotărât?

Se uită la ele cu lacrimi în ochi. Julia păru că vrea să spună ceva, dar se abținu.

— Björn a venit acasă într-o bună zi și a găsit o scrisoare de adio, continuă Tor. Atunci ea era deja moartă. Au descoperit cadavrul două zile mai târziu, lângă plaja Hornstull. Björn și-a asumat toată vina. Spunea că el e vinovat, pentru că era imposibil de trăit cu el. După aceea, propriile sale frici au devenit din ce în ce mai profunde. Și într-o zi a dispărut. Toată lumea a crezut că a sărit de pe podul Västerbron, la fel ca ea. Cel mai rău este că și-a luat și fiul cu el. Întreaga familie distrusă. Groaznic. Și acum spuneți că i-ați găsit rămășițele?

Milda confirmă în tăcere, impresionată de povestea lui.

— Atunci vreau să organizez o înmormântare demnă pentru el, continuă Tor. Presupun că nu este nicio problemă să facem actele pentru rămășițele lui, doar eu sunt cea mai apropiată rudă în viață.

Milda îi aruncă Juliei o privire tristă. Își dorea să fi avut puțină cafea. Sau orice altceva cu care și-ar putea ocupa timpul pentru a nu răspunde la întrebarea lui Tor.

— Avem... nu le mai avem, șopti ea răsucindu-se pe scaun. Sunt... sunt ca...

— Rămășițele lui au fost furate, explică Julia. S-a întâmplat în noaptea de Ajun.

Tor se uită la ele câteva secunde, în timp ce chipul lui căpăta o nuanță din ce în ce mai roșie. Apoi plesni cu palma în blatul mesei gri, astfel că restul de cafea din cană se vărsă.

— Ar fi trebuit să ghicesc! Voi, polițiștii, nu puteți face nimic bine, nu-i așa? După tot ce s-a întâmplat până acum, nu puteți să aveți grijă nici măcar de niște oase? O să discut cu conducerea. Acestei echipe incompetente din care faceți parte nu i se poate permite să mai existe.

— Înțeleg că ești supărat și că asta îți trezește amintiri, zise Julia. Dar echipa noastră este extrem de competentă. Regret profund ce s-a întâmplat, dar te asigur că vom face totul pentru a-l găsi din nou. Însă trebuie să știi că au fost furate de la IML, nu de la noi. Totuși, eu am câteva întrebări care ne-ar putea ajuta în ancheta noastră.

— Nu văd cum te-aș putea ajuta, ai spus doar că rămășițele lui Björn nu aveau nicio legătură cu cele trei victime, răspunse Tor ridicându-se.

Luă niște șervețele dintr-un sertar și începu să șteargă cafeaua pe masă.

— O să vedem. Se pare că Björn a murit în 2000. Îți amintești în ce an a dispărut?

— Oh, trebuie să fi fost la începutul anilor 1990, dacă îmi amintesc bine, spuse Tor aruncând

șervețelele într-un coș de gunoi. Poate 1991 sau 1992... Dar stai! Vrei să spui că ar fi putut trăi zece ani ca om fără adăpost, jos la metrou?

— Așa se pare. Fiul lui Björn, adică vărul tău, a fost cu el. Am auzit povești despre un băiat care a crescut prin tunelurile de la metrou.

Tor clătină din cap, de parcă n-ar fi vrut să înțeleagă ce auzea.

Milda suferea și ea. Încerca, fără succes, să-și imagineze cum se simțea el. Nuanțele sumbre de culoare din încăpere păreau din ce în ce mai potrivite.

— Ce legătură are cu cazurile voastre? oftă Tor. Și cu Niklas? Nu înțeleg.

— Poate nu are nicio legătură, răspunse Julia. Dar data morții unchiului tău coincide cu o serie de evenimente din viața victimelor noastre. Nu știm ce înseamnă asta. Dacă înseamnă ceva. Însă am vrea să luăm legătura cu vărul tău. În tuneluri avea porecla *Prințul*. Deci dacă ai vreo informație care ne poate ajuta să-l găsim, te ascultăm cu interes. Alte rude, cineva cu care ar fi putut ține legătura? Presupun că și tu ești interesat să-l cunoști acum, că știi că este în viață.

Tor se uită în gol câteva secunde.

— Cine altcineva mai știe despre asta? întrebă el apoi. Ar fi o inutilă distragere a atenției de la munca mea actuală dacă ar afla mass-media.

— Sunt de acord, zise Julia. Mass-media trebuie ținută departe cu orice preț. Nu vrem să se repete ceea ce s-a întâmplat cu Walther Stockenberg. În momentul ăsta știm doar noi și ceilalți din echipa noastră.

Tor aprobă din cap, de parcă ar fi luat o decizie. Luă telefonul și formă un număr.

— Bună, Anna, eu sunt. Trebuie să-ți cer o favoare.

Îi explică repede ce-i povestiseră Milda și Julia. Confirmă din cap de câteva ori, apoi mulțumi și închise. Se uită din nou la Julia.

— Era prim-ministrul. Vă garantează că veți avea toate resursele necesare pentru a-l găsi pe fiul lui

Björn. Sau Prințul. Dar dacă întreabă cineva, nu este vărul meu.

În fiecare zi, timp de doi ani, vizită mormântul tatălui său. I se dăduse voie să facă el movila. Ceilalți o pregătiseră așa cum îl învățase tatăl lui. O înmormântare regală. O înmormântare potrivită pentru un rege.

Nu se putea observa ce conținea movila de pământ. Dar el simțea oasele când punea mâna. Îl simțea pe tata.

De multe ori obișnuia să stea de vorbă cu el. Îi povestea despre ce se mai întâmplase în lumea invizibilă. Cine mai era pe acolo. Cine plecase. Cine venise.

Dar cu fiecare lună ce trecea, devenea din ce în ce mai puțin „acasă". Fără tata, nu exista nicio familie, nicio casă în întunericul ăla.

Fără tata, era doar invizibil.

Decizia o luase încet, în timp. Era timpul să fie vizibil. Să părăsească întunericul. Poate că ar putea găsi o familie în soare, în soarele care strălucea asupra lui când era mic. Aproape că uitase cum era. Lumina, razele, căldura care se răspândeau din interior. Poate că ar putea să le găsească din nou.

Trecu mâna încet peste movila de pământ.

— Mă întorc, șopti el, în timp ce se ridică.

Venea din două luni. Ar putea aparține ambelor.

Nu le-a spus nimic celorlalți când a plecat.

Avea să-i viziteze din nou, nu îl pierduseră. Dar nu mai putea să le aparțină.

La Odenplan era plin de lume. Soarele de primăvară strălucea pe un cer albastru senin și făcuse să apară terase improvizate, pline de oameni care stăteau cu fața spre soare.

Cabina telefonică era la câteva sute de metri distanță, iar el avea în buzunarul pantalonilor cele câteva monede pe care le găsise. Știa numărul pe de rost. Tata îl învățase, dar îl învățase și că trebuie folosit doar în caz de urgență.

Aceasta era o urgență. Fusese invizibil, dar acum începea să devină vizibil. Introduse monedele, formă numărul pe care-l memorase și ascultă tonurile de apel. Acum era momentul. Acum era momentul să părăsească întunericul.

— Cioc, cioc!

Julia nu aşteptă răspuns înainte să deschidă uşa şi să intre. Primul lucru pe care l-a observat a fost că tatăl ei avea obrajii rozalii şi o privire entuziastă.

— Prim-ministrul, zise el cu o voce groasă.

Julia se aşeză pe un scaun incomod din faţa biroului şi îl privi întrebătoare.

— Da? Ce-i cu ea?

— A sunat!

— Pe cine?

— Pe mine!

— Doamne, dar nu este prima dată când vorbeşti cu un prim-ministru. Chiar ai jucat şi golf la un moment dat cu ultimul, nu?

— Da, dar Hjortén are ceva diferit. E atât de... puternică!

— Dar, te rog, tată, te înmoi imediat când vorbeşti cu o femeie care deţine o funcţie? Ai grijă că îi spun mamei că eşti îndrăgostit de prim-ministru.

— Prostii! Nu înţeleg despre ce vorbeşti!

Julia zâmbi.

Tatăl ei, şeful Poliţiei din Stockholm, coborî privirea.

— Nu-i spui nimic mamei, nu? N-ar avea niciun rost.

Julia trase fermoarul peste gură, încuie lacătul şi mimă că aruncă o cheie.

— Ce zicea? întrebă ea după o clipă.

— Cine? Mama? întrebă Egil Hammarsten, privindu-şi nedumerit fiica.

— Nu, tată, oftă Julia. Prim-ministrul. Anna Hjortén.

— Ah, da. Da. Ne-a lăudat pentru munca fantastică pe care consideră că o facem şi a vrut să-şi arate sprijinul pentru anchetă şi să mă asigure că ne va pune la dispoziţie resursele de care avem nevoie. Ochii lumii întregi sunt aţintiţi asupra Suediei, nu putem pierde încă un ministru. Vom părea o republică bananieră.

— A spus ea asta? Că vom părea o republică bananieră?

Egil se șterse pe chelia pe care se vedeau încă mici broboane de sudoare, după convorbirea cu premierul.

— Poate nu la propriu. Ei bine, nu chiar așa. Dar mesajul a fost oricum clar. Trebuie să-l găsim pe ministrul justiției în viață.

— Deci ar trebui să-l găsim pe ministrul justiției? În viață? Mă bucur ca ai clarificat asta. Și eu, care am stat aici tot Crăciunul, întrebându-mă ce trebuie să fac...

— Ai același simț ai umorului ca mama ta.

— O iau ca pe un compliment, replică Julia ridicându-se. Dar lăsând gluma deoparte, am vrut doar să vin și să-ți spun că am eliminat o parte din probe, poate ai auzit deja. Și asta este o formă de progres.

— Da, am spus tot timpul că Gustaf Brons nu ne va duce nicăieri. Ar trebui să-l asculți puțin mai des pe bătrânul tău tată.

Julia își dădu ochii peste cap, dar se abținu să comenteze. Era greu să-l mai schimbe pe tatăl său la vârsta asta. Și oricum putea să se răzbune dacă voia, povestindu-i mamei-sale că tatăl ei e îndrăgostit de prim-ministru.

— Îmi cer scuze pentru întârziere!

Milda intră în fugă, gâfâind, în sediul IML. Loke stătea aplecat peste un microscop în celălalt capăt al laboratorului, dar se ridică și o salută din cap. Observă ceasul mare de perete care arăta ora 14:30. Oh, nu! Ajunsese mai târziu decât credea.

— Te-ai întors deja de la spital? îl întrebă ea pe Loke. Îmi cer scuze din nou! Chiar nu trebuie să fii aici astăzi.

Loke se îndreptă de spate și opri microscopul.

— Nu-i nimic, răspunse el. Doar mă doare puțin. Mai mult sufletul, cred. Îmi place să muncesc. Dar pot să vorbesc o clipă cu tine?

Arătă spre colțul mic al laboratorului pe care îl aranjaseră ca loc de masă, pentru că rareori aveau timp să meargă în sala de mese propriu-zisă. Milda se cufundă într-un scaun și agită termosul de pe masă. Gol. Firește. Loke se așeză pe celălalt scaun.

— Nu e treaba mea, începu el precaut. Dar nu pot să nu observ că e ceva în neregulă. Întârzii aproape în fiecare zi la serviciu. Arăți de parcă n-ai dormit de o săptămână. Și, sincer, ești destul de distrată când ești aici. Pot face ceva?

Milda înghiți în sec, ca să nu înceapă să plângă. Încercase să le facă pe toate și, în același timp, să fie o profesionistă la locul de muncă, dar rezultatul era că se transformase într-o bandă elastică, iar acum era pe punctul de-a se rupe. Tandrețea neașteptată a lui Loke făcu banda să se desprindă la un capăt.

— Mulțumesc, răspunse ea clătinând energic din cap. Este Mykolas. Bunicul meu. E în spital. Vestea a venit ca un fulger. Sau poate că nu. Dar nu a arătat cât suferea. Cancerul s-a răspândit în tot corpul înainte de a fi descoperit și mi-au zis că nu mai are mult. Îl vizitez la spital cât de des pot, de-asta nu sunt mereu aici. Încerc să profit de momentele în care are putere și este treaz.

Se uită la Loke. Devenea din ce în ce mai greu să-și ascundă lacrimile.

— Nu știu ce-o să mă fac fără el, continuă ea.

Loke o luă de mână.

— Auzi? Ai grijă de bunicul tău. Familia e cel mai important lucru pe care îl avem. Avem persoanele dragi lângă noi o vreme și apoi nu le mai avem. Și asta ne afectează pentru tot restul vieții. Mă ocup eu de treburile de aici. Nu trebuie să știe nimeni. Și cadavrele sigur n-o să spună nimic. Doamne Dumnezeule, trei dintre ele sunt chiar schelete.

Milda începu să râdă, dar îi curgeau lacrimi pe obraji. Era minunat să poată vorbi despre asta și să aibă pe cineva care să o asculte și să o înțeleagă.

— Vizitează-l cât de mult poți, continuă Loke. Vreau să reformulez întrebarea mea din *pot face ceva* în *pot face ceva pentru tine*?

Milda își șterse lacrimile cu podul palmei și confirmă din cap.

— Chiar poți să faci ceva pentru mine, răspunse ea, scoțând telefonul.

Porni difuzorul bluetooth de pe masă și-și conectă telefonul, în timp ce căuta în lista ei de melodii de pe Spotify. Apoi alese cântecul *Eloise* al trupei Arvingarna și-l dădu la volum maxim.

— Cântecul preferat al bunicului, explică ea. Și al meu. La refren să dai ce ai mai bun din tine.

Urlară împreună în timp ce lacrimile și râsetele se împleteau cu cântecul.

— Julia! strigă Christer, intrând ca o furtună în încăpere, roșu la față și cu ochi care scânteiau de emoție. Ce bine că te-ai întors!

— Sigur, iar tu observ că ai renunțat să mai bați la ușă.

Nu era în firea lui Christer să se miște cu viteza aceea și cu atât mai puțin să nu bată la ușă, așa că trebuia să fie ceva important.

— Am găsit o conexiune legată de bani. Cum zic ăia în film: *Foooollooooow the money!*

Julia habar n-avea la ce film se referea și nici nu întrebă. Era mai interesată de legătura cu banii.

— Deci ai găsit ceva în conturile bancare? întrebă ea auzindu-și vocea nerăbdătoare. Sau ai dat de psihologul aventurier?

— Nu, nu, nu în conturile bancare. Dacă mergeam pe pista aia, probabil că stăteam și acum să caut. Dar am găsit altceva, ceea ce ne face să renunțăm la conexiunea cu psihologul.

— Ce vrei să spui? Dacă se dovedește că toți au mers la același psiholog, avem o conexiune puternică între victimele noastre.

— Posibil. Dar încă nu avem nicio informație care să susțină asta. Și în plus am găsit altceva mai concret. Ceva care nu este doar o posibilitate, ci ceva solid. Și anume, am descoperit că toate cele trei victime au avut un salt în viață, cu vreo 20 de ani în urmă. La început toți erau profund deprimați. Și nu știu, poate au mers sau nu la același psiholog. Dar eu cred mai degrabă că nu. Saltul a fost cu totul altceva. Mark Eric a avut o campanie de marketing uriașă și neobișnuit de luxoasă prin intermediul unei companii de discuri nou-înființate. Erika Sävelden a devenit într-un singur an dintr-o necunoscută, un lector consacrat, datorită faptului că a avut peste 100 de contracte. Majoritatea au venit de la aceeași companie, iar companiile start-up ale lui Jon Langseth au avut permanent investiții private în spate.

— Și? întrebă Julia, nedumerită. Nu este nimic ciudat că au fost ajutați în moduri diferite, doar este necesar

de multe ori pentru a obține succesul, nu-i așa? Nu cred că sunt singurii.

— Desigur, răspunse Christer triumfător. Dar toți au avut același binefăcător. S-a ascuns în spatele companiei deținute de familia sa, dar n-a fost greu să-l găsesc. Probabil că pur și simplu n-a crezut că o să-l caute cineva. Și n-o să-ți vină să crezi când o să-ți spun despre cine e vorba.

Julia se holbă la Christer când auzi numele celui care le dăduse un impuls lui Mark, Erika și Jon, persoana care pusese bazele succesului lor. Când auzi numele, strânse cu putere marginea biroului.

— Bineînțeles că poate să fie doar un filantrop, zise ea, mai mult pentru că trebuia să spună ceva decât pentru că ar fi și crezut. Poate a vrut doar să ajute dezinteresat pe cineva, pentru că avea o mulțime de bani.

Christer aprobă din cap.

— Firește. Dacă nu ar fi acel mic detaliu că toți cei cărora le-a fondat carierele au fost găsiți apoi sub formă de schelete la metrou. Nu poate să fie o coincidență. Și îți spun eu că, dacă ne uităm cu grijă, îi vom găsi în umbră și în trecutul lui Niklas Stockenberg.

— Nu trebuie să-l speriem, spuse Julia. Trebuie să ne grăbim încet. Sun și programez o întâlnire cu el mâine. Bună treabă, Christer!

Piesele din puzzle începeau, încet-încet, să se potrivească. Una câte una. Problema era doar că Julia încă nu putea să vadă un motiv clar la puzzle-ul ăsta, nimic care să aibă o logică.

AU MAI RĂMAS TREI ZILE

Vincent ieși dis-de-dimineață să-și ia ziarul. Așa cum nu-i plăcea muzica digitală, prefera să citească știrile într-un ziar și nu online. În zilele în care avea timp. Când deschise capacul cutiei poștale, observă că pe lângă ziar mai era acolo și o scrisoare.

Un nou mesaj de la Umbră, scris pe o foaie A4.

Luă foaia și ziarul și se întoarse prin zăpadă în casă. Nu se deranjase să dea zăpada din Ajunul Crăciunului, iar acum părea că aleea nu fusese deszăpezită niciodată. Pantofii i se umplură de zăpada rece, dar nu-i păsa deloc. Mesajul era mai important. Se opri în fața ușii și îl citi în lumina reflectorului din fața casei.

Încă n-ai înțeles.
Nu credeam că o să fie atât de greu.
Dar îți mai dau o zi.
Una.
Ne întâlnim la Gondolă diseară, la ora 18:00.
Este ultima ta șansă.

Umbra voia să-l întâlnească! În sfârșit, avea să afle cine era. Gândul îl umplu de emoție, dar și de greață. Avea doar o zi să-și dea seama ce urmărea și nu îndrăznea să se gândească la ce s-ar întâmpla cu familia lui dacă nu reușea să descifreze acest puzzle.

Dar întâlnirea de la Gondolă era o ocazie perfectă pentru a-l prinde pe cel care-l chinuia. Nu trebuia decât să-i roage pe Mina și pe Ruben să vină. Sau... Nu. Umbra trebuie să se fi gândit la același lucru. El sau ea nu și-ar da întâlnire într-un loc unde exista riscul să fie arestat.

Și Umbra încă avea un atu: Ulrika, Maria, Aston, Benjamin, Rebecka. Erau captivi. Vincent n-ar fi îndrăznit să implice poliția nici dacă Umbra l-ar fi cerut să se întâlnească în Palatul Poliției. Dar probabil

că trebuia să-i spună Minei că o să se vadă cu Umbra, pentru cazul în care i se întâmpla ceva.

Deschise ușa, intră în casa pustie și își scoase pantofii plini de zăpadă. Aprinse lumina în bucătărie și puse ziarul pe blatul de lângă chiuvetă înainte să se ducă mai departe în living. Nu stătuse acolo niciodată mai mult decât era nevoie; ultima dată când intrase fusese ca și cum cineva i-ar fi băgat un cuib de viespi în cap. Pereții parcă țipau la el și îl dureau ochii. Dar tot aprinse lumina, pentru că se săturase de umbre. Se opri cu mâna pe întrerupător și se uită brusc afară prin fereastra ce dădea în spatele casei. Nu-l surprinse foarte tare să observe că păsările se întorseseră.

Acum erau patru, ca prima dată când le văzuse. Și nici acum nu stăteau la rând — între a treia și a patra era un spațiu gol.

Hotărâse că erau împăiate. Umbra le pusese în grădina lui când nu era el acolo. Bineînțeles că ar fi putut ieși să arunce o privire mai atentă. Dar dacă prin absurd ar fi zburat, dacă ar fi fost reale, probabil că ar fi înnebunit.

O altă variantă, era, firește, că existau doar în capul lui. Se gândi la studiul despre care-i povestise lui Umberto la agenție. Efortul excesiv și stresul formează produse toxice în lobii frontali ai creierului, acolo unde rezidă gândirea rațională. Având în vedere mesajele, insinuările și amenințările pe care le primise pe parcursul toamnei, nu era de mirare dacă începuse până la urmă să halucineze.

Se scuturâ. Aceste gânduri nu-l ajutau deloc. Trebuia să facă ceva.

Se întoarse în bucătărie, găsi un pix și se așeză la masă. Era convins că Umbra se afla în spatele tuturor lucrurilor ciudate care i se întâmplaseră în ultimele zile. Felicitarea de Crăciun ruptă, ceasul deșteptător, păsările. Chiar și clepsidrele? Nu, ele erau altceva. Oricine era această Umbră, sigur nu voia să-l ajute în ancheta crimei.

Clepsidrele erau de la criminal sau de la cineva care știa ce va face criminalul. Era convins. Vincent

alungă gândul și se concentră pe celelalte lucruri.

Notă ceea ce știa pe spatele hârtiei pe care o ținea în mână. Dacă ar putea găsi un numitor comun, poate ar putea înțelege ce urmărea Umbra.

În primul rând, felicitarea de Crăciun. Benjamin descoperise că era un citat biblic. Versetele numărul 27:15 și 20:25. Le notă pe hârtie.

27 15 20 25

Apoi alarma de la ceas. Sunase la 16:30 și la 22:19. Crezuse la început că trebuia să observe ceva chiar atunci, dar probabil că orele erau mai degrabă importante. Le notă sub versetele biblice.

27 15 20 25

16 30 22 19

Și apoi corbii. Mesagerii lui Odin. Asociat cu sufletele pierdute în mai multe mitologii din întreaga lume. Era oare mesajul că Vincent era un suflet pierdut? Poate. Dar nu putea să fie doar asta. Citatele din Biblie și orele ceasului cu alarmă puteau fi reduse la numere din două cifre. Putea să facă la fel cu păsările? Închise ochii și își aminti modul în care stătuseră în zăpadă de cele patru ori când le observase.

Prima dată au fost patru păsări, cu un spațiu gol între prima și a doua.

A doua oară au fost două păsări, două spații goale între ele și apoi un spațiu gol în dreapta.

A treia oară când le observase, fuseseră tot două păsări, dar cu trei locuri goale între ele.

Și apoi ultima dată, patru păsări cu un spațiu gol între a treia și a patra.

Simplifică aceste imagini clare, înlocuind păsările cu pătrate negre și spațiile goale, cu pătrate albe. În imaginația lui, vedea acum patru rânduri pătrate negre și albe.

Negru — alb — negru — negru — negru.

Negru — alb — alb — negru — alb.

Negru — alb — alb — alb — negru.

Negru — negru — negru — alb — negru.

Era bine, dar încă nu erau numere. Dar alb și negru erau condiții opuse. Era ca da și nu, pornit și oprit.

Viu și mort.

Era binar.

Corbii erau un cod binar.

Deschise ochii și luă pixul. Transformă pătratele negre în cifra unu și pătratele albe în zero.

10111 10010 10001 11101.

Patru numere binare. Scrise linia numerică 16 8 4 2 1 sub fiecare număr. Adună numerele care aveau un 1 deasupra și le ignoră pe cele care erau sub un 0, reușind astfel să le transforme în numere reale.

23 18 17 29

Noile numere le notă sub citatele din Biblie și ceasul cu alarmă.

Acum avea trei rânduri.

27 15 20 25

16 30 22 19

23 18 17 29

Avea o bănuială puternică. Dar avea nevoie de un al patrulea rând ca să se asigure că e corectă. Ce îi lipsea?

Se ridică și se îndreptă spre birou. Oare era ceva ascuns în cadourile pe care le primise de la Umbră? Nu, deja rezolvase acele provocări. Trebuia să fie altceva.

Se duse din nou în bucătărie și își ațintì privirea asupra calendarului de perete care încă afișa teorema lui Fermat. Uitase să o întrebe pe Maria cine încercuise datele de 21, 24 și 28 decembrie. Și acum nu mai putea să o întrebe.

21, 24 și 28!

Oh, nu.

Întoarse pagina la luna ianuarie. Și într-adevăr, era încercuită și data de 14 ianuarie. Umbra îi dăduse primele patru numere cu mult timp în urmă. Dar Vincent nu-și dăduse seama. Cu mâna tremurând, scrise cele patru numere din calendar deasupra celorlalte, pentru că, din punct de vedere cronologic, erau primele pe care le primise.

21 24 28 14

27 15 20 25

16 30 22 19
23 17 18 29

Știa exact la ce se uită. Dar refuza să calculeze. Nu mai suporta. Umbra putea să-l batjocorească oricât de mult dorea. Vincent închise ochii. Afară, soarele tocmai începea să răsară. Dar în el, întunericul se strecura tot mai aproape.

— Bineînțeles că vreau să ajut cât de mult pot. Dar firește că ar fi fost mai practic dacă am fi putut rezolva toate astea când ne-am întâlnit ultima dată.

Tor dădu din mâini și îi aruncă Juliei o privire hotărâtă.

— Apreciem că ți-ai făcut timp și că ai putut să vii tu de data asta, spuse Julia, privindu-l cu atenție de unde stătea, vizavi de el în sala pentru interogatorii. Din păcate, nu aveam aceste informații când ne-am întâlnit ultima dată.

Cuvântul care îi veni spontan în minte, în timp ce îl studia pe bărbatul din fața ei, era *impecabil*. La Tor, niciun fir de păr nu părea să stea aiurea.

— Mina e aici? întrebă el.

— Nu. Știu că ați avut o legătură prin Niklas, așa că e cel mai bine să se ocupe de interogatoriu cineva cu care n-ai legături personale.

— Interogatoriu? se indignă Tor. Sunt bănuit de ceva? În acest caz, o să-mi sun întâi avocatul.

Julia clătină din cap. Se ocărî în sinea ei pentru cuvintele alese; dăduse dovadă de lipsă de tact. Însă ancheta începuse să o obosească. Iar haosul de acasă nu îmbunătățea situația. Era obosită. Foarte obosită.

— Îmi pare rău, m-am exprimat greșit. Probabil pentru că de obicei țin interogatorii în această încăpere. Dar a apărut ceva și avem nevoie de ajutorul tău.

— După cum am spus, vă ajut cu orice pot. Absența lui Niklas este groaznică din toate punctele de vedere. Atât pentru mine personal, cât și pentru țară.

Julia se aplecă spre el.

— Atunci probabil că poți să-ți imaginezi presiunea asupra noastră în acest moment, îi șopti ea. Ne-a sunat nu demult prim-ministrul.

— Da, Anna este extrem de îngrijorată pentru Niklas, încuviință Tor. Am vorbit cu ea chiar azi-dimineață. Ea și Niklas au o... relație apropiată.

— Atunci putem să trecem la întrebările mele? întrebă Julia nonșalant.

Era ceva ce învățase repede după ce devenise anchetator. Cu cât părea mai puțin interesată de răspunsurile la întrebările pe care le adresa, cu atât cei întrebați erau mai neglijenți cu răspunsurile.

— Dă-i drumul, zise Tor bătând din palme. Cu cât terminăm mai repede, cu atât mai repede mă pot întoarce să încerc să am grijă de statul de drept în Suedia.

Julia pricepu. Tor avea o părere foarte bună despre el.

— Am găsit în sfârșit o legătură între oamenii ale căror oase au fost găsite la metrou, începu ea.

Tor părea s-o aștepte să continue.

— Acum 20 de ani, toate victimele au avut unele... dificultăți.

— Dificultăți?

Bărbatul din fața ei părea nedumerit. Impecabil și nedumerit.

— Nu erau într-un moment bun în viața lor. Dar am descoperit că, din fericire, au primit ajutor pentru a depăși momentul.

Julia făcu o pauză, pentru că Tor părea să nu știe despre ce vorbea. Ea aruncă o privire discretă către camera de filmat din colț, ca să verifice dacă încă înregistrează.

— Cum adică au primit ajutor? întrebă el.

— Ajutorul a fost ușor diferit. Financiar. Relații. A venit de la actori diferiți. Dar la bază există o companie care este numitorul comun. Îți sună cunoscut Hird AB?

Tor tresări.

— A fost compania tatălui meu sau, de fapt, a bunicului meu, răspunse el. Dar cum... Ce vrei să spui?

— Ai fost implicat în această companie?

— Nu, n-am fost niciodată deosebit de interesat de afaceri. Am intrat devreme în politică, am început chiar din organizația de tineret. Afacerile familiei mele mi-au oferit într-adevăr o existență confortabilă,

n-o să neg. Dar n-am fost niciodată implicat în vreun fel. În niciuna dintre companiile familiei.

— Asta s-a întâmplat după moartea tatălui tău, spuse Julia calmă, privindu-l în ochi. Iar bunicul tău a murit în 1983.

— Nu știu nimic, răspunse Tor, părând acum evident foarte confuz. E gestionată într-un fel. Eu nu știu chestii de genul ăsta, mie mi se pun bani în cont în fiecare lună, apoi există mai multe conturi pentru scopuri diferite. De exemplu, există unul pentru întreținerea casei.

— Deci nu știi nimic despre investițiile făcute acum 20 de ani, de exemplu în Jon Langseth, Erika Säveldén sau Marcus Eriksson? Sau chiar în Niklas Stockenberg?

Tor reacționă puternic când auzi numele lui Niklas.

— Ce legătură are el? N-a pomenit niciodată ceva despre o perioadă când el... cum ai zis? Nu a avut un moment bun în viața lui. Și vrei să spui că s-a făcut vreo plată către Niklas din partea familiei mele? Nu, ar fi trebuit să aud despre așa ceva. Mass-media află imediat chestii de genul ăsta.

— Te superi dacă ne uităm mai atent la tranzacțiile financiare de la Hird AB?

— Uită-te la ce vrei. N-am nimic de ascuns. Nu m-au interesat niciodată banii. Scopul meu a fost întotdeauna să schimb ceva. Să îmbunătățesc.

— Cum te-ai raportat la... trecutul familiei tale? Dat fiind faptul că ai ales să nu fii activ în afacerea de familie?

— Presupun că te referi la bunicul Harald?

Tor oftă și clătină din cap.

— Recunosc că nu este o parte foarte frumoasă din istoria familiei noastre. Dar nici nu l-am cunoscut prea bine. Eram mic când a murit, așa că am auzit doar poveștile spuse de alții. Cu toate acestea, nu trebuie să uităm că erau alte vremuri atunci. Oameni credeau pe bune că poți să cataloghezi rasele de oameni în funcție de circumferința craniului. Deși nu știu, poate că funcționa la fel ca testele ADN atât de

populare azi, care-ți permit să-ți determini originile. Anul trecut, Niklas a făcut cadou de Crăciun astfel de teste pentru tot personalul și ne-a încurajat să trimitem mostre, pentru că el credea că este incitant și, da... probabil că este și o variantă de a găsi un *noi și ei*. Omenirea s-a ocupat de diviziuni și grupări încă din cele mai vechi timpuri.

— Nu știi nimic despre vreo legătură între tatăl tău, Rune, sau bunicul tău, Harald, și victime? Sau cu Niklas?

— Nici nu le-am auzit numele înainte să le pomenești tu. Sunteți siguri că Niklas și rămășițele de la metrou au vreo legătură?

— Vrei să spui că ai o teorie mai bună?

— Eu, personal, cred că motivul din spatele răpirii lui Niklas este politic.

— Politic? Ce vrei să spui?

Julia verifică din nou discret camera. Scria cu roșu *Record* pe display.

— Haos. Piatra de temelie a oricărei schimbări politice. Haos, repetă Tor.

— Nu mă pricep atât de bine la politică, trebuie să-mi explici mai detaliat ca să înțeleg.

— Tu ai ordine. Și haos. Doi poli opuși. Două lucruri constante cu un sens clar. Cu toate acestea, ele pot fi văzute din puncte de vedere complet diferite, în funcție de privitor. După războaiele mondiale din Occident, a apărut ideea de democrație, definită ca libertate politică și opoziție legitimă. China, pe de altă parte, este percepută ca un blocaj și ineficiență. Ordine sau haos? China face distincția între liberalismul economic și cel politic. Liberalismul pieței este bun, dar nu și o opoziție legitimă, libertate religioasă, libertate de asociere sau libertate de exprimare. Noi, în Suedia, credem că democrația este norma, că este scopul evident al tuturor națiunilor. Dar Herbert Tingsten a scris încă din 1933 că nu e evident că democrația va supraviețui. Este democrația ordinea? Sau este democrația haosul?

— Și ce crezi că are asta de-a face cu dispariția lui Niklas? întrebă Julia.

Tor se aplecă către ea, peste masă.

— Cred că cineva vrea să creeze haos. Răpindu-l și probabil și ucigându-l pe ministrul justiției. Poate că o să mai fie atacuri asupra demnitarilor politici. Haos, cum am mai spus. Suntem deja pe drumul cel bun, dacă ne uităm la cum arată țara asta acum. Știu că voi, la poliție, faceți tot ce puteți. Dar e prea târziu. Arme. Contrabandă cu droguri. Violență în numele onoarei. Țara se clatină pe marginea prăpastiei, iar moartea ministrului justiției poate fi unul dintre lucrurile care ne va face să cădem în întunericul haosului. Și dacă vrea cineva să ne împingă în prăpastia asta, este posibil să vrea să creeze altceva. Ceva nou, care înainte era de neconceput. Mulți cred că Tingsten avea dreptate și că democrația nu mai e de actualitate. Că doar o mână puternică este cea mai potrivită pentru a ne conduce țara în fața provocărilor cu care se confruntă. Cu asta cred că avem de-a face mai degrabă. Și n-are nimic de-a face cu felul în care și-a lansat cariera un star rock suedez sau cu prelegerile unui lector.

Pufni când menționă asta, iar Julia se ridică.

— Mai am câteva întrebări. Dar, din păcate, trebuie să mă duc să-mi pudrez nasul.

— Te aștept aici, răspunse Tor, întinzându-se după un pahar cu apă aflat pe masă în fața lui.

Julia ieși din sala de interogatoriu și se duse spre toaletă. Când ajunse după colț, scoase telefonul și-l sună pe unul dintre procurorii pe care îi avea lista ei de contacte.

— Bună ziua, sunt Julia Hammarsten. Am nevoie de o decizie rapidă de arestare preventivă. Tor Svensson. Da, *acel Tor Svensson*. Trimit imediat toate documentele de care ai nevoie. Mulțumesc. Și este vorba de ministrul justiției, așa că nu cred că trebuie să subliniez importanța unei proceduri rapide. Mulțumesc.

Cu o expresie sumbră, încheie conversația. Tor poate că era impecabil, dar nu era perfect. Mințea. Încă nu știa *de ce* mințea. Dar știa *că* mințea. Făcuse exact greșeala la care sperase Julia. Spusese prea multe.

Adam se uită la biletul pe care scrisese numele asistentei sociale. Mandy Wall. Mergea încet pe coridorul instituției, uitându-se la plăcuțele cu nume de pe uși. O găsi la ușa cea mai îndepărtată și bătu.

— Intră! strigă cineva de partea cealaltă a ușii.

Mirosea a scorțișoară și brad când intră în micul birou, iar el localiză rapid sursa: o lumânare parfumată. Trosnea aproape ca un foc de șemineu și, împreună cu un sfeșnic de Advent și niște beculețe colorate făceau încăperea să fie neașteptat de primitoare.

Făcu un pas și o salută pe asistenta socială, care-l aștepta.

— Vrei să aprind lumina? întrebă Mandy Wall. Stau mult la calculator și atunci e mai plăcut fără lumina de la lustră. Și dacă tot trebuie să lucrez de Crăciun, măcar să fie o atmosferă plăcută. Ia o turtă dulce.

Mandy Wall era o femeie voluptoasă, cu forme generoase, îmbrăcată într-un pulover roșu. Arătă spre o cutie cu turtă dulce din fața ei, dar Adam clătină din cap.

— De unde ești? întrebă ea.

Îl privi îmbietor.

— Părinții mei erau din Uganda, răspunse Adam.

Încă se simțea ciudat să vorbească despre mama lui la timpul trecut. Nu știa dacă se va obișnui vreodată.

— Dar mama a venit aici singură, când era însărcinată cu mine, continuă el. Obținuse un post la Universitatea din Uppsala.

— Eu, din Somalia, replică Mandy. L-am cunoscut pe soțul meu, Anders, când el era acolo cu afaceri. Cu peste 30 de ani în urmă și acum trei copii frumoși.

Arătă cu mândrie o fotografie de familie înrămată de pe birou.

— Ai copii?

— Nu, nu încă, răspunse Adam, imaginându-și-i pe Julia și pe Harry.

Schimbă rapid subiectul.

— Ei bine, am câteva întrebări despre o familie pe care am văzut-o pomenită în niște rapoarte pe care le-

ai întocmit tu.

— Rapoarte? Deci au fost făcute rapoarte de atenționare cu privire la familie?

— Da, în mod repetat, de către cunoscuți ai familiei. Această familie tocmai a apărut într-o anchetă la care lucrăm acum, așa că șefa mea a considerat că merită să verificăm. Și atunci am găsit rapoartele. Au fost implicate la vremea aceea atât serviciile sociale, cât și poliția.

— La vremea aceea?

— Da, trebuie să te avertizez că s-a întâmplat acum peste 30 de ani.

Mandy se strâmbă de parcă tocmai i-ar fi pus ceva urât mirositor în poală. Bănui că arhivele serviciului social, ca și cele ale poliției, erau la fel de în urmă când era vorba de digitalizare. Ea arătă cu degetul spre un scaun, iar el se așeză. Nu mai putu rezista mirosului de turtă dulce și luă o bucată în formă de inimioară.

— Vai, vai, trebuie să fi fost chiar când am început să lucrez aici, zise ea. De atunci, am avut de-a face cu mii de familii. Ai numele lor?

Adam confirmă. Începu să vorbească, dar avea încă gura plină de turtă dulce, așa că trebui să mestece înainte să poată continua.

— Svensson. Björn și Linda Svensson, cu un fiu. Am numărul cazului aici.

— Genial, e mai ușor atunci.

Mandy își puse o pereche de ochelari care atârnau de un șnur în jurul gâtului, luă hârtia lui Adam și începu să tasteze informațiile în calculator. Fredona încet în timp ce scria, iar sunetul se amesteca plăcut cu trosnetul lumânării parfumate.

— Uite-i! exclamă Mandy, sprijinindu-se de monitor. O da, de ei îmi aduc bine aminte. Ambii părinți au avut probleme mintale. Björn a fost internat de mai multe ori la psihiatrie pentru tratamentul bolii maniaco-depresive, sau mă rog, tulburare bipolară, cum se spune astăzi. Iar Linda a suferit de depresie. Știu că am discutat mult despre băiat, Mattias, ne

gândiserăm să-l plasăm la altă familie. Dar problema, dacă acesta este cuvântul potrivit, a fost că în perioadele lor bune, atât Björn, cât și Linda, erau părinți buni. Și genul ăsta de lucruri este foarte complicat. Am ales să nu-l dăm în plasament pe Mattias și, în schimb, am încercat să-i ajutăm pe Linda și pe Björn cu ce am putut. Dar n-a fost suficient.

— Din câte am înțeles, mama s-a sinucis, nu?

Julia îi povestise puținele lucruri pe care le aflase de la Tor despre soarta tragică a familiei. Un destin groaznic. Dar Mandy se încruntă.

— Așa este, s-a sinucis. Linda a sărit de pe pod, la Västerbron. Și după aceea Björn a dispărut cu băiatul. Am presupus că l-a ucis pe cel mic și că apoi s-a sinucis și el, dar cadavrele lor nu au fost găsite niciodată. Tragic. Incredibil de tragic. Björn a avut și sprijinul familiei. Am vorbit de multe ori cu fratele lui, stai să văd cum îl cheamă... Ei bine, uite aici, Rune. Rune Svensson. Petreceau mult timp împreună, toată familia. Rune a încercat să-i ajute cât a putut.

Ea își scoase ochelarii și se întoarse din nou spre el.

— De ce întrebi despre această familie? întrebă ea, întrerupându-i gândurile. I-ați găsit?

— Din păcate, nu pot spune mai multe acum, răspunse Adam.

Mandy aprobă scurt din cap. Era evident că nu era prima dată când auzea aceste cuvinte.

— Îți scot asta la imprimantă, replică ea. Sper să vă fie de ajutor.

Apoi, brusc, se lumină la față.

— Te rog! Mai ia o turtă dulce!

Adam ezită.

— Scot papucul dacă nu mai iei încă o inimioară de turtă dulce.

Adam își ridică mâinile dezarmat și-și simți zâmbetul larg. Mama lui îl amenința mereu cu papucul. Luă cu bucurie încă o inimioară de turtă dulce.

Vincent aruncă o privire în sufrageria Minei, ca să se asigure că nu-i auzea Nathalie. Părea profund absorbită de cel mai recent sezon de pe Netflix, ceva ce urmăreau tinerii în ziua de azi. El îi propusese să se uite la *Doom Patrol* pe HBO Max, dar ea îi aruncase o privire ciudată.

— Îți mulțumesc că m-ai lăsat să vin, spuse el.

— Poți să vii aici oricând, credeam că știi deja, răspunse Mina zâmbind. N-am prea putut să țin oamenii la distanță.

Puse în frigider resturile de la masa de prânz a ei și a lui Nathalie. Vincent nu spuse nimic. Deci Mina păstra resturile de mâncare. Era un mare pas înainte. Bănuia că le păstra pentru Nathalie și nu pentru ea, o limită tot exista. Și totuși...

— Păreai îngrijorat la telefon, replică Mina.

El confirmă din cap, scoase hârtia cu mesajul pe care îl lăsase Umbra în cutia poștală și i-o dădu Minei.

— Nu știu dacă *îngrijorat* este cuvântul potrivit. Umbra vrea să mă cunoască în seara asta.

Ea citi cu ochii cât cepele mesajul scurt.

— La Gondolă? Foarte bine, putem să umplem locul cu polițiști în civil...

— Nu, o întrerupse Vincent. Te rog, nu. Familia mea... poate avea probleme.

Din living se auziră zgomote triste și cineva din serial care strigă un nume.

— Idiotule! replică Nathalie cu voce tare. Foarte nerealist.

— Ai vreo veste de la ei? șopti Mina. De la familia ta?

Vincent clătină din cap, sprijinindu-se apoi de masa din bucătărie.

— Nimic. Încerc să nu mă gândesc prea mult la ei. Mă concentrez să-i dau Umbrei ceea ce își dorește. Și asupra anchetei cu oasele. Poate suna îngrozitor, dar... dacă aș începe să mă gândesc la familia mea, n-aș mai putea face nimic. Nu m-aș mai putea ține pe picioare și n-ar fi de folos nimănui. Trebuie doar să am încredere că sunt îngrijiți destul de bine. Umbra n-are de ce să le facă rău, pe mine mă vrea.

Mina întoarse hârtia pe care o ținea în mână.

— Ce-i asta? întrebă ea surprinsă când văzu numerele de pe spate.

Vincent se uită la matricea pe care o crease cu numerele Umbrei.

21 24 28 14
27 15 20 25
16 30 22 19
23 18 17 29

— Este un alt mesaj de la Umbră. Aceste numere provin de pe calendarul meu de perete, o felicitare de Crăciun pe care am primit-o, ceasul cu alarmă și grădina mea. Cred că Umbra vrea să-mi arate că semnificația lor se repetă în tot ceea ce fac. Că există peste tot în jurul meu.

— Despre ce semnificație vorbim?

Muzica din living se schimbă într-un bas care pulsa. Ceva în serialul TV al lui Nathalie era evident incitant.

— Același lucru pe care Umbra mi l-a amintit toată toamna, răspunse Vincent. Hai, stai jos.

Îi dădu un pix.

— Dacă aduni fiecare rând, ce-ți dă?

Mina tăcu câteva secunde în timp ce arăta către fiecare număr cu pixul.

— Toate rândurile au aceeași sumă, răspunse ea apoi. E 87.

— Corect. Încearcă să le aduni de sus în jos acum.

Mina se concentră. El observă că ea calcula repede în capul ei.

— Ce naiba..., exclamă ea. Fiecare coloană dă 87.

Vincent îi luă pixul din mână și arătă cu el spre rânduri, iar apoi pe coloane.

— Așa că ai suma 87 în ambele sensuri.

Apoi trase o linie orizontală între rândul doi și trei și o linie verticală între a doua și a treia coloană. Numerele erau acum împărțite în patru pătrate egale, cu patru numere în fiecare. Arătă spre pătratul din stânga sus.

— 21 — 24 — 27 — 15, citi ei. E tot 87. Sau aici, pătratul de alături. 28 — 14 — 20 — 25. Din nou, 87. La fel și cu celelalte două. Toate aceste patru pătrate dau 87.

— Dar cum calculezi..., începu Mina.

— Oh, asta nu e tot. Uită-te la numerele din cele patru colțuri. 21 — 14 — 23 — 29, adică 87. Sau cele două diagonale 21 — 15 — 22 — 29 și 14 —20 — 30 — 23. Ambele, 87. Și mai există și alte moduri de a ajunge la 87.

Mina clătină din cap, de parcă nu-i venea să creadă ce vedea.

— Se numește pătrat magic, spuse Vincent. Este o problemă veche de matematică. Și a fost, de asemenea, numărul final al primului meu spectacol, când lumea a auzit pentru prima dată despre mentalistul Vincent Walder. Pentru Umbră, totul e un cerc. Începutul și sfârșitul meu. Alfa și Omega mea. Marea mea finală. Și oriunde mă întorc, totul se reduce la asta.

Mototolì hârtia. Nu mai voia să o vadă.

— Mamă, mai avem turtă dulce? strigă Nathalie din living.

— Uită-te și tu, strigă Mina înapoi.

Sunetul de la televizor se stinse când Nathalie puse episodul pe pauză. Intră în bucătărie și începu să scotocească prin cămară. În cele din urmă, găsi o cutie de plastic roșie și scuturâ ușor. Era mai mult de jumătate plină.

— Și voi de ce sunteți așa de ciudați? Ați tăcut imediat ce am intrat eu. Aveți secrete?

— Avem de lucru, răspunse Mina. Dar ești binevenită să stai și să asculți.

— Ați mai aflat ceva despre tata sau bunicul?

— Din păcate nu, draga mea. Dar facem matematică. Vrei să ni te alături?

— Ai înnebunit! Sunt în vacanță.

Nathalie dispăru cu cutia de turtă dulce. Era bine că se comporta ca un adolescent normal, în ciuda

faptului că se afla în mijlocul unei traume, cu un tată dispărut și un bunic ucis.

— Nu înțeleg, spuse Mina, întorcându-se către Vincent, după ce auzi din nou sunetul de la televizor. De ce 87? Ce reprezintă?

— Nu ți-i minte? Nu, sigur, de ce să-ți aduci aminte? Cifrele opt și șapte reprezintă 8 a 7-a. Adică 8 iulie. Ziua de naștere a mamei mele. A fost ceva ce mi-a reamintit Jane cu leopardul ei. Potrivit Umbrei, vara în care a murit mama este punctul meu alfa. Începutul meu. De fapt, subliniase asta deja prin articolul pe care l-a trimis lui Ruben. Niciunul dintre noi n-a observat atunci. Iar Crăciunul acesta... este aparent sfârșitul meu.

Mina îi luă din mână hârtia împăturită, o desfăcu și se uită la numerele care fuseseră ascunse peste tot în viața lui de zi cu zi.

— Asta nu este o persoană sănătoasă la cap! remarcă ea.

Vincent aprobă încet.

— Deci acum înțelegi de ce trebuie să fiu singur când mă întâlnesc cu Umbra. N-ai voie să le spui nimic Juliei și celorlalți.

Mina se uită la el fără să răspundă.

— Dar poți să-mi faci o favoare? continuă el. Dacă n-am dat niciun semn de viață până diseară la ora 20, te rog să începi să mă cauți cu toate uniformele și sirenele.

Mina încercă să găsească termenii potriviți ca să descrie atmosfera din sala de ședințe. *Apăsătoare* era singurul care-i venea în minte. Ajunseseră la un punct în anchetă în care tot ce fusese blocat sau se mișcase prea încet începuse brusc să accelereze spre obiectiv, spre soluție.

Deși încă nu era totul clar.

— Unde e Loke? întrebă Ruben privind în jur.

— Milda n-a putut renunța acum la el, răspunse Julia. Trebuia să meargă la doctor sau ceva de genul ăsta.

— Of, tocmai când începusem să mă obișnuiesc!

— O să se întoarcă, o să vezi, spuse Julia. Începem cu tine, Adam.

Adam își drese glasul și dădu din cap.

— Am vorbit cu asistenta socială care a fost responsabilă de familia Svensson. Atât Björn, cât și Linda aveau probleme psihice și s-a discutat de mai multe ori posibilitatea plasamentului pentru băiatul lor, Mattias. Dar Björn și Mattias au dispărut la scurt timp după ce Linda s-a sinucis, sărind de pe podul Västerbron. S-a presupus că sunt morți, că Björn s-a sinucis, și așa cum a spus și Tor, că a luat și băiatul cu el.

Adam se strâmbă.

— În schimb, au locuit în tuneluri, zise Ruben. La naiba! Ce destin au unii!

— Iar Tor Svensson este vărul băiatului, Mattias? întrebă Mina încercând să înțeleagă.

— Tor a venit aici acum două ore, spuse Julia. Ca să răspundă la câteva întrebări. Și, în urma sesiunii de întrebări și răspunsuri, am cerut arestarea preventivă. Imediată.

Toți cei din jurul mesei părură aproape șocați.

— Probabil că n-o să țină, continuă ea. Încă așteptăm decizia procurorului, deocamdată l-am invitat pe Tor la masa de prânz ca să-l mai ținem aici. Aș prefera să nu iasă din clădire.

— Iartă-mi întrebarea stupidă, interveni Ruben. Dar... ce naiba, serios? Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să aveți răbdare, nu vreau să vă spun încă. Nu înainte să vadă Vincent înregistrarea interogatoriului, ca să-și spună părerea bazată pe comportamentul lui Tor. Nu vreau să-l influențez cu ceva.

— N-ai fost acolo? întrebă Ruben întorcându-se către Vincent.

— Nu, și probabil că a fost mai bine așa. La urma urmei, am fost prezent la mai multe interogatorii în ultimii ani. Exista riscul ca Tor să știe despre chestia asta. Dacă aș fi fost în încăpere când a venit, poate că ar fi intrat în defensivă. Și bănuiesc că Julia nu-și dorea așa ceva. Dar mi-ar plăcea să văd înregistrarea imediat ce terminăm aici.

Julia confirmă din cap. Minei încă îi era greu să înțeleagă ce spusese Julia; se lupta cu ideea că Tor cel corect și insipid urma să ajungă în arest. Era aproape absurd să ți-l imaginezi acolo. Ca și ceilalți, nu înțelegea nimic.

— Ne-am uitat puțin și la trecutul comun al lui Tor și Mattias, spuse Julia, dând din cap către Christer. Ai făcut un rezumat despre familie, poți să ne explici tu?

Christer își drese glasul și luă niște hârtii de pe masă.

— Björn, tatăl lui Mattias, a fost, după cum am mai spus, fratele tatălui lui Tor, Rune. Tatăl celor doi, Harald, este un tip interesant. A fost unul dintre puținii suedezi despre care se știe că a fost în Germania în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial și a luptat pentru Hitler. Se spune că ar fi fost la Dachau, unul dintre lagărele de concentrare din Germania.

— Nu știam că au existat suedezi care au luptat pentru Hitler! exclamă Ruben cu ochii cât cepele.

— Au fost o mulțime de suedezi naziști în timpul Celui de-Al Doilea Război Mondial, pufni Christer. Unii dintre ei au fost chiar suficient de nebuni încât să plece în Germania pentru a lupta pentru al Treilea Reich.

— Și Harald n-a avut de suferit? întrebă Adam.

Christer clătină din cap.

— Harald provenea dintr-o familie extrem de înstărită, o familie renumită de bancheri. S-a întors acasă și a ocupat o funcție bună la Hird AB, care era o afacere de familie. După aceea nu s-au mai auzit multe despre el. Cei bogați se descurcă întotdeauna.

— Au fost și fii naziști? întrebă Mina curioasă.

— Nu există nicio informație în sensul ăsta. Rune a continuat să gestioneze afacerile familiei. Björn a devenit profesor de suedeză și istorie. Până când... mă rog, până când nu a mai fost el.

— Și odată ce au ajuns în tuneluri, Björn și Mattias au devenit Rege și Prinț, completă Julia. Mina, când ai fost acolo și ai vorbit cu Vivian și cu ceilalți, au spus cumva când a plecat Prințul de acolo?

— Nu, nu prea, răspunse Mina. Dar au vorbit despre el ca și cum era doar copil și mi-au arătat cât de înalt era și, într-adevăr, era un copil. Așa că am presupus că n-a mai fost acolo de când era mic.

— Încă nu e nimic clar, spuse Julia. Conform numărătorii inverse a robotului telefonic, avem trei zile să-l găsim pe Niklas Stockenberg. Probabil că până atunci n-o să avem timp să punem cap la cap toate piesele puzzle-ului. Important este să înțelegem suficient de mult ca să ne dăm seama unde se află. Sau cine l-a răpit.

Vincent scoase brusc un geamăt puternic, care o făcu pe Mina să tresară.

— Ce ai? întrebă ea privindu-l îngrijorată.

— Cartea de vizită cu numărul de telefon pe care l-a primit Niklas. Sigur au primit și Jon, Marcus și Erika. De aceea și-au schimbat comportamentul, în moduri ușor diferite. Toți știau că vor muri cu două săptămâni înainte să se întâmple.

— La naiba! exclamă Ruben. Și apoi oasele lor au ajuns în tunelurile de la metrou.

Rămaseră tăcuți o vreme.

— Nu știu dacă e momentul potrivit, dar, așa cum am spus, m-am întâlnit cu Akai, spuse Adam. Cel care a găsit oasele lui Jon Langseth. Mi-a arătat o pictură

murală uimitoare pe care a făcut-o anul trecut și care prezintă gașca pe care am întâlnit-o acolo. Este cu adevărat talentat.

Adam scoase telefonul și căută printre poze. Când o găsi pe cea pe care voia să le-o arate, le dădu telefonul.

— *Don't swipe right, don't swipe left, just look*, cum se zice de obicei pe Instagram, chicoti Ruben dându-i telefonul Minei după ce văzuse poza.

Mina se uită la telefon. Ura din suflet telefoanele altor oameni. Erau pline de bacterii. Dar trase aer în piept și îl luă — curiozitatea era mai puternică decât paranoia. O să se dezinfecteze cu spirt din belșug după aceea.

Adam avea dreptate. Pictura era extraordinară. Îi recunoscu pe toți. Vivian. Kjelle. O.P. Natasha. Doar o singură față era necunoscută. Cineva chiar scrisese *Sussi a fost aici* peste o mare parte din fața persoanei, așa că detaliile trăsăturilor nu puteau fi deslușite. Dar era ceva pictat deasupra capului. Arătă spre acea parte a fotografiei și întoarse telefonul mobil spre Adam.

— Ce-i asta? E blițul chiar acolo, așa că nu pot să văd ce e. Dar tu ai văzut pictura la fața locului, îți mai amintești ce reprezenta?

Adam se uită o clipă în tăcere.

— Nu prea știu. Am crezut că e ca un fel de aureolă. Poate a fost cineva care a murit acolo, jos. Nu știu.

Ridică din umeri. Mina privi în continuare imaginea, până își dădu seama la ce se uita.

— Nu este o aureolă. E o coroană. Ca a unui rege. Sau... a unui prinț.

În cameră se lăsă liniștea, iar Julia se grăbi să se uite la poza de pe telefon.

— Mina are dreptate, exclamă ea. Dar ăsta e un adult, nu un copil. Și pictura a fost făcută anul trecut?

Adam confirmă din cap.

— Și ar trebui să-i reprezinte pe cei care locuiesc acum în tuneluri? întrebă Julia cu o voce gravă. Atunci nu poate să fie Regele. Dacă îl reprezintă pe fiul lui, asta înseamnă că vărul lui Tor încă se perindă

prin tuneluri. Şi dacă Prinţul i-a făcut tatălui său o înmormântare regală...

— ...atunci poate foarte bine să fie el cel care i-a îngropat şi pe ceilalţi, exclamă Vincent. Trebuie să-l găsim pe Mattias.

Camera video miniaturală pe care o instalase Julia în sala de interogatoriu filmase conversația cu Tor la o rezoluție mare, 4K. Prin urmare, Vincent putu mări chipul lui Tor ca să observe detaliile. Nu că ar fi fost nevoie, era evident dacă știai ce cauți. Și Vincent știa.

Oprise înregistrarea de pe laptop chiar înainte ca Julia să spună că victimele se confruntaseră cu dificultăți.

— Uită-te aici! îi spuse el Minei, care stătea lângă el. Ce vezi?

O privi cu coada ochiului și simți cum îl bate cu putere inima. Nici măcar când trebuia să lucreze nu putea să nu fie impresionat de ea. Era incredibil de frumoasă când se concentra.

Își dădu seama că ea aștepta și se grăbi să dea din nou drumul la film.

O auziră pe Julia rostind propoziția și pe Tor răspunzând repetând cuvântul *dificultăți*, dar ca pe o întrebare. Vincent opri din nou înregistrarea.

— Pare surprins, remarcă Mina. De parcă n-ar înțelege ce i se spune.

— Așa este. Dar uită-te chiar înainte de asta.

Derulă filmul și încercă să-l oprească imediat după ce Julia rostise cuvântul *dificultăți*. Expresia rămase doar o fracțiune de secundă pe chipul lui Tor. Vincent fu nevoit să încerce de câteva ori înainte de a găsi un cadru în care era clar vizibilă.

— Microexpresie, explică el, făcând semn cu capul spre ecran. Potrivit psihologului Paul Ekman, avem șapte emoții de bază. Mânie, frică, bucurie, tristețe, surpriză, dispreț și dezgust. Aceste emoții sunt văzute în expresii faciale distincte. Este incredibil de dificil să ascunzi complet o reacție emoțională, pentru că emoțiile sunt automate și vin mai repede decât reacțiile noastre conștiente. Ekman numește asta *microexpresie*. Sunt reacții rapide, scurte, care arată o emoție autentică înainte să preia conștiința controlul și să încerce să controleze expresia facială. Ca de exemplu, când a părut surprins. Dar ce vezi chiar înainte de asta?

Pe ecran, unul dintre colțurile gurii lui Tor se crispase în sus. Erau doar câțiva milimetri, dar asta era tot ce era nevoie. Ceea ce se vedea nu era un zâmbet.

— Arată... superior, spuse Mina.

— Exact. Acesta este chipul disprețului. Dar în cazul lui Tor, durează doar o zecime de secundă. De aceea asta e o microexpresie. Apoi apare surprinderea controlată.

Vincent rulă secvența în întregime, fără să mai pună pauză. Spera că Mina va observa schimbarea lui Tor, chiar dacă dura doar o clipă. Ea confirmă din cap entuziasmată.

— Acolo! exclamă ea. Uau! Când știu ce caut, e foarte clar. Dar n-aș fi descoperit niciodată dacă nu mi-ai fi spus. Ce înseamnă asta?

— Două lucruri, răspunse Vincent, întorcându-se către ea.

O prostie. Îi era rușine să stea atât de aproape și să se uite în ochii ei, dar îl privea întrebătoare. Acum trebuia să se concentreze.

— În primul rând, continuă el, dregându-și glasul, înseamnă că știe exact la ce dificultăți se referă Julia. Nu reacționezi atât de puternic fără să ai un gând concret la care să reacționezi. Cu alte cuvinte, știa deja despre trecutul victimelor. De ce crezi că ar avea-o dacă nu ar ști cine sunt?

— Așa că minte când spune că nu-i cunoaște pe Erika, Jon și pe Marcus, spuse Mina rar.

— Este singura variantă credibilă. Și în al doilea rând, disprețuiește *dificultățile* pe care le-au avut victimele. Adică Erika, Marcus și Jon au fost deprimați și se gândeau la sinucidere, dacă am înțeles bine din interviurile cu rudele lor. Aș zice că Tor îi consideră niște oameni slabi.

— Deci Tor cunoștea victimele și știa prin ce trec, replică Mina.

Se lăsă pe spate în scaun și închise ochii.

— Și îi disprețuiește din cauza asta, continuă ea. Știm și că îl cunoaște pe Niklas. Care a avut o perioadă

similară în viața lui. Probabil că Tor îl disprețuiește și pe el.

Deschise ochii brusc și îl privi îngrozită.

— Vincent, toți sunt, eu sunt... la fel de ușor de citit? Am și eu microexpresii din astea?

— Nu știu despre ce vorbești, răspunse el, încercând să pară nevinovat.

În același timp, își dădu seama și că tocmai o învățase pe Mina să-l *citească* pe el. Vai!

— Dar cât de sigur ești în legătură cu Tor? întrebă ea. Încă n-am văzut sau auzit nimic în interogatoriul ăsta care să fie un motiv suficient pentru a-l reține preventiv.

Vincent confirmă din cap și mută cursorul filmului până la ultimele secunde. Apoi filmul începu din nou.

— *Cu asta cred că avem de-a face mai degrabă,* spunea Tor de pe ecran *Și n-are nimic de-a face cu felul în care și-a lansat cariera un star rock suedez sau cu prelegerile unui lector.*

— Am văzut microexpresia aceea din nou, exclamă Mina. Dispreț. Când a spus *star rock*.

— Bravo! Dar te-ai gândit și la cuvinte? Julia a menționat doar niște investiții. De unde știa Tor că erau investiții în cariera cuiva? Iar ea n-a pomenit și prelegerile, deci de unde știa el? Pun pariu că la asta a reacționat Julia. Vorbește despre lucruri pe care n-ar trebui să le știe. Julia a făcut ce trebuie. Tor este mult mai implicat decât pretinde el. A creat trei, poate chiar patru, dacă îl luăm în calcul și pe Niklas, cariere fantastice pentru niște oameni. Tocmai când se aflau în cel mai groaznic moment al existenței lor. Este un lucru foarte frumos. Deci de ce minte atunci? N-ar trebui să se laude dacă numai asta a făcut? Și de ce îi disprețuiește? Bănuiesc că, dacă găsim motivul ăsta, vom găsi și motivul pentru care sunt morți.

Mina rămase tăcută mult timp. Îi plăcea liniștea. Dar el tânjea să-i audă din nou vocea ușor răgușită.

— Uită-te la el, șopti Mina arătând spre ecran. Unghiile bine îngrijite. Nicio dâră de murdărie pe marginea manșetelor, chiar dacă a purtat cămașa aia

toată ziua. Iar pantofii lui sunt lustruiți tot timpul. Mi-e greu să-l văd construind movile din pietriș sub pământ. Cred mai curând ce ai spus tu la ședință, că Prințul este cel care a făcut movilele funerare.

— Da, încuviință Vincent. Dar Tor este cu siguranță creierul a... a ceea ce o fi asta. Dacă ne uităm la indiciile găsite de Christer, este evident că Tor acționează din umbră. Vărul lui este cel care îndeplinește sarcinile. Și din păcate ăsta e doar începutul.

Tot ce trecuseră în revistă până acum fusese doar o încălzire pentru ce trebuia Vincent să le arate în continuare. Fusese nevoit să o facă pe Mina să conștientizeze importanța micilor schimbări de comportament, ca să înțeleagă bine ce urma. Și nu numai să înțeleagă, ci și să *simtă*. Pentru că îl îngrozea cu adevărat ce urma.

Derulă filmul, oprindu-se chiar înainte ca Tor să înceapă să vorbească despre posibilele motivații politice ale răpirii lui Niklas.

— Ai văzut partea asta a interogatoriului? întrebă el.

— Nu, n-am apucat să văd tot.

— Bine, zise Vincent oprind sunetul filmului. Uită-te la limbajul corpului și la expresiile faciale și apoi spune-mi despre ce vorbește.

Vincent porni înregistrarea fără sunet și o lăsă să se deruleze până la sfârșit. Mina îl studie pe Tor cu atenție. După o clipă, începu să dea din cap aproape imperceptibil, de parcă era de acord cu ceva ce spunea Tor. Când se termină filmul, stătu câteva secunde să se adune.

— Să vedem. Era aplecat în față, contact vizual, zâmbea puțin în colțul drept al gurii... Știi, mi-e greu să intru în detalii, așa cum faci tu. Mi se pare că se pierde sensul atunci. Cumva suma este mai mare decât ceea ce vreau să adun. Pot în schimb, să-ți explic ce am simțit?

— O sugestie foarte bună. Emoțiile noastre sunt adesea scurtături către lucrurile pe le știm deja în mod rațional. Creierul economisește energie și timp dacă

nu mai trebuie să treacă de fiecare dată prin segmentul rațional al gândirii și ne oferă în schimb un *sentiment* legat de ceva. Asta este intuiția. Dar intuiția adevărată, după cum am spus, se bazează pe faptul că am adunat deja dovezi că rațiunea este corectă, altfel acționăm doar pe baza capriciilor și prejudecăților. Din păcate, majoritatea oamenilor care vorbesc despre *intuiție* nu par să înțeleagă că este o diferență între...

— Vincent! îl opri Mina tăios.

— Ah, scuze! Impresia ta despre Tor, da.

Mina se uită din nou la bărbatul de pe ecran, care stătea aplecat în față, cu ambele palme pe blatul mesei.

— Este evident că este pasionat de subiectul despre care vorbește. De parcă le-ar oferi o idee dragonilor din Dragons' Den. Iar entuziasmul lui este contagios. Și mai mult de atât, este convingător. Orice ar vinde, îmi pot imagina că o să cumpăr în cantități mari.

— Nu fi prea sigură, replică Vincent, punând secvența de la început, de data asta cu sunet.

Ascultară în tăcere în timp ce Tor descria gândurile despre democrație ca fenomen pe cale de dispariție și cum credea el că există cineva care vrea să se instaleze haosul în toată țara.

Mina era palidă la finalul înregistrării.

— Chestia asta despre crearea unei noi ordini din haos, spuse Vincent, este ideea lui. *El* este cel care este pasionat de ea. Și nu cred că în punctul ăsta mai vorbește despre Niklas. Nu creezi o nouă ordine socială omorând patru persoane. Nici chiar dacă una dintre ele este ministrul justiției. Cred că Tor pune la cale altceva. Ceva mult mai mare. Mă tem că am subestimat cât de departe este dispus să meargă.

— Julia, așteaptă!

Sara venea în fugă pe coridor. Julia era cu un picior în lift, dar ieși când îi auzi vocea.

Sara ajunse la lift și inspiră adânc, încercând să-și recapete suflul.

— Bună, Sara! o salută ea zâmbind. Bună treabă cu Manojlovici și Ted Hansson. Și că l-ați găsit pe Gustaf Broms, desigur.

Ușile se închiseră în urma Juliei și liftul porni.

— Da, am acționat cam în grabă. Am fi preferat să avem mai multe detalii despre rețea mai întâi, dar, sincer, a fost minunat să-l prindem și pe Ted Hansson cu pantalonii în vine.

— Asta e poziția oficială la DON? întrebă Julia zâmbind. Am un coleg care vă este și el foarte recunoscător că v-ați grăbit.

Sara simți cum roșește. Adevărul era că ea și Ruben practic fuseseră nedespărțiți în timpul liber de când îl găsiseră în casa de vară de lângă Södertälje, cu trei zile în urmă. Dar nu spuseseră nimănui încă. Nu prea știa cum va face lumea față acestui șoc. Nici ea nu prea știa de fapt cum face față.

— Oricum, am o întrebare urgentă pentru tine, zise ea. Nu-i așa că l-ai adus pe Tor Svensson la interogatoriu dimineață? Spune-mi, te rog, că nu l-ați lăsat să plece.

Julia ridică din sprâncene.

— Da, de fapt a fost un pic surprinzător. Când a venit, aveam într-adevăr doar câteva indicii. Dar a reușit să se dezvăluie într-un mod în care m-a determinat să cer arestarea preventivă imediată. N-am mai auzit nimic, așa că presupun că e încă la închisoarea Kronoberg. Sigur că avocații o să facă apel la orice măsură, dar lucrurile nu merg chiar atât de repede, așa că probabil că o să mai rămână acolo cel puțin încă o zi. Despre ce e vorba?

— Putem...? întrebă Sara, arătând spre biroul Juliei.

Julia încuviință și închise ușa după ce intrară.

— Urmărim de ceva vreme o activitate teroristă suspectă, începu Sara. Cineva a furat nitrat de amoniu

în cantități mari. Destul ca să facă o bombă adevărată. În urma unui pont, am găsit substanțele chimice ascunse în câteva depozite diferite, dar ne-am prefăcut că încă nu știm unde sunt. În realitate, am supravegheat depozitele. Și aproape toate au fost vizitate în ultimele două zile. Firește că a fost mascat, cu șapcă și ochelari de soare și a purtat haine diferite, dar este uimitor cât de departe au ajuns programele moderne de recunoaștere facială. Aceeași persoană a fost la toate depozitele.

— Tor Svensson?

— Da. Credem că are de gând să facă ceva groaznic.

Julia își luă geaca.

— Mergem imediat la închisoare. Facem doar trei minute pe jos. Sun și îi anunț că suntem pe drum.

Luă telefonul, formă un număr și-l ținu apoi între umăr și ureche.

— Sunt Julia Hammarsten, spuse ea în timp ce își punea geaca pe ea. Venim să vorbim cu Tor Svensson. Acum, imediat. Este urgent.

Julia încremeni. Ascultă și închise apelul, apoi se uită la Sara.

— Cum am putut să fiu atât de proastă, să cred că o să fie ușor? Ar fi trebuit să știu și să nu mă pun cu Ministerul Justiției.

— Ce vrei să spui? întrebă Sara.

— Cererea de reținere preventivă a fost respinsă. Tor a plecat acum două ore.

Julia preferă să stea în picioare, deși tatăl ei le rugase să se așeze. Sara Temeric era și ea tot în picioare. Pentru prima dată, Juliei nu îi era frig în Palatul Poliției, ceea ce probabil avea de-a face cu faptul că alergase tot drumul până la biroul comandantului.

— Acum trebuie să fim foarte atenți, începu tatăl ei privind pe fereastră. Cât de sigure sunteți că puteți face legătura dintre Tor Svensson și crime?

— Deocamdată avem doar indicii, răspunse Julia. Dar avem destul de multe. De asemenea, credem că Tor a mințit despre vărul lui și că este și el implicat cumva.

— Pe de altă parte, DON are dovezi clare ale implicării lui Tor în furtul substanțelor chimice, adăugă Sara.

Julia o privi cu admirație; Sara nu era deloc afectată de teama pe care o insufla în mod normal comandantul poliției.

— Deja l-ați provocat, zise el dus pe gânduri. Va fi în gardă. Și în instanță o să se dezbată acuratețea unui program informatic care arată că este vorba despre aceeași persoană, îmbrăcată diferit. Mai ales când această persoană este secretarul de presă al ministrului justiției. Mi-e teamă că va fi un proces de durată până să-l puteți trimite după gratii. Cât timp aveți?

Julia aruncă o privire spre Sara. Oare cum de nu era afectată de faptul că alergaseră? Ea era transpirată toată și își simțea încă inima bătând cu putere. Sara probabil că se ducea mult la sală. Trebuia să înceapă și ea să meargă din nou. Adam îi spusese că era perfectă exact așa cum era, dar...

— Dacă Tor este implicat în uciderea lui Jon, Marcus și Erika, este normal să credem că este implicat și în cazul lui Niklas, pentru că se pare că urmează același model. Potrivit mesajului robotului telefonic, Niklas va muri în trei zile.

— E un mare *dacă*, având în vedere că vorbim despre Tor Svensson, le atrase atenția comandantul poliției.

— De asemenea, nu știm *dacă* într-adevăr construiește o bombă, interveni Julia. Dar *dacă* o face și *dacă* este implicat în crime, bănuiesc că intenționează să detoneze bomba în momentul în care e ucis Niklas. Nu poate să mai aștepte mult, probabil că simte deja că începe să se strângă lațul. Dacă vrea să acționeze, trebuie să o facă acum. *Dacă*, după cum am mai spus. Întrebarea este dacă îndrăznești să-ți asumi riscul.

— Mai spune-mi o dată, despre ce magnitudine a exploziei vorbim?

— Sunt convinsă că *ei* e în imagini, răspunse Sarah. Și în acest caz, a pus mâna pe aproximativ zece tone de azotat de amoniu. Din câte știm, dar firește că poate avea mai mult. Dacă va reuși, va fi cea mai mare explozie pe timp de pace produsă vreodată pe pământ suedez. O mare parte din centrul Stockholmului va fi transformată în moloz. Și în cel mai rău caz, cu mii de morți și răniți.

Tatăl ei își duse mâinile la față. Părea brusc foarte bătrân, în ciuda uniformei pe care o purta.

— Atunci sugerez să fim prudenți. Dar în același timp trebuie să ne mișcăm repede. Pentru că aveți dreptate. Nu îndrăznesc să risc. Faceți azi un raport cu toate dovezile, concrete sau circumstanțiale, pe care le aveți și prezentați-le cât mai convingător. Asigurați-vă că nu mai există niciun *dacă*. Mâine-dimineață mergem la procuror să cerem arestarea imediată a lui Tor Svensson. Îi scriu acum și o să subliniez importanța acestui caz.

Julia se uită la tatăl ei și-i veni să-i mulțumească pentru că, măcar o dată, nu era împotriva ei. Dar aprobă doar scurt din cap.

— Ce mai stați? La treabă!

La Gondolă era aglomerație. Restaurantul se deschisese recent după o renovare prelungită și, dacă era să te iei după numărul de clienți, locuitorii Stockholmului erau evident fericiți. Vincent era surprins că Umbra voia o întâlnire cu atâta lume în jur. Dar Umbra nu făcea nimic întâmplător. Exista cu siguranță un motiv pentru care voia să se întâlnească acolo.

— Walder? îl întâmpină șefa de sală surprinsă în timp ce Vincent se apropia de ea. Nu ne-am mai văzut de mult. Dar, pe de altă parte, e valabil pentru majoritatea celor de aici. Bine ai revenit! Rezervare pentru doi?

— Dacă spui tu, răspunse Vincent.

Șefa de sală îi aruncă o privire ușor nedumerită, dar îl făcu semn s-o urmeze.

— A trebuit să vă așezăm la bar, se scuză ea. Este incredibil câte rezervări avem de când am redeschis, ai avut noroc că nu...

— E foarte bine, o întrerupse Vincent. După părerea mea, cele mai bune locuri sunt la bar.

Se așeză pe un scaun și îi zâmbi călduros, ca să-și exprime recunoștința. Îi zâmbi și ea, evident ușurată, și se grăbi înapoi la intrare ca să întâmpine următorul oaspete.

Pe bar erau două meniuri, iar scaunul de lângă Vincent era gol. Umbra nu sosise încă. Vincent n-avea nicio idee la ce să se aștepte. Era o persoană în vârstă sau era tânără? Era bărbat sau femeie? Se gândi că ar putea fi cineva cunoscut. Dar spera că nu. Era, cel mai probabil, așa cum bănuia Mina, un *stalker*. Nu mai întâlnise pe nimeni cu probleme așa de serioase după Anna, care avea un tatuaj cu el pe spate. Dar Anna era total inofensivă în comparație cu Umbra. Cel mai bine era să fie pregătit pentru orice.

Un bărbat care ieși de la toaletă îl zări pe Vincent și îi zâmbi larg, după care veni direct spre el.

Era Umbra? Lui Vincent i se părea cunoscut. Nu știa unde, dar știa că-l mai văzuse. Mișcările lui aveau ceva foarte familiar în timp ce se apropia de Vincent.

— Vincent! exclamă bărbatul strângându-i mâna cu entuziasm. Ai venit!

Nu mai era nicio îndoială. Omul era Umbra. În sfârșit, Vincent vedea chipul celui care-l chinuise. Dacă ar fi reușit să-și dea seama unde îl mai văzuse!

— N-am prea avut de ales. Unde este familia mea?

Umbra ridică din umeri și se așeză.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Nu le-am făcut nimic ce nu le-ai fi făcut și tu. Dar ai avut nevoie de spațiu și timp să poți să gândești singur o vreme.

— Dacă le-ai făcut ceva...

Bărbatul ridică o mână, părând ofensat.

— Vincent, Vincent! Să nu devenim nepoliticoși acum. Mai degrabă ar trebui să te concentrezi asupra sarcinii tale. Nu prea mai ai timp.

Vincent se uită în încăperea aglomerată. Oare unii dintre clienți erau polițiști în civil?

Dacă dădea un semnal de alarmă sau striga după ajutor, ar prinde Umbra? Dar nimeni nu părea să le acorde atenție. Mina se ținuse de cuvânt.

— Ce vrei de la mine? Și cine ești? Ai scris că ar trebui să-mi asum responsabilitatea pentru ceea ce am făcut și să nu mai trăiesc în negare. Presupun că te referi la ceea ce... i s-a întâmplat... mamei mele.

— Vezi? îl apostrofă bărbatul dând din cap dezaprobator. Tot nu poți spune ce s-a întâmplat cu adevărat!

— Au trecut 40 de ani. Și a fost un accident. Un accident tragic.

Umbra începu să se uite în meniu.

— Raci gratinați sau pulpă de vițel. Ce crezi, care e mai bun? Ciuperci confiate sună bine ca garnitură.

— Spune-mi doar ce vrei să fac, zise Vincent resemnat. La ce te referi când spui că trebuie să-mi asum responsabilitatea? Ce înseamnă? Și de ce te bagi tu în viața mea?

— Păcat că nu par să albă budincă de sânge seara, comentă bărbatul închizând meniul. Chiar nu credeam că ești atât de încet la minte, Vincent. Ai

avut toate indiciile. Mai citește o dată scrisoarea. Cu grijă. Totul este acolo.

Îi aruncă o privire și se apropie de el, ca și cum ar fi vrut să-i împărtășească un secret.

— Ai încă scrisoarea, nu? Scrisorile? Nu le-ai dat poliției, nu?

Vincent nu răspunse.

— Nu vreau decât să începi să-ți asumi responsabilitatea pentru acțiunile tale, insistă Umbra. Atâta tot.

— Dar n-ai de gând să-mi spui ce înseamnă asta, concret?

Umbra zâmbi și clătină din cap.

— Nu e chiar așa de greu. Dar din moment ce pari că nu înțelegi încă, îți mai dau o șansă. Exact cum am scris. O ultimă șansă. Nu sunt un om rău, Vincent.

Scoase un plic și i-l întinse. Înăuntru era o bandă elastică neagră cu arici la capete. În mijlocul benzii era o bucată de plastic dreptunghiulară, de mărimea unei cutii de chibrituri.

— Ne vedem din nou mâine. Până atunci, vreau să porți asta. Este un microfon și un transmițător GPS. Îl pui pe gleznă. Chestia aia cu plasarea microfoanelor pe sub cămașă se întâmplă doar la televizor. Așa, o să știu exact unde ești și o să aud tot ce spui. Nu vreau să ne vedem mâine și abia apoi să aflu că ai pierdut ocazia. O seară bună, Vincent!

Bărbatul se ridică, evident pentru a pleca.

— Stai! îl opri Vincent. Încă nu mi-ai spus cine ești sau de ce faci asta. Și de ce am venit aici, la Gondolă? Ce este...

Umbra clătină din cap.

— Chiar nu mai ești atât de deștept, răspunse el, îndreptându-și sacoul. Până acum ar fi trebuit să știi cine sunt. Dar promit că o să te lămurești mâine. Acum bucură-te de cină. Plătesc eu.

AU MAI RĂMAS DOUĂ ZILE

Vincent ajunsese devreme. Simțea că parcă Palatul Poliției devenise locul lui de muncă. Acasă nici nu mai putea dormi. Venise de la Gondolă pe la 18:30 și îi trimisese Minei un mesaj că era bine. Dar cuvintele Umbrei îl ținuseră treaz toată noaptea. Ca să-și păstreze sănătatea mintală, nu putea decât să se concentreze asupra anchetei.

Trebuia să pună harta rețelei de metrou pe peretele din sala de ședințe.

Harta Stockholmului care se aflase acolo fusese dată jos după ce Vincent o transformase în tablă de șah cu șase luni înainte. De atunci, peretele rămăsese gol. Până acum.

Vincent fixă harta metroului în toate cele patru colțuri, ca să stea dreaptă. Chiar când termina, Ruben băgă capul pe ușă.

— Iar? întrebă el, arătând din cap spre hartă. Ce jucăm de data asta? Ludo? Sau mai bine nu răspunde, nu vreau să știu. L-ai văzut pe Adam?

— Nu, n-am văzut încă pe nimeni pe aici.

Ruben îl salută din cap și dispăru, iar Vincent scoase clepsidrele din geantă.

Întoarse cadrul în care stăteau și privi cum se scurgea nisipul. Dacă te uitai cu atenție, clepsidrele apăreau ca simbol peste tot în anchetă. Cele patru din mâna lui erau de fapt o hartă către movilele funerare. Erau și în jurul movilelor, jos, la metrou. Și mai era o clepsidră și pe cartea de vizită pe care o primise Niklas. Vincent încă își amintea vocea, cea care spunea cât timp mai avea de trăit. Puteau să mai fie doar două zile până să-i expire timpul.

Vincent sperase cu adevărat că îl vor găsi la metrou, undeva de-a lungul liniei 16. Totul ar fi fost mult mai ușor. Retrospectiv, părea o dovadă de

naivitate. Doar pentru că o ipoteză era practică pentru anchetă, nu însemna că era și adevărată.

În același timp, n-aveau alte indicii despre locul unde s-ar putea afla Niklas. Și dacă nu înțelesese total greșit mesajul clepsidrelor, părea să existe o cale de a-l salva pe Niklas înainte de a fi prea târziu.

Găsește-l pe cel de-al patrulea înainte să expire timpul.

Dar unde? Așa cum subliniase Julia, linia cu numărul 16 era lungă. Și cum Niklas avea să ajungă la metrou peste două zile, probabil că nu aveau deloc mult timp la dispoziție.

Dar de ce persoana care-i trimisese clepsidrele i-ar spune despre ce linie e vorba, dar nu și care stație? Era ciudat. Se uită la numerele pe care le scrisese sub cele patru clepsidre.

17 min (13 sec)
13 min (5 sec)
10 min (3 sec)
16 min (3 sec)

Crezuse că, dacă minutele clepsidrei indică liniile de metrou, atunci secundele ar putea să indice cumva stațiile. Nisipul din clepsidra care îl reprezenta pe Marcus Eriksson se scurgea în 17 minute și 13 secunde. Linia 17 era corectă. Dar 13 stații, indiferent din ce capăt al liniei socotea, nu-l duceau la Bagarmossen, unde-l găsise Tom-Nebunul pe Marcus.

La fel era și în cazurile Erikăi și al lui Jon. Indiferent din ce capăt al liniei începea, secundele nu-l duceau la stațiile unde fuseseră găsite grămezile de oase.

Dar dacă ar exista un alt punct de plecare? Unul care reprezenta ceva pentru expeditor? Vincent era acum convins că și clepsidrele, și celelalte puzzle-uri erau trimise de Prinț. Iar scheletul Regelui, tatăl Prințului, fusese găsit la Odenplan.

Dacă totul începea cu Regele?

Vincent puse degetul pe harta de pe perete și numără 13 stații începând din Odenplan. Ajunse direct la Bagarmossen. Acolo unde fusese movila de oase a lui Marcus.

Încercă din nou. Erika fusese găsită pe linia roșie, cu numărul 13. Clepsidra ei avea cinci secunde. Vincent începu din nou de la Odenplan. Erau cinci stații de la Odenplan la Karlaplan, acolo unde fusese găsită Erika, cu o schimbare de linie la Gara Centrală. A treia clepsidră era pentru Jon. Linia albastră, cu numărul 10. Două stații de la Odenplan îl duseră la Fridhemsplan. Acolo schimbă linia și după încă o stație ajunse la Stadshagen, acolo unde îl găsise Akai pe Jon.

Rezolvase.

Ultima clepsidră, cea a lui Niklas, indica 16 minute și trei secunde.

Din Odenplan, Thorildsplan era într-o direcție și Gara Centrală în cealaltă direcție. Dar la Thorildsplan, stația era la suprafață, iar oasele se afiaseră mereu în tuneluri, așa că nu mai rămânea decât Gara Centrală.

Știa unde se va afla Niklas. În sfârșit. Ar fi trebuit să urle de bucurie, dar știa că Julia nu s-ar fi bucurat. Gara Centrală era cea mai complexă stație din ansamblul rețelei subterane, cu linii și platforme pe mai multe niveluri.

Acolo se întâlneau toate liniile rețelei de metrou. Pe-acolo treceau peste 300 000 de călători în fiecare zi. Și acolo, undeva în mulțimea de tuneluri, urmau să-l găsească pe Niklas peste două zile.

Găsește-l pe cel de-al patrulea înainte să expire timpul.

Vincent spera că asta înseamnă că vor avea la dispoziție vreo oră și ceva, că Niklas va fi plasat în tunel cu ceva timp înainte de a expira timpul. Dar nu îndrăznea să fie din nou naiv. Trebuiau să fie pregătiți pentru eventualitatea că vor fi în criză de timp. Așa că trebuiau să știe momentul exact în care ar urma să moară Niklas. Trebuia să o roage pe Mina să sune și să verifice.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Mina intră în încăpere cu două căni în mâini.

— Îmi pare rău că am întârziat. Cafetiera era stricată. Am luat ciocolată caldă în schimb.

— Perfect, zise el, luând una dintre căni. Aici e aproape la fel de frig ca afară.

Suflă în ciocolata caldă.

— Și ai venit și la momentul potrivit. Am rezolvat-o. Știu unde este Niklas. Sau mai degrabă unde o să fie. Am avut dreptate în legătură cu linia 16, numai că pur și simplu nu este *încă* acolo.

— Vincent, știi că bălmăjești, nu?

— Nu, dar de fapt era foarte simplu, zise el, arătând spre hartă. Nu trebuia decât să număr stațiile de pe linia 16; în fine, linia nu mai există, dar stațiile sunt acolo, iar șmecheria era să număr începând din Odenplan, pentru că acolo era îngropat Regele. Conform clepsidrelor, totul pleacă de la Rege.

— Uneori mă sperii de ceea ce se întâmplă în capul tău atunci când *nu* este vorba de ceva simplu, spuse Mina, sorbind cu grijă din ciocolata caldă.

— Ideea este că Niklas va fi într-unul dintre tunelurile de la Gara Centrală. Peste două zile. Când îi va expira timpul.

Mina tăcu câteva secunde.

— Gara Centrală! O, Doamne. Acum știm că Tor pregătește o bombă, pe care probabil că o va detona chiar când Niklas... o să moară.

— Dar robotul telefonic ne spune exact când va muri. Trebuie doar să ne asigurăm că suntem în locul potrivit înainte să se întâmple. Poți să mai suni încă o dată, ca să știm ora exactă?

— Da, stai un pic, răspunse Mina, luând telefonul.

Formă numărul și porni difuzorul.

— Bună, Nicklas Stockenberg, spuse vocea cunoscută. Sperăm că ai fost mulțumit de serviciile noastre în această perioadă, care acum se apropie de final. Mai ai... zero zile... trei ore... și... 15 minute... de trăit.

Mina se holbă la Vincent.

— Au schimbat mesajul! Niklas va muri în trei ore.

ULTIMA ZI

Vincent își auzi telefonul sunând și văzu că era Loke. Lăsă deoparte toate gândurile despre Niklas și Gara Centrală, pentru că nu avea niciun motiv să-l sperie pe Loke degeaba. Trase aer în piept și răspunse cât putu de calm.

— Bună, Vincent, sunt Loke. Ai un minut? întrebă Loke nerăbdător.

— Sigur, răspunse el, arătându-i repede Minei telefonul pe care era afișat numele lui Loke.

— Mă duc să o pregătesc pe Julia, șopti ea. Trebuie să mergem la Gara Centrală să-l găsim imediat pe Niklas.

Vincent o privi îndepărtându-se.

— Ei bine, m-am gândit la gândaci, începu Loke, iar Vincent puse din nou telefonul la ureche. Și la cât de greu este să-i ții în condiții controlate, mai ales după ce se dezvoltă larvele. Așa că am zis să încerc și am citit toate rapoartele de la Institutul de Protecție a Mediului din ultimii doi ani.

— Bună ideel zise Vincent, care înțelese ce voia să spună Loke.

Nu era prost expertul ăsta în oase.

— Aproape că renunțasem, continuă Loke. Dar apoi am găsit un raport de săptămâna trecută, în legătură cu dăunătorii. Chiar dacă era într-un loc public, au fost depistați atât de mulți dăunători, încât a fost făcut un raport. Poți ghici despre ce dăunători era vorba?

— Gândaci, răspunse Vincent, dând din cap.

— Exact. Pe peronul stației de metrou Hötorget. Nu poate să fie o coincidență. Aș zice că există un terariu mare cu gândaci undeva prin tunelurile de lângă Hötorget. Cald, puțin umed și întuneric. Un mediu perfect pentru ei. Acolo au fost curățate oasele. M-am gândit că vreți să știți.

Loke părea că era pe cale să încheie convorbirea.

— Stai, stai! îl opri Vincent. Echipa de la poliție este foarte ocupată acum; se pregătesc să plece să-l caute pe Niklas. S-au precipitat lucrurile și n-au timp să caute și un terariu. Dar aș putea să mă duc eu să mă uit, oricum le stau în cale. De fapt, cred că e mai bine dacă mergem împreună.

— Nu știu, răspunse Loke șovăitor. Nu mă prea simt în largul meu în tuneluri murdare.

— Te înțeleg mai bine decât crezi, dar nu ești curios? Până la urmă, tu ești cel care a făcut descoperirea.

— Bine... bine atunci. M-ai convins. Ne vedem pe peronul de la Hötorget în... cam o jumătate de oră?

— Sunt acolo într-un sfert de oră, răspunse Vincent și închise telefonul.

Își luă geaca și se grăbi să iasă pe coridor. Se opri când o văzu pe Mina în biroul Juliei.

— S-ar putea să fi găsit Loke locul unde au fost curățate oasele, le anunță. Mă duc și verific cu el. Oricum nu vă sunt de mare folos aici.

— S-a descurcat bine, zise replică Julia. Unde este locul ăsta?

— Ghici, răspunse Vincent oftând. De ce oare nu poate să fie ceva vreodată la suprafață? Ce-i cu oamenii ăștia?

— Coborâți în tuneluri? întrebă Julia sceptică. N-ai auzit de bombă?

— Ba da, mi-a spus Mina.

— Probabil că e undeva la Gara Centrală, în același loc cu Niklas. Sara zice că la concluzia asta a ajuns și DON. Dacă vrei să pui o bombă în Stockholm, Gara Centrală este cel mai bun loc strategic ca să produci cele mai mari pagube. Tor a pus mâna pe zece tone de nitrat de amoniu. Așa că tunelurile de la metrou nu vor fi sigure și dacă se întâmplă ceva...

— Știu, spuse Vincent. Dar mai sunt câteva ore din numărătoarea inversă a lui Niklas. Și mă întorc aici în 40 de minute. Cel mult. Promit. În cel mai bun caz, Loke și cu mine găsim ceva important.

— Pur și simplu nu vreau să fiu nevoită să-mi fac griji și pentru tine, repiică Mina.

Vincent se opri și-i veni brusc s-o ia în brațe. Dar știa că probabil nu va putea să-i mai dea drumul. Așa că doar le salută din cap pe amândouă și apoi plecă grăbit.

Stația de metrou era chiar lângă Palatul Poliției, așa că luă metroul până la Gara Centrală și schimbă cu un tren spre Hötorget. În Gara Centrală totul era ca de obicei. Plin de navetiști și turiști. Și, desigur, niciunul dintre ei nu avea habar despre ce era pe cale să se întâmple. Dar alungă acele gânduri și intră în metroul care tocmai venise.

Coborî la prima stație, unde Loke îl aștepta deja pe peron.

— M-a adus un coleg. Dar am vrut să te aștept, ca să intrăm împreună.

Vincent se uită pe peron. Din ce vedea el, nu se zărea niciun gândac. Era evident că se făcuse deja o dezinsecție. De unele lucruri oficialitățile se ocupau mai repede decât de altele.

— Gândacii au fost descoperiți la capătul de nord al peronului, îi explică Loke. Deci presupun că au venit din tunelul de nord. Am luat deja aprobare să intrăm.

— Eu am reușit să stabilesc unde se va afla Niklas, spuse Vincent urmându-l până la capătul peronului. La Gara Centrală. Iar Julia sigur o să-l găsească, pentru că mai avem la dispoziție trei ore. Chiar dacă Prințul nu a jucat corect și a modificat numărătoarea inversă. Dar provocarea a fost să-l găsim pe cel de-al patrulea înainte să expire timpul. Și o să reușească.

— Prințul?

— Așa e, tu n-ai fost la ședință. Îți explic mai târziu.

— Deci Gara Centrală, zise Loke, lăsându-l pe Vincent să coboare primul scările care-i duceau de pe platformă în tunel. Ce chestie! Este chiar următoarea stație.

Lumina de pe peron dispăru rapid în urma lor când se afundară în tunel. Vincent se gândi să aprindă lanterna de la telefonul mobil, dar era mai bine să lase

ochii să se obișnuiască cu întunericul. Loke venea în urma lui.

— Unde crezi că o să găsim terariul? întrebă Vincent.

Deodată simți ceva ascuțit la gât. Ascuțit ca un ac.

— Sunt dezamăgit de tine, Vincent, îi șopti Loke la ureche. Ai înțeles complet greșit ghicitoarea. Niklas nu e la Gara Centrală.

— Loke...? exclamă Vincent fără să-i vină să creadă. Ce...?

— Nu te mișca inutil, ai o seringă la gât. Dar mergi mai departe. Și dă-mi telefonul.

Vincent se conformă.

Loke îi luă telefonul din mână, iar el se strâmbă când îl auzi zdrobit de zidul de piatră.

— Apropo, ce părere ai despre cadourile mele? întrebă Loke. Toate puzzle-urile și ghicitorile pe care ți le-am trimis aproape doi ani. Te-au amuzat?

Vincent simți ca o sabie prin corp.

— Tu le-ai trimis? întrebă el dregându-și glasul. Au fost fantastice. Dar ce vrei să spui că am înțeles greșit ghicitoarea?

— Credeam că am găsit în tine o persoană care seamănă cu mine, răspunse Loke dezamăgit. Că doar tu ai putea aprecia provocarea. Unele dintre ele n-au fost ușor de găsit. Așa că am decis să îți dau șansa să-l găsești pe Niklas. Tor n-a fost de acord, dar eu nu găsesc prea des pe cineva pe care să-l respect. Și mie îmi placi, Vincent. Dar cred că te-am supraestimat. Păcat că n-ai reușit să-l salvezi.

Merseră mai departe în tăcere. Loke îl conduse în adâncul tunelului și cotiră de mai multe ori, până când șuierul trenurilor se auzi în depărtare.

— Loke, ești... ești Prințul?

Niciun răspuns.

Acul îl înțepa tare. Dar cât zona din jurul lui nu începea să se încordeze, însemna că Loke nu injectase ce avea în seringă. Era și asta ceva.

— Cred că nu există niciun gândac aici, continuă Vincent.

Loke râse în hohote.

— Știam că poți să fii deștept. Și din moment ce te întrebi, să știi că seringa conține o combinație de pancuroniu și clorură de potasiu. Două substanțe cu adevărat fascinante. Pancuroniul a fost vândut înainte ca Pavulon, un medicament utilizat pentru anestezie în medicină. Nu mai e accesibil de peste un deceniu, dar pentru cineva care lucrează la IML nu e deosebit de greu să facă rost. Doza asta îți va relaxa mușchii atât de tare, încât vei înceta să mai respiri. Clorura de potasiu o poți face singur, cu puțină leșie și acid clorhidric. Desigur, ambele substanțe sunt puternic corozive, dar se neutralizează reciproc. Rezultatul este de obicei amestecat cu sare pentru gătit. Sau ca în această seringă, cu o cantitate suficientă pentru ca inima ta să se oprească.

— Asta le-ai dat și Erikăi, lui Marcus și lui Jon? întrebă Vincent, care mergea mai departe privind drept în față în tunelul întunecat.

— Nu prea am forță fizică, după cum știi, răspunse Loke. Dar când le-am oferit ocazia să șteargă tot cu buretele, să-i las să trăiască pentru că își învățaseră lecția, toți au venit de bunăvoie la mine. Mi-au promis bani, cotă în companiile lor, sex... Erau disperați. Lor le-am pus tiopental în șampanie.

— Vai! Probabil că s-au prăbușit imediat.

— Da, în medicină există substanțe care acționează rapid, zise Loke râzând. Aș fi putut să-i dezmembrez direct, să le fierb oasele, dar nu sunt un monstru. Le-am făcut o injecție letală înainte să încep să lucrez la ei. Stai! Am ajuns.

În dreapta lor era o nișă mai adâncă, în fundul căreia se zăreau un zid de beton și o ușă.

Acul se retrase, iar Loke se ivi în fața lui, cu un pistol în mână. Părea antic și era complet deplasat în mâinile lui lungi și zvelte.

— A fost al bunicului meu, explică Loke când observă privirea lui Vincent. Mie nu-mi plac armele, sunt vulgare. Și nici nu mă pricep să le folosesc. Dar să nu crezi că nu trag dacă e nevoie. La distanța asta nu am cum să ratez.

Loke lăsă seringa să cadă pe jos și scoase o cheie. Descuie ușa în timp ce ținea pistolul îndreptat spre Vincent. Nu era multă lumină în tunel, iar după ușă era întuneric beznă. Loke îi făcu semn cu mâna să intre. Când intră, Vincent desluși în întuneric o siluetă prăbușită pe un scaun.

Era Niklas.

Julia se uită la echipa ei. Christer și Ruben stăteau la masă, în timp ce Adam și Mina erau rezemați de peretele din sala de ședințe. Era și Milda acolo. Pentru că Loke era plecat cu Vincent, Julia o rugase să participe ea la întâlnirea convocată în grabă.

— Nu cred că Tor se ascunde, e mult prea orgolios, spuse ea. La urma urmei, n-am reușit nici măcar să-l reținem. Dacă aș fi Tor și aș insista că sunt nevinovat, m-aș duce acasă. Aș fi vizibil. Ca de obicei, normal. Știe că nu avem dovezi concrete care să-l lege de crime. Dar nu știe că am aflat despre bombă.

— Insistențele lui Tor că Suedia trebuie să fie zguduită din temelii capătă dintr-odată sens, interveni Christer scuturându-se.

— Dar dacă e atât de sigur că nu avem cum să ajungem la el, de ce au dat înainte numărătoarea inversă a lui Niklas? întrebă Mina.

— Cred că a fost stresat, răspunse Julia. Nu se gândise la chestia asta cu ADN-ul. Știe că nu avem altceva, dar e conștient și că situația se poate schimba rapid. Dacă vrea să detoneze bomba, trebuie să o facă până nu va fi prea târziu. Și cred că vrea s-o detoneze chiar în timp ce-l omoară pe Niklas.

— Spui mereu *el*, replică Mina gânditoare. Dar eu cred că Prințul va face totul. În timp ce Tor va fi vizibil și cu un alibi perfect.

— Pun pariu că nenorocitul stă acasă și bea ceai acum, zise Ruben aplecându-se peste laptopul de pe masă.

— De fapt, exact aici voiam să ajung, spuse Julia. Vă sugerez să mergem la el acasă chiar acum. N-avem timp să așteptăm decizia procurorului. Tor n-ar trebui să bănuiască nimic, așa cum am mai spus, habar n-are că știm de planurile lui. Mulțumită lui Vincent, avem o bănuială despre locul unde va fi Niklas peste două ore și jumătate. Dar aș vrea să-l găsim înainte. Și pun pariu că Tor știe unde este.

— Hai să ne uităm la harta zonei unde stă Tor, propuse Ruben și tastă adresa pe calculator. Ca să știm la ce să ne așteptăm. Să vedem, uite adresa...

Fluieră.

— Lumea bună trăiește pe străzi al naibii de frumoase! exclamă el. Tor stă pe Strandvägen, bănuiesc că vrea să se uite pe fereastră spre Djurgården și să pretindă că este grădina lui.

— Strandvägen? întrebă Milda. Acolo stă și Loke. Dar nu pe Strandvägen în centrul orașului, desigur, ci în Djursholm. Există o stradă cu numele ăsta și acolo. Prima dată când am fost acolo am greșit drumul.

Ruben se încruntă și se uită mai bine la laptop.

— La naiba! Codul poștal nu e corect... stai. Tor nu stă în centru. Se pare că stă tot în Djursholm. Stai să...

Scrise ceva și apoi întoarse laptopul, astfel încât să vadă și Julia, Mina, Adam, Christer și Milda. Ruben deschisese Google Earth și mărise imaginea pe Suedia. După o secundă, pe ecran apăru Stockholmul, apoi Djursholm și apoi adresa. O casă imensă, cu alee proprie, o poartă și intrare grandioasă.

— Normal că trebuie să fie frumos, așa cum am mai spus, comentă Ruben.

— Dar... asta e casa lui Loke, zise Milda.

Ceilalți se holbară la ea.

— Ce vrei să spui? întrebă Julia.

— Asta e casa lui Loke. Am fost acolo. Dar cum e posibil? Chiar ai scris adresa potrivită? Numele de familie al lui Loke este tot Svensson, poate e o coincidență? Doar este un nume de familie foarte comun.

Ruben verifică adresa și confirmă din cap. Juliei i se puse un nod în gât; rataseră ceva extrem de important.

— De fapt, care este prenumele lui Loke? întrebă ea încet. Bănuiesc că nu-i numele lui adevărat.

— Ba da, chiar îl cheamă așa, răspunse Milda. Deși este al doilea nume. Și pe ăsta îl preferă el, așa că nimeni nu l-a strigat vreodată altcumva. Dar prenumele lui este Mattias. Mattias Svensson.

În încăpere se lăsă o liniște de mormânt când înțeleseră cu toții implicațiile.

— De ce n-ai spus nimic? explodă Ruben.

— Despre ce? răspunse Milda întrebătoare. Ce vrei să spui?

— Loke este Prințul, explică Mina. Vărul lui Tor. Și locuiesc împreună.

— E posibil... oare ca Loke să fi comis crimele? întrebă Christer.

Julia aprobă încet din cap.

— Dar de ce? continuă Christer, clătinând din cap.

— Sunt prea multe lucruri pe care încă nu le înțelegem, răspunse Julia.

Se simțea de parcă se afla într-un glob de sticlă cu zăpadă pe care tocmai îl scuturase cineva. Toate piesele anchetei, care i se păruseră atât de bine puse la punct, se învârteau acum în jurul ei într-un haos total.

— Dar despre ce vorbiți? întrebă Milda, părând total confuză.

— Vincent este singur cu Loke în clipa asta, exclamă Mina cu panică în voce. Trebuia să se întoarcă în 40 de minute.

Se uită la ceas.

— Îl sun, adăugă ea și scoase telefonul.

Dar nu auzi nimic. Telefonul lui Vincent era închis.

— La naiba! șuieră Ruben. Loke o să-i omoare pe Vincent deodată cu Niklas și cu explozia bombei.

— Trei dintr-o lovitură, spuse Christer. O explozie foarte mare.

— Trebuie să îi găsim *acum*, zise Julia.

Se ridicară și ieșiră toți în grabă din sala de ședințe.

— Trăiește?

Vincent încerca să-și adapteze ochii la întunericul din cămăruță. O încăpere de serviciu, nefolosită și uitată. Locul perfect pentru a ascunde pe cineva.

— Trăiesc.

O voce slabă în întuneric, care se transformă rapid într-o față atunci când Loke aprinse lanterna de pe telefon.

— Ce se întâmplă acum? întrebă Vincent.

Folosi în mod deliberat o voce cât mai neutră. Încă nu știa în ce stare psihică se afla Loke. Nu știa în ce fel era influențat de emoții precum frica sau furia. Și până își făcea o idee, trebuia să fie cât mai neutru posibil.

— Așteptăm, răspunse Loke așezându-se.

Îi făcu semn cu pistolul să stea lângă Niklas, iar Vincent se conformă. Betonul era rece, iar pe podea era un strat gros de mizerie. Niklas semăna cu o fantomă în lumina de la telefonul mobil. Părea slăbit și obosit. Era murdar pe față, pe păr și pe haine.

— Cât așteptăm, explică-mi cum l-aș fi putut găsi pe Niklas aici, spuse Vincent cu aceeași voce neutră ca înainte. Poate că am înțeles greșit, cum ai zis tu. Dar poliția a căutat peste tot de-a lungul liniei 16 și nu a găsit nimic.

— Planul era, desigur, să-l mut într-un loc mai aproape de peron când venea momentul, explică Loke iritat. Însă n-am mai avut timp. S-a precipitat totul. Dar nu îți face griji, suntem foarte aproape de Hötorget. Există și alte tuneluri în afară de cele de metrou.

— Și aici așteptăm, replică Vincent cu vocea lui neutră.

Nu-l influența pe Loke printr-o reacție emoțională. Fii echilibrat.

— Așteptăm sfârșitul, nu ți-am spus? întrebă Loke. Știai că numele meu provine dintr-un cuvânt norvegian vechi care înseamnă *a închide* sau *a sfârși*? Rolul meu este să fiu aducătorul pieirii și al sfârșitului. Ragnarök.

Încet, Loke întoarse lumina telefonului, astfel încât să fie vizibil și restul încăperii. Era mai mare decât crezuse Vincent la început. Nu pricepu imediat ce anume umplea restul spațiului. Apoi își dădu seama că erau o mulțime de genți mari de sport, stivuite până în tavan, pe mai multe rânduri. Estimă că erau câteva sute, însă era greu să vadă clar în semiîntuneric. Dar în orice caz, erau pline cu ceva. Realiză că trecuseră pe lângă mai multe genți asemănătoare în tunel pe drum până acolo, dar crezuse că e doar gunoi.

Nu era greu de ghicit ce era în ele. Gențile erau bomba lui Tor. Era suficient să arunce în aer una dintre ele pentru a declanșa o reacție în lanț. Toate ar exploda apoi din cauza presiunii și căldurii.

Tor plecase de la puțin peste zece tone de nitrat de amoniu. Vincent aprecie că acum cantitatea totală de explozibili era de cel puțin două ori mai mare și simți cum i se usucă gura complet.

Loke se uită nervos la ceasul de la mână, iar Vincent bănui că se apropia momentul detonării.

— Dacă tot stăm aici și așteptăm să murim, ar fi politicos să-mi dai o explicație, începu el, încercând să strecoare o ușoară notă umoristică, chiar dacă era de fapt îngrozit.

Vincent știa că Loke îl plăcea, fusese întotdeauna evident prin limbajul corporal și își și exprimase admirația față de el. Cu puțin noroc, ar fi putut exploata situația. Dar dacă pierdea legătura dintre ei, ocazia ar fi fost irosită.

Niklas stătea tăcut, cu capul aplecat pe piept. Vincent îl bătu ușor pe picior, dar nu obținu nicio reacție. Niklas renunțase. Nu-i putea fi de niciun ajutor.

Depindea doar de el să găsească o cale de ieșire din această situație. Să-l facă pe Loke să-i spună care era cheia.

Dacă nu cumva Umbra, care cu siguranță asculta prin microfonul de pe piciorul lui Vincent, s-ar gândi

să sune poliția și pompierii. Dar Vincent nu credea că va fi cazul.

— Bine, răspunse Loke ridicând din umeri. Bănuiesc că știți deja că Tor și cu mine ne-am ajutat reciproc.

Vincent nu spuse nimic. Nu voia să se dea de gol că nu avea toate detaliile, pentru că atunci poate Loke n-ar mai fi vorbit. Așa că doar aprobă din cap, de parcă Loke spusese ceva evident. Mai presus de toate, voia să întrebe cât timp mai aveau. Dar era mult prea devreme pentru asta.

— Ajută-mă să înțeleg de ce. Ce înseamnă clepsidrele? Pe cartea de vizită și în jurul grămezilor de oase?

Loke rămase tăcut o clipă. Vincent îl aștepta răbdător. Se întreba dacă-i putea auzi cineva, dacă era cineva în afara ușii. Probabil că nu. Erau doar el, Loke și Niklas. Nu mai era nimeni pe lume în momentul ăsta. Ei erau universul, ei erau viața și moartea.

— Mama mea a fost cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, răspunse Loke. Când era fericită, parcă strălucea soarele prin ferestrele micului nostru apartament de pe Kungsholmen. Și tata. O iubea foarte mult. Dar soarele a apus când a sărit ea de pe Västerbron. Pentru tata. Pentru mine. Totul s-a prăbușit. Și când tata n-a mai plătit chiria, am fost evacuați. Și nu știu, dar presupun că, dacă tata a simțit că soarele nu va mai străluci niciodată, atunci puteam la fel de bine să trăim aici, în întuneric. Știu că sună incredibil, dar am fost de fapt fericiți aici. Cel puțin în cea mai mare parte a timpului. Aveam mica noastră lume, cu o familie și o casă. Un regat în care tata era Rege. Toți îl iubeau. Și când simțea că întunericul se abate asupra lui, întunericul ăla care venea dinăuntrul lui, dispărea o vreme. Ca să nu-l văd eu în starea aia. Dar chiar și atunci când era fericit, avea totuși o tristețe permanentă pentru că mama a ales să ne părăsească. Așa vedea el lucrurile. Că ne-a abandonat. Și până la urmă a făcut și el la fel. M-a abandonat.

Loke se uită într-un alt colț al camerei, unde Vincent zări o movilă de pietriș, înaltă de aproximativ un metru, și înțelese imediat despre ce era vorba.

— Este...? întrebă el.

Loke încuviință.

— Deci tu ai fost cel care a furat oasele din propriul laborator, zise Vincent calm. Și atunci, de ce m-ai sunat?

— Locul tatălui meu e aici, jos, răspunse Loke, uitându-se cu dragoste la movila de pietriș. Nu trebuie să stea împrăștiat pe o targă de metal rece. Nu este demn de un Rege. Dar știam că o să iasă scandal când voi lua oasele. Te-am sunat pentru că am crezut că mă poți ajuta să înăbuș știrea asta, ca să nu ia amploare. Dar m-am înșelat.

— Și ceilalți au avut același fel de înmormântare VIP în tuneluri pentru că...

— Pentru că toți deveniseră Regi în felul lor. Chiar dacă doar împrumutaseră timpul ăsta. Iar Regele a fost îngropat aici jos. Dacă locul ăsta era destul de bun pentru el, atunci era destul de bun și pentru ei.

Vincent se uită la movila de pietriș unde era îngropat tatăl lui Loke.

— Când tatăl tău... a dispărut... atunci te-ai mutat la Tor și Rune? întrebă el.

— Mi-ar fi plăcut să rămân aici, răspunse Loke încuviințând. Dar nu se mai putea. Tata mă învățase numărul de telefon al lui Rune, așa că îl știam pe de rost. L-am sunat și i-am spus că fratele lui a murit. La început a fost confuz, toată lumea crezuse că amândoi muriserăm cu mult timp în urmă. Dar m-au primit să stau la ei.

— Câți ani aveai atunci?

Vincent se suci puțin, pentru că începuse să-l doară fundul, iar frigul îi pătrundea din ce în ce mai mult pe sub piele.

— Zece. Iar Tor avea 20 de ani. M-a luat încă de la început sub aripa lui, m-a învățat tot ce nu știam. Nu după mult timp, Rune a murit. Și apoi am rămas doar eu și Tor.

Vincent își schimbă poziția pe podea. Se uită la genți. Când Loke îl auzi mișcându-se, întoarse lanterna în direcția lui. În lumina creată, Vincent putea să-l vadă mai bine pe Niklas, care stătea exact ca înainte. Vincent nu era sigur dacă auzise vreo parte din conversație. Sau dacă era în viață.

— Ce faci? întrebă Loke iritat.

— Scuză-mă, dar nu mai sunt tânăr, am înțepenit.

— Mda, cum am spus, sunt de fapt dezamăgit de tine.

— N-am fost eu în ultima vreme. Dar să ne întoarcem la tine. Se pare că până la urmă ți-a fost bine. Nu prea văd cum duce povestea ta la crimă.

Vincent îl auzi pe Loke pufnind în întuneric. Se părea că mai aveau suficient timp să-și spună povestea. Câtă vreme nu părea grăbit, era bine.

— Tor a înțeles furia mea față de mama și tata. Tata obișnuia să spună că viața este un dar. Nu este ceva pe care poți să-l arunci pur și simplu. Este împotriva a tot ceea ce reprezintă viața. Și apoi, exact asta a făcut el. Tor mi-a povestit că bunicul Harald spunea mereu că familia noastră se trage din vikingi. Și vikingii nu-și sacrificau viața decât dacă erau în război. Viața nu e ceva la care avem dreptul să renunțăm din proprie voință. Și așa este. Deci Tor a fost interesat să vadă ce s-ar întâmpla dacă o persoană care renunțase deja mai primea o șansă s-o ia de la capăt. Ai întrebat ce înseamnă clepsidrele. Nu este evident? Sunt un memento că totul se termină. Dar ce se întâmplă dacă ai șansa să-ți întorci clepsidra? Asta a vrut Tor să afle. Dacă cineva ar putea trece de la fundul prăpastiei la atingerea celor mai înalte visuri, ce ar vrea atunci? N-a fost prea impresionat de rezultat. Lector? Vedetă rock? Astea sunt oare cele mai înalte dorințe ale umanității? Și de acolo s-a născut ideea de a zgudui oamenii cum trebuie. Să o ia de la capăt.

— Harald. Rune. Björn. Tor. Loke, zise Vincent, confirmând din cap. Toate sunt nume de vikingi.

— Am primit Loke ca al doilea nume, nu primul, dar Tor a spus că ar trebui să fie numele meu adevărat. Nu

Mattias. Loke, aducătorul pieirii.

Vincent se uită din nou la grămada de genți.

Mina oprește mașina de poliție în fața porților casei mari din Djursholm.

— La naiba! mormăie Christer lângă ea. Cum intrăm? Porțile alea par să fie mai solide decât mașina noastră.

Christer insistase să meargă și el de data asta. În zidul de lângă porți se văd un difuzor și o cameră de luat vederi. Mina are îndoieli — nu știe dacă Tor îi va lăsa să intre, dar dacă au noroc, n-o să-și dea seama de ce au venit.

N-au de ales, trebuie să încerce. Adam și Ruben preluaseră responsabilitatea operațiunii de la metrou, unde-i căutau pe Niklas, Vincent și Loke, în timp ce ea, Julia și Christer se duseseră acasă la Tor.

Mina iese din mașină și apasă butonul de sub difuzor. După câteva secunde, se aude ceva.

— *Yes?*

— Suntem de la poliție, zice ea. Am venit să ne întâlnim cu Tor Svensson.

— *Sorry, mister Svensson not here right now,* se aude o voce cristalină de femeie în difuzor. *I just clean house.*

— *We are from the police,* repetă Mina trecând la engleză. *Could you please let us in?*

Liniște în difuzor. Apoi se aude un clic, iar porțile încep să se deschidă spre interior. Mina urcă în mașină și este întâmpinată de un Christer cu ochii cât cepele.

— Noroc, comentează el.

— Îndemânare.

Intră pe alee și coboară din mașină împreună cu Julia și Christer.

Julia urcă prima scările și sună la ușă. Le deschide o femeie cu părul lung și negru.

— *Please come in,* îi invită ea și-i privește nesigură. *But I don't know when mister Svensson will be back. And I am just leaving.*

— *I'm sorry,* spune Julia și îi arată legitimația de poliție. *But we need to search the house.* Trebuie să percheziționăm casa.

— *I don't know*, răspunde femeia șovăind. *I just cleaned.*

— Promitem să ne scoatem pantofii, o liniștește Christer și trece pe lângă ea, intrând în casă.

— Stăteam pe pod.

Vincent tresare când aude vocea neașteptată. E Niklas, care vorbește cu glas uscat și firav. Îl aude cum își adună saliva și înghite înainte să continue.

— Stăteam pe Västerbron, repetă Niklas, când a apărut un tânăr. O zi rece de toamnă. Avea ceva băiatul ăla, ceva care m-a făcut să-i spun de ce stăteam acolo și mă gândeam să-mi pun capăt zilelor. Nici azi nu știu de ce am vorbit cu el atunci, dar cred că trăgeam de timp înainte de saltul final. Când am terminat de povestit, mi-a oferit o soluție. Un contract. Dacă îmi amânam moartea câțiva ani, el putea să-mi rezolve problemele. Și dacă oricum urma să mor, băiatul ăsta putea să mă ajute să trăiesc cu adevărat mai întâi.

— Loke? întreabă Vincent și Loke confirmă din cap.

— La început mi s-a părut o glumă, continuă Niklas. Cum ar putea un băiat să-mi rezolve problemele? Dar a sunat pe cineva la telefon. Și am vorbit cu un bărbat matur, care m-a asigurat că e vorba de un contract real. Că toate problemele mele ar putea dispărea instantaneu dacă i-aș lăsa să-mi ofere măcar zece ani. Am devenit curios. Era atât de ciudat, încât nici credeam că e adevărat. Dar n-aveam nimic de pierdut, având în vedere ce eram pe cale să fac. Așa că am fost de acord. Îmi aduc aminte că m-am gândit că, dacă e o înșelătorie, puteam să sar de pe pod a doua zi. Dar n-a fost nicio escrocherie. Au făcut ce-au promis. Toate problemele mele au fost rezolvate.

— Și de ce au fost 20 de ani? îl întreabă Vincent pe Loke.

— Nu era nicio regulă, răspunde Loke, ridicând din umeri. Au fost 20 pentru Niklas. Dar 17 pentru Marcus. El a fost ultimul pe care l-am găsit pe pod și primul pe care l-am pus în tunel. Erika și Jon au avut

câte 18 ani. Nu durata era importantă, ci să apuce să-și împlinească visurile. După cum am mai spus, aleseseră deja să-și pună capăt vieții. Toți aleseseră calea ușoară și refuzaseră darul vieții. Aruncau ceea ce primiseră. Așa că am vrut să fim siguri că și-au dat seama cu adevărat ce au ales să piardă, lăsându-i întâi să experimenteze tot ceea ce ar fi putut avea. E valabil și pentru Niklas.

— Și eu am atât de multe de pierdut..., zise Niklas încet.

Câinele polițist specializat în detectarea bombelor este un labrador pe care-l cheamă Radar și care merge înaintea lui Ruben în tunel. Gara Centrală are trei niveluri, patru dacă pui la socoteală și trenul de navetă. Cu mai multe ieșiri la fiecare nivel. În total, 14 ieșiri, dacă nu incluzi căile de evacuare și spațiile pentru personal. Comandantul poliției le asigurase întăriri într-un timp record, precum și câini de la protecția națională împotriva bombelor. Dar căutările merg încet. Mult prea încet.

Tehnicienii sugeraseră să trimită roboți în tuneluri, dar asta nu i-ar fi ajutat să-i găsească pe Loke și pe Vincent. Sau pe Niklas. Trebuiau să verifice tunelurile manual. Dar polițiștii sunt răspândiți, suprafața e mare și multe tuneluri de cercetat într-un timp scurt. Cel puțin e bine că Ruben are pregătire de dresor, astfel că poate merge singur cu un câine.

Tunelul este aproape nefiresc de liniștit. Ruben nu îndrăznește să se gândească la haosul de deasupra. La Gara Centrală din Stockholm sunt primite amenințări cu bombă o dată la două zile, dar aproape toate sunt false. Însă acum aveau de-a face cu o amenințare serioasă, iar prim-ministrul și-a îndeplinit promisiunea în legătură cu resursele. Coordonarea dintre serviciile de securitate, poliție, Centrala de securitate, TS și TJ s-a realizat de fapt într-un timp record. Dar decizia de a bloca Gara Centrală, oprind astfel tot traficul metroului din Stockholm, pentru că toate liniile trec pe acolo, nu este una foarte populară.

Și colac peste pupăză, au fost nevoiți să oprească și toate trenurile către și dinspre Gara Centrală, precum și Arlanda Express, ca să oprească numărul mare de călători dinspre aeroport.

Punctul de legătură al întregului oraș, și într-un fel chiar al întregii țări, e blocat și trebuie evacuat. Prin urmare, toți agenții de securitate disponibili au fost chemați să ajute, în timp ce DON era prezent cu elicoptere și agenți de la departamentul pentru protecția națională împotriva bombelor.

Ruben bănuiește că acum sunt sute, dacă nu mii, de persoane care urlă indignate la colegii lui când nu li se permite să intre în gară.

Grupul Operativ caută împreună cu echipa Juliei în tuneluri, iar el se întreabă dacă va descoperi cineva ceva în curând. Nu vor putea să țină zona blocată mult timp. Nu că ar avea foarte mult timp. Când timpul lui Niklas va expira, Loke va activa cu siguranță bomba lui Tor. Și totul se va duce naibii.

— *Just close door after you,* spune doamna care făcea curățenie la Tor și coboară scările în grabă, de parcă brusc intervenise ceva.

Mina se uită după ea în timp ce se îndreaptă spre poartă. Apoi intră în casă după Christer. Holul este cel puțin cât apartamentul ei, iar de tavan atârnă un candelabru mare de cristal.

— Tor! strigă Julia. Este poliția.

— Crezi că e acasă? întreabă Mina.

Julia aprobă din cap.

— Nu cred că menajera spune adevărul. Era mult prea stresată.

Julia își scoate pistolul și îl ține îndreptat spre podea, iar Mina și Christer fac același lucru.

— Rămân la intrare, zice Christer și ocupă o poziție în dreptul ușii. În caz că Tor e aici și încearcă să iasă pe furiș.

Mina se uită surprinsă la el. Nu l-a mai văzut niciodată pe Christer atât de activ. Dar îi place.

Polițistul în vârstă care blochează ușa de la intrare nu este cineva cu care să te pui.

Julia și Mina își continuă drumul și urcă la etaj, unde se află un birou și două dormitoare cu băi separate.

Un dormitor pentru Tor și unul pentru Loke. Dar Tor nu e nici acolo. Coboară din nou.

— L-ai văzut? îl întreabă Julia pe Christer, care clatină din cap.

Etajul inferior este format dintr-o sală de mese care este ocupată în mare parte de o masă imensă de nuc. Există, de asemenea, un living cu șemineu și un pian cu coadă, precum și o bucătărie. Dimensiunile bucătăriei sugerează că Tor are personal angajat pentru gătit. Dar nu este nici acolo. Cu toate astea, Mina e de acord cu Julia. N-au senzația că sunt singuri în casă.

— Pe măsură ce trecea timpul, mă gândeam tot mai puțin la contract, spune Niklas. Lucrurile pur și simplu s-au rezolvat. Am ales să uit că de fapt trăgea cineva sforile în fundal permanent.

Vincent simte praful gâdilându-l pe nas și trebuie să se stăpânească să nu strănute. Nu crede că un strănut poate declanșa bomba din colț, dar totuși nu este sigur.

— Dar nu l-ai recunoscut pe Tor când ați început să lucrați împreună? întreabă el. Vocea lui?

— Nu, nu, cum aș fi putut? A apărut în viața mea mulți ani după întâmplarea de pe pod. Cine își amintește o voce?

— Faust, răspunde Vincent. Tu ai fost Faust.

Lucrurile începeau să capete sens.

— Da, spune Niklas încet. Mi-am vândut sufletul diavolului.

— Nici pe departe! exclamă Loke cu o voce furioasă și stridentă. Tor nu este diavolul. Dimpotrivă, v-am făcut o favoare!

— V-am? întreabă Vincent.

— Erikăi, lui Jon, lui Marcus, a fost la fel cu toți, răspunde Loke. I-am găsit pe pod, unul după altul. Toți erau pe cale să-și irosească viața. În schimb, au mai trăit câțiva ani, iar visurile lor s-au împlinit. Le-am făcut un cadou! Tu, Niklas, ai ales să-ți încheie viața chiar atunci, acolo. Nu s-a schimbat nimic. Eu și Tor ne-am asigurat doar că apreciezi cu adevărat viața căreia ai ales să-i pui capăt. Dacă nu mai vrei, nu e problema noastră. Contractul e valabil. Tu te-ai hotărât să mori chiar acolo, pe pod.

Ruben nu se gândise până acum cât de vulnerabil este Stockholmul. Blocajul de la Gara Centrală afectează întreaga infrastructură a orașului. E suficient să distrugi locul potrivit pentru a paraliza un oraș cu milioane de locuitori. Tor știe ce face.

Din stația de la centură se aude un glas.

— Am căutat cât am putut pe linia albastră spre nord, spune Adam. Nici aici nimic. La fel ca în capătul din sud.

Ruben îndreaptă lanterna spre pereții tunelului. Vechiul instinct de polițist în care are încredere îi spune că e ceva în neregulă. Ar fi trebuit să-i găsească până acum. Sigur nu mai era mult timp. Oare ce spunea în indiciul primit de Vincent?

Găsește-l pe cel de-al patrulea înainte să expire timpul.

Nu-l ajută deloc.

Merge mai departe de-a lungul liniei verzi spre sud și ajunge la o nișă mai mare aflată lângă șine, care pare să fie o zonă de depozitare pentru materiale de reparații. Radar latră brusc, se oprește și se încordează.

— Ce-i, băiete? întreabă Ruben închizând microfonul de la stația radio. Ai luat vreo urmă?

— Posibile urme de explozibil, spune el în stație. Toate echipele să fie pregătite.

Labradorul pare să se gândească, apoi se relaxează și pleacă mai departe.

— Alarmă falsă, anunță Ruben dezamăgit în stația radio. Se pare că nu e nici aici. Nu înțeleg. Nu sunt chiar atât de multe locuri în care să te ascunzi.

— Mă duc din nou sus, anunță Julia. Doar să verific dacă nu ne-a scăpat vreun dulap sau ceva de genul ăsta. Nu că Tor pare o persoană care s-ar ascunde într-un dulap, dar nu se știe niciodată.

— O să mai arunc o privire aici jos, zice Mina.

Atât livingul, cât și sala de mese sunt suficient de mari și deschise încât să observe imediat că nu e nimeni acolo. Doar dacă nu se ascunde în spatele draperiilor. Dar nu e cazul.

Bucătăria e pe măsura unui restaurant, cu blaturi pe margini și un aragaz în mijloc. Mai sunt și două uși închise, unde se uitase deja, dar pe care le deschide din nou.

Una dă într-o cămară, suficient de mare pentru a intra în ea. Cealaltă dă într-o încăpere asemănătoare unde Tor ține vinul. Rafturile înalte de pe pereți sunt pline de sticle care probabil costă fiecare mai mult decât salariul ei.

Tocmai e pe punctul să închidă ușa când observă ceva. Raftul din stânga e mobil, ceea ce este ciudat, ținând cont de faptul că încăperea nu este deosebit de mare. Pune mâna pe pistol și trage raftul. Îl mișcă vreun metru și observă o deschizătură. Spatele raftului funcționează ca o ușă. O lovește un miros puternic de oțet.

— Mina, ieșim să ne uităm în jurul casei! strigă Julia din hol.

— Vin acum! răspunde ea aruncând o privire în încăperea din spatele raftului. Doar să verific ceva.

— Pot să ghicesc? întreabă Vincent. Nici nu ai fost atacat la IML. Ai dispărut brusc pentru că trebuia să ajungi înaintea Minei și a lui Nathalie acasă la Walther Stockenberg, ca să-l iei pe Niklas, care se ascunsese acolo.

Loke confirmă din cap în întuneric.

— A trebuit să improvizăm. Tor m-a sunat înainte să ajungă ele la lift, când au plecat de la el. Tor nu putea pleca, ar fi fost suspect. Nu mi-a venit în cap nicio scuză mai bună; trebuia pur și simplu să dispar câteva

ore. Măcar Tor îi spusese Minei să facă un ocol. Era cât pe ce să nu-mi termin la timp treaba; m-am intersectat cu ele la plecare. Dacă ne gândim acum, n-a fost cel mai bine pus la punct plan. Dar cei puțin m-au crezut la urgențe când m-am dus ca să-mi asigur un alibi. Trebuia să fac cumva să mă aleg cu niște răni. Și asta a rezolvat o altă problemă, povestea cu ADN-ul descoperită după aproape încă 24 de ore.

— Și Walther? întreabă Vincent. Spui că îi lăsați pe oameni să aleagă. Chiar a vrut să moară? Ai făcut vreun contract și cu el? Și toți oamenii care o să moară când explodează bomba? Și ei au avut de ales?

— Este... este prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru că fac ceea ce trebuie, răspunde Loke, dar Vincent observă că răspunsul lui nu mai este la fel de hotărât.

Vincent bănuiește că de fapt nu sunt cuvintele lui. Pare mai degrabă ceva ce-ar spune Tor. Prin urmare, Vincent trebuie să înțeleagă logica lui Tor. Motivul lui. Loke era discipolul tânăr și maleabil.

Și poate totul chiar a început exact așa cum spusese Loke, din dorința lor de a le arăta unor oameni care renunțaseră deja la ce avea de oferit viața. Și de-a le da apoi peste nas.

Însă planul lui Tor părea să se fi schimbat de-a lungul anilor. Să fi evoluat. Asta sugerau șirurile de genți negre aflate de-a lungul zidului. Dacă la început, cel puțin aparent, Tor îl susținuse pe Loke, acum trecuse la exploatarea lui. Iar Loke părea să simtă asta în sfârșit jos, în tunel. Deși probabil că n-ar fi recunoscut niciodată. Însă este fisura de care trebuia să profite Vincent, dacă era să aibă vreo șansa să iasă de acolo.

Ruben este pe punctul să renunțe și să se întoarcă în momentul în care vede o ușă de metal în stânga. Îndreaptă lanterna spre ea. Încuietoarea este spartă, iar ușa este ușor întredeschisă. Dacă Loke și Vincent sunt undeva aici, cu siguranță acolo sunt. N-au cum să fie în altă parte.

Își scoate pistolul în timp ce trage de zgarda lui Radar, astfel încât câinele să nu-i trădeze prezența. Se apropie cât se poate de încet, dar nu aude nimic din cealaltă parte a ușii. Însă asta nu înseamnă nimic. Așteaptă o clipă să se adune și apoi împinge ușor ușa cu piciorul, în timp ce se dă deoparte din prag.

Nu se întâmplă nimic.

Se ghemuiește, ca să reducă zona de impact dacă Loke este înarmat, și intră în încăpere. Lumina lanternei dezvăluie un mic depozit, gol, niște saltele pe jos și câteva sticle goale de votcă. Probabil un loc de dormit pentru unii dintre prietenii lui Vivian. Dar Vincent, Loke și Niklas nu sunt aici.

Nici vreo bombă.

Găsește-l pe cel de-al patrulea înainte să expire timpul.

Înainte să expire...

Ruben se oprește în mijlocul încăperii.

Înainte să expire timpul.

Nu este posibil. Să fi putut fi așa? Vincent nu rezolvase corect puzzle-ul. Maestrul mentalist a gândit complet greșit.

Încăperea din spatele raftului de vin este cât bucătăria lui Tor și și seamănă cu ea. Sau nu. Spre deosebire de bucătărie, încăperea asta are peste tot gresie și faianță. Pe doi dintre pereți sunt mese de lucru și plite. Vase mari din oțel inoxidabil. Și miroase puternic a oțet.

Pe peretele opus sunt două uși metalice care o duc cu gândul la niște camere frigorifice. Mina intră în încăpere, iar când se apropie, vede că rostul dintre plăcile albe este pătat pe alocuri cu ceva brun-ruginiu. Îi amintește de *umbra*, culoarea pe care o primise de la Vincent. Trece cu mâna peste faianță, dar o trage imediat înapoi când își dă seama ce trebuie să fie. Sânge. Sunt pete de sânge.

Se învârte prin cameră și se uită din nou la vase. În ele au fiert Loke și Tor trupurile. Bineînțeles că întâi le-au tăiat. De aici și sângele. Soneria telefonului o ia

prin surprindere și tresare. Când se uită la telefon, vede un număr pe care nu-l recunoaște.

— Poliția, Mina Dabiri, răspunde ea.

— Bună ziua, numele meu este Sebastian Bagge, de fapt îl caut pe Vincent Walder, dar nu pot da de el și mi-a lăsat numărul tău de telefon când ne-am întâlnit, așa că...

— Bagge? Entomologul?

— Așa este, răspunde Bagge fericit. Am vrut doar să văd cum mai e cu gândacii ăia.

— Vincent nu este acum aici. Dar în ceea ce privește gândacii, am aflat că poți să obții câteva mii de la Muzeul Național de Istorie Naturală.

— A, serios? Rareori sunt dispuși să renunțe la mai mult de câțiva. Deci trebuie lăsați să se reproducă singuri. Poate dura destul de mult până obții o colonie completă.

Apoi îl vede, în colțul camerei, pe jos, lângă o masă de lucru.

Terariul are dimensiunea unei căzi și pare că e umplut cu pământ.

Nu, te rog...

— Aio? se aude Sebastian Bagge în telefon.

Ea închele convorbirea și se apropie. Pământul se mișca spre pereții de sticlă. Când ajunge chiar lângă el, își dă seama că nu este pământ. În realitate, sunt gândaci mici, negrii-maronii, lungi de vreun centimetru, un centimetru și jumătate. Sunt grași și uleioși și foarte, foarte mulți, umplând terariul aproape până la refuz. Singurul lucru care îi împiedică să iasă este un capac de sticlă.

Mina își acoperă gura cu mâna ca să nu vomite.

— Cum adică *este prețul pe care trebuie să-l plătești pentru că faci ce trebuie?* întreabă Vincent, înfruntându-l pe Loke. În ce fel *acționează bine* acea bombă?

— Bunicul meu știa ce este bine, răspunde Loke cu voce tare, de parcă ar vrea să convingă și zidurile de ceea ce spune. A fost judecat aspru, dar nimeni n-a

înțeles ce a vrut el să facă de fapt. Germania avea nevoie să fie călită. Firește, s-a vărsat sânge, chiar și sânge nevinovat, dar schimbarea costă. Tor știe asta. Tor vede clar ceea ce alții văd doar încețoșat și pe termen scurt, fără să aibă o perspectivă. El știe că ordinea vine din haos. Inocenții care mor în haos își sacrifică viața pentru ceva mai bun. Doar nu există ceva mai măreț și mai frumos de atât, nu? Și, apropo, nimeni nu este cu adevărat inocent, mai ales cineva ca Walther. Era un simbol al vechiului, al putreziciunii.

— Astea nu sunt cuvintele tale, zice Vincent. Sunt ale lui Tor. Tu, Loke, tu pui viața pe primul loc, pentru tine are valoare. Viața tuturor. De aceea ai făcut toate astea. Ai ajutat oameni care au avut probleme. Care nu se simțeau bine. Ca să le aduci aminte care e darul vieții, când ei uitaseră. Așa ai spus chiar tu. Dar acum îmi vorbești despre sacrificarea inocenților, de parcă ei nu ar avea nicio valoare. Nu mai există nicio diferență între tine și cei cărora vrei să le dai o lecție. Amintește-ți cine ești!

Loke își dă ochii peste cap. Deschide și închide gura de câteva ori, dar este întrerupt brusc de Niklas.

— Asta ți-a spus Tor când ți-a cerut să mergi acasă la tata ca să mă iei de-acolo? mârâie Niklas. Că tatăl meu trebuie să moară pentru că e o putreziciune? Nu, Walther Stockenberg a susținut dreptatea. Știa toată lumea. Tu ce susții?

Apatia lui Niklas a dispărut. Loke se uită în altă parte, dar cu tot întunericul ce-i înconjoară, Vincent reușește să observe lacrimi pe obrajii lui.

— Pentru că tu ești eu, răspunde Loke în cele din urmă, sacrificiul tău este mai important decât al celorlalți. Ești simbolul a tot ce este în neregulă cu vechea societate, având în vedere jobul tău. Tatăl meu, Regele, n-ar fi trebuit să ajungă aici, în tuneluri, dacă societatea ar fi funcționat. Nu trebuia să moară. Dar tu nu ți-ai făcut treaba. Așa că o să mori aici, atunci când lumea veche va arde.

Găsește-l pe cel de-al patrulea înainte să expire timpul.

Ruben își dă seama că mesajul nu se referă probabil la Niklas, așa cum crezuse inițial Vincent. Mesajul aparține clepsidrelor. Deci firește este vorba de timpul măsurat de ele. Timpul care, potrivit lui Vincent, arăta că-l vor găsi pe Niklas la Gara Centrală. Dar mesajul spune că îl vor găsi pe cel de-al patrulea *înainte* să expire timpul. Nu este o indicație de timp. Este un loc.

Niklas o să fie într-o stație *înainte* să expire timpul. În stația dinaintea Gării Centrale. Conform informațiilor pe care le primise despre vechea linie cu numărul 16, trebuia să fie vorba despre Hötorget.

Vincent nu înțelesese.

El, Ruben, și-a dat seama de ceva ce faimosul mentalist n-a reușit să înțeleagă. Ha! Îi face cu ochiul lui Radar, care stă cu limba scoasă și-l privește întrebător.

Ruben pune mâna pe stația radio și încearcă să se controleze, ca să nu țipe.

— Suntem în locul greșit, spune el nerăbdător. Sunt la stația dinainte. Hötorget. Trebuie să ajungem acolo imediat.

Hötorget. Stație care nu este împrejmuită, nici sub pământ, nici deasupra pământului. Ruben îngheață brusc când își dă seama ce înseamnă asta. Chiar deasupra stației de metrou este o piațetă, pe unde trec sute de oameni. Tot acolo este și sala de concerte, unde sigur e vreun eveniment de Crăciun chiar acum, probabil cu vreo 1 700 de spectatori. Și alte câteva sute de oameni prin cafenelele și magazinele de la subsol. Ca să nu mai vorbim despre toate clădirile din jurul pieței. Face un calcul rapid.

Cel puțin 3 000 de oameni o să-și piardă viața dacă explodează bomba lui Tor. Inclusiv Niklas și Vincent.

Ruben scoate telefonul mobil și deschide ceasul, unde avea numărătoarea inversă. Toți polițiștii care se aflau în tuneluri își setaseră cronometrele după robotul telefonic, ca să știe cât timp mai avea Niklas înainte să fie detonată bomba.

Cronometrul arată 17 minute și 42 de secunde. Nu vor avea timp.

— Știu că ești aici.

Din bucătărie se aude vocea lui Tor.

— Și... văd că ai găsit și biroul lui Loke.

Mina își ține respirația. Trebuie să se ascundă. Tor nu a intrat în încăpere, nu a văzut-o încă. Camerele frigorifice. Se furișează și trage ușor de ușile metalice, dar sunt închiate.

— Păcat! adaugă Tor.

Vocea este mai aproape acum.

— Fără încăperea asta, nu aveți dovezi reale. Un proces care ar dura ani de zile și probabil ați fi concediați toți. Dar acolo s-ar putea să existe urme de ADN. Și nu putem să lăsăm lucrurile chiar așa.

Mina trebuie să-l învingă. Probabil că are o singură șansă. Dar nu există niciun loc bun de unde să-l poată surprinde.

— Deci tu ești polițistul care a dispărut, continuă Tor din bucătărie. Prietenii tăi sunt în curte, vor trece câteva minute până se vor întreba unde ești și se vor întoarce. Nu-mi trebuie mai mult de câteva minute.

Din bucătărie se aude o bubuitură metalică, iar Tor zdrăngănește ceva care pare greu.

— Apropo de minute, Niklas nu mai are prea multe, continuă el. Nu vreau să-ți stric surpriza, dar dacă vântul bate cum trebuie, poate vom auzi bubuitul până aici. Din clipă în clipă. Și atunci vine în sfârșit momentul pentru o nouă ordine. Bunicul Harald avea dreptate. Nu putem să ne mai complăcem în mocirla asta din țară. Oile trebuie conduse. Și cei slabi trebuie eliminați. Cei care se plâng de societate, dar fără să facă ceva în privința asta. Cei care nu s-au gândit nicio clipă la cât de privilegiați sunt. După Harald, eu sunt singurul care poate sta drept și vedea nulitățile. Știi cum e să trebuiască să lucrezi cu ei? Să le zâmbești? Să te prefaci că părerile lor de rahat înseamnă ceva? Sunt paraziți. Îi urăsc. O să-i omor pe toți și apoi o să clădesc o lume de vikingi mândri, așa

cum a fost întotdeauna menit să fie. Și voi o să-mi mulțumiți.

Aerul din încăpere este înăbușitor, iar Minei îi vine să tușească și încearcă să nu facă prea mult zgomot, rugându-se să n-o audă Tor.

— Nu tu, evident, continuă el. Tu o să ai onoarea să fii un mister despre care se va vorbi ani de zile. Cum fosta soție a ministrului justiției nu a mai făcut față presiunii și a dispărut fără urmă în toiul unei anchete. Bineînțeles că vor căuta. Dar nu vor găsi încăperea în care ești. Când raftul este închis corespunzător, camera este etanșă. Iar pe mine nu mă va bănui nimeni, pentru că de fapt nici măcar nu sunt aici. Colegii tăi au stabilit deja asta. Al naibii prelungitor!

În bucătărie pornește un motor, iar zgomotul umple încăperea. Parcă ar fi un fierăstrău. Mina tușește din nou. Ceva este în neregulă cu aerul.

— Mi-ar plăcea să-ți fierb oasele după aceea, așa cum face Loke, strigă Tor în zgomotul asurzitor. Dar, din păcate, n-o să fie timp. Probabil va trebui să mă mulțumesc doar cu dezmembrarea.

Este evident că Tor e nebun de-a binelea. Mina își scoate arma, încet, ca să nu fie auzită. În cel mai rău caz, trebuie să-l împuște.

— Vin imediat, o anunță el. Fierăstrăul este doar puțin dificil de ținut. Firul ăsta blestemat mi se tot înfășoară pe după picioare. Apropo, nu știu dacă te-ai gândit la șuieratul care se aude de ceva vreme. Uită-te în jos și o să vezi furtunul. E gaz din bucătărie. Am dat drumul și la hotă, așa că până acum probabil a început să umple încăperea.

Mina tușește a treia oară și își dă seama de ce. Nu simțise gazul din cauza mirosului de oțet din vase.

— Presupun că ești înarmată, spune Tor. Dar probabil ar trebui să te gândești de două ori dacă e indicat să tragi cu pistolul. Va fi o explozie măricică. Ce-ar spune fiica ta dacă ți-ai sacrifica viața pentru a o distruge pe a mea?

Are dreptate; pistolul ei este inutil. Mina se uită panicată în jur, dar n-are unde să se ascundă. Ușile

camerelor frigorifice sunt încuiate.

Vasele de pe plită sunt prea mici.

Terariul.

Nu.

Orice în afară de asta.

Va muri.

Loke îi privește în tăcere. În lumina telefonului mobil, Vincent vede cum îi curg șiroaie de lacrimi pe obraz.

— Știu ce am făcut, suspină el. Sunt o parte din problemă. Așa că trebuie să ard cu voi.

Vincent începe să aplaude ironic. Loke este vulnerabil acum. Chiar dacă îi e greu, trebuie să-l destabilizeze și mai mult până să-l facă să treacă de partea lui.

— Mărinimos, spune el pe un ton cât se poate de plângăcios. Tor va fi foarte mulțumit de micul său sinucigaș. Nu trebuie să ridice niciun deget. Probabil că acum stă acasă și se uită la Netflix și cu siguranță nu la tine se gândește. În timp ce tu ești pe cale să mori de dragul lui.

— Nu, nu, se bâlbâie Loke, plângând. Nu-i așa. Tor o să iasă din umbră și o să conducă țara într-o direcție nouă, mai bună. Mi-a spus că va fi o țară cu care să ne mândrim din nou. Ca pentru vikingi. Atunci viața însemna ceva. Toată lumea o să-și dea seama. Tor mi-a promis... M-a asigurat că voi rămâne în amintire ca fiind cel care a făcut posibil lucrul ăsta.

— Nenorocitule! șoptește Niklas și se șterge la ochi cu mâneca. Nemernicule!

Încearcă să se ridice, dar Vincent îl ține cu blândețe, iar el se așază la loc.

— Sigur că vei rămâne în amintire, spune Vincent. Dar nu cum te gândești tu. Planul lui Tor poate funcționa numai dacă tu ești un terorist îngrozitor, iar el trebuie să apere țara de oameni ca tine. Îți va arde memoria pe rug. Vei fi urât pentru totdeauna. Numele tău va fi scuipat. Și Tor va fi cel care se va asigura că așa se întâmplă.

Observă cum Loke începe să-și dea seama. Aruncă o privire la gențile din colț. Loke se uită din nou la ceas, apoi la Vincent. Panica din ochii lui este acum evidentă. Acum ori niciodată.

— Nu trebuie să fie așa, continuă Vincent rar și limpede. Ajută-ne să salvăm oameni. Doar ești prietenul meu. Nu meriți asta. Tu ești Prințul. Tu poți să fii eroul în locul lui Tor.

Loke nu răspunde, dar Vincent observă cum îi dispare încet panica din priviri și este înlocuită de un calm rece.

Loke a ales calea.

— Poate că este așa cum spui tu, răspunde el. Tor a avut alte planuri și nu mi-a spus tot adevărul. Dar m-a și ajutat. Nu am de ales. Tor a avut grijă de mine și mi-a salvat viața. Viața Prințului. Îi sunt dator. Poate să facă ce vrea cu viața mea. Tata ar fi de acord cu mine.

Vincent se prăbușește. N-a mers. Nu mai este nimic de făcut. O încăpere murdară din beton va deveni în curând mormântul lui. Cu sângele nevinovaților care se prelinge de sus.

— Cât timp a mai rămas? întreabă el încet.

Loke nu răspunde.

Vincent închide ochii și își vede familia în fața lui. Și apoi pe Mina. Își dorește să o atingă pentru ultima dată.

Mina nu poate rămâne acolo. Trebuie să facă ceva. Se grăbește înspre terariul din colț, în timp ce scoate repede trei șervețele umede din buzunar. Îndeasă două dintre ele în urechi. Pe ultimul îl rupe în două și îl înfundă în nări. Apoi împinge capacul terariului și pășește peste peretele înalt de sticlă. O lovește o căldură tropicală. Dacă se mișcă repede, nu are timp să se gândească la ce urmează să facă.

Gândacii îi ajung până la pulpe. Se mișcă rapid spre ea, apăsând-o pe picioare. Ea se așază astfel încât gândacii îi ajung acum chiar deasupra sânilor. Se târăsc entuziasmați unul peste altul, spre ea.

— Vin acum! strigă Tor.

Mina strânge din ochii și urlă în tăcere în ea, în timp ce se lasă pe spate în terariu până când gândacii îi acoperă întreg corpul și fața. Continuă să se lase pe spate, în marea de gândaci. Nu poate decât să spere că șervețelele vor rămâne acolo unde trebuie. Altfel, va avea în curând sute de gândaci în urechi și nas.

Prin șervețelele umede și prin masa animală, aude sunetul fierăstrăului lui Tor, în timp ce el se învârte prin încăpere.

— Unde ești? zbiară el furios.

Genele îi zvâcnesc. Gândacii încearcă să intre pe sub pleoape.

Strânge și mai tare din ochi.

— Te-ai ascuns în frigider? Nu?

Șervețelul dintr-o nară se desprinde brusc și ceva începe să se miște în sus pe nară. Creierul ei nu poate conștientiza. Este prea mult. Nu va reuși. Gândacii își găsesc drum pe sub cămașă, târându-i-se pe piele. O gâdilă între buze.

Îi e tot mai greu să gândească. Este compusă numai din panică. Care e pe cale să-i oprească toate mecanismele de apărare. Toată dorința ei de a trăi. Groaza este prea mare. Vrea doar să moară. Să renunțe. Să își permită să alunece într-un zbor lin, departe de nenorocirea care îi acoperă trupul. Simte cum gândacii i se mișcă în sus pe picioare, prin pantaloni. Moarte. Vrea să moară.

Apoi o vede pe Nathalie. La fel de clar ca și cum ar sta chiar în fața ei. Flashbackuri rapide, ca o prezentare de diapozitive de modă veche.

Nathalie nou-născută. Roșie, lipicioasă și țipând furioasă. Primii ei pași. Clătinându-se, cu brațele întinse pentru a-și ține echilibrul, îndreptându-se către ea.

Fiica lor în brațele lui Niklas. Privirea lui rănită, acuzatoare. Schimbă imaginea. Vede ziua în care a lăsat-o pe Nathalie pe jos, ocupată să se joace cu căluții ei colorați și făcându-i veselă cu mâna Minei, fără să-și dea seama că mama ei o părăsea definitiv.

Mina derulează rapid. Imaginile sunt prea dureroase. Nathalie acum, ca adolescentă. Atât de frumoasă! Acasă, pe canapeaua ei. În bucătărie. Construiesc împreună o casă de turtă dulce. Împodobită cu bomboane în șiruri nu foarte drepte.

Zâmbetul lui Nathalie. Privirea ei. Într-o fracțiune de secundă îl vede pe Vincent. Acasă. La ea. Vincent și Nathalie.

Se forțează să respire adânc. Gândacii urâți se strecoară peste coapsele, spatele, stomacul ei. Prin șomoioagele din urechi încă aude zgomotele pe care le fac când se mișcă. Vor să intre. Peste tot, încearcă să o pătrundă, să intre sub scutul ei.

Nu poate renunța. Nu poate ceda în fața morții. Are nevoie de mai multe imagini, de mai multe amintiri cu Nathalie. Și cu Vincent. Mina se concentrează să-și stăpânească respirația. Așa cum a învățat-o Vincent. Inspiră. Expiră.

Nu știe unde e Tor.
Este îngropată de vie.
Îngropată într-un cocon viu.
Dar este un cocon.
Iar un cocon protejează.

Îi vine o idee. Are încă pistolul în mână. Încearcă să-l îndrepte în direcția de unde se aude Tor. Se pare că s-a oprit, pentru că nu-l mai aude. Nici fierăstrăul nu se mai aude.

— Hmm. Chiar credeam că ești aici, spune el nedumerit. Ciudat.

Îi aude doar vocea înăbușită, îndepărtată. Dar îi este suficient să țintească.

Trebuie să meargă. Nu are de ales. Mina îndreptă pistolul în direcția vocii lui și trage.

Frigul pătrunde până în oase, adânc în schelet. Lângă Vincent, Niklas plânge în tăcere, aproape neauzit. Loke se uită la ceas.

— E timpul, remarcă el.

Se șterge la ochi și scoate ceva din buzunar. Arată ca un breloc, o bucată neagră de plastic cu niște butoane. Vincent o recunoaște. Are și el la fel la cheia mașinii. Este o telecomandă pentru porți de garaj. Presupune că receptorul se află într-una dintre genți. Își încordează tot corpul. O mică atingere a bucății negre de plastic și Hötorget se transformă într-un crater.

Loke se oprește brusc, ca și cum ar auzi ceva.

La început, Vincent nu aude nimic. Dar apoi distinge o voce slabă de femeie. Mina? Nu. Altcineva. Vocea îl strigă pe Prinț.

— Vivian? exclamă Loke. Ce caută aici? Trebuiau să stea la distanță.

Îndreaptă pistolul spre ei în timp ce se ridică.

— Să nu încercați nimic, îi amenință el. Există o singură cale de ieșire de aici și acolo sunt eu. Cu asta în mână.

Flutură telecomanda din cealaltă mână.

— Semnalul este suficient de puternic pentru a detona toate gențile în același timp. Și voi avea degetul pregătit tot timpul.

Loke îi privește de sus. Apoi merge cu spatele spre ușă, cu pistolul îndreptat spre Niklas și Vincent. Descuie și apoi împinge ușor ușa. Se deschide spre exterior, în dreapta. Lumina slabă din tunel este binevenită în camera întunecată.

— Prințe?

Vocea se aude din partea stângă a ușii. Loke se întoarce într-acolo în timp ce continuă să împingă ușa cu spatele spre dreapta. Brusc, ușa zboară în sus, iar el se dezechilibrează și cade. Vincent se ridică și vede în același timp o mână mare care răsucește arma din mâinile lui Loke. Este mâna lui Johnny. Vincent se grăbește spre ei și-l găsește pe Loke întins pe spate chiar în afara ușii.

— Ia... aia! strigă Vincent, arătând spre telecomanda din cealaltă mână a lui Loke. Cea care declanșează bomba!

— Bomba?! strigă Johnny îngrozit și îl calcă repede pe Loke pe încheietura mâinii.

Loke țipă de durere și își deschide degetele din reflex. Vincent trage un șut în telecomandă.

— De ce? se vaită Loke. Ce faceți?

Vincent se apleacă și ridică atent telecomanda de pe jos. Scoate bateria, astfel încât să nu mai fie funcțională. Apoi pune bucata de plastic pe jos și o zdrobește sub călcâi. Abia atunci își dă seama că își ținuse respirația de când o scosese Loke din buzunar.

Sticla din jurul Minei este spulberată de glonț. Cade împreună cu valul de gândaci din terariu. Își ține respirația și este pregătită. Dar furtuna de foc nu vine. Gândacii au acoperit țeava pistolului suficient de mult ca scurta explozie să nu ajungă la gaz și să-l aprindă.

Gândacii mișună pe aproape toată podeaua. Lângă ea se află un fierăstrău electric de măcelar. Și într-o baltă de sânge lângă el, Tor. Valul de gândaci l-a acoperit pe jumătate, se târăsc lacomi peste el. El se ține de piept și geme încet.

— Johnny, dă-mi pistolul! spuse bărbatul despre care Vincent își amintește vag că-l cheamă Kjelle.

Bărbatul făcu un pas înainte în lumina slabă din afara ușii și întinse mâna.

Johnny zâmbi larg și îi dădu pistolul. Apoi îl întinse lui Loke o mână ca să-l ajute să se ridice. Vincent se întoarse la Niklas, îl prinse de sub braț și-l conduse încet afară din încăpere.

Când ieșiră, Loke stătea în picioare, cu mâinile atârnând pe lângă el și uitându-se la Vivian.

— De ce faceți asta? întrebă el. Doar sunt unul de-al vostru.

— De dragul tatălui tău, răspunse bătrâna făcând un pas spre el. Nu-ți amintești totul despre tatăl tău. N-ai cum. Dar tatăl tău ura violența mai presus de orice. Niciodată nu a rănit o altă ființă umană. Și ar înnebuni dacă ar ști ce ai făcut.

— Cum ați știut? întrebă Loke cu glas pierdut.

Vincent observă imediat copilul mic din el, copilul care își trăise viața aici, în întuneric.

— Îmi pare rău, spuse bărbatul care bălmăjea mereu despre asasinatul lui Palme, OP, stând cu capul aplecat în spatele lui Vivian.

— Tu? exclamă Loke și Vincent îi observă dezamăgirea. Am crezut că tu vei înțelege. Tu ai văzut întotdeauna lumea așa cum este. Numai ție ți-am spus. Tocmai de aceea. Pentru că tu știi deja.

— Până și eu îmi dau seama că vorbesc numai prostii. Dar nu este nici pe departe o nebunie ca aia pe care mi-ai povestit-o tu. Că ai ucis trei oameni și că aveai de gând să ne arunci în aer pe toți! De dragul vărului tău? A trebuit să-i spun lui Vivian. La naiba, tu ești băiatul Regelui! Tu ești băiatul *nostru*, Prințe. Nu te-am putut lăsa să faci așa ceva.

— Am bănuit că ești tu când am văzut mormintele noi, zise Vivian. Așa că n-am spus nimic nimănui. Dar n-am înțeles cât de gravă este situația.

Buza de jos a lui Loke începu să tremure și Vincent îl văzu cum se prăbușește în el.

Probabil că totul fusese foarte clar la început. Viața era apreciată, a lui și a altora, așa era și gata. Cei care nu apreciau viața trebuiau să primească o lecție ca să înțeleagă ce pierdeau. Era simplu pentru el.

Dar undeva pe parcurs, în copilărie, Tor începuse să-l controleze și să-l folosească pentru scopurile lui. Și în cele din urmă reușise să-l transforme în ceea ce ura el cel mai mult. În cineva care nu prețuia viața. Cineva care era pe cale să ucidă mii de oameni. Și Vincent bănuia că Loke tocmai își dăduse seama.

— Prințe, șopti Vivian, ai fost indus în eroare. Dar suntem alături de tine. Suntem aici pentru tine. Tatăl tău...

Înainte să termine fraza, din gura lui Loke ieși un urlet. Care devenea din ce în ce mai puternic, iar el își ridică fața spre tavan, ca un lup care urlă la lună. Țipa ca un copil rănit și sunetul se lovea de pereți și răsuna ca într-un cor. Johnny își acoperi urechile, în timp ce urletul lui Loke devenea tot mai puternic. Până când se termină brusc. Și Loke o luă la fugă.

N-ar fi trebuit să-i părăsească niciodată. Cei vizibili erau la fel de invizibili ca și cei care locuiau acolo, jos, în întuneric, dacă nu chiar mai mult. Și el se păcălise singur. În dorința lui de a avea o familie, de-a aparține cuiva, se păcălise singur. Singura familie de care avea nevoie era acolo, jos.

N-ar fi trebuit să-i părăsească niciodată.

Prințul alerga repede și hotărât. Era nevoie de întăriri serioase ca să-l găsească acolo, întăriri care sigur erau pe drum. Dar în clipa asta probabil că nu avea nevoie să se uite peste umăr. Erau ocupați să aibă grijă de ministrul lor important. Iar Prințul era ca acasă jos, știa totul pe de rost. Era deja la jumătatea drumului spre următoarea stație.

Îl crezuse pe Tor când îi spunea că sunt ca niște frați. Că erau la fel. Că aveau același sânge și spirit și o moștenire care le curgea cu vigoare prin vene. Nu împărtășise niciodată fascinația lui Tor pentru bunicul Harald, dar îi înțelegea nevoile. Rune nu fusese tată pentru Tor așa cum fusese Björn cât trăise. Tor nu crescuse înconjurat de dragoste, nu simțise niciodată cum era să fii cuprins într-o îmbrățișare mare și caldă care mirosea a fum și piele.

Nu avusese niciodată un tată care să fie rege.

În schimb, Tor fusese adesea închis în pivniță și trăise într-un altfel de întuneric decât cel în care trăise Loke. Un întuneric rece, pustiu, unde îi țineră companie trofeele bunicului Harald. Obiecte îmbinate cu poveștile lui Harald despre fraternitate, eroism și despre o societate care trebuia salvată.

Tor îl și înțelesese pe Loke. Îl ascultase mereu după ce se mutase în casa cea mare. În serile lungi când nu putea dormi, când singurătatea se strecura în pieptul lui, așa cum Buster, șobolanul, scurma prin tuneluri după mâncare, Tor îl ascultase. Despre cum căzuse mama lui în apă fără să vadă nimeni, fără să fie nimeni acolo în ultimele ei clipe. Tor ascultase când îi povestise despre sunetul surd al trenului care lovise trupul slab al tatălui lui și cum îl zburase coroana de pe cap.

Cum cei invizibili îi oferiseră tatălui său o înmormântare demnă, o înmormântare regală, fierbându-i oasele și apoi îngropându-l sub o movilă de pământ.

Trupul lui micuț adunase atât de multă furie, furie pe care în acele seri lungi o urla în timp ce Tor îl mângâia încet pe spate. Tata îi explicase, iar și iar, că viața este cel mai prețios dar pe care îl avem.

Ajunse la stația de la Rådmansgatan și continuă să alerge de-a lungul șinelor. Oamenii de pe peron îl arătau cu degetul și strigau că n-are ce să caute acolo, dar el îi ignoră. Nu i-a luat mult să ajungă la celălalt capăt. În cele din urmă, îl învălui din nou întunericul.

Următoarea stație era Odenplan. Preferata tatălui său.

Așa că atunci când Tor a venit cu propunerea lui, acesta fusese răspunsul, calea de urmat. O ocazie să le dea oamenilor o lecție. Să-i învețe cât de fragilă și prețioasă era viața. Să-i învețe să aprecieze ceea ce au. Când oamenii aceia stăteau pe pod, gata să sară, fuseseră invizibili. El și Tor îi făcuseră vizibili.

Dar totul fusese o minciună. Văzuse adevărul în ochii lui Vincent. Și simțise că era adevărat. După atâția ani. Fusese o piesă într-un joc, dar fără să știe despre ce joc era vorba. Lui Tor nu-i păsa de valoarea vieții. El voia doar să-i rănească pe alții. Ca să aibă puterea.

Cel puțin la început, probabil că era mai mult de atât. Apoi Tor s-a adâncit în întuneric și ambițiile au devenit mai mari. Ambiții ce aminteau de bunicul lor. Lui Tor nu-i păsa câți oameni trebuia să ucidă ca să clădească ordinea mondială a lui Harald. Pe Tor îl interesa doar să conducă. Voia să fie Regele. Dar el nu putea fi niciodată rege, pentru că Regele iubea oamenii, ca și Loke.

Nici măcar nu-l chema Loke, ăsta era un nume pe care i-l dăduse Tor.

Numele lui era Mattias.

Și el era Prințul.

Tor îl mințise. Dar Tor se înșelase. Iar tata avusese dreptate.

Pământul începu să-i vibreze sub picioare. Se opri. Se auzeau voci, dar știa că erau mai departe decât i se părea. Erau doar amplificate de ecoul din tuneluri. Un bec

pâlpâia, iar de-a lungul pereților se mișcau umbre lungi. Vibrațiile de sub picioarele lui deveneau din ce în ce mai puternice pe măsură ce se apropia de Odenplan.

A închis ochii și i-a văzut împreună. Mama și tata. În sfârșit. Dansau acasă, în bucătărie, lângă masa cu față de masă în carouri și cu scaune ciudate și uzate. Dansau și râdeau, uitându-se la ei. Îi era incredibil de dor de ei. Străluceau de parcă fiecare avea soarele lui și niciunul dintre ei nu mai era invizibil.

I-au făcut semn să vină. Tata avea din nou coroana pe cap. Era așa cum și-l amintea atunci când era fericit. Când tata era Rege și toată lumea îi aparținea.

Of, cât de dor îi era de el! Cu pași nesiguri din cauza vibrațiilor, Prințul se îndreptă înspre ei.

Când deschise ochii, văzu cele două lumini. Foarte clare. Foarte strălucitoare. O fanfară gălăgioasă semnală sosirea Alteței Sale. Își întinse brațele.

Era acasă.

Mina stătea lângă Vincent pe o bancă de pe peron. Ignorase îndemnul Juliei de a face un control medical după evenimentele din vila lui Tor; își schimbase doar hainele și venise la Vincent de îndată ce auzise ce s-a întâmplat. După ce medicii de la fața locului au constatat că Niklas și Vincent nu au răni fizice, încercaseră să le dea niște calmante. Niklas le acceptase cu recunoștință, dar Vincent refuzase, iar acum tremura ca o frunză lângă ea.

— Îmi pare rău, spuse el. Am un nivel ridicat de adrenalină și cortizol. De-asta tremur și am palpitații.

Mina puse mâna pe pieptul lui. Avea dreptate, inima îi bătea foarte repede. Dar pe de altă parte, și inima ei bătea la fel de repede.

Vincent își puse ușor mâna peste a ei și o strânse.

— Trece repede, o asigură el. Dar nu înțeleg. Cum am putut să interpretez mesajul atât de greșit, încât să nu nimeresc locul? Cum am putut să fiu atât de prost? Doar eu sunt cel care ar trebui să poată...

Tăcu. Stația de metrou pustie era aproape fantomatică. Circulația trenurilor avea să fie reluată în zece minute, dar deocamdată stația era doar a lor. Mina bănuia că afară așteaptă o grămadă de oameni supărați, stresați și nervoși pentru că nu li se permisese să meargă cu metroul atâta vreme, oameni care de fapt nu știau că în momentul ăsta ar fi putut să fie toți morți.

— Mă întreb ce crede Umbra despre asta, continuă Vincent. Dacă este în cele din urmă satisfăcut.

— Ce vrei să spui?

Vincent trase în sus tivul pantalonilor și lăsă să se vadă glezna, învelită într-o bucată de pânză neagră.

— Am un transmițător GPS cu microfon, explică el. Umbra a fost cu mine tot timpul. A auzit totul. Se pare că azi a fost ultima mea șansă pentru penitență, dacă vreau să-mi văd din nou familia.

— Salvarea a jumătate de oraș trebuie să fie suficientă pentru penitență, răspunse Mina, luându-l pe Vincent de braț. Hai să mergem! Înainte să se umple stația de

oameni care să se întrebe de ce Marele Mentalist stă aici și tremură.

Se ridicară și se îndreptară spre scara rulantă.

— Când și unde ai de gând să te întâlnești cu Umbra? întrebă ea, arătând cu capul către paznicul de lângă scara rulantă. Vreau să mă asigur că sunt acolo toți polițiștii din tot orașul. Punem mâna pe el imediat ce îți recuperezi familia. O să mă asigur personal că va fi închis mult timp de acum încolo.

— Mulțumesc, răspunse Vincent. Dar știm amândoi că lucrurile nu merg chiar așa. Trebuie să aștept să mă contacteze el. Și dacă îl cunosc bine, se va întâmpla în așa fel încât poliția să nu poată ajunge la el.

Mina aprobă din cap. Știa că Vincent are dreptate, chiar dacă ura enorm să simtă că nu poate face nimic. Și nu puteau face nimic care să riște siguranța familiei lui. Nu-și putea imagina prin ce trecea Vincent.

Când ieșiră pe ușile stației de metrou, soarele apăru de după nori și le încălzi fețele. Hötorget acoperit de zăpadă, unde în mod normal era întotdeauna mocirlă, indiferent câtă zăpadă era în restul orașului, strălucea acum minunat în lumina soarelui. Văzu oameni vorbind și râzând, bucurându-se de soare. Negustorii din piață se întreceau, ca de obicei, să-și strige care mai de care marfa. O femeie trecu pe lângă Mina și îi zâmbi larg. Viața era intensă în piață, de parcă oamenii simțiseră cumva că tocmai au scăpat de moarte.

— Unde mergem? întrebă Vincent.

— Mergi cu mine acasă, la Årsta, răspunse ea. Poate că nu pot să prind Umbra, dar nu te las singur acum. Nathalie oricum o să fie la Niklas în seara asta. E atât de fericită că și-a recuperat tatăl, încât refuză să-l părăsească. Și să nu te gândești că te las să te întorci într-o casă goală în Tyresö. Am de gând să aștept cu tine până îți dă semn Umbra. Poți dormi la mine până se termină toată nebunia asta.

Harry era încă acasă la mama ei, care din fericire acceptase să stea cu ei. Julia nu-i spusese de ce avea nevoie de ajutor, zisese doar că în dimineața aia se încurcaseră lucrurile. Și nu era nicio minciună. Chiar se încurcaseră. Dar ea nu se gândea la haosul de la metrou. Se încurcaseră lucrurile în legătură cu viața și căsnicia ei.

Torkel ar trebui să fi venit acasă de la serviciu până acum. Julia nu-i spusese încă nimic, pentru că nu știa cum va reacționa. Dar motivul pentru care o rugase pe mama ei să stea cu Harry era că trebuiau să abordeze odată subiectul. Trebuiau să discute. Despre viitor. Despre ei. Despre Harry.

Rămase o clipă la volan după ce parcă mașina pe aleea din fața casei. Ar fi fost mai ușor dacă și-ar fi pregătit dinainte cuvintele, dar pentru că în sfârșit se hotărâse să discute, nu mai conta că nu-și făcuse un plan. Era ca și cum creierul și inima erau în plin război, luptându-se pentru supremație.

Săniuța roșie a lui Harry era sprijinită de peretele casei și doar acest detaliu simplu îi făcu inima să bată mai tare.

Cum luptaseră pentru el. Fuseseră uniți. În lupta lor fusese multă dragoste ca să poată exista într-o bună zi o săniuță sprijinită de zidul casei. Cu toate acestea, eșuaseră. Poate în curând va putea să treacă în revistă relația lor, să o disece și să examineze exact ce se întâmplase. Dar nu acum. Și întrebarea era dacă avea vreo importanță. Nu era uneori suficient doar să afirmi că a fost ceva care n-a mers? Sau atunci n-ar mai învăța din greșelile ei?

Aaaaah! Julia se dădu ușor cu capul de volan. Apoi inspiră adânc și coborî din mașină.

Tocmai ninsese și zăpada pudrase ușor pământul din fața ușii, făcându-l să pară curat, neatins. Fără urme de pași. Fără urmele mașinii lui Torkel, dar asta nu trebuia să însemne că nu era acasă. Unul dintre lucrurile pentru care se certaseră în ultima vreme fusese că el împrumutase constant mașina fratelui său.

După ce descuie ușa, trase din nou adânc aer în piept, își scuturâ picioarele de zăpadă pe covorul de la ușă și își atârnă geaca în cuier. Era întuneric în casă, așa că singura lumină venea de la sfeșnicele din ferestre și de la luminițele din brad.

— Alo?

Niciun răspuns.

Julia se încruntă. Torkel chiar ar fi trebuit să fie acasă. Intră în living, apoi în dormitor. Nici urmă de el. Aprinse lumina în casă în timp ce se plimba căutând în același timp explicații despre unde ar putea să fie. Ceea ce era ridicol, putea foarte bine să se fi dus cu mașina la Coop. Totuși, ceva îi spunea că nu e chiar așa. Atmosfera din casă era diferită.

Aprinse lumina din bucătărie și văzu scrisoarea sprijinită de o lumânare albă mare. Inima începu să-i bată cu putere în piept și o clipă se gândi să se întoarcă, să se îmbrace la loc, să se încalțe, să urce în mașină și să plece undeva, oriunde, fără s-o citească. Dar știa că n-avea cum. Scrisoarea era acolo. Nu putea s-o facă să dispară cu puterea gândului.

Julia se trânti pe unul dintre scaunele de bucătărie. Mobila era moștenire de la bunica lui Torkel. Era frumoasă, din lemn, iar ei își petrecuseră o jumătate de vară șlefuind-o și vopsind-o cu grijă. Fuseseră foarte mândri și mulțumiți de rezultat.

Deschise plicul încet, cu degetul arătător. Scoase hârtia dinăuntru, o despături și o citi cu atenție. Mâinile îi tremurau ușor.

O viață. O scrisoare.

Un sfârșit.

După ce citi, privi în gol o clipă. Apoi luă bricheta de pe masă, aprinse lumânarea și apropie scrisoarea de flacără. Încet-încet, flacăra devoră literele negre de pe hârtia albă.

Lăsă cenușa să cadă pe masă și se ridică abia după ce se stinse complet.

Își puse geaca încă umedă de zăpadă și ieși. Luă cu ea săniuța roșie și o puse în portbagajul mașinii. Se

ducea să-l ia pe Harry. Se vor da cu sania. Era singurul lucru care avea valoare.

Vincent se trezi pentru că îl scutura cineva de umăr. Era întins pe o parte, cu Mina în brațe. Adormiseră în halatele de baie; ea avea un halat în plus, care lui îi ajungea până la genunchi. Dar nu conta.

După ce ajunseseră acasă, Mina stătuse în duș mai mult de o oră. Când ieșise din baia fierbinte, era tunsă, chiar mai scurt decât în urmă cu doi ani și jumătate. O ținuse în brațe în tăcere până când încetase să mai plângă. Niciunul dintre ei nu fusese în stare să vorbească despre ce se întâmplase.

Umbra nu dăduse niciun semn de viață.

La un moment dat în timpul nopții, trebuie să-și fi scos amândoi halatele de baie, fără ca el să-și amintească, pentru că Mina era acum într-un maieu și în chiloți, iar el, în boxeri. Spatele ei era cald pe pieptul lui și gâtul moale era la doar câțiva centimetri de fața lui. Putea să rămână așa tot restul vieții.

Dar scuturatul umărului continuă. Întoarse capul să vadă cine era, crezând că o va vedea pe Nathalie.

Aplecat peste el stătea Umbra. Vincent tresări, iar Mina gemu când o înghionti din greșeală cu brațul. Umbra duse un deget la buze și îi făcu semn să meargă în bucătărie.

Vincent îi dădu ușor drumul Minei și se ridică din pat. Își găsi cămașa pe jos și o puse pe el înainte de-a ieși din dormitor. Îi aruncă o ultimă privire Minei înainte să închidă ușa. Ar fi preferat s-o lase deschisă, nu voia să o piardă din vedere nici pentru o jumătate de secundă. Dar nici nu voia s-o trezească.

Umbra se așeză pe un scaun și îi făcu semn lui Vincent să se așeze în fața lui.

— Bravo! șopti Umbra, aplaudând în liniște. Știam că o să poți.

— De asta era nevoie? Să salvez tot orașul? Au fost suficient de multe vieți ca să fii tu mulțumit?

— Deloc, răspunse Umbra, clătinând din cap. Nici nu m-a interesat ce ați făcut voi în acele tuneluri. Dar asta, Vincent! Asta!

Arătă cu mâna în apartamentul Minei.

— Ce vrei să spui?

— Înțelegi că această... persoană... pe care ai construit-o, acest Maestru Mentalist, este doar un fel de apărare psihologică? Un scut mental? De ce crezi că numeri mereu și analizezi totul?

— Și mama număra. Retrospectiv, am bănuit că era în spectrul autismului.

Umbra aprobă grav din cap.

— Cu siguranță că este ereditar. Și tu ai moștenit destul. Dar când numeri și analizezi constant, când ești Vincent Walder, îți supraactivezi gândirea rațională. Ceea ce înseamnă că nu ești nevoit să faci față emoțiilor. De multă vreme nu le-ai mai acordat atenție. Sinele tău emoțional este încă lângă sicriul mamei tale. N-ai depășit momentul. Ai ales în schimb să te lepezi de Vincent Boman și să devii Vincent Walder. Mentalistul care trebuie să controleze totul. Te-ai ascuns în el și te-ai ascuns în spatele familiei tale.

Vincent privi înspre ușa întredeschidă a dormitorului. Putea să o întrezărească pe Mina, ceea ce îl mai liniști puțin.

— Familia mea, zise el. Unde este?

— Dar acum, fără să te poți ascunde în spatele familiei tale și fără să ai scutul Maestrului Mentalist, ai experimentat în sfârșit cine ai fi putut să fii, continuă Umbra de parcă n-ar fi auzit întrebarea. Acum ai înțeles, și ai putut și *să simți*, da, în sfârșit, *să simți ce* ai fi putut avea dacă ai fi continuat ca Vincent Boman.

Vincent simți cum i se adună lacrimile în ochi.

— Eram copil, spuse el încet. N-am avut de ales. A fost pur și simplu un mecanism de apărare.

— Care a devenit o identitate. Dar acum nu mai există Vincent Walder. Doar ți-am scris că Walder va înceta să mai existe. N-ai nevoie de el. Simte totul, Vincent.

Emoții adunate de când avea șapte ani și până astăzi țâșniră brusc, ca și cum s-ar fi rupt un zăgaz. Sentimente pe care nici nu știa că le are. Sentimente

în legătură cu mama lui, cu Jane. Sentimente legate de el însuși.

Și sentimente legate de Mina.

Atât de multe sentimente pentru ea!

Sentimente mari, sentimente mici. Sentimente pe care le recunoștea și sentimente pe care nu le putea exprima. Îl înundaseră cu atâta forță, încât crezuse că se înecă. Nu știa cât durase.

Câteva secunde.

O eternitate.

Dar până la urmă, cele mai puternice emoții trecuseră. Valurile furtunii dispăruseră, dar încă se agitau în el. Nici nu credea că se vor opri din mișcare. Așa era oare pentru toți ceilalți? Oare toată lumea trăia cu toate astea în corp? Era un nou mod de viață pentru el. Necunoscut. Dar nu rău.

— Simți? întrebă Umbra. Simți cum e să exiști fără scutul mental, atunci când simți atât de mult cât gândești?

— Da, răspunse Vincent sec. Simt. Dar parcă este prea mult...

— Este, pentru că nu ești obișnuit. Bun-venit la condiția umană. Acolo unde nu ne numărăm pașii și sticlele de apă minerală Loka și știm absolut totul, ci suntem irațional, emoționali, contradictorii, dar și plini de iubire. Această viață, chiar acum, aici, cu Mina, ar fi putut să fie a ta. Dacă ai fi îndrăznit să fii Vincent Boman. Dacă ai fi îndrăznit să simți.

Vincent aprobă din cap, în timp ce lacrimile îi curgeau șiroaie.

— Le vreau pe toate, șopti el. Doare și mi-e frică. Dar vreau toate astea.

— Bine, răspunse Umbra, aplecându-se spre el. Pentru că n-am terminat.

Zâmbetul dispăru, iar privirea Umbrei se întunecă.

— Trebuia să înțelegi ce ai pierdut, înainte de a-ți putea primi pedeapsa.

— Pedeapsa? exclamă Vincent cu ochii mari.

— Desigur. Alegerea ta de a deveni Vincent Walder nu numai că a reprimat memoria mamei tale. Ci a și

provocat moartea unor oameni. Jane. Kenneth. Tuva. Robert. Agnes. Firește că nu ai comis tu fapta, dar tu ai fost catalizatorul. Și nu se poate să nu fii pedepsit.

— Deci... ce ai de gând să faci? întrebă Vincent nesigur.

Se uită din nou la Mina prin crăpătura ușii. Părea că încă doarme adânc. Îl durea inima să o vadă. Sau poate că *durere* era cuvântul greșit. Dar îl durea cumva. O apăsare. Și respira ciudat. De parcă nu era suficient aer în cameră.

Umbra se lăsă pe spate și își împreună mâinile.

— Pedeapsa ta va fi să continui să fii Vincent Walder, Maestrul Mentalist. Acum, când înțelegi ce ar fi putut însemna dacă ai fi îndrăznit să fii Vincent Boman.

— Ce vrei să spui?

— Câte prize sunt în apartamentul Minei?

— Șase vizibile, răspunse automat Vincent. Dar am împins canapeaua pentru a ascunde una, deci de fapt șapte. Și mai sunt șase pe casa scărilor, câte două la fiecare etaj.

În timp ce răspundea, simți cum barajul rupt din capul lui începe să se repare singur. Barajul care ținuse toate sentimentele, sentimentele *reale*, la distanță în cea mai mare parte a vieții lui. Își dădu seama prea târziu, încercă disperat să-l țină deschis, dar o viață întreagă în care controlul jucase cel mai important rol, în care numărase totul, își intră în drepturi.

Era din nou Vincent Walder.

Maestrul Mentalist superrațional.

Închise ochii. Dacă ar fi putut plânge din nou, ar fi făcut-o. Când deschise ochii după o clipă, observă că ușa dormitorului era închisă.

Nu o mai vedea pe Mina. Iar Umbra dispăruse, la fel de imperceptibil cum venise.

PRIMA ZI

Vincent nu mai era acolo atunci când se trezi Mina. Încercă să prindă vreun sunet de la bucătărie sau bale, dar era liniște în tot apartamentul. Îi simțea absența fizică. Căscă și se ridică din pat.

Pe jos erau împrăștiate haine în dezordine. Să fi făcut...? Nu, și-ar fi amintit. Oricât de traumatizată era de evenimentele de ieri. Dar nu înțelegea de ce plecase atât de devreme. Și de fapt unde plecase? Își luă telefonul de pe noptieră și îl sună. Niciun răspuns. Da, chiar, Loke îi spărsese telefonul.

Nu se simțea deloc bine că Vincent nu era acolo. Aseară parcă nu fusese el. Nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă-i venea vreo idee tâmpită.

Cel puțin Vincent părea să-și fi luat majoritatea hainelor cu el. Pe jos rămăsese o bandă cu ceva de plastic negru pe ea. Microfonul pe care i-l dăduse Umbra. O luă de jos și deschise partea în care Vincent îi spusese că se afla transmițătorul GPS. Dar în loc de vreun dispozitiv electronic, erau doar niște piese Lego îmbinate. Se încruntă. Despre ce era vorba?

Ridică din nou telefonul și o sună pe Julia.

— Bună, eu sunt, spuse ea imediat ce-i răspunse. Știi ceva de Vincent?

— Nu. Nu e acasă?

Așa e. Desigur, Julia nu știa că Vincent dormise la ea. Și nu trebuia să știe nimeni. Era treaba lor. Nu era cazul să știe lumea sau să-i pese cuiva.

— Nu dau de el, răspunse ea. Părea destul de traumatizat ieri. Mă duc la Tyresö și verific. Știu unde stă. Dar pot să te rog ceva?

— Orice, răspunse Julia. Un concediu ar fi grozav dacă ai vrea, după ce tocmai ați îndurat tu și familia ta.

Mina trase adânc aer în piept. Nu era sigură cum va reacționa Julia la ce urma să spună. La urma urmei,

ascunsese informații importante.

— Nu te supăra acum, începu ea. Dar Vincent a primit o scrisoare de amenințare în Ajunul Crăciunului. Cineva i-a răpit toată familia. Nu a putut să implice poliția, așa că n-a îndrăznit să ne spună nimic. Iar eu a trebuit să-i promit că n-o să spun nimic.

— Cum adică? țipă Julia în urechea ei. Cum poți... Și acum crezi că poate a dispărut și Vincent?

— Nu știu. Dar s-a întâlnit alaltăieri cu răpitorul la Gondolă. Trebuie să-l fi văzut cineva. Poți să trimiți pe cineva acolo să stea de vorbă cu personalul? Dacă avem puțin noroc, poate reușim să obținem măcar vreun indiciu.

— Îl sun imediat pe Ruben.

— Și eu te anunț când ajung la Vincent, promise Mina și închise telefonul.

— Cititorul ăla de minți? întrebă chelnerul de la Gondolă în timp ce aranja mesele.

Aglomerația de la prânz avea să înceapă într-o oră. Lui Ruben îi era deja foame, dar îi promisese bunicii lui că merge cu Sara să ia prânzul împreună. Dacă o cunoștea bine pe bunica lui, știa că sigur are fursecuri cu migdale foarte fine pentru desert.

— Păi, a fost aici acum câteva zile, continuă chelnerul. Dar n-am văzut să fi fost cu cineva. L-am văzut stând singur și mormăind la bar. De fapt, nici nu credeam că o să se întoarcă.

— Ce vrei să spui? întrebă Ruben. Cum să se întoarcă?

Chelnerul se opri din aranjat și începu să râdă, de parcă se gândea la ceva amuzant. Apoi clătină din cap.

— Da, a fost aici cam acum vreo doi ani, răspunse el. Înainte să renovăm. Și atunci a stat tot la bar, toată seara, și a făcut o gălăgie teribilă. A țipat toată seara. Apoi s-a dus la toaletă și se auzea de parcă ar fi dărâmat tot pe acolo. S-a făcut de râs în așa hal, încât nu am crezut că o să-l mai vedem pe aici.

— Dar și atunci a fost singur?

— Da. Și atunci a fost singur.

Când Mina ajunse la Vincent, mașina lui nu era parcată pe aleea garajului. Dar asta nu era neapărat ceva ciudat. Viră pe alee și opri mașina. Repetase tot drumul ce avea de gând să-i spună când o să-i deschidă ușa. O să-l certe zdravăn că o speriase așa, fără niciun motiv.

Înaintă prin zăpadă până la ușa din față și apăsă butonul soneriei. Era ciudat că nu curățase aleea. Dar firește că în ultima vreme avusese altele pe cap.

Sună din nou.

— Vincent?

Bătu.

Niciun răspuns.

Apăsă pe clanță și ușa se deschise. Descuiată. Vincent n-ar fi lăsat-o așa. Regretă că nu era în uniformă; așa ar fi avut măcar pistolul cu ea. Îi trecură prin fața ochilor imagini de când intrase cu Nathalie în casa lui Walther. Era o situație mult prea asemănătoare. Când păși înăuntru, aproape că-și imaginâ că-i vede pe Vincent întins într-o baltă de sânge pe jos în hol.

— Vincent? Maria? Alo?

Oare cum îi chema pe copiii lui Vincent... Poate că veniseră acasă, dacă Umbra își ținuse promisiunea? Da, își aminti.

— Rebecka? Benjamin? Aston? Sunteți aici? Sunt Mina, sunt prietenă cu tatăl vostru.

Tăcere.

Mina intră în casă, găsi întrerupătorul și aprinse lumina. Se așteptase la un hol plin de haine, o mulțime de pantofi de diferite mărimi și vreo sanie pentru Aston. Dar în afară de două perechi de pantofi din piele care evident îi aparțineau lui Vincent, holul era complet gol. Ciudat. Și ea era maniacă în privința curățeniei, dar tot avea niște haine atârnate în cuier, iar în casa asta locuia o familie întreagă. Umbra nu putuse să ia chiar totul cu el.

Și atunci, unde erau lucrurile lor?

Ceva era evident în neregulă.

O voce în capul ei îi spuse că poate nu voia să știe de fapt despre ce era vorba. Că încă putea să plece. Să nu se mai gândească la holul ciudat de gol. Dar nu. Trebuia să-l găsească pe Vincent.

Merse mai departe, spre bucătărie.

Era la fel de pustiu și acolo.

Sau poate nu chiar atât de pustiu. Deschise ușile dulapurilor și văzu niște farfurii desperecheate, două pahare, două căni. Cam atât. Nu erau suficiente pentru o familie întreagă. Un calendar atârnat pe perete și un filtru de cafea pe un raft. Pe masă erau documentele referitoare la ancheta despre Jon Langseth și ceilalți. Dar nu zărea nimic din lucrurile mici, pe care le vedeai în mod normal într-o bucătărie.

Nu doar era pustiu, *se simțea*... pustiu.

Nefiresc de pustiu.

Minei i se făcu pielea de găină în timp ce mergea mai departe prin casă. Tot ce vedea era foarte greșit, într-un mod pe care nu-l putea exprima în cuvinte. Găsi biroul lui Vincent și răsuflă ușurată. Cel puțin arăta așa cum i-l descrisese. Cadourile de la Umbră erau agățate pe un perete, iar într-o bibliotecă erau o mulțime de ghicitori, rebusuri și puzzle-uri. Bănui că majoritatea erau de la Loke.

— Vincent? strigă ea. Ești aici?

Ieși din birou. Îl cunoștea foarte bine. Dar nu cunoștea deloc persoana care locuia în această casă. Îi răsunară brusc în minte cuvintele lui Vincent despre Jon Langseth.

E ușor să crezi că ai înțeles motivul unei schimbări de comportament. Atunci când deja crezi că știi ce s-a întâmplat. Asta schimbă memoria despre ce ai văzut.

Acum se mișca mai repede. Nu voia să rămână în casă mai mult decât era absolut necesar. Dar trebuia să fie sigură că nu era pe acolo, pe undeva.

Încercă prima ușă din dreapta. Probabil una dintre camerele copiilor. Înghiți în sec când văzu că era la fel de pustie ca și holul și bucătăria. Nu părea că fusese locuită vreodată. Nu era nimic înăuntru. Nici jucării,

cărți de copii sau măcar un pat. Pereții aveau nevoie urgentă de o zugrăveală și parchetul era gri. Intră în cameră și își trecu mâna peste pervaz. Palma i se înnegri de praf.

Acum nu numai că avea pielea de găină, ci avea și o mâncărime pe tot scalpul.

— Vincent, șopti ea. Ce-ai făcut?

Alte două uși erau deschise, dezvăluind încăperi la fel de goale și pustii. Vincent avea o familie numeroasă, soție și trei copii. Ar trebui să existe urme ale lor peste tot. Haine. Genți. Plase. Gadgeturi. Cărți. Firimituri de pâine. Rufe murdare. Jucăriile lui Aston. Lucruri pe care le are în casă o astfel de familie. Dar nu văzu nimic. Nimic.

Cuprinsă de panică, deschise toate dulapurile și șifonierele pe care le putu găsi, în cazul în care Vincent s-ar fi dovedit a fi și mai maniac decât ea în ceea ce privește curățenia. Dar toate erau goale.

Poate că greșise casa. La urma urmei, trecuseră peste doi ani de când ea fusese acolo și atunci era vară. Sigur a greșit casa. Era casa vecinului lui Vincent. Așa era. Desigur.

Doar că observase că scria Walder pe cutia poștală. De asta era sigură.

Asta era casa.

Doar celelalte lucruri nu erau în regulă.

Mina intră în living și se opri brusc. Simți cum o cuprinde dintr-odată amețeala. Probabil că respirase mult prea repede și își supraoxigenase creierul, dar nu se putea abține. Rațional, știa că era doar o reacție de șoc. Dar acest lucru nu înăbușea sentimentul că se afla în cădere liberă. Se rezemă de spătarul canapelei ca să nu cadă. În living, pe lângă canapea, erau un televizor și un acvariu cu pești. Însă nu asta îi atrase atenția. Ci literele înalte de un metru, vopsite și revopsite astfel încât umpleau tot peretele.

U M B R A

— Vincent, șopti ea sau poate doar gândi, nici ea nu știa, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Oh, nu, Vincent!

Auzi telefonul și tresări. Se șterse cu mâna la ochi de câteva ori și apoi se uită la ecran. Un mesaj de la Laboratorul Criminalistic Suedez din Linköping.

Am analizat scrisoarea pe care ne-ai dat-o.

Uitase complet de ea. Scrisoarea pe care o primise Vincent de la Umbră în Ajunul Crăciunului. Cea pe care o trimisese pentru analiză.

Nu există amprente pe ea, în afară de cele ale lui Vincent Walder. Dacă a pus mâna pe ea și altcineva, atunci cu siguranță a purtat mănuși. Sau a scris-o el.

Adevărul o lovi cu o asemenea forță, încât i se tăiară picioarele. Exista un motiv pentru care casa era goală.

Așa fusese întotdeauna.

Nu exista nicio familie.

— De ce n-ai spus nimic? suspină ea și se duse spre peretele unde erau literele și le atinse de parcă l-ar fi simțit pe Vincent prin ele. Aș fi putut să te ajut. Doar știai. Nu trebuia să fii singur. De ce, Vincent?

Apoi își dădu seama că el încercase de fapt să-i explice. De multe ori chiar. Doar că nu-l ascultase. Sau poate că nu voise să înțeleagă ce încercase el să-i spună. Lăsă telefonul să cadă și abia îl auzi când lovi parchetul.

Cuvintele lui Vincent o asurzeau.

Tulburare de identitate disociativă... Ceea ce pe vremuri se numea tulburare de personalitate multiplă. Când părțile personalității cuiva sunt separate una de cealaltă. Persoanele care suferă de tulburarea asta au adesea dificultăți să înțeleagă cine sunt și li se pare că nu dețin controlul asupra acțiunilor lor. Își are, în principiu, rădăcinile într-o traumă din copilărie.

Locuise aici singur. Singur cu trauma lui.

Mîna țipă tare și își duse mâinile la urechi ca să nu mai audă, dar vocea lui continuă.

Creierul este și cel mai mare dușman al nostru, dar și cel mai bun prieten al nostru. Este remarcabil ce poate face pentru a ne proteja. Acestea fiind spuse, Mefistofel ar putea să fie doar o parte a lui Faust. Uneori chiar noi suntem cel mai mare dușman al nostru.

Se uită din nou la literele de pe perete și în cele din urmă lăsă lacrimile să curgă liber, fără să-i pese.

Uneori mă întreb dacă n-am avut doar o cădere psihică și mi-am imaginat tot.

Plânsul era ca un râu care o spăla. Dar prin lacrimi vedea limpede mesajul de pe perete.

U M B R A

Ulrika Maria Benjamin Rebecka Aston.

Cea mai întunecată umbră, în limba latină.

UN AN MAI TÂRZIU

Mina se uită pe fereastră. Zăpada întârziase iarna aceasta. Erau ultimele zile ale anului, dar vremea se pare că încă își imagina că este începutul lui noiembrie. Deși îi plăcea gerul, era mulțumită că nu era la fel de frig ca anul trecut.

Amanda îi întinse o sticlă cu spirt, dar Mina clătină din cap. Nu mai avea nevoie. Terrapeuta puse sticla înapoi pe masă, lângă un brad de Crăciun în miniatură cu luminițe care pâlpâiau.

— Cum te simți azi? întrebă Amanda.

Mina se întoarse spre ea. Stofa scaunului pe care stătea era de aceeași nuanță, maro-bej deschis, ca toată mobila din biroul Amandei. Oare îi învățau la cursul de psihologie să nu mobileze cu ceva care putea să aibă o altă nuanță decât cea a lemnului natural?

— Mulțumesc, bine, răspunse Mina. Ieri am primit o invitație la Ruben și Sara, s-au logodit și o să aibă o petrecere. Nu e un pic aiurea? Adică să faci o petrecere doar pentru că promiți să te căsătorești? Dar Christer, Lasse, Adam și Julia o să se ducă. Adam vine cu... Jessica, cred că așa o cheamă pe iubita lui. Cu Julia n-a mers relația după divorț, dar probabil că a fost bine oricum pentru...

— Mina, o întrerupse Amanda brusc. Nu suntem aici să vorbim despre colegii tăi. Cum te simți *tu*?

Mina tăcu și se uită din nou pe fereastră.

— Sunt bine, răspunse ea după un timp. E din ce în ce mai bine și cu curățenia. În ultima lună, nu m-am spălat mai mult decât Nathalie. Zilele de după Crăciun au fost, desigur, puțin ciudate pentru toți, și pentru Nathalie și Niklas, pentru că a trecut un an de când... s-a întâmplat totul. Nathalie încă își plânge bunicul. Dar ea este puternică. De fapt, o să iau cina cu ea și cu Niklas în seara asta. Gătește Nathalie, așa

că, evident, tatăl ei este foarte stresat, pentru că e un dictator în bucătărie. O să fie foarte distractiv să vedem cât poate rezista.

— Aproape acum un an, spuse Amanda notând ceva în agenda ei. Ce sentimente ai în legătură cu asta?

— Sincer? Mă gândesc tot timpul. Și Vincent tot n-a dat niciun semn de viață. Un an întreg. Sunt îngrijorată pentru el. Știi ceva? Ce spun colegii tăi?

— Nu știu mai multe despre Vincent Walder decât am putut deduce din raportul tău de acum un an, răspunse Amanda. Că are nevoie de ajutor. Așa că sper să fie internat pe undeva, ca să primească sprijinul de care are nevoie. Dar chiar și dacă ar fi așa, n-aș putea afla. Legea privind protecția pacientului spune că aceștia pot să invoce confidențialitatea în legătură cu locul în care se află. Și atunci nu poate afla nimeni. Este o practică destul de comună în psihiatrie.

— Dar toată lumea știe că Tor e la Helix.

— Da, a fost norocos că doar l-ai rănit, răspunse Amanda. Încarcerarea lui Tor Svensson a fost rezultatul verdictului rapid. Megalomania lui accelerase la cote alarmante chiar din timpul procesului propriu-zis. Dar Vincent este liber să facă ce vrea. El doar a dispărut. Cazul lui Vincent este... unic.

— Vincent este unic.

— Acum, nu sunt polițist, deși lucrez mult cu voi, așa că pot doar să fac speculații, luându-mă după ce văd la televizor. Dar nu puteți să-l găsiți dacă solicitați informații despre unde și-a folosit cardul de credit sau ceva de genul ăsta? Telefonul mobil?

Mina ridică din umeri.

— Loke i-a distrus mobilul. Numărul nu mai este activ și nu există informații online că ar avea unul nou. Și în ceea ce privește cardul de credit, n-a încălcat niciodată legea, așa că nu pot să declar că este dat în urmărire de către poliție. Este o persoană privată obișnuită și băncile nu sunt deosebit de dornice să dezvăluie astfel de informații despre clienții lor, fără un motiv serios.

— Dar ai încercat.

Nu era o întrebare. Și bineînțeles că încercase. Fusese primul lucru pe care îl făcuse. Dar nu avusese niciun rezultat atunci și nici dățile următoare când încercase.

Pe masa de lângă ea era un exemplar vechi de vreo săptămână al ziarului *Dagens Nyheter*. Un articol de pe prima pagină îl prezenta pe noul lider al partidului Viitorul Suediei. Dar Mina nu considera că merită să-și încarce memoria. De când demisionase Ted Hansson, cu un an în urmă, partidul avusese dificultăți să-și găsească un nou lider. Majoritatea aveau doar o lună sau cam așa ceva de mandat, înainte să devină prea dificil pentru ei să conducă un partid național, în principal din cauza ignoranței lor politice. În momentul acesta, partidul Viitorul Suediei își ducea existența în tăcere. Din partea Minei, putea să dispară de tot.

— Este aproape de necrezut că a trecut un an de când am intrat în casa lui din Tyresö, spuse Mina încet. Parcă a fost ieri. Era îngrozitor de... pustiu. Încă visez uneori că sunt acolo. Imaginează-ți că toată familia lui Vincent a fost doar o fantezie.

Amanda aprobă încet din cap și puse jos pixul pe care îl ținea în mână.

— Sigur că n-ar trebui să mă pronunț fără să fi făcut mai întâi un test psihologic adecvat cu Vincent, zise ea. Dar după ce te-am ascultat timp de 12 luni, nu pot decât să trag aceeași concluzie. Familia lui pare să fi fost o construcție în subconștientul lui, probabil ca o modalitate de a face față traumei din copilărie. Eu, personal, n-am mai văzut niciodată un caz de separare de personalitate atât de grav ca la Vincent.

— Cred că membrii familiei au reprezentat diferite aspecte ale personalității lui. Aston reprezenta sentimentele lui. Benjamin deținea abilitatea lui analitică. Rebecka, eul social. Maria era partea lui spirituală, ceva cu care Vincent nu s-a simțit niciodată confortabil. Și Ulrika probabil că reprezenta cinismul

lui. Am mai spus lucrurile astea. Dar încă nu înțeleg ce s-a întâmplat.

— Poate că este timpul să vorbim despre asta, spuse Amanda, aplecându-se spre ea. Scopul meu cu aceste ședințe a fost să te fac să te simți cât de bine se poate, după tot ce s-a întâmplat. Și pentru că ne-am concentrat pe tine, există un lucru pe care nu l-am abordat în mod intenționat. Dar poate că acum este momentul.

— Despre ce vorbești?

— Rolul tău în ceea ce s-a întâmplat cu Vincent.

— Al meu?

Când Julia îi propusese să facă ședințe de terapie cu Amanda, Mina refuzase. Ultimul lucru de care avea nevoie era un psiholog care să înceapă să sape în trecutul ei. Nimeni nu avea dreptul să se bage în viața ei. Până la urmă cedase, după ce Julia îi explicase că nu era o dorință, ci un ordin. Dar nu aștepta niciodată cu nerăbdare aceste ședințe. Iar noul subiect de conversație nu era ceva despre care să aibă chef să vorbească. Se uită la ceas, sperând zadarnic că timpul se terminase, dar nu avea ea un asemenea noroc.

— Da, al tău, răspunse Amanda zâmbind. Cred că lumea fantastică a lui Vincent a început să se destrame atunci când ai apărut tu. Pentru prima dată era altcineva acolo, lângă el. Tu. Nu avea aceeași nevoie de multiplele personalități. Nu e de mirare că Maria era geloasă pe tine și că se certau atât de mult din cauza asta. Ține minte că Maria era reală pentru Vincent.

— Dar cum am putut să nu pricepem? Și de ce n-a spus nimic?

— Cred că a încercat în felul lui să se elibereze de imaginație. Acea ceartă de la Gondolă cu *Ulrika* a fost probabil doar o încercare de a se răzvrăti împotriva falsei realități pe care și-o construise. Dar n-a reușit. Nevoia de a se elibera a creat *Umbra*, subconștientul lui Vincent care voia să fie tras la răspundere pentru viața pe care și-o refuzase. Și cred, așa cum am mai spus, că prezența ta a jucat un rol important în acest

proces. Că el, după cine știe câți ani, a vrut în sfârșit să înceapă să trăiască în realitatea noastră, iar asta s-a întâmplat doar datorită ție.

Mina tăcu o vreme și privi pe fereastră. Conștientiză cuvintele Amandei. Nu avea de gând să plângă.

— Mi-e dor de el, spuse ea încet. Oricine ar fi el azi. Sau oriunde ar fi.

Amanda aprobă în tăcere. Nu putea să o consoleze cu nimic. Și părea să înțeleagă. Amanda zâmbi și închise agenda pe care o ținea în poală. Se părea că ședința de azi se terminase.

— Apropo, încă un lucru, zise Amanda. Chestia asta cu umbra pe care ai menționat-o la prima întâlnire. Nu erau foarte multe lucruri în casa lui Vincent, dar am analizat raportul tău în detaliu, încercând să-l înțeleg din punct de vedere psihologic. Ții minte peștii pe care îi avea în acvariu? Nu știu dacă ți-am spus asta vreodată, dar am căutat date despre ei. Specia se numește *Dogfish American*. Dar în limba latină se numește *Umbra limi*.

Umbra limi. Mina zâmbi în sinea ei. Atât de tipic pentru Vincent!

Vincent ieși din benzinărie cu șase înghețate în mâini. Familia lui coborâse din mașină în parcare și profita de ocazie pentru a se bucura de strălucirea soarelui. Iarna fusese cu adevărat neobișnuit de blândă. Reuși să-și bage mărunțișul în buzunar. Nu era chiar ușor să găsești magazine care încă primeau bani cash, dar dacă aveai răbdare să cauți puțin, te puteai descurca.

— Pauză de înghețată! exclamă el.

— Trebuia să faci plinul, nu? întrebă Ulrika.

— Înghețată în toiul iernii? se miră Rebecka. De ce ești atât de ciudat tot timpul, tată?

— Pot să iau eu înghețata mătușii Ulrika, zise Aston.

— Nici nu se pune problema, răspunse Ulrika și înșfăcă două dintre înghețate.

Apoi se întoarse către sora ei.

— Poftim, Maria, o vrei cu sau fără ciocolată neagră?

Vincent le zâmbi și își trase șapca în jos. Vânzătorul de la casă nu-l recunoscuse, dar era mai bine să fie atent o vreme. Adevărul era însă că trecuse mult de când îl recunoscuse cineva. Incredibil ce poate face o culoare închisă a părului și o barbă mare.

— N-aveți voie cu înghețată în mașină, anunță el. Se murdăresc scaunele.

Îi veni în minte imaginea unei mașini cu plastic de protecție pe scaune. Mașina Minei.

Mina.

Îl săgetă în inimă. Chiar dacă trecuse un an întreg, dorul nu dispăruse. Dimpotrivă, era mai puternic ca oricând. Dar Umbra nu-i dăduse de ales. Indiferent ce simțea, n-avea voie să se gândească prea mult la ea. Nu încă. Nu până când nu termina ce avea de făcut.

Dacă va termina vreodată.

— Benjamin, vrei să exersezi și să conduci tu puțin? întrebă el.

— Nu, mai condu tu, tată. E mai bine așa.

— N-ar trebui să găsim în curând o casă nouă unde să stăm? întrebă Aston când își termină înghețata. M-am săturat să tot stăm pe la hoteluri. Parcă suntem

într-o excursie care nu se mai termină. De fapt, unde mergem ?

Vincent râse și îi ciufuli părul roșcat. Roșcat? Nu era bine. Clipi și Aston redeveni blond.

La ieșirea din magazin era un indicator rutier care spunea că mai sunt 13 kilometri până la Kvibille. 13 kilometri până la ferma de unde începuse totul.

— Cred că ajungem în curând, răspunse Vincent. O să recunoaștem locul când îl vedem.

Mulțumiri

Ca scriitori, am fi șomeri fără tine, cititorule. Deci mai întâi: mulțumim că ai citit până aici și că ne-ai urmărit pe tot parcursul acestei aventuri sinuoase.

Ca de obicei, am dori, desigur, să le mulțumim lui Joakim Hansson, Signe Bedinger, Anna Frankl, Steve White și tuturor celorlalți de la Agenția Nordin, care continuă să aducă pe lume lucrările noastre modeste. Multe mulțumiri se îndreaptă și către Lili Assefa și restul echipei de la Assefa Kommunikation, care sunt responsabili pentru marketingul acestor cărți.

Desigur, mulțumiri masive și echipei de la Editura Forum, în frunte cu editorul nostru, Ebba Östberg, și scenaristul John Häggblom, precum și redactorul nostru, Kerstin Ödeen, căreia, ca de obicei, i-am dat mult prea multe lucruri inutile de făcut. Echipei de marketing conduse de Pia-Maria Falk și Clara Lundström îi vom presăra petale de trandafiri la picioare.

Mulțumiri speciale designerului nostru excepțional, Marcell Bandicksson, pentru Nicole și gașca de la serviciul clienți al TS, care au răspuns tuturor întrebărilor noastre legate de rețeaua de metrou, lui Mattias Forshage, entomolog la Muzeul de Istorie Naturală, care ne-a învățat atât de multe despre gândaci, încât aproape am putea deschide propriul nostru muzeu, lui Anders Palm, șeful unității de la Serviciul de Pompieri din Stockholm, pentru informațiile despre gaze, precum și Teresei Maric de la DON, care nu ne-a reclamat când am întrebat care e cel mai bun mod de a arunca în aer Hötorget. (Cu toate acestea, am observat duba neagră care a fost parcată în fața biroului nostru cam o săptămână.)

Ca de obicei, am primit și un ajutor neprețuit de la Kelda Stagg și Rebecka Teglind, cu privire la

tehnologia criminalistică din jurul unei crime și determinarea vârstei fragmentelor de schelet.

Multe mulțumiri Catharinei Enblad, care ne-a explicat viața pe coridoarele puterii.

De asemenea, îți mulțumim foarte mult și ție, cel pe care am uitat să-l menționăm pe nume, deși chiar meriți să fii menționat. Îți mulțumim că ai fost atât de indulgent.

Și ca întotdeauna, a trebuit să mai exagerăm în legătură cu realitatea, atât în ceea ce privește detaliile activității de poliție, cât și lumea în general. Sperăm că nu ai observat prea mult.

Acest proiect ar fi fost, desigur, imposibil de dus la capăt fără înțelegerea familiilor, în primul rând a jumătăților noastre mai bune, Linda Ingelman și Simon Sköld. Este cu adevărat o minune că ne-au suportat, mai ales în momentele în care ne apropiam de termenul de predare. Dar alegem să nu observăm acest masochism din partea lor, doar le spunem: Mulțumim și scuze. Din nou. Vă iubim.

Mai sunt și alții care merită mulțumiri individuale de data aceasta:

Julia Hammarsten. Ruben Hoek. Christer Bengtsson. Peder și Anette Jensen. Adam Blom. Sara Temeric. Vă mulțumim că ne permiteți să facem parte din viețile voastre atunci când rezolvați un dosar penal, când vă logodiți, când aveți copii, când vă îndrăgostiți, divorțați, sărbătoriți Crăciunul, și chiar când muriți (scuze, Peder!). Ne-ați surprins constant și a fost o plăcere să vă cunoaștem.

Cele mai mari mulțumiri ale noastre se adresează vedetelor noastre, Vincent Walder și Mina Dabiri.

Doare puțin că nu ne vom mai revedea. Dar vă dorim toate cele bune în viitor, orice ați alege să faceți. Dacă ne întâlnim prin oraș, poate mergem la o cafea să ne povestiți despre viața voastră.

Deja ne este dor de voi.

Camilla și Henrik, iulie 2023

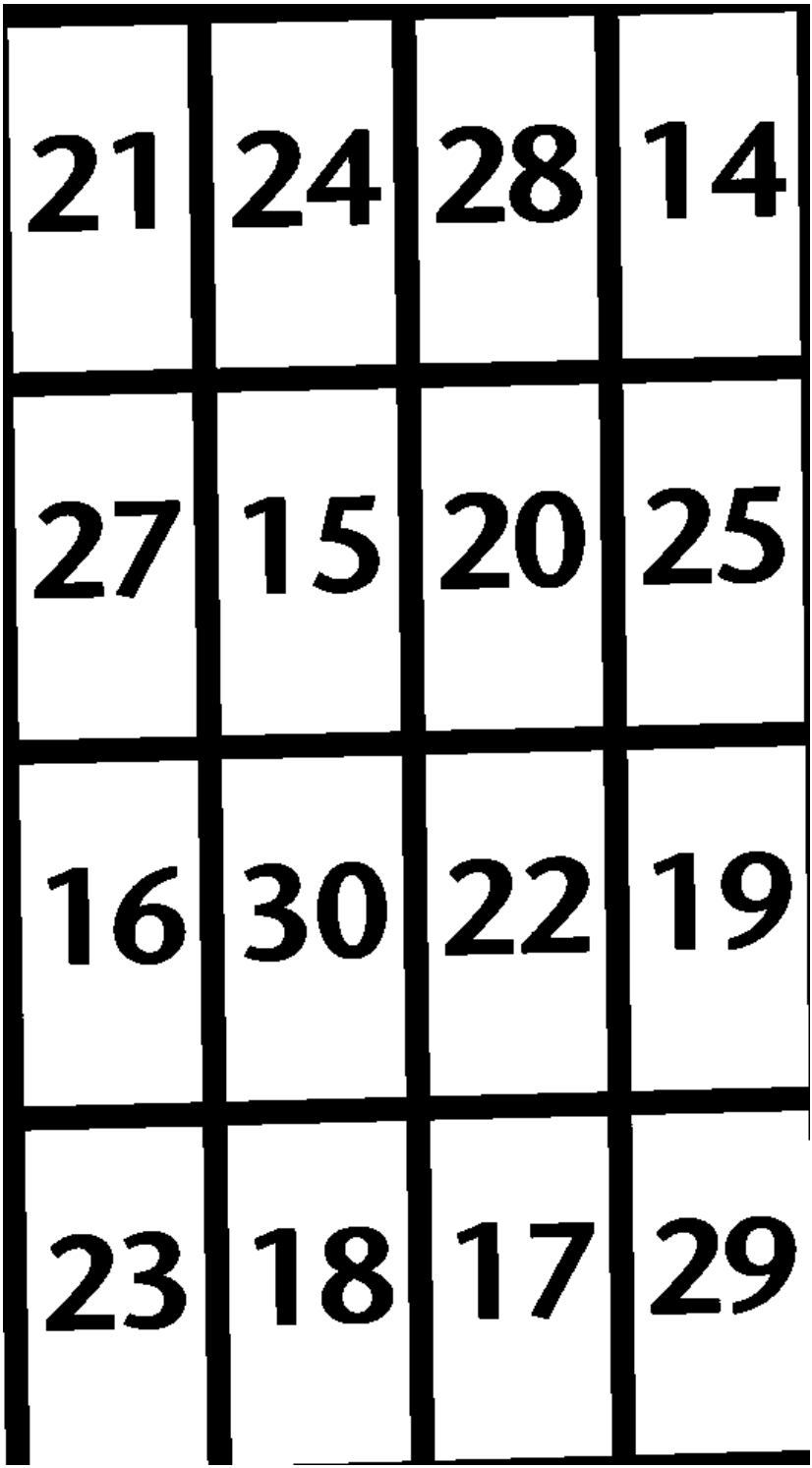
21 24 28 14
27 15 20 25
16 30 22 19
23 18 17 29